

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a solid teal color. Scattered across this background are numerous brown feathers of various sizes and orientations. Some feathers are sharp and detailed, while others are soft and out of focus, creating a sense of depth and texture. The feathers are primarily in shades of light brown and tan.

LUCIA FRANCO

**GİZLİ
SAKLI**

Asıl kirli zihinler, hiç şüphelenmediğimiz bedenlerde saklıdır.

Ne ahlaka ne de utanca sahip, simsiyah kanatlarla
dünyaya gelen bir melek olduğuna
inanan bir kadın.

Ve arzunun en yakıcı hali olan bir adam.
Sırlar, yalanlar ve yasak ilişkiler asla sonsuza kadar
gizli kalmaz.

Er ya da geç ortaya çıkar ve en çok da
sevdiklerimizi yakıp yok eder.

Lucia Franco'nun tutku, tehlike ve arzularla örülü
baştan çıkarıcı hikâyesi Gizli Saklı ile
görünene değil, gizlenene inanmanız
gerektiğini hatırlayacaksınız.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR:

ISBN - 978-625-95877-7-6

9 786259 587776 >

Gizli Saklı

Lucia Franco

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

Hush Hush

Editör

Bahar Çağla Güç

Çevirmen

Melike Çetiner

Düzenleme

Kapak Tasarımı

Ny.ozlem

Tamer Değirmenci

ISBN

978-625-95877*7-6

1. Baskı

Temmuz 2025

Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © 2021 by Luccia Franco

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.

Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com

info@primekitap.com

**GİZLİ
SAKLI**

İçerik Uyarısı:

Bu kitapta partner değişimi,
psikolojik manipölasyon ve
cinsel içerikli sahneler bulunmaktadır.

Bölüm 1

“Böyle süslü püslü bir halde nereden geliyorsun?” Uyku-
lu gözlerimi ovuşturarak yastığımın altındaki cep telefonuma
uzanıp saati kontrol ettim: 04.04

“Kahretsin, özür dilerim Aubrey,” dedi ev arkadaşım Natalie.
“Seni uyandırmak istememiştim. Uyu sen.”

Evimizin duvarları neredeyse kâğıt inceliğindeydi ve bu da
güzel bir uyku çekmeyi imkânsıza yakın bir hale getiriyordu.
Yine de zaman içinde buna alışmıştım.

Doğrularak sehpanın üzerindeki lambayı yakmak için uza-
nırken, “Önemli değil,” dedim. Kanepede uyuyakalmış olma-
lıydım.

“Bu ayakkabılar ayaklarımı mahvediyor,” dedi Natalie, kane-
penin ucuna otururken. Başını arkaya yaslayıp bakışlarını bana
çevirdikten sonra, “Çok yorgunum,” dedi inleyerek. “Eve bu
kadar geç bir saatte döndüğüme inanamıyorum. Sabahki ders
için nasıl kalkacağım?”

“Neden hep bu kadar erken kalktığını anlamıyorum,” dedim
sersemlikle. “Bir değişiklik yapıp akşam derslerine girmeyi de
deneyebilirsin.”

Natalie takma kirpiklerini dikkatle çekip önümüzdeki seh-
panın üzerine bıraktı. “Yapamayacağımı biliyorsun. Çalışmak
zorundayım.”

Bu bizim için olağan bir şeydi. “Hayır, değilsin. Bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyorum.”

“Çünkü zengin bir sürtük olup aileme bel bağlamayacak ve her kızdıklarında beni her şeyimi elimden almakla tehdit etmelerine müsaade etmeyeceğim. Siktir et.”

Kıkırdadım. Bugün Manhattan’daki Fordham Üniversitesi’nde son sınıfımızın ilk günüydü ve birinci sınıfta tanıştığımızdan beri pek bir şey değişmemişti. Ben hâlâ tam burslu, beş parasız bir üniversite öğrencisiydim; Natalie’nin ise aileden gelen bir varlığı vardı ama kullanmayı reddediyordu. Birbirimizin tamamen zıttı olduğumuzdan, ilk başta anlaşılabileceğimizi düşünmemiştim. O tam bir Hollister kızı, ben ise Goodwill’den rastgele seçilmiş sevimli bir parça gibiydim. Ben en son çıkan romantik kitapların arasında kaybolabilirken, Natalie sadece ünlülerin fotoğraflarının bulunduğu, kaliteli basılmış, parlak sayfaları olan dergileri okurdu. O rap severken, ben pop dinlerdim –Carminé’s Italian, Chef Boyardee’ye karşı. Liste böyle uzar giderdi ama erkek zevklerimiz ve birbirimize karşı açık sözlülüğümüz anlaşabilmemiz için yeterliydi ve o zamandan beri ayrılmaz ikiliydik.

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Aslında anlamamıştım ve sanırım anlayamayacaktım da. Onun zihniyetindeki insanlar beni sinirlendiriyordu. Fakir bir aileden geldiğimden, zorlanmasına gerek yokken neden uğraşmak istediğini gerçekten anlayamıyordum. Yine de her şeye rağmen onu seviyordum.

Natalie dönüp sırtüstü uzandı. Başını kucağıma koyup bakışlarını tavana çevirdi. “Güven bana. Para insanı mutlu etmez Aub. Yaptığı tek şey, daha fazla soruna yol açmaktır,” dedi alçak ve boş bir sesle.

“Geçim giderlerini düşünmemek ya da marketten fazladan birkaç şey alacak kadar param olup olmayacağı konusunda endişelenmemek için her şeyimi verirdim.” Vücudumun daha fazla ucuz, iğrenç çorba ve günlük kahveyi kaldırabileceğini sanmıyordum.

“Yeni bir işe ihtiyacın var,” dedi.

Sürekli yaptığımız bir başka şeydi bu.

İki yıl yurttan kalma zorunluluğunu yerine getirdikten sonra Natalie hemen bir eve taşınmayı ve benim de yanını da olmamı istedi. Kendi başıma yaşayacak maddi imkânım olmadığı için yurttan ayrılma lüksüm yoktu, ayrıca bursum kampüste oda ve yemek hakkını da kapsıyordu. Ama Natalie herhangi bir ödeme yapmadan yanına taşınmam konusunda ısrar etmişti. İnsanlardan sadaka almak hiç bana göre olmadığından, aramızda bir anlaşma yaptık: Taşınma masrafları ve kira ona aitti, ben de çamaşırhanedeki yarı zamanlı işimle faturaları ödedim. İkinci yılın ardından, derslerimi tamamlamıştım ve ikinci bir maaşlı işim vardı. Hoşuma gittiğinden bu işi yapmıyordum, çünkü çocuklarla ilgilenmekten nefret ediyordum.

“Bir de bana sor,” dedim. “Cuma günü anne ve babaları Martha’s Vineyard’a tatile gidecek ve tüm hafta sonu o iki küçük canavarla baş başa kalacağım. Yine de şikâyet etmesem iyi olur. Parası iyi.”

Elmas halka küpelerini çıkarıp takma kirpiklerinin yanına bırakırken güldü. “Okuldan ve işten sonra ağlayan çocuklarla nasıl başa çıktığını anlayamıyorum. Sanırım sadece uyumayı tercih ederim.”

“O paraya ihtiyacım var Nat. Başka bir seçeneğim yok. Acaba

bütün hafta sonu onlara uykularını getirecek bir ilaç verebilir miyim?” Gözleri büyüdüğünde güldüm. “Şaka yapıyorum tabii ki!”

Annemle babam ben yedi yaşındayken Long Island'daki Güney Eyalet Otoyolu'nda dört arabanın karıştığı bir kazada ölmüştü ve büyükannem beni büyütmek için elinden geleni yapmıştı ki bu da çok sayılmazdı. Çalışma yaşına gelir gelmez yerel havuzda cankurtaran olarak işe başladım, sonra kışları bir İtalyan restoranında garson olarak çalıştım. Eleman sıkıntısı çektiklerinde bulaşıkçılık bile yaptım. Büyükannemin faturalar için kullanmadığı parayı biriktirdim. Ama artık o birikimler de suyunu çekmişti –şehirde yaşamak fakirlere ya da orta sınıfa göre değildi– ve bir çare bulmam gerekiyordu.

Natalie oturup on iki santim topuklu Louboutin'lerini çıkardı. Kırmızı tabanlı, siyah bağcıklı ayakkabıları gerçekten çok seksi görünüyordu. Onlara sahip olmak istesem de paramın asla yetmeyeceğini biliyordum. Ayakkabıları, iş botlarını çıkarır gibi cilalı zemine bıraktı.

“Bütün gece o ayakkabılarla dolaşıp içki servisi yaptığına inanamıyorum. Onları mahvetmekten korkmuyor musun?”

“Karşılığını alıyorum.”

Yerdeki çantasına uzanırken dudağının bir köşesi yukarı kalktı. Eli çantasının içinde kaybolduktan sonra üç deste yüzük çıkardı. Her birini bana doğru fırlattı. Desteleri yakaladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Bunlar nereden geldi? Ailenle mi görüştün?”

Natalie koyu renk gözlerini kızgınlıkla bana çevirdikten sonra, elimdeki desteleri işaret ederek, “Lanet olsun, hayır Aub. Bu bir haftalık işimin karşılığı,” dedi.

“Hadi oradan! Bir hafta mı?” Bu para, bir yılda kazandığım-

dan daha fazlasıydı. Bu destelerden biriyle şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum ama karşılayamadığım her şeyi alabilirdim. “New York gibi bir yerde neden bu kadar nakitle dolaştığını sorabilir miyim?”

Natalie odasına gidip tanıdık bir kitapla geri döndü. Yanıma oturup yaklaşık on santim kalınlığında, yıpranmış bir sözlüğü açtığında parayı ona geri verdim. Ortasında büyük, boş bir alan bırakılmıştı. Parayı içine koyup kapattıktan sonra kitabı sehpadaki kitapların arasına yerleştirdi. Kimse o kitabın sahte olduğunu tahmin edemez ve dolayısıyla paraları bulamazdı. Bu yöntemi yurttan değerli bir şey saklamak istediğimizde keşfetmiştim ve o zamandan beri kullanıyorduk.

“Merak etme, kimse bilmiyor. Küçük çanta taşımamın bir nedeni var. Koltuk altına sıkıştırabiliyorum. Ceketimin düğmelerini iliklediğimde kimse anlayamaz.”

“Ya soyulursan?”

Aptal olduğumu ima edercesine yüzüme baktı. “Ne zaman? Takside otururken mi? Geceleri bu sokaklarda yürümekten daha iyisini biliyorum *anne*.”

Bir yıl önce yarı zamanlı bakıcılık işine başladığımdan beri, yaptığı bir şey hakkında endişelendiğimde bana anne diyordu. Küçük canavarlar da bana anne diyordu ama bu başka bir hikâyeydi.

“Kemik Koleksiyoncusu filmindeki gibi çılgın bir taksi şoförüne denk gelebilirdin.” Ben battaniyemin altına girerken, Natalie de karşı taraftaki battaniyenin altına yerleşti. “Bir an önce bankaya git. Bu parayı evde tutma.”

“Banka evrak doldurmamı isteyecek, paranın nereden geldiğini sorgulayacak. Hepsini bir kerede yatıramam. Her seferin-

de küçük parçalar halinde yatırmak zorundayım. İlk dersimden sonra gidip birazını yatıracağım.”

Böyle detayları bilmediğim için şaşırdım. Telefonuma bakıp saati kontrol ettim. Alarmım birkaç saat içinde, normalden biraz daha erken bir saatte çalacaktı. İlk güne hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

“Boklu bezleri değiştirmeyi ve sümük dolu burunları silmeyi bırakmaya hazır olduğunda haber ver. Çalıştığım yerde sana uygun bir pozisyon ayarlayabilirim.”

Önerisine kıkırdayarak karşılık verdim. “Ben o kızlardan olamam. Birincisi –gayet iyi bildiğin gibi– senin giydiğin kıyafetleri giyecek param yok. İkincisi de normal hayatımda sakar olmasam bile tepsiyi birinin üzerine düşüreceğimden eminim. Sonunda hepsini kendi cebimden ödemek zorunda kalırım.”

Natalie oturduğu koltuğa iyice yerleşmeye çalışırken, “Yine de parası çok iyi. Ama bu parayı kazanabilmek için ahlaki değerlerini devre dışı bırakmalısın,” dedi.

“İçki servisi yapmak için mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Uzun bir süre sessiz kaldığında uyuduğunu sandım, ta ki tekrar konuşmaya başlayana kadar. “Para kazanmaya hazır olduğunda –gördüğün gibi *gerçek* paradan bahsediyorum, büyükannene yardım etmek için kullanabileceğin paradan– haber vermen yeterli.”

Bakışlarımı sözlüğe çevirip kısa süre önce elimde tuttuğum desteleri düşündüm. Aylık tüm giderleri ödedikten sonra, elimde kalan parayı büyükannemin banka hesabına yatırıyordum. Zor durumda olsam bile, büyükannem sosyal güvenceyle yaşıyordu ve paraya benden daha çok ihtiyacı vardı. Son birkaç yıldır kış ayları çok sert geçiyordu ve eğer benim birkaç kuru-

şum onun ısınma giderlerini karşılamaya yetecekse, seve seve parasız kalabilirdim.

Uyku beni ele geçirmeye çalışırken, Nat'in teklifini ve eve getirdiği parayı düşündüm. Böyle bir parayla büyükannemle kendime yaşatabileceğim sıradan lüksleri hayal ettim. Ona hemen yeni bir televizyon alır ve oturma odasında duran, 80'li yılların canavarından kurtulmasını sağlardım. Soğuk havayla aramda bir bariyer oluşturmak için neredeyse hiçbir fayda sağlamayan ucuz montumu değiştirirdim. Hatta hava soğuduğunda ayak parmaklarımın uyuşmasını önlemek için yeni botlar bile alabilirdim. Eğer o kadar para kazanırsam, sonunda büyükannemi yaşadığı kulübeden çıkarabilirdim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 2

İki dersi atlatmışım ve günün geri kalanına katlanabilmek için kahveye ihtiyacım vardı. Birkaç blok ötede, Natalie'nin benimle buluşmak istediği küçük bir hippie kafesi vardı. Bir sonraki dersime kadar yaklaşık bir buçuk saatim vardı.

İçeri girdiğimde, yırtık kot pantolon, beyaz Converse ve kalçasının sol tarafında düğümlediği şeftali pembesi bir gömlek giymiş olan en iyi arkadaşımı hemen fark ettim. Makyajsız ve takısızdı, saçları dağınık topuz şeklinde toplanmıştı ve sabahki haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Natalie elinde iki kahve ve vegan olduğunu bildiğim bir kekle oturuyordu. Sağlıklı beslenmeyi seviyordu.

Kitaplarımı masaya bıraktığımda içeceklerden birini bana doğru itti. Ona minnettarlıkla gülümseyerek sıcak bardağı elim alıp bir yudum içtiğimde garip bir iç çekişle abartılı bir tepki verdim. Kahvemi nasıl içtiğimi biliyordu.

“Bana kahve almana gerek yoktu. Teşekkürler.”

Gözlerini devirip omuz silkti. “Susar mısın? Açıkçası bunu nasıl içtiğini bilmiyorum ama sorun değil.”

“Sadece biraz şeker,” dedim sırtarak. Korkunç denebilecek seviyede bir tatlı düşkünlüğüm vardı.

“Tatlandırılmış süt kreması ve Hindistan cevizi. Düşüncesi bile dişlerimi sızlatıyor.”

“Tadına bakmak ister misin?” diyerek bardağıma ona uzat-

“Muhtemelen. Ve bu hiç adil değil.” Bir anlığına suratını astı. “Benden daha iyi giyinebilen tüm seksi erkekler hep eşcinsel ve başları bağlı oluyor. Bu her zaman böyledir. Kendilerini çok çabuk kaptırıyorlar. Benim eşcinsel bir arkadaşına ihtiyacım var. Birbirimizden hiçbir beklentimizin olmayacağı, dedikodu yapabileceğim, alışverişe çıkabileceğim ve sürekli takılabileceğim bir adam.”

“Onu bulduğunda, bunun bir paket anlaşma olduğunu söyle, çünkü ben de bir tane istiyorum,” dedim.

“Seni sevdiğim için bu isteğini yapabilirim. Biliyorsun kızlar bu konuda paylaşmayı sevmez.” Gülümsedi. “Yani...” Sesi kesildi.

“Hayır,” diyerek kahvemi bıraktım. Gözlerindeki entrikacı bakışı tanıyordum.

“İki hafta sonra yirmi birinci yaş günün ve seni dışarı çıkarmak istiyorum.”

“O gün çalışmam gerektiğine eminim.”

Bana dik dik baktı. “Çalışmayacağını biliyorum. Takvimini çoktan kontrol ettim. Bu hafta sonu bakıcılık işin var ama doğum günü hafta sonun boş,” dedi gülümseyerek.

“Büyükannemi görmeye gideceğim.”

Natalie bu bahanemden hiç etkilenmemişti ve bana alaycı bir bakış attı. Elimde olmadan yine güldüm. Tek yaptığımız gülmekti.

“Bütün hafta sonu boyunca büyükannen mi göreceksin? Yalan söylemeyi bırak. Gündüz onu ziyaret edebilirsin, gece benimsin. En erken 10’da kulübe gideriz, pazar gününü de dinlenerek geçirirsin. Tüm gününü onunla geçirmek istiyorsan tamam ama gece benimsin ve seni dışarı çıkaracağım, o

kadar. Ve sen herhangi bir şey söylemeden önce, her şeyi ödeyeceğimi ve seni giydireceğimi de bilmeni istiyorum,” dedi gülümseyerek.

İtiraz ederek inledim. “Nat, gerçekten istemiyorum.”

“Ne yazık. Dünyanın en güzel şehirlerinden birinde yaşıyorsun. Erkek arkadaşın yok ve yirmi bir yaşına giriyorsun. Dışarı çıkıyoruz, konu kapanmıştır,” dedi kararlı bir sesle, hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli ederek.

“Bir erkek arkadaşla ihtiyacım var.”

“Erkek arkadaşla ayıracak vaktin yok,” diye karşı çıktı.

“Doğru ama bir gece içtikten sonra keşke bir erkek arkadaşım olsaydı diyeceğim.”

“O zaman tuvalette bir serseriyle takıl ve hayatına devam et.”

Bardağımı ona doğru eğdim. Bu ilk deneyimim olmayacaktı. “Fena fikir değil,” diye onayladım.

“Anlaştık mı yani?” diye sorduğunda sesindeki heves dikkatinden kaçmadı.

“Başka bir seçeneğim var mı?”

“Yok.”

Dudaklarımı yalayıp pencereden dışarı, insanların koşuşturduğu kalabalık caddeye baktım. Sonra bakışlarımı yine Natalie’ye çevirdim. “Dün gece giydiğin topuklu ayakkabılarını giyersem, teklifini kabul edebilirim.”

Gözleri parladı. “Anlaştık. İstersen senin olabilirler.”

İçimden bir kahkaha kaçtı ve bakışlarımı tekrar kalabalık caddeye çevirdim.

“Sence ne iş yapıyor?” diye sordum telefonla konuşan bir kadını işaret ederek. Dizlerinin üzerinde bir etek ve ona uygun bir ceket giymişti.

Kendi aramızda uydurduğumuz bir oyundu bu: İnsanları izliyor, ne iş yaptıklarını tahmin etmeye çalışıyorduk.

“Şehre yeni gelmiş, yoksa tabelalara anlamadığı bir dili okumaya çalışıyormuş gibi bakmazdı. Muhtemelen insanlara pazarlama alanında çalıştığını söylüyordur ama aslında geçici bir işte, mesela gelecek ay batacak küçük bir işletmede sekreterlik yapıyor ve bunun farkında bile değil.”

Başımı salladığımda, kahve almak için sırada bekleyen bir adamı işaret ederek, “Sıra sende. Şuradaki adam hakkında ne söylersin?” dedi.

Şehirdeki diğer takım elbiselilere benziyordu. “Wall Street’te çalışıyor ve gösteriş yapmıyor, gerçekten zengin biri.”

“Bunu nereden anladın?”

“Saatinden belli oluyor,” dedim, Cartier marka gibi görünen kol saatine bakarak. Bir keresinde dergilerden birilerinde mavi bir tane görmüş, anında âşık olmuştum. Saatin görüntüsünü de yedi bin dolarlık fiyat etiketini de uzun süre unutamamıştım. “İkimiz de biliyoruz ki bu takım elbise herhangi bir mağazadan alınmadı. Ona özel dikilmiş gibi görünüyor ve zenginliğini resmen gösteriyor. Eminim ki yatakta berbattır.”

Bakışlarını adamın vücudunda gezdirerek, “Yine de güzel bir kıcı var,” dedi.

Erkek fiziği hakkında söylediklerine güvenebilirdim.

Bu defa bir koşucuyu işaret ederek, “İmkânları kısıtlı çocuklar için beden eğitimi öğretmenliği yapıyor ve işini seviyor,” dedim.

“Hadi ama! Turist mi?” Beton binaların rastgele fotoğraflarını çeken birini gösterdikten sonra etkilenmemiş bir şekilde, “Peki ya şu?” diye sordum.

“Amcasıyla yatıyor.”

“Natalie!” Gülerken ağzımı kapattım. Söylediğini duyan oldu mu diye etrafa bakındım.

Bize bakan bir kişi vardı.

“Ne var?” diyerek omuz silktikten sonra, hava durumundan bahsediyormuş gibi içeceğini yudumladı. “Eminim kuzenlerini de beceriyordur.”

“Çok kötüsün,” dedim gülümseyerek. “Tamam. Son bir tane, sonra sınıfa dönmem gerekiyor.” En iyisini bulmaya çalışarak insan kalabalığını taradı. “Şu.”

“Olağanüstü bir sese sahip bir müzisyen. Ve yanında çıplak dolaşan ilham perisi var.”

Gözleri parladı. “Güzel! Dersten sonra bana mesaj at. Bu gece çalışmam gerekebilir ama eve geldiğimde ses çıkarmamaya çalışacağım.”

“Çalışman gerekip gerekmediğini henüz bilmiyor musun? Son dakika mı öğreniyorsun? Çok garip.”

Bana bakmıyordu. “Sanırım sana gürültü önleyici kulaklık almam gerekecek.”

“O zaman alarmımı nasıl duyacağım?”

Duraksadı. “Güzel bir noktaya değindin. Tamam, kulaklığı boş ver. Sessiz olmaya çalışacağım.”

Sarılıp vedalaştıktan ve kahve için teşekkür ettikten sonra yollarımız ayrıldı.

Fordham’da birlikte okuyor olabilirdik ama tamamen farklı dersler alıyorduk ve programımız genellikle uyuşmuyordu. Ben Gelişim Sosyolojisi okurken, Natalie hâlâ kararsızdı –en azından öyle söylüyordu. Bence bu sadece ailesini kızdırmak için yaptığı bir şeydi. Sebebin bu olduğunu içten içe biliyor ama kimseye söylemek istemiyordu.

Derslerle dolu bir günün ardından tek yapmak istediğim ders programımı gözden geçirip sınavlarıma hazırlanmaktı. Bunun yerine odamda aceleyle üniformamı aradım, çünkü görevim beni çağırıyor ve faturalarımın bir şekilde ödenmesi gerekiyordu. Ağlayan bebekler, boklu bebek bezleri ve çamaşırhanede yabancıların kıyafetlerini yıkayıp katlamak arasında, ne olursa olsun bu eğitimin karşılığını almam gerekiyordu.

New York'u sevmem gerekiyordu. Bu şehir, sizi parça parça yok ederken bile hayallerinizi gerçeğe dönüştürebileceğiniz tek yerd.

Bölüm 3

Okulun ilk birkaç haftası benim için her zaman yılın geri kalanından daha yorucuydu. Yeni derslere, ev ödevlerine ve iki işe alışmak sanırım herkes için yorucu olurdu.

Gerçek hayatın stresi. Yetişkinlerin Dünyasına Hoş Geldiniz.

Otobüste oturup dünyanın gözlerimin önünden geçişini izlerken, kalbime özlem duygusu yerleşti. Queens, doğup büyüdüğüm ve bildiğim tek evimdi. New York City ve Long Island'ın her yerine gitmiş olabilirdim ama seyahatlerimin tamamı bu kadardı. New York eyaletinden hiç ayrılmamıştım.

Tanıdık mahallenin havasını soluyor, tuğladan yapılmış evleri ve siyah ferforje çitleri içime çekiyordum. Programımın yoğunluğundan dolayı büyükannemi istediğim sıklıkta göremiyordum ama gördüğümde de güzel vakit geçirdiğimizden emin oluyordum. Ailemden geriye kalan tek kişi oydu ve tüm günümü onunla geçirmeyi planlıyordum. En sevdiğim çikolatalı kurabiyelerden yapacağını ve doğum günüm için bana para vermekte ısrar edeceğini biliyordum. Bunu her yıl tekrarlıyor, ben de her yıl parayı hesabına geri yatırıyordum.

İki durak sonra otobüs büyükannemin evinden birkaç blok ötede sert bir şekilde durduğunda fren sesi duyuldu. Küçük eve doğru yürürken tatlı kokusunu almaya başladım ve kendi kendime gülümsedim. Parmaklıklı pencereleri açtı ve havaya caz

müziği doluyordu. Çok sayıda kedilerinden biriyle karşılaştım ve eğilerek ellerimi yumuşak tüylerine gömdüm. Mırıldandı ve küçük bir aşüfte gibi kıcını havaya kaldırdı.

“Büyükanne!”

Eşikten kolaylıkla geçtim. Burası Queens’in en güzel yeri sayılmazdı ve kapının her zaman kilitli olması gerekiyordu ama asla kilitlenmiyordu. Büyükannem bu konuda hiç endişelenmeden büyüdüğünü ve şimdi sonra da endişelenmeye başlayamayacağını söylüyordu. O tanıdığım en inatçı insanlardan biriydi.

“Aubrey’im.” Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Büyükannem 1.80 boyunda, oldukça yapılı bir kadındı. Omzunun üzerinden baktığımda bir ay önceki ziyaretimde burada olmayan yeni bir yaratık gördüm.

Geri çekilerek, “Büyükanne, bir kedi daha mı sahiplendin?” diye sordum.

“Onları ben bulmuyorum, onlar beni buluyor,” diyerek gülümsediğinde ona uyarıcı bir bakış attım. “Ne? Biraz yiyeceğe ve sıcak bir yuvaya ihtiyaçları var. Onlara ikisini de sağlıyorum.”

“Biri seni ihbar edecek.”

Elini sallayarak, “Cehenneme kadar yolları var,” dedi.

Kıkırdadım. Büyükannem hiç böyle şeyler söyleyen biri değildi.

Çantamı masanın üzerine koyup etrafıma baktığımda kaşlarımı çatarak, “Kaç kedin var?” diye sordum.

“Bilmiyorum, saymayı bırakalı çok oldu.”

Derin bir nefes alıp kaşlarımı çattım. “Burası neden kedi kumu kokmuyor?”

“Bu yaşımda yapacak daha iyi bir işim olmadığından, evimi temiz tutuyor, kumlarını sık sık değiştiriyorum. Sonra da bingo

oynamaya gidiyorum. Yeter benden bahsettiğimiz. Okul nasıl gidiyor? Natalie iyi mi?”

Küçük yemek masasına oturdum ve karnımı doyurmak için mutfakta koşuşturmasını izledim. Minderler plastikle kaplıydı ve mutfak tezgâhının tüm köşeleri soyulmuştu. Yetmişli yaşlarının sonundaki bir kadın için çok hareketliydi. Bunu içtiği ucuz şaraba ve hayatında bir erkek olmamasına bağlıyordu. Bir şişeyi üç dolara alıyor, her gece sadece bir kadeh içiyordu. Kedilerinin ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Buna itiraz etmeyecektim. Tanrı korusun, ya kafası güzelken kedilerden biri öksürüp bir tüy yumağı kusarsa?

Aldığım derslerden, profesörlerimden ve tabii ki çok sevdiği Natalie'den bahsettim.

“Görünüşe göre bu dönem tam istediğin gibi geçiyor. Üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?”

“Ah, kesinlikle. Aslında bu tempo benim için yeni bir şey değil. Dersler biraz daha zor ve fazladan bir ders daha aldım ama üstesinden gelebilirim.”

Bakışları yumuşadığında gözlerinin buğulandığını fark ettim. “Ailen seninle çok gurur duyardı. Çünkü ben duyuyorum,” dedi içtenlikle.

Bakışlarımı yere çevirdim. Onları her geçen gün biraz daha özlüyordum.

Büyükannem bana mahalledeki dedikoduları anlattı; kime tahammül edemediğini, hangi köpeklerin sürekli çimenlere kaka yaptığını, kimlerin kimlerle yattığını ve sokağın aşağısında onu vegan olmaya ikna etmeye çalışan biri olduğunu, bir diğerinin de sürekli Tanrı hakkında vaaz verdiğini. Son ikisinden “İsa delisi” ve “bitki yiyen hippî” olarak bahsediyordu. New

York aksanı o kadar güçlüydü ki hikâyeyi neredeyse canlandırıyor. Yapacak pek bir şeyi olmayabilirdi ama etrafında bir grup ilginç insan olduğu kesindi.

Önüme bir tabak taze pişmiş kurabiye koydu. Tam ortasındaki damla çikolataların üzerinde küçük parmak izleri olan kurabiyeler muhteşem kokuyordu ve kesinlikle favorimdi. Kurabiyelerden bir tanesini ağızma atıp şekerli hamurun tadını çıkardım. Mutfak lavabosunun altından büyük bir şişe alıp tezgâhın üzerine koymasını izledim. İki bardak getirip her birimize berrak sıvıdan doldurdu. İçkiyi önüme koyduğunda koklamak için eğildim. Koku burun deliklerimi yaktı.

“Senin gündüz içki içen biri olduğunu hiç düşünmemiştim büyükanne,” dedim.

“Aubrey, yıllardır bu günü bekliyorum.”

Kıkırdayıp ona baktım. “Benimle içki içeceğin günü mü?”

“Evet, artık yirmi bir yaşındasın.”

Hayatımda hiç alkol almadığımı düşünüyor olmalıydı ki bu çok tatlı ve saf bir düşünceydi. Üniversitedeydim ve tabii ki daha önce içki içmiştim ama ilk defa içeceğime inanmasına izin verecektim.

Bardağa doğru eğilip kokladığımda yüzümü buruşturdum. “Nedir bu?”

“Sambuca. Anason aroması yoğun bir likördür.”

“Yudumluyor muyuz?” diye sordum. Bunu gerçekten daha önce içmemiştim.

Önüme oturdu ve kadehini kaldırıp bana dik dik baktı. “Tekte içeceksin.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Tekte mi?” diye sordum.

“Aynen öyle,” dedi sanki çok açılmış gibi.

Bardağa baktım. “Bu tekten fazla. Daha çok iki tek gibi.”

Beni duymazdan gelip doğum günümü kutladı. “Şerefe, benim tatlı torunum!” Kadehini benimkine vurdu.

Ben daha yudumlayamadan büyükannem içkisini bitirdiğinde ona aval aval baktım. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde kokudan irkilsem de zihnimi devre dışı bırakıp teki ya da tekleri içtim. Bana ikram ettiği bu şeyin ne olduğu konusunda emin değildim.

Tüylerim diken diken olmuş, iğrenç içki boğazımdan akıp giderken ürpermiştim. Tadı siyah meyan köküne benziyordu ve çok acıydı – hatta iğrençti– ama yine de hoşuma gitmiş gibi gülümsedim.

“Bunu nasıl içtiğini anlamıyorum,” dedim büyükannem bardağımla tekrar doldururken.

“Aferin kızıma,” dedi önüme biraz daha kurabiye koyarken.

Alkolün damarlarımda dolaşması ve beni bol bol gülümsetmesi uzun sürmedi. Kısa sürede her şeye kıkırdayan mutlu bir içiciye dönüşmüştüm. Okul ve iş nedeniyle çok içen biri olmasam da kendimi tutabilirdim. Ona Natalie’nin beni dışarı çıkarmak istediğini anlattığımda büyükannem bunun büyük bir cömertlik olduğunu söyledi.

“Yirmi birinci yaş gününde seni sarhoş eden ilk kişi olduğum için mutluyum. Şimdi, bu gece dikkatli ol ve benim yapmayacağım bir şey yapma,” dedi. Annemle babam ölmeden önce, büyükannem hakkında istesem de uyduramayacağım renkli hikâyeler duymuştum.

Büyükannem yatak odasına girdi ve birkaç saniye sonra elinde bir zarf ve bir kutuyla geri döndü. İkisini de bana uzattı.

“Büyükanne, bir şey almamanı söylemiştim.”

“Ah, kapat o çeneni,” dedi. Gözleri parlıyor ve onu bu kadar mutlu görmek bana iyi geliyordu. “Yeni bir şey almadım. Bu annenindi.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bir süre ona baktım. Vefat ettiklerinde çok küçük olduğum için bana ailemi hatırlatacak pek bir şeyim yoktu. Derin bir nefes vererek kutuyu açtım; içinde, pembe altın bir kolye vardı ve ucunda küçük bir şey sallanıyordu. Parmağımı ince zincirin üzerinde gezdirirken kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum.

Büyükannem eğilerek çenesini ellerinin üzerine koydu. “Bu kolyeyi taktığını hatırlıyorum ve hayatında hiç ata binmemişken neden kolyesinin ucunda nal olduğunu sormuştum. Aslında, şimdi düşünüyorum da bir atın üç metre yakınına bile yaklaşmamıştı. Her neyse, nedenini bilmediğini, sadece ilk görüşte beğendiğini söylemişti. Baban ona bu kolyeyi hediye ettiği günden beri hiç çıkarmamıştı.” Duraksadı. “Kazadan sonra, kurtarılan birkaç eşyadan biri de bu kolyeydi. Elmas küpeleri ve saati kayıptı. Muhtemelen olay yerinde çalınmışlardı ama bu kolye oradaydı. O zamandan beri saklıyorum.”

Çenem titredi. Büyükannem kolyeyi alıp boynuma takmak için ayağa kalktı.

“Yıllar önce at nalının insanı kötülüklerden ve negatif enerjiden koruduğunu okumuştum, eğer inanıyorsan.” Sesi yumuşadı. “Eminim annen de bu kolyenin senin olmasını isterdi.”

“Teşekkür ederim,” dedim, sesim fısıltının biraz üzerindeydi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, yanağımdan süzülen birkaç damla gözyaşını hızla sildim. “Bu çok güzel.”

“Zarfı eve gittiğinde aç,” dediğinde başımı salladım. Telefo-

nu çaldığında cevap vermek için ahizeyi almak üzere ayaklarını sürüyerek mutfakta ilerledi.

Zarfin içinde ne olduğunu biliyordum. Muhtemelen daha fazla gözyaşı dökmeme neden olacak içten bir mesaj ve elli dolar vardı. Bugüne kadar bana verdiği her kartı sakladığım gibi bu da duygusal eşyaları biriktirdiğim kutuma girecekti. Ocağın üzerinde duran saate hızlı bir bakış attığımda buraya geleli saatler olduğunu fark ettim. Büyükanneimin yanında zaman adeta uçuyordu.

“Evet Francis, bingoya geleceğimi söyledim, sakın ol.” Bana göz kırptı. Bir yandan kurabiye seçerken bir yandan da arkadaşıyla konuşuyordu ve sesindeki heyecanı duymamak imkânsızdı. Tatlıya en az benim kadar düşkündü. “Seni almak için geleceğim. Unutmadım. Alzheimer hastası olan ben değilim –Annabel olduğunu sen de biliyorsun– ama belki senin de muayene olman gerekiyordur, çünkü bu konuşmayı daha bu sabah yaptık.”

Telefonu kapattığında ayağa kalktım. Eve ulaşmam yaklaşık bir saat sürecekti ve dışarı çıkmadan önce bir şeyler yemem gerekiyordu. Yapmak istediğim son şey aç karnına biraz daha içki içmekti.

“Seni seviyorum büyükanne. Bugün için teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim tatlım. Çok güzel bir gündür, umarım akşam da en az bu kadar eğlenirsin. Dikkatli ol. Artık reşit olduğuna göre bunu tekrarlayabiliriz. Bir dahaki gelişinde Natalie’yi de getir. Al bunları,” dedi kurabiyeyle dolu olduğundan emin olduğum bir kutuyu bana doğru uzatarak.

Vedalaştıktan sonra otobüs durağına kadar yürüdüm. Temiz havayı içime çekerken cep telefonumu çıkarıp en yakın arkadaşımı aradım.

“Nat?” dedim hıçkırarak.

“Efendim yavrum.”

“Sanırım büyükannem beni sarhoş etmeye çalıştı. Bana iki duble verdi. Sanırım çakırkeyif oldum.”

Güldü. “Büyükkannenini sevmemek imkânsız! Eğlence başlasın!”

Bölüm 4

Natalie en iyi Martin Lawrence taklidiyle, “Kahretsin Gina, muhteşem görünüyorsun,” dedi.

Martin göndermesine sııttım, çünkü Natalie bu şekilde konuşurken gülmemek imkânsızdı. İkimiz de 90’ların durum komedisi bağımlılarıydık.

“Aman Tanrım! Beni utandırıyorsun,” dedim biraz abartılı bir şekilde. Birbirimizle sürekli dalga geçiyorduk.

“Cidden kızım, harika görünüyorsun. Ayakkabılarımı geri ver,” diye şaka yaptı.

Gülerek aynadaki yansımama baktım. Gür, koyu renk bukleler yüzümü çevreliyor, göğüslerime doğru iniyordu. Çikolata rengi gözbebeklerim ışıldıyordu. Eski erkek arkadaşlarımdan biri, bir keresinde gözlerimin büyüğü olduklarını söylemişti, sanki ruhundaki en karanlık sırları okuyabiliyormuşum gibi olduklarını. Dolgun dudaklarıma kırmızı kalemle bir çerçeve çizdikten sonra aynı tonda bir ruj sürdüm. Yan dönerek ellerimi Natalie’nin giymem için ısrar ettiği altın rengi mini elbisemin üzerinde gezdirdim. Elbise kolsuzdu, göğüslerimin arasında derin bir eğim vardı ve C beden göğüslerimi vurguluyordu. Mini sayılabilecek bir boydaydı ve sırtı açıktı. Dışarı çıkma anlaşılmamızı mühürleyen muhteşem siyah topuklu ayakkabılarla bacaklarım daha da uzun görünüyordu ve şimdi

yaklaşık 1.80 boyundaydım. Bu gece tüm erkeklerin ateşli rüyası olabilirdim.

“Fena görünmüyorum, değil mi?” diye sordum, kendimi çok seksi hissederek.

“Kesinlikle.”

Platin saçlarına son anda birkaç bukle ekleyen Natalie’ye baktım.

Parlak kırmızı, dantelli straplez elbisesi çok seksi ve benimkinden bile kısaydı. İçki servisi yapan kızlardan biri olduğu için böyle elbiseler giymeye alışkındı. Baştan çıkarıcı bir tarzı vardı ve bunu çok iyi kullanıyordu.

“Göğüslerinin her an dışarı fırlamasından tedirgin olmuyor musun?” diye sordum.

Çok şey bildiği belli olan büyüleyici gözlerle aynadan bana bakıyordu. Dudağının kenarı yukarı kalkarken, “Öyle görünmeleri gerekiyor,” dedi. Duraklayıp göz kırptı. “Çift taraflı bant kullandım. Güven bana. Hiçbir yere gidemezler.”

Natalie kendinden emin ve dışa dönük biriydi. Dişil enerjisini dışa vurmaktan asla çekinmiyordu ve buna bayılıyordum. Erkeklerin onun için dizlerinin üzerinde sürünmesini sağlamak için yaşıyordu –tıpkı benim gibi.

“İşin bittiğinde bana da kalem çeker misin?” diye sordum. Her zaman mükemmel bir kuyruk yapıyordu ve o görünümü ben de istiyordum.

Makyajımızı yaptıktan ve saçlarımızı mükemmel bir şekilde soktukten sonra bir sürü fotoğraf çektik. Fotoğraf çekimimizden sonra Natalie çekmeceye uzanıp içinden küçük bir poşet çıkardı.

“Oyun öncesi vakti,” dedi elime bir hap tutuşturarak. “Bu

doğum gününü gerçek New York City tarzında kutlayacağız. Birkaç kadeh içki ve biraz toz ile.”

Tozu sadece birkaç kez kullanmıştım ve her seferinde tüm gece dans etmiş, ateşli bir seks gecesi yaşamıştım.

“O halde bu gece kendime ateşli bir tip bulmam gerekecek.”

Natalie tekila şişesini çıkarıp bir tek doldurdu. Bakışlarını vücuduma kaydırды. “Bu senin için bir sorun olmayacak. Eğer istediğin gibi bir aday bulamazsan, buradayım. Seninle birlikte olmak için can atan birkaç arkadaşım var.”

Natalie benim vahşi bir versiyonum gibiydi ve komik anlarımla mimarıydı. Kulüplerde eğlenmeyi severdi. Geceleri genellikle bir ayakkabısı eksik ve küpeleri çoktan çıkmış bir şekilde kaldırımında oturup pizza yiyerek sonlandırırды. Ya da yatağında, birkaç erkekle. Yapabilecekleri tamamen o anki ruh haline bağlıydı.

“Şerefe yavrum!” dedi kadeh kaldırarak. “Bu, bugüne kadar ki en unutulmaz doğum günün olacak!”

Çok çabuk sarhoş olmamak için öncesinde yemek yediğim için şükreliyordum. Bu geceye dair tüm detayları hatırlamak istiyordum. İkimiz de ağızımıza birer hap atıp içkiyle yuttuk. Elimin tersini dudaklarıma götürdükten sonra tekilayı yuttuğumda yüzüm buruştu, her tarafım seğirmeye başladı. Natalie parmaklarını bana doğru salladıktan sonra kadehimi alıp tekrar doldurdu.

“Sen delirmişsin!” dedim ve bir kadeh daha içtim. “Lanet olsun, boğazım yanıyor!”

“Bayılıyorsun, kabul et,” diye karşı çıktığında omuz silktim. Kabul etmek gerekirse gerçekten sevmiştim.

Biraz endişeliydim ve tozun etki etmesini beklerken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. İşte bu yüzden parti yaparken

nadiren uyuşturucu kullanırdım; bu kafanın etkisini kaybetmesini istemiyordum. Yakında tüm vücudumun karıncalanacağını, bitmesini hiç istemeyeceğim o heyecanın geleceğini biliyordum. Son bir kadehten sonra bizi Meatpacking District'e götürmek için bekleyen arabaya doğru yürüdük.

Yirmi dakika sonra karanlık bir binanın önünde durduğumuzda, "Natalie, bu kulübe girmemiz imkânsız," dedim. Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve kapalı kapıların arkasından gelen bas sesini hissedebiliyordum. Tekila damarlarımda dolaşiyor, vücudumun ısınmasına neden oluyordu. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Çok iyi.

Bana sinsî bir bakış attıktan sonra bileğimi tutarak, "İzle," dedi.

Kıkırdadım. "Muhteşem olacak."

1 OAK, şehrin en trend ve en seçkin kulüplerinden biriydi. Ünlülerin tercih ettiği, genellikle büyük etkinliklerden sonra partilerin düzenlendiği bir yerdi. Natalie'nin nasıl içeri girebileceğimizi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ön tarafa gittiğimizde içeri alınmayacağımızdan hiç şüphem yoktu. Önünde uzun bir kuyruk vardı ve sıradaki insanlar hiç hareket etmiyor gibi görünüyordu. İçkiler çok pahalıydı ve on iki dolardan falan bahsetmiyorduk.

Ön tarafa doğru ilerlerken tüm gözler üzerimizdeydi. Natalie podyumdaymış gibi kasıla kasıla yürüyordu. Utangaç bir kız değildim ama alkol ve uyuşturucu beni her zamankinden daha özgüvenli yapıyordu. Kendimi iyi, seksi ve dünyayı fethetmeye hazır hissediyordum.

"Natalie, benim güzel başrolüm. Benim için her zaman büyük bir zevk," dedi iri yarı bir adam.

Onu tepeden tırnağa süzdüm. Steroidlerle doğmuş gibi görünüyordu. CIA ajanıymış gibi elini ağzına götürüp bir şeyler fısıldadı. Sesini alçak tutmak konusunda pek iyi bir iş çıkaramadı; sesi o kadar kalındı ki duyulmaması neredeyse imkânsızdı. Kulaklığı kulağına bastırarak VIP hakkında bir şeyler söylemeden önce başını salladı.

“Clive, benim seksi Dominiklim. Umarım sonra görüşürüz?” Natalie cilveli bir şekilde eğilip elini adamın yüzünün bir yarısına koyarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Adamın gözleri irileşti ve ona sadece Natalie’nin anlayabileceğini düşündüğüm bir bakış attıktan sonra bana dönerek bakışlarını seni-becerdikten-sonra-birbirimizi-bir-daha-görmeyeceğiz dercesine vücudumda gezdirdi. Geri çekilmeden bakmasına izin verdim.

“Arkadaşını da yanına al ve bu gece unutulmaz bir geceye dönüşsün.”

Natalie gevşekçe kıkırdadı. “İçkiler akmaya devam ederse her şey mümkün.”

Adam kaşlarını kaldırdı; Natalie’nin söyledikleri ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ve Natalie’nin onunla sadece oyun oynadığını, ona duymak istediklerini söylediğini biliyordum. Adam sırtarak kulübün kapısını açtı. Gözlerim irileşse de şaşkınlığımı gizleyip Natalie’nin yanında yürümeye devam ettim.

Hoparlörlerden gelen hiphop gümbürtüsü hemen dans pistine çıkma isteği uyandırdı. Heyecandan tüylerim diken diken oldu. Etrafıma bakındım. İç mekânın üzerindeki flaş ışıkları yanıp sönüyor, tam ortada büyük bir avizeyle duvarlar boyunca devasa orkide aranjmanları duruyordu. Mekân kalabalık olsa da bunaltıcı bir seviyede değildi.

Hayran kalmıştım. Daha önce hiç böyle bir kulübe girmemişim ve içeri girmeyi de hiç beklemiyordum. Klas ve sofistike bir örnek teşkil ediyordu ve aniden burada olma fikrine âşık oldum.

“Söylemiştim,” dedi Natalie sırtarak. İlk olarak bara yöneldik.

“Bunu nasıl başardın?” diye sordum. Ne sipariş ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası umurumda da değildi.

“Sırrımı paylaşmayacağımı biliyorsun.”

Bu doğrudu. Ağzından hiçbir şey kaçırmazdı ve konuşmadan önce hep düşünürdü.

“Nat, bilmek istiyorum. Burası çok özel bir kulüp!”

Bana alaycı bir bakış atarak bağarmamak için kulağıma doğru eğildi. “Babam bu insanları tanıyor ve bu insanlar da beni tanıyor.”

Kendisiyle hiç tanışmamış olsam da Natalie’nin babasının şehrin en büyük, en tanınmış isimlerinden biri olduğu söyleniyordu. Multi milyoner gibi bir şeydi. Aslında buna inanmıyordum, çünkü her insan kendini önemli zannediyordu.

“Babanla aranın iyi olmadığını sanıyordum.”

“Çok sık olmasa da ihtiyacım olduğunda adını kullanıyorum. Burası onun temsil ettiği işletmelerden biri. Sahiplerinin kışını kurtardığı için ona sonsuza dek borçlular.”

Anlattığı hikâyeye inanmasam da sorgulamadım. Natalie ailesiyle iyi bir ilişkisi olmadığı halde onların bağlantılarını kullanacak bir tip değildi. Bana gerçeği, ancak kendi istediğinde söyleyecekti.

Barmen göz kırparak içeceklerimizi önümüze koydu. İçinde ne olduğunu sormadan bir yudum aldım. Çok tatlıydı ve içimi çok kolaydı; anında gevşediğimi hissettim. Nefesimi verdiğim-

de tenimin karıncalandığını hissettim ve kalbim beklentiyle çarpmaya başladı. Hoparlörlerden Calvin Harris ve Sam Smith in “Promises” şarkısı çalmaya başladığında kendimi bulutların üzerindeymişim gibi hissediyordum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Bu şarkıya bayılıyorum!” diye çığlık attığımda Natalie güldü.

Bu şarkıyı gerçekten çok seviyordum. Alkol damarlarıma pompalanıyordu; tozun coşkusunu hissetmeye başladığımda bir o yana bir bu yana sallanmaya başladım. Bu gece sadece eğlenmek istiyordum. Pazartesi günü işime geri dönecektim.

“İç bakalım! Hadi dans edelim!” diye bağırdı Nat.

İçkilerimizi bitirip dans pistine yöneldik. Işıklar karartılıyor, lazer çizgileri ritim düşene kadar yavaşlıyordu. DJ, müziği güçlü bas ve hareketli teknonun mükemmel bir birleşimine dönüştürüyordu. Sesler hoparlörlerden yankılanırken kollarımızı havaya kaldırıp başlarımızı geriye atarak vücudumuzun ritimle hareket etmesine izin verdik. Coşkudan patlamak üzereydim; aradığım o heyecana nihayet kavuşmuştum.

Kafam bulanıklaştıkça adeta uçuyor, saf coşkunun peşinde koşuyordum. Dudaklarımda tembel bir gülümseme belirlediğinde Nat aniden beni dışarı çıkmaya ikna ettiği için mutlu oldum. Hem bu kadar yoğun çalışıp hem de okula giderken kendim için pek bir şey yapmıyordum.

Lost Boyz ve Jay-Z karışımı bir müzik çalıyordu. Natalie omzuma dokunduğunda ona baktım. Lanet olsun! Arkamda işaret ettiği yere baktığımda DJ masasının arkasında duran yüzü hemen tanıdım: DJ DiModa. *Breakbeat* ve eski tarz hiphop çalıyordu. New York’un en iyisiydi.

“Ev arkadaşım Natalie ve onun arkadaşı Aubrey’e sesleniyorum! Doğum günün kutlu olsun bebeğim!” dedi mikrofonu ağzına dayayarak. Kulaklığı omzunda dururken, ritim tekrar düşene kadar kolunu havada hızla ileri geri hareket ettirip bıraktı.

“Nasıl yani! Yok artık!” Şok içinde çığlık attım. “Onu nereden tanıyorsun?”

O an en iyi arkadaşımın iki farklı hayat yaşadığını, benimse diğer hayatının çok küçük bir kısmına hâkim olduğumu düşünmeye başladım.

Bölüm 5

Müzik yavaşlayıp Fabulous'ın "Into You" şarkısı çalmaya başladığında arkama birinin yanaştığını hissettim. Yüzünü boynumun sütununa yerleştirdiğinde kirli sakalı ısınmış tenimi okşayarak tüylerimi ürpertti. Sırtıma bastırıldığı bedeninden yayılan sıcaklığı hissederek ona doğru yaslandım. Dudaklarıma tembel, iyi hissettiren bir gülümseme yerleşirken boğazımdan bir mırıltı kaçtı.

Natalie çantamı alıp ellerimin serbest kalmasını sağladı. Bilmiş bir gülümsemeyle kalabalığın içinde kayboldu. Kendimi serbest bırakırken gözlerim kapanıyordu. Tozun etkilerini hissederken birinin ellerinin üzerimde olması her şeyi çok daha iyi hissettiriyordu.

Dans partnerim kaslı kollarını önüme doladığında kollarımı kaldırıp boynuna dokundum. Üzerimde yükseliyor, bana kendimi küçük ve minyon hissettiriyordu. Vücutlarımız muhteşem bir uyum içinde hareket ediyor, kalçalarımız şehvetli bir ritimle sallanıyordu. Bir elini karnıma koyup parmaklarını açarak elinin büyük görünmesini sağlarken, diğer elini kalçama koyup iyice sıkıyordu.

"Bütün gece dans edişini izledim. Sana yapmak istediğim şeyleri..." dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Göğüs uçlarımin sertleştiğini hissettiğimde kalçamı ona

doğru bastırarak sertliğine sürtünmeye başladım. Boynuma karşı homurdanıyor, hareketlerimi artırmak için doğru yerlere öpücükler konduruyordu.

Yüzüme bir sırtış yerleşti. Bir erkeğin arzuyla dizlerinin üzerine çökmesine neden olma gücüne sahip olmak beni harekete geçiriyordu. Aletini bana doğru bastırıyordu. Eğer o da bir çeşit hap yutmuşsa hiç şaşırmazdım. Benim deneyimlerime göre, New York'taki bir kulüpte kim bir şey kullanmıyordu ki?

Uyuşturucu, müzik ve sesinin karışımı her zerremi daha fazlasını istemeye zorluyordu. Bedenlerimiz sanki dans pistinde sevişiyormuşuz gibi uyum içinde hareket etmeye devam ediyordu. Her şey muhteşem hissettiriyordu ve onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Sevimliydi, yakışıklıydı. Kesinlikle iş görürdü.

Eminim benimkiler gibi onun da gözleri buğulanıyordu; aramızdaki arzu, hava kadar yoğun. Vücudunu bir striptiz direği gibi kullanıyordum. Beni izlerken bakışları karardığında ona baştan çıkarıcı bir gülümseme sundum.

“Bana ne yapmak istediğini söyle,” dedim boğuk bir sesle.

“Duymak mı istiyorsun?” dedi hırlayarak. “Göstermeyi tercih ederim.”

Kollarımı boynuna doladığımda beni kendine çekerek kontrolü ele aldı. Kalçasını benimkine sürttü. Burun delikleri genişlerken bacaklarımın arasında dayanılması zor bir zonklama meydana geldi. Bir elini sırtımın alt kısmına götürüp diğeriyle boynumu kavradı ve beni vahşice öpmeye başladı. Ağzımı diliyle adeta becerirken eriyordum; az önce bana yapacaklarının bir ön izlemesini sunmuştu.

Dansımız tehlikeli bir seviyeye ulaşmıştı. Beni tüketme,

diliyle okşama, biraz daha delirmeme sebep olma şekliyle nefes almakta güçlük çekiyordum. Kalın bacaklarından birini bacaklarımın arasına kaydırduğunda ona sürtünmeye başladım. Dudaklarımdan bir mırıltı kaçmış, bacaklarımın arasındaki bacağı iyice sıkıştırmıştım. Mini elbisem biraz daha yukarı kaymıştı. Kıçımın açılmamasını umsam da aynı zamanda umursamıyordum da. Toz devreye girdiğinde her şey unutuluyordu.

Göğüslerimin iyice sertleşen uçları adeta sızlıyordu ve külodum muhtaç kadınlığıma yapışmış durumdaydı. Yeni tanıştığım yabancı, elimi tutup aramıza yerleştirdi ve bana kot pantolonunun üzerinden uzunluğuna dokunmaktan başka seçenek bırakmadı.

Siktir! Büyük aleti ona olan şehvetimi daha da artırdı.

“Hadi koca oğlan,” dedim ona doğru eğilerek. “Neyin var göster bana.”

Erkekler tuvaletine girip kapıyı kilitledik. Küçük kabinin içinde yırtıcı bir hayvan gibi beni takip ediyor, hissettiğim arzuyu biraz daha alevlendiriyordu. Her kadın kovalamacadan hoşlanırdı. Tüylerim diken diken olmuş, dudaklarımda baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmişti. Onun üzerimde olmasını, beni vahşice tüketmesini istiyordum. Kontrolü ele geçirip bana adımı bile unutturmasını istiyordum.

Adam beni döndürüp elbisemi belime kadar kaldırdıktan sonra kalçama sert bir tokat attı. Lavabo tezgâhını tutup kalçamı biraz daha havaya kaldırdım. Kirli aynadaki yansıma bakarken beklentiyle damarlarım elektriklendi. Parlak gözlerim ve kızarmış yanaklarım kafamın ne kadar güzel olduğunun birer kanıtıydı. Bir fermuar sesi duyduktan sonra fermuarını indirip aletini çıkarmasını izledim.

“Prezervatif,” dedim nefes nefese.

“Hadi canım!” diye cevap verdi.

Arka cebinden çıkardığı paketi yırtıp açtıktan sonra, prezervatifi kalın ve uzun aletine geçirdi. Kalçalarımı tutup kabaca geri çekerek iyice eğilmemi sağladı. Tek bir hareketle külodumu yırtıp yere düşürdü. Elini kalçalarımın arasına kaydırduğında gözleri parladı.

“Çok ıslaksın. Muhteşem olacak.”

Aletini kavrayıp ufak bir sürtünmeden sonra sert bir vuruşla içime girdi. Öne doğru itildiğimde dirseklerim mermer lavabo tezgâhına çarpmış, içime girdiğinde nefesim kesilmişti. İçimde olmasının verdiği his tam istediğim gibi olsa da alışmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

“Ah, hayır bebeğim. Kendini tut ki sıra sana gelsin.”

İhtiyacım olan tek şey dudaklarından dökülen edepsiz sözlerdi. Parti yaparken çok şirret olabiliyordum.

Kendimi biraz yukarı kaldırıp kalçamı tekrar geri ittim. Elini saçlarımın arasına daldırıp geri çekti. Homurdandım. O kadar derindeydi ki sevsem mi nefret mi etsem bilemiyordum ama sonra aynadan yansımamıza bakıp birleşen bedenlerimizin birbirine çarpmasını izledim ve sorumun cevabını buldum. Aynı hizadaydık ve ilk kez çoğu kadından daha uzun boylu olduğum için mutluydum. Eli kadınlığımın ön tarafına kaydı ve klitorisimi buldu. Tanrı’ya şükürler olsun ki nerede olduğunu ve ona nasıl dokunulması gerektiğini biliyordu. Edepsiz dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçtı. Daha fazlasını istediğim için kalçalarım beklentiyle titriyordu.

“Bu topuklu ayakkabılar beni öldürüyor,” dedi ve o kadar derinime girdi ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Sekiz yüz dolarlık bu ayakkabılar onu etkilese iyi olurdu.

Bakışlarım ayakkabılarıma kaydığında ben bile ne kadar güzel göründüklerini kabul etmek zorundaydım. “Vay canına, gerçekten iyi sevişiyorsun,” dedi. “Birçok kadın öylece yatmayı tercih ediyor.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Gerçekten iyi sevişmeyi deniyordum.

“Ne kadar sıkıcı,” diye karşılık verdiğimde kalçaları hızlandı.

Kalçalarımız birbirine çarparken nefes seslerimiz tuvalette yankılanıyordu. Yüzümü tutarak kendine çevirdi. Dillerimiz buluştu ve ikimizin de zevkin doruklarına ulaşmak için ihtiyaç duyduğu şey buydu. Saçlarımı serbest bırakıp klitorisimle oynarken beni tutmak için güçlü kolunu belime sardı. Aşağı bastırılmayı ve kısıtlanmayı seviyordum. Geri çekilerek daha sert ve daha derine girmesini sağladım. Birkaç hamleden sonra kalçalarını yavaş ama sert bir şekilde hareket ettirerek ikimizin de aynı anda boşalmasını sağladı. İçimde seğirdiğini hissedince inledim. Homurdandığında onun da en az benim kadar zevk aldığını anladım.

“Hap atıp sevişmek gibisi yok. Hiçbir şeyle kıyaslanamaz,” dedi geri çekilirken. Neredeyse düşüyordum ama beni tuttu. “Özellikle senin gibi seksi ve azdırıcı bir kadınla.”

“Bir de bana sor,” dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken. “Bütün gece durmadan devam edebilirim, özellikle senin gibi ne yaptığını bilen bir adamla.”

Prezervatifi çıkarıp çöpe atarken bana hınzırca sırıttı. Yerdeki yırtık külodumu alıp çöpe atarken, ben de elbisemi indirip saçımı düzelttim; o da o sırada giyinmekle meşguldü.

“Birkaç kadeh içtikten sonra dans pistine dönmeye ne dersin?”

Gülümsedim. “Varım.”

Çiftmişiz gibi kolunu omuzlarıma dolayarak bara geri dön-

düğümüzde Natalie'yi bir yabancıyla içki içip konuşurken bulduk.

"Ah, görüyorum ki ateşli biriyle doğum günü orgazmı yaşamışsın," dedikten sonra sırtarak çantamı uzattı.

"Doğum günün mü?" diye sordu az önce seviştiğim yabancı. "Lütfen bana reşit olduğunu söyle."

Gülmeme engel olamadım. Bana hep çok genç göründüğüm söylenirdi. "Yirmi bir oldum."

"Şükürler olsun," dedi barmene el sallayıp içki siparişi verirken.

"Bir sonraki kulübe gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Natalie, içkiler hazırlandığında.

"Nereye gidiyoruz?"

"Marquee."

Natalie'nin yanındaki yabancı umutsuzca inledi. "O kulübe giremiyorum."

Natalie, "Çünkü yanında bir kadın yok," diye cevap verdiğinde ona baktım. "Marquee damsız erkekleri kabul etmez. Katı kuralları vardır," diye açıkladı.

Sırıttım. "Sanırım bu gece şanslı gecen," dedim Nat'in yanındaki yabancıya. Kendi yabancımı bir öpücük için kendime çektikten sonra Natalie'ye baktım. "Bütün gece benimle olacak."

Son bir kadeh daha içtikten sonra Batı Chelsea'ye gitmek üzere taksi çağırmak için aşağı indik. Marquee'ye varmamız trafikle birlikte on dakika sürdü ve tıpkı 1 OAK'ta olduğu gibi VIP bölümüne yönlendirildik.

Gecenin geri kalanını dans edip içki içerek geçirdik ve uyuşturucu etkisindeyken, tuvalette birkaç tur ateşli sevişmeler yaşadık.

"Adın ne?" diye sordu yabancı, yollarımız ayrılırken.

“Felicia.” Eğlenmiş olsak da ona asla gerçek adımlı söylemeyecektim.

“Seni bir daha göremeyeceğim, değil mi?”

“Hayır,” dedim kıkırdarak.

“Kahretsin,” dedi fısıltıyla. Sırtışı o kadar tatlıydı ki bir an için ona tüm bilgilerimi vermeyi düşündüm.

“Bu harika gece için teşekkürler.”

Natalie şakacı bir şekilde, “İçki ve orgazmlar için teşekkürler ama gitmemiz gerek,” dedi farklı yönler doğru ilerlerken.

Yürürken kıkırdıyor, engibeli kaldırımında kaldırım taşlarına takılmamak için elimizden geleni yapıyorduk. Sarhoş olmasaydık sorun olmazdı ama şu anda her şeyi çift görüyordum ve en iyi arkadaşımın ne durumda olduğunu merak ediyordum.

“Kaç parmak?” diye sordum kaldırımın sonuna ulaştığımızda. Karşıya geçebilmek için ışıklarda bekledik. Ne kadar sarhoş olursak olalım, kırmızı ışıktaki geçerse muhtemelen yakalanıp ceza yerdik ya da daha kötüsü bir arabanın bize çarpmasına neden olabilirdik.

Yüzü gerilmiş, gözleri kısılmıştı. Mutlulukla, “Hmm. İki el!” dediğinde gülmekten kırıldım. Dört parmağım havadaydı.

Yaklaşık yarım saat sonra, bütün gece açık olan pizzacılarından birinde durup dev dilimler aldık. Sanki yıllardır yemek yememişim gibi tezgâhtarın onları fırından çıkarmasını izledim. New York’un meşhur taş fırınında pişen peynirle kızarmış hamur kokusunu içime çekerken ağzım sulandı. Satıcı iki bol yağlı dilimi tabaklara yerleştirip önümüze koydu.

Natalie ilk ısırığını aldıktan sonra, “Bu hayatımda yediğim en iyi pizza,” diye mırıldandı. Söylediğine o kadar güldüm ki gözlerimden akan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı.

Pizza dilimini dudaklarıma değdirip hemen uzaklaştırdım.

“Siktir!” Üst dudağım yanmıştı. İçeceğimi alıp dudaklarıma götürdüm ve bakıcılığını yaptığım küçük canavarlar gibi içine üfledim.

Rahatlamış bir şekilde başımı kaldırdığımda Natalie’nin ağzımı işaret ettiğini gördüm.

“Bahse girerim uçuğum varmış gibi görünüyorumdur.” Yüzümü buruşturup gözlerimi devirdim. Natalie kahkahaya boğuldu.

Dudağım şişmiş, zonklamaya başlamıştı. Fırından yeni çıkmış olmasına rağmen pizza diliminin sıcak olabileceğini düşünmedim. Bu doğum günü, pizza yanığı dudak ve her şeyiyle şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günüydü ve bunun için en iyi arkadaşına teşekkür etmeliydim.

Oturduğumuz pizzacıdaki tezgâhın etrafına baktım. Her nasılsa kendimizi şehrin turistik kısmında, bugüne kadar asla gelmediğimiz bir yerde bulmuştuk. Sanırım ne kadar yürüdüğümüzü fark edemeyecek kadar dikkatsizdik ve gülmekle meşguldük. Times Meydanı, insanları izleyebileceğiniz muhteşem bir yerdi, sabahın üçünde gececilerin cirit attığı bir yer değildi. Ama bir şey eksikti...

“Çantan nerede?” diye sordum telefonumu çantamdan çıkarırken.

Natalie bana baktı, sonra bakışları omzumun üzerinden kaydıldı. “Ne çantası?”

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 6

“Senden nefret ediyorum,” dedim başımın yan tarafını tutarak.

Oturma odasında çok fazla ışık vardı ve bu da şakaklarımda zonklamaya neden oluyordu. Kanepede dönüp başımı yastığın altına gömdüm. Dün gece ikimiz de odalarımıza gidememiş, burada uyumuştuk.

“Bugün hayatımın en berbat günü olacak,” dedi Natalie kırdayıp inleyerek.

“Saat kaç? Bütün günü uyuyarak geçirmişiz gibi hissediyorum.”

“Bilmiyorum, çantamı bulamıyorum.”

“Çünkü kendinde değildin,” diye cevap verdim, başım hâlâ yastığın altındayken.

“En azından ayakkabılarım hâlâ bende. Telefonunu ver de kartlarımı iptal edip yeni bir telefon sipariş edeyim.”

“Çantayı bulmaya çalışmayacak mısın?” İnleyerek sordum ve ona bakmak için yastığı başımın üzerinden kaldırdım. Başım zonkluyor olsa da aspirinle uğraşmayacaktım. Nasıl olsa bir faydası olmayacaktı.

Nat bana sinirli bir bakış attı. “Aub, dün gece gittiğimiz yerleri hatırlıyor musun?”

Bir an tereddüt ettim. “Hayır.”

“Aynen öyle. Ayrıca burası New York. Hiçbirini geri alamayacağım.”

Ayağa kalkıp tezgâhtan telefonumu aldım. Kanepeye döndüğümde başım döndü ve dengemi kaybedip büyük bir gürültüyle yere düştüm.

Natalie güldü ve kasıklarını tutarak ayağa kalktı. “Altıma işeyeceğim!” Dizleri birbirine kenetlenmiş halde oturma odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra oturma odasına döndüğünde hâlâ yerdeydim.

“Weed pen¹ sende mi? Bu baş ağrısından kurtulmanın tek yolu o.”

Cevap vermeyince ona baktım. “Ne?”

“Bunu ben neden düşünemedim?”

Natalie mutfaktaki çekmecedен elektronik sigarayı alıp derin bir nefes çektikten sonra bana uzattı. Birkaç nefes aldıktan sonra geri verdim.

“Hayatımda gördüğüm en berbat panda gözlerine sahipsin.” Gözlerinin etrafına bulaşmış siyah makyaj, bu karanlıkta, yeni yürümeye başlayan bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünüyordu. “Senin de pek seksi görüldüğün söylenemez... *Felicia*.”

Kıkırdadım. En azından bunu hatırlıyordu. Kendime bakmak için telefonumun ön kamerasını açtım.

“Tanrım! Şeytan çıkarma ayininden çıkmış gibi görünüyorum.”

Natalie bir nefes daha çekip bir saniye tuttuktan sonra yavaşça nefes verdi; yüzünün önünde yoğun bir duman bulutu oluştu. “Sadece çılgın bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun.”

Dudaklarımı büzüp başımı salladım. “Doğru.”

1 Weed pen: Esrarın buharlaştırılarak içildiği küçük, taşınabilir elektronik sigaradır. -ç.n.

“Gerçekten kendi reality şovumuza ihtiyacımız var,” diyerek sigarayı bana uzattı. “Berbat bir espri anlayışı. Tamam. Fesat zihinler. Tamam. New York’ta yaşıyor olmamız. Tamam. Seksilik. Tamam. Düşük prensiplere sahip destansı sürtükler...” Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Bir düşün. Sevilmeyecek ya da istenmeyecek ne var? Tüm bunlar olmadan destansı bir şekilde harika olamayız.”

Yapabildiğim tek şey başımı sallayıp sigaradan son bir nefes çekmekti. İhtiyacım olan tek şey buydu. Sigara etkisini gösterdiğinde gitmeye hazır olacaktım ve çektiğim acı son bulacaktı.

“Sanırım hayatımda gördüğüm en büyük alete sahipti,” dedim.

Nat boğulurcasına öksürmeye başladığında ona bir haftadır masanın üzerinde duran su şişesini fırlattım. Iskalamış, şişenin kafasına çarpmasına neden olmuşum. Ben kıkırdamaya başladığımda o da kahkahalara boğuldu ve bu defa öksürük krizine girdi. Çok öksürdüğünden su bile içemiyordu.

“Bilmiyorsun Nat, o lanet şeyi içime soktu. Neyse ki o anlarda kafam bir milyondur ve çok gevşemiştim, bu yüzden kötü değildi. Onunla düzenli olarak seviştiğimi hayal bile edemiyordum. Sonrasında yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

Şişenin yarısını içti ve sanki az önce hava almaya çıkmış gibi uzun bir nefes verdi. “Oraya boşuna Meatpacking District demiyorlar.”

Başımı sallayıp gülümsedim. “Kesinlikle.”

“Şanslısın. Benimkinin aleti kalın ama çok kısaydı. Chode.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bu kelimeyi sen mi uydurdun?”

Yüzüme aval aval bakarak, “Chode kelimesini daha önce hiç duymadın mı?” diye sordu.

Başımı salladım ve şimdiden hafiflediğini hissettim. “Hayır. Nedir o?”

“Bir Chode, kısa ama şişman bir alettir.”

Aman Tanrım! Gülmemi durduramıyordum. O da bana eşlik etmeye başladı. Çok aşağılıktık.

“Sen bir chode’sun,” dedim sırıtarak. Bu söylediğim, ikimizin de kahkahalara boğulmasına neden oldu.

“Tamam Ram Jam.”

“Ne diyorsun be?” diyerek daha da çok güldüm.

Gece hakkında biraz daha konuştuktan sonra birkaç saat uyuduk. Uyandığımda kollarımı başımın üzerine uzatıp esnedim. Dışarısı karanlıktı ama kendimi çok daha iyi hissediyordum. Biraz ot her zaman gerginliği ve stresi azaltmaya yardımcı olurdu ve akşamdan kalmalığın en iyi ilacıydı.

Karnım yüksek sesle guruldadığında bugün hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Aniden canım yağlı bir şey yemek istese de tek başıma bir yere gitmek istemiyordum. Doğrulup saate bakmak için telefonuma uzandım. Saat yediyi biraz geçiyordu. Natalie dün gece beni dışarı çıkardığı için iyiliğine karşılık vermeye ve ona bir şeyler ısmarlamaya karar verdim. İkimiz de evden çıkmamıştık ama bunun nedeni çıkamayacak durumda olmamızdı.

Bir saat sonra, “Yarını iple çektiğim söylenemez,” dedim. Okuldan korkuyordum. Şu anda en az bir haftalık uykuya ihtiyacım vardı.

Birkaç blok ötede, küçük bir lokantadaydık. Genelde lokantalardaki kokudan nefret ederdim. Bana yaşlı insanları ve bebek pudrasını hatırlatıyorlardı ama bazen bulduğumuz küçük lokantalar harika çıkabiliyordu –şu anda bulunduğumuz yer gibi. Burası kötü kokmuyor, etrafımızdaki tüm yemekler iştah

açıcı görünüyordu. Yemeklerimizi getirip önümüze koymuşlardı. Midem hâlâ berbat durumda olsa da başımın zonklaması geçmişti. Natalie'ye perişan görünüyordu.

"Aub, pazartesi kimse iple çekmez," dedi üç patates kızartmasını ağzına tıkarken.

Hardal, ketçap ve bir ton karabiberden oluşan iğrenç bir karışım hazırlarken ona hastalıklı bir hayranlıkla bakıyordum. "İğrençsin."

Bir patatesi sosa batırıp bana uzattı. "Denesene."

Geri çekilip yüzümü buruşturdum. "Almayayım, teşekkürler. Bu fikir nereden aklına geldi?"

"Kafam iyiiken keşfettim."

Dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. Natalie sık sık buna benzer geceler geçirse de her şeyin üstesinden gelmeyi bir şekilde başarıyordu. Bir işte çalışıyor, sınıfın en iyisi olmayı başarıyordu, gerçi okul konusunda fazla bir seçeneği yoktu. Herhangi bir dersten B+'dan daha düşük bir not alsa ailesi üzerine çullanırdı.

"Flan² aromalı dondurulmuş yoğurtla birlikte tereyağlı, tuzlu patlamış mısır yediğim zamanı hatırlıyor musun? Her bir mısır tanesini yoğurda batırıp, sanki seksten daha iyiymiş gibi davrandığım zamanı?"

"İstesem bile o anı unutamam. Sonraki on hayatım boyunca hatırlayabileceğim şekilde zihnime kazındı. Kendini o kadar kaptırmıştın ki. Flaaaannnnnnn." Kelimeyi onun yaptığı gibi uzattım.

Canlandırmam yüzünden beni boğmaya hazır gibi görünüyordu. Yüz ifadesi beni öldürüyordu ve dayanamayıp gülme-

2 Flan: Süt, yumurta ve şekerle yapılan, karamelle tatlandırılmış bir tatlıdır. – ç.n.

ye başladım. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Yaptığımız tek şey gülmek, eğlenmek ve anı yaşamaktı. Natalie'nin hiçbir şeyi umursamaması beni cesaretlendiriyordu. Çoğunlukla ben de öyle olduğumu hissediyordum ama tereddüt ettiğim anlar olmuyor değildi. Ama o hiç tereddüt etmiyordu. Bir kere karar verdiyse iş biterdi.

“Yarın çamaşır katlamak istemiyorum. Cuma günü de çığlık atan minik canavarlarla uğraşmak. Of! Öldür beni lütfen!”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çamaşırhanedeki işimden ve dadılıktan nefret ediyor olabilirim ama ödemem gereken faturalar var. Dilencilerin seçici olmaya hakları yoktur.”

“Benim çalıştığım yerde, bir haftalık maaşını bir gecede dörde katlayabilirsin. Sana bir iş bulabileceğime eminim. Orada tonla para kazanırsın Aub.” Tereddüt etti. “Sadece işe başlamadan önce gerçekten açık fikirli olmalısın ve paranın nereden geldiğini ya da onu elde etmek için ne yaptığını düşünmemelisin.”

“Neden bana anlattığından daha farklı bir iş yapıyormuşsun gibi hissediyorum?”

Hamburgerinin son lokmasını bitirdikten sonra peçetesini buruşturup tabağa attı.

“Herkesin bir yerlere gelebilmek için bir şeyler sakladığı gerçek dünyaya hoş geldin; bu, sinsice davranmak ya da insanları kandırmak anlamına gelse bile. Wall Street'teki bir borsacı sana para kazanma sırrını asla söylemeyecektir. Sırrını mezara götürecektir, çünkü dolambaçlı yollardan da olsa insanları kazıklıyor ve kendisinin sahip olduğu şeye bir başkasının sahip olmasını istemiyor. Dünyanın dönmesini sağlayan tek şey paradır.”

Söylediklerini düşündüm. Haklı olduğu bir nokta vardı.

“Ama insanlar bir yerlere gelmek için yalan söyleyerek ve hile yaparak nasıl yaşar?” Natalie iğrenç dip sosunu bitirdikten sonra dağınık saçlarını topuz yaptı. Bana doğru dönüp gözlerimin içine bakmadan önce iç geçirdi. “Dinle. Başarmak istiyormusun? Bazen Pete’dençalmak için Paul’a yalan söylemen gerekir. Eğer gerçekten diğerlerinden üstün olmak istiyorsan, Pat’i aldatmalı, arkadaşı Paco’yla yatmalısın.”

“Sanırım söylemeye çalıştığın bir yeri yaparken diğerini bozmak gibi bir şeydi. Birilerinin arkadaşlarıyla yatılmasıyla ilgili söylediğini hatırlamıyorum.”

Gözlerini devirerek gülümsedi. “Tamam Ram Jam. Hepsi aynı kapıya çıkar. Neden ukala olmak zorundasın?” Bana bir şey attı. “Kirli ya da temiz fark etmez, para paradır ve ben hep-sine sahip olmak istiyorum.”

Başımı sallayarak onayladım. Ben de istiyordum.

“Tencere dibin kara, seninki benden kara. Sen benden daha iyi notlar alıyorsun,” dedim.

“Bazen ailem okula gizli gizli para mı ödüyor acaba diye merak ediyorum.”

Gözlerim irileşti. “Bu mümkün mü?”

Omuz silkti. “Hayatta her şey mümkündür Aubrey,” dedi adım söyleyerek.

Hesabı ödedikten sonra kalktık. Tika basa doluydum ve bu gece ölü gibi uyuyacağımdan emindim; yarın okula gidebilmek için ihtiyacım olan şey tam da buydu. Dairemize doğru yürürken temiz hava bizi az da olsa kendimize getirmişti.

Sokağın köşelerinden birinde, bir elinde karton bir tabela, diğerinde strafor bir bardakla genç bir adam duruyor-

du. Üzerindeki kalın blok yazıyı okumak zor olsa da fikri anlamıştım. Elimi cebime attım ve bulduklarımı çıkarıp bardağına bıraktım.

“Karnım çok dolu,” dedim köşeyi döndüğümüzde.

“Doğum yapmak üzereymişim gibi görünüyorum,” dedi Nat.

Kıkırdayarak ona baktım. Aynı boyda ve benim kadar zayıf olsa da bu kadar çok yedikten sonra gerçekten patlamaya hazır görünüyordu.

“Uyumak için sabırsızlanıyorum. Bu hafta uzun olacak.” Durakladım. “Dün gece için teşekkür ederim Natalie.”

“Bana teşekkür etmeyi keser misin?” dese de elimde değildi. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordum.

“Kusura bakma ama çok eğlendim ve bunu bilmeni istiyorum. Sanki bir kez olsun bir şeyler hakkında stres yapmak zorunda değilmişim gibi rahatlamamı sağladı.”

Nat bir an sessiz kaldı. “Biliyor musun, neredeyse hiç para harcamayarak her zaman böyle eğlenebilirsin. Çamaşırhanedeki işinden ve bakıcılıktan vazgeçebilirsin.”

Ona bir bakış attım. “Bakıcılık gerçekten iyi para kazandırıyor. Ondan vazgeçemem.”

“Benim kazandığımdan daha iyi olmadığına eminim.”

Şüphecililiğimi gizleme zahmetine girmeden, “İçki servisi yapmak mı?” diye sordum. “Eve getirdiğin o paraları kazanmak için nerede içki servisi yapıyorsun? Ve bu içecekler kaç para?”

“Eğer sana söylersem, beni yargılamayacağına söz vermelisin.”

“Bar kızı olduğun için mi?”

Gözlerini devirdi. “Kendime hiç bar kızı dememişim gibi davranalım,” derken, botokslu dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi.

Bölüm 7

Eve döndüğümüzde duş alıp yatmaya hazırlandık. Gün tamamen boş geçmiş olsa da kendimi suçlu hissetmemeliydim. Dün gece yaptığım gibi dışarı çıkıp VIP hayatı yaşamamanın asla yapmadığım ve muhtemelen uzun zaman da yapamayacağım bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Söylemesi kolaydı.

Natalie'nin yorganının altına girip hazırlanmasını bekledim. Yaptığı iş teklifini merak ediyordum. Bar kızı olmadığı ve benim iki işimin toplamından daha iyi para veren bir iş. Tabii ki vardım! New York'taki zenginlik şaşırtıcıydı ve ben tam bir para avcısıyım.

“Dinle,” dedi yanıma tırmanırken, “sana işimden bahsettiğimde beni hemen reddetmeni istemiyorum. Bunu düşünmeni ve sonra karar vermeni istiyorum. Narin ruhlu insanlara uygun bir iş olmasa da başka hiçbir yerde böyle para kazanamayacağını unutma. Üstesinden geleceğine eminim. Akıl üstü bir iş, tabiri caizse. Son derece ihtiyatlı olmayı gerektiriyor. Bu konuda tek kelime etmeyeceksin. *Dövüş Kulübü* gibi düşün.”

Kaşlarımı çattım. “Bu yasal bir iş mi?”

Emin değilmiş gibi omuz silktili. Dudakları birbirine kenetlendiğinde sorumun cevabını almıştım. Bunu hayır olarak kabul ettim.

“Kime sorduğuna bağlı. Bunun için lisansım var,” dedi yüksek sesle, verdiği yanıtın çok da emin olmadığı belliydi. Ona alaycı bir bakış attım.

“Tamam. Yasadışı. Anladım. Devam et.”

“Yasadışı değil ama striptizciler bunu kullanıyor.” Dudağı endişeli bir hâl aldı.

Kaşlarımı çattım. Öylece bakakalmıştım çünkü tam olarak ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Gizli bir striptizci misin? Bir sokak gezgini mi yoksa? Bu, kazandığın parayı açıklayabilir.”

New York’taki striptizciler büyük paralar kazanıyordu, tabii iyilerse. Bazıları gösteri yapmak için seyahat bile ediyordu.

“Hayır,” dedi doğrulup bacak bacak üstüne atarak. Ah, kah-retsin! Ciddileşmişti.

“Sakın bana gece gizli adının Stardust, Muffin, Destiny ya da Trixie olduğunu söyleme.”

Başını geriye doğru atarak kahkaha attı.

“Ciddiyim! Birbirinden komik isimleri oluyor. Hiç Betty adında bir striptizciyle tanıştın mı? Sadece en iyileri...” Güzel bir çiçek adı düşünmeye çalışırken tereddüt ettim. “Manolyalardır. Onlara manolya deniyor. Sanki karanfilden bir adım üstünmüş gibi.”

Kıkırdamasını durduramıyordu. Muhtemelen bana hak verdiği içindi.

“Hiç striptiz kulübüne gittin mi?”

“Queens’te büyüdüm. Sence ne kadar korunaklı bir hayatım olmuş olabilir?”

“Haklısın.” Duraklayıp derin bir nefes aldı. “Sana gerçeği söyleyeceğim ama benim hakkımda kötü düşüncelere sahip

olmanı istemiyorum ve birazdan söyleyeceklerim bir insanın ahlakının sorgulanmasına neden olabilir.”

“Nat.” Söyleyeceği şeyi dile getirmek onun için zor olmalıydı, bu yüzden ben de ciddileşmeye karar verdim. “Seni farklı görmeyeceğime yemin ederim. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez. İşin sana farklı gözle bakmama neden olamaz, söz veriyorum. Sen hiçbir şeyi sebepsizce yapmazsın, bu yüzden her ne yapıyorsan eminim makul bir mazeretin vardır. Tabii işin içinde cinayet falan yoksa.”

Gülümsedi ve benim de gülümsememe neden oldu. En azından konunun cinayetle ilgili olmadığını biliyor, bu konuda kendimi daha rahat hissediyordum. Avuç içleriyle gözlerini ovuştururken titrek bir nefes verdi. Yapmak isteyeceğim son şey onu yargılayarak incitmekti.

“Nat, anlat.”

Gerçek bir Manhattanlı gibi, sanki banyoda on iki fincan espresso ve bir miktar kokain içmiş gibi konuşmaya başladı.

“Yetişkin eğlence lisansım var. Yetişkinlerin gittiği kulüplerde çalışmak için gerekli olsa da striptiz yapmıyorum. Yani istersem yapabilirim tabii ama striptizcilerin yaptığı gibi kendimi direğin üstünde tutacak gücüm yok. Denedim. Göründüğünden çok daha zor bir şey. Her yerim morardı ve günlerce ağrı çektim. Ayrıca çoğu striptizcinin sahip olduğu zarafete sahip değilim.”

“Bunu ne zaman yaptın?”

“Yaklaşık iki yıl önce.”

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalktı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “İki yıl önce mi? Bunlar yaşanırken ben neredeydim?”

Omuz silkti. “Önemli değil.”

Elimi kaldırdım. “Affedersin ama arkadaşımın direk dansı antrenmanlarını ve onu izleyip gülmekten tam olarak ne zaman mahrum kaldığımı bilmek isterim.”

Gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki ona gülümseyerek karşılık verdim. Ciddiydim. Onu kesinlikle direk dansı denemesi yaparken izlemek isterdim.

“Kızım. *Gerçekten çok zor.* Bir gün birlikte bir direk dansı kursuna gitmeliyiz, böylece ne kadar zor olduğunu görebilirsin.”

Bu fikir ilgimi çekti. “Kulağa eğlenceli geliyor. Bir dakika. Yani bir striptiz kulübe gittiğini mi söylüyorsun?”

Rahatsız olduğunu belli eden bir şekilde kıpırdandı. “Tam olarak değil. Sanctuary Cove adında bir kulübe gittiğimde dedim.”

Bu adı daha önce duyup duymadığımı düşünmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. Manhattan dünyanın en yoğun nüfuslu şehirlerinden biri olmasına rağmen, aslında çok küçüktü.

“Orayı hiç duymadım.”

Başını salladığında birkaç sarı saç teli yüzüne düştü ve onları kulağının arkasına doğru taradı. “Duyamazsın. Son derece gizli bir mekân, yalnızca zenginler ve güç sahibi olanlar için. Manhattan’ın seçkinlerinin tercih ettiği bir yer, kaymak tabakası yani. Katılmak için davet edilmek gerekiyor. Çok gizli. Gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldım. Sana söylememin tek sebebi senin oraya yakışacağını düşünmem. Yani, sayılır. Göreceğiz.”

Kaşlarımı çattım. “Nat, sen tam olarak neye bulaştın?”

Dudaklarını yaladıktan sonra bir kenarını ısırıldı. “Sana üç saat

içinde kolayca sekiz bin dolar kazanabileceğini söylesem? Bir hafta sonunda on binden fazla? Bir ayda elli bin dolar kazanabilirsin.”

“Saçmaladığını söyledim ama varım.” Gözleri parladı. “Benden sakladığın şey ne?”

“Yaptığım şey... Yani ben aslında...” Duraksayıp yavaşça nefes verdi. “Erkeklerin arzularını yerine getiriyorum. Tabii bunu isteyen kadınların da. Bazen işin içine eşler de giriyor ama önce izin almak gerekiyor.”

Kıkırdamak istesem de yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa şu anda uygun olmazdı. “Sanctuary Cove’da mı?”

“Ya da nerede buluşmak isterlerse. Müşterinin isteklerine bağlı olarak nereye gideceğim söylenir. Bu şekilde daha az dikkat çekiyor.”

Anlattığı şey bir yeraltı kulübüne benzediği için merak ediyordum. Ayrıca çoğu yeraltı mekânının yasadışı olduğunu ve eninde sonunda yakalandığını da biliyordum. Ancak üç saat içinde en az sekiz bin dolar kazanabileceğimi söylediğinde bunu geri çevirmek çok zordu. İlgimi çekmemeliydi ama çekiyordu ve daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Odasına göz gezdirirken, yakın zamanda yeniden dekore ettiği duvara baktım. Köşeden köşeye peri ışıkları çekilmiş, arkadaşlarının fotoğrafları –aile fotoğrafları yok– mandallarla tutturulmuş ve yanında uzun bir iç çamaşırı dolabı olan bir minibar duruyordu. Resim yapmayı sevdiği için boş alanlara sanat eserleri asmıştı. Her şey çok salaş ve şık görünüyordu; görünüşe göre sahip olduğunu hiç bilmediğim bu gizemli hayatına dair hiçbir şey anlatmıyordu.

“Onlar kim? Sana nereye gideceğini söyleyenler kim? Kafam çok karıştı. Bu adamlar ya da kadınlarla nasıl tanışıyorsun?”

“Christine adında bir kadın.”

“Peki, Christine ne iş yapıyor?” Bakıcılığını yaptığım küçük canavarlar sorun çıkardığında yaptığım gibi her kelimeyi vurgulayarak sordum.

“Saygınlığını pazarlıyor.”

Başımı yana eğip sırttım. “Ben ciddiym Natalie.”

“Mutlu sonla biten geceler satıyor,” dediğinde gözleri parladı. Beklediğim cevap bu olmadığından güldüm.

“Tanrım, masaj mı yapıyorsun yoksa? Bunun nesi bu kadar gizli? Doğrusunu söylemek gerekirse bu çok ezikçe Nat.”

Gözlerini tavana diktiğinde dudakları yana doğru büzüldü. “Biraz daha ileri gittiğimi söyleyebiliriz.”

İçimi çektim; yirmi soru sorup tek kelimelik cevaplar almaktan gerçekten sıkılmışım.

“Şunu keser misin artık? Ölmek üzereyim.”

Bakışlarını, her yeri kıyafetleriyle kaplı çirkin ahşap zemine çevirdi. Eğer hâlâ endişesi buysa, onu yargılamayacağımı anlamış olmalıydı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Stresini nasıl hafifletebileceğimi merak ederek izledim, çünkü şu anda hissettikleri için kendimi suçluyordum.

“Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemedim.” Oturup çaprazladığı bacaklarına bakarken sesi boğuk çıktı. “Bu kadar zorlanacağımı düşünmemiştim ve şimdi bu konuyu hiç açmamış olmayı diliyorum.”

Sesimi daha yumuşak bir tona alçalttım. Bana söylemeye çalıştığı şey her neyse büyük bir şeydi ve sırrının benimle güvende olduğunu bilmesini istiyordum.

“Neyi söylemedin?”

“Aldığım para için ne yaptığımı. Kimse bilmiyor Aub. Gurur

duyulacak bir şey olmadığını biliyorum ama yaptığım işin sana göre olmadığına karar versen bile bu bir sır olarak kalmalı. Söz ver.”

Kalp atışlarını adeta duyabiliyordum, bu yüzden havayı yumuşatmaya çalıştım.

“Peki, tamam. İzci sözü. Şimdi söyle. Sır tutma konusunda iyi olduğumu biliyorsun,” dedim.

Natalie başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Para için erkeklerle yatıyorum ve bu işte iyiyim. Gerçekten iyiyim.”

Gözlerimi kırpıştırıyor, bu sözlerine nasıl karşılık vermem gerektiğine karar verebilmek için kendi kendime tartışıyordum. Doğal olarak bir espri patlattım.

“Nat, bana bir fahişe olduğunu mu söylüyorsun?”

Bölüm 8

Gülmemeye çalışırken dudakları seğirse de sonunda dayanamayıp güldü. Şaşkınlıktan donup kalmış olsam da doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

“Sanırım öyleyim.”

Alnımdaki çizgilerin derinleştiğini fark ederek, “Gerçekten mi? Para için erkeklerle yatıyor musun gerçekten? Seks falan?” diye sordum.

“Onlara sarılmadığıma ya da ayak masajı yapmadığıma eminim ama fiyatını söylersen onları da yapabilirim.”

Nutkum tutulmuş, ona bakakalmıştım; en iyi arkadaşımın söylediği şeyin gerçek olduğunu kabul etmek çok çılgıncaydı.

Söylediklerini beyin süzgecimden geçiriyor, kabullenmeye çalışıyordum. Dışarıdan bakıldığında tam bir Manhattan prensesi gibi görünüyordu. Kusursuz bir cildi, iri, yuvarlak gece mavisi gözleri, upuzun bacakları, en iyi modacıların tasarladığı kıyafetleri ve yüklü bir para güvencesi vardı. Kısacası mükemmel bir hayatı vardı ve hiçbir şeyin eksikliğini çekmiyordu. Bana zengin ailesi hakkında anlattıklarından sonra gözümde bir kraliyet ailesi mensubundan farksızdı. Tüm bunları düşününce, vücudunu neden para için sattığını anlama konusunda zorluk çekiyordum.

Asıl akıllara durgunluk veren şeyse benim böyle bir şey için

uygun olduğumu düşünmesiydi. Yani, buna karşı değildim – bazen yapman gerekeni yapmak zorunda kalırdın– ama *neden* yapabileceğimi düşündüğünü bilmiyordum.

“Bir şey söyle,” dedi kısık ve çatlak bir sesle.

“Sen küçük bir ucubesin,” diye şaka yaptım. “Yani gerçekten Nat, bu işe nasıl bulaştın? Bir pezevengin falan mı var?”

“Hayır, pezevengim yok ama bir ev annesi var, bir madam. Madam Christine. Sanctuary Cove’un sahibi ve işletmecisi.”

Ciddi olduğuna inanmadığımdan, bir kahkaha patlattım. Madam mı? Yok artık! Nat zaten delicesine varlıklı bir aileden geliyordu.

“Bu söylediklerin, bomba etkisi yaratmış bir filme benzemeye başladı,” dedim ve bu beni daha da güldürdü. “Reklam sloganını şimdiden görebiliyorum: Gündüzleri Manhattan prensesi, geceleri ateşli bir fahişe.” Elimde değildi, söyledikleri kulağa çok komik geliyordu ve çoğunu uydurduğuna emindim.

Yatağından fırlayıp pijamalarıyla küçük dolabına doğru yürümeye başladığında kızgın görünüyor olsa da öyle olmadığını biliyordum. Bir şey kanıtlamak üzereydi.

Nat eğilerek dolabı karıştırdı ve yırtık pırtık siyah bir bavul çıkarıp yere bıraktı. Telaşla fermuarını çekip bavulu açtı ve içinde sakladığı daha küçük bir bavulun fermuarına yöneldi. İçine uzanıp fazlasıyla çirkin, parlak yeşil ve turuncu bir ejderha çıkardı. Panayırda kazandığı bir şeye benziyordu.

Kafasını kopardıktan sonra bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında vahşiliği karşısında dehşete düştüm. Aramızdaki mizah uçup giderken ve yerini kasvetli bir duyguya bırakırken nefesimi tuttum.

Natalie ejderhayı ters çevirdiğinde boynundan çıkan para

kucağıma düşünce ağzım açık kaldı. Kucağımda elli ve yüz dolarlık banknotlardan oluşan en az on deste vardı ve hepsi ince bir lastikle sıkıca sarılmıştı. Yeni ve temiz görünen kâğıt paraları kafamda saymaya çalıştım: Burada elli ila seksen bin dolar civarında bir şey olmalıydı.

“Bunların hepsi birkaç oral seksle elde edilmiş olamaz.” Paraya dokunup önümde huşu içinde havalandırdım. Bu, sahte kitabın içine doldurduğu para değildi, çünkü o parayı çoktan bankaya yatırmış olduğunu biliyordum. Bırakın bir üniversite öğrencisinin sahip olmasını, bu para bir apartman dairesinde saklamak için bile çok fazlaydı.

Natalie yatağıma gelerek yakınımaya oturdu.

“Ben zenginler için eskortluk yapıyorum. Üst düzey eskortluk.” Başını omzuma yasladı. Natalie kişisel konular hakkında çok nadir konuşurdu, tıpkı benim gibi.

“Bu ne demek oluyor? Gerçekten fahişe misin yani?”

“Bu, harika vakit geçirmek için para aldığım anlamına geliyor. İster seks olsun, ister sadece arkadaş gibi davranmak; bir saatlik kısa bir seks, biriyle geçirilen bir hafta sonu, bir cumartesi brunch etkinliğinde boy göstermek gibi şeyler.”

“Sen klas bir Vivian’sın. Julia Roberts seninle gurur duyardı.” Ne diyeceğimi bilemediğimden şaka yapıp duruyordum. “Peki, bu adamları nereden buluyorsun?” diye sorarken, sesim sanki yakalanmaktan korkuyormuşum gibi kısık çıktı.

“Ben bulmuyorum. Onları bizim için Madam Christine buluyor.”

“Madam konusunda ciddi miydin yani?”

“Evet. Her işlem ondan geçiyor. Müşterilerin isteklerine göre neyi ne zaman yapmamız gerektiğini ayarlıyor. Ödemelerimizi

ya her işin sonunda ya da haftanın sonunda nakit olarak alıyoruz. Bunların hepsi,” kucağımdaki parayı işaret etti, “geçen aydan kalma. Parayı yatırmak için farklı bir ülkede hesap açmaya çalışıyordum.”

Gözlerim irileşti; aklımda bir sürü soru dönüyordu. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Esasen nedenini bilmek istiyordum.

“Müşterileri nereden buluyor?” diye sordum.

Natalie başını kaldırıp bana baktı. Gözleri, açık bir kitap gibi tüm dürüstlüğünü gözler önüne seriyordu ve yapabildiğim tek şey bir an için öylece bakmak oldu, çünkü bu herkes için yutması zor bir lokmaydı.

“Hepsi Sanctuary Cove’un New York ve çevre bölgelerde yaşayan seçkin üyeleri. Doktorlar, avukatlar, emlak patronları, iş insanları. Bazıları miras zengini, bazıları hükümet için çalışıyor. Çoğu zaman sadece telaşlı hayatlarından birkaç saat uzaklaşmak istiyorlar.”

Şaşkınlıkla bakıyor, dudağından dökülen sözleri anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Hem fuhuş gibi hem de değil gibi. Gördüğün gibi mesele yalnız yirmi dolarlık bir oral seks değil,” dedi parayı işaret ederek. “Bu adamların yüzde doksanı evli ve romantik bir ilişki yaşamak gibi bir istekleri yok. Çoğunlukla ailelerini bir arada tutabilmek için karşılıksız bir randevu arzuluyorlar. Plastik ve şeffaf topuklu ayakkabılar giyen değil, sık giyinebilen kadınlarla vakit geçirmek istiyorlar. Buna bir ilişki denemez ama tam anlamıyla bir randevu olduğu da söylenemez. Erkek ya da kadın fark etmez, müşterimin isteğini yerine getirmeye çalışıyorum.”

“Yine de kendini kötü hissetmiyor musun?”

Başını salladığında gözlerindeki bakış bana doğruyu söylediğini hissettiriyordu.

“Hayır, çünkü biz onları talep etmiyoruz, onlar bize geliyor. Müşteriler zaten bu işi kafalarına koymuşlar ve bize gelerek ihtiyaç duydukları gizlilik güvencesini sağlıyorlar.”

Doğrusunu söylemek gerekirse tüm bunlar büyüleyiciydi. Her zamankinden daha fazla ilgimi çekse de bu tür bir yaşam tarzı herkese göre değildi. Bunu yapmayacağımdan oldukça emindim. Yine de merakıma yenik düştüm.

“Ama neden biri seks için bu kadar para ödesin ki?”

“Kızım, etrafına bir bak. Bu şehirde mide bulandıracak kadar çok para var. İnsanlar istediklerinde her şeye para verirler. Sanctuary Cove'daki kızlar orada çalışmak için çok çaba sarf ediyorlar ve müşteriler de bu çabanın son derece farkındalar. Sadece içeri girip iş başvurusunda bulunmuyorlar. Hepsi düzenli olarak muayeneden geçiyor.”

“Peki, eşler paranın nereye gittiğini sormuyor mu?”

Güldü ama daha çok alay eder gibiydi. “Hayır. Bu adamların eşlerinden gizledikleri hesapları var. Çok sinsiler ve oyunu nasıl oynamaları gerektiğini biliyorlar. Ayrıca eşleri hayatlarından o kadar memnun ki hiçbir şeyi sorgulamazlar. Her ay maaşları hesaplarına yatıyor. Ayrıca lüks evlerinde uşakları ve şoförleriyle yaşıyorlar.”

“Bu işi neden yapıyorsun? Buna ihtiyacın yok.” Cevaplanmasını en çok istediğim soruyu sordum.

Sırtüstü yatağa uzanıp bir kolunu alnına koydu. “Bunu soracağımı biliyordum. Aslında her şey tesadüfen oldu, bu detaylara girmeyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse ailemle yaşadığım büyük bir tartışmadan sonra oldu. Küçük yaştan beri haya-

tım onların kontrolündeydi ve her adımım planlanıyordu. Bu okula onlar sayesinde girdiğimi ve aldığım dersleri onlar sayesinde aldığımı biliyorsun, çünkü benim geleceğimi istedikleri gibi şekillendiriyorlar. Bir gün onlara teşekkür edeceğimi söyleseler de etmeyeceğimden eminim. Okuldan her zaman nefret ettim.”

“Ama sen yirmi iki yaşındasın. Nefret etmene rağmen neden devam ediyorsun?”

Nat gözlerini devirdi. “Çünkü dediklerini yapmazsam güvenlerini kaybederim. Ve bugünlerde bir yerlere gelmek için diploma sahibi olmak gerekiyor, bu yüzden ailemin parasıyla bir Ivy League okulundan diploma almanın zararı olmayacağını düşünüyorum.”

Haklıydı ve bunun için onu suçlayamazdım. “Ama gördüğüm kadarıyla kendi başına yaşamaya yetecek kadar paran var. Neden yaşamıyorsun?”

“Burada yaşamak için yüz bin dolar çok sayılmaz. Zevklerimi ve lüks şeyleri sevdiğimi görüyorsun. Bu parayla altı aydan fazla idare edemeyeceğime eminim.” Haklıydı. New York’a hoş geldiniz! “Kazandığım tüm parayı biriktirdim. Kişisel hesabımda iki yüz bin dolarım daha var, bu yüzden farklı bir ülke de hesaba ihtiyacım var.

Ona aval aval baktım. Bu para sadece seks yapmak için çok fazlaydı.

“Ara sıra hesabımdan para çekiyorum ya da kullanıyormuşum gibi görünmesi için banka kartımı okutuyorum.”

“İki yüz bin dolar,” diye tekrarladım. Seks yaparak kazandığı paradan bahsederken sesim fısıltıya dönüştü. “Nasıl? Bu kadar parayı kazanmak ne kadar sürdü?”

Natalie doğrulup bana baktı ve omuz silkti. “Bir yıldan biraz fazla. Bu şehirde kazanılacak çok para var ve kazanmaya başladığın zaman bağımlılık yapıyor. Evet, kirli para ama sen yapmazsan başka biri mutlaka yapar.”

Arkama yaslanıp düşüncelerimi toparlamaya, Natalie’nin az önce anlattıklarını hazmetmeye çalıştım. Aklım bahsettiği para miktarına takıldı. Ay sonunu nasıl getireceğimin stresi olmadan alabileceğim çok şey vardı. Büyükannem için düz ekran bir televizyon ya da benim basit isteklerim bir yana, onu SoHo’ya taşıyabilir, *Pretty Woman*’dan ilham alan bir alışveriş çılgınlığı yaşayabilirdim.

Nat, “Kendini ne kadara satmaya hazırsın?” diye sorduğunda başım hâlâ dönüyordu.

Bölüm 9

Kalemimi masama vuruyor, şaşkınlıkla beyaz saçlı profesörüne bakıyordum. Söylediklerine odaklanmam gerekirken, düşüncelerim en yakın arkadaşımın gizli kimliğine kaydı.

Natalie geceleri kim oluyordu? Gerçek ismini kullanması imkânsızdı. Gece birlikte dışarı çıktığımızda ikimiz de nadiren gerçek isimlerimizi kullanırdık. Peki, kimdi o zaman? Onun bir Betty ya da Trixie olmadığından emindim.

Daha da önemlisi, bu işi gerçekten nasıl yapıyordu? Tek gecelik ilişki kabul edilebilirdi, çünkü genellikle karşılıklı bir çekim sonrasında –bir de içkinin teşvikiyle– gerçekleşirdi.

Ama bu başka bir şeydi. Bu düpedüz seks karşılığında para almaktı.

Ayık ve normal bir insanın para için seks yapmasını aklım almıyordu. Yani bunun yapıldığını biliyordum ama bu konuya şimdiye kadar hiç yoğunlaşmamıştım. Manhattan, herkesin kısa yoldan para kazanmaya çalıştığı ve her sokağında yasadışı faaliyetlerin gerçekleştirildiği bir şehirdi. Bir insan bir iş haline getirecek kadar bundan nasıl etkilenmiş olabilirdi? Seks yapmak için takma dişlerini çıkarmak zorunda kalan seksen yaşında bir adamla eşleştirilseydim Sahra Çölü kadar kuru olacağımdan emindim. Buruşuk aletinin içime kayabilmesine imkân yoktu.

Sormak istediğim çok soru vardı.

Güneş battıktan sonra yaşadığı hayat hakkında ne kadar az şey biliyordum. İşinin gerektirdiklerinden daha fazlası olup olmadığını sormak hiç aklıma gelmedi. Burası hiç uyumayan bir şehirdi. Herkesin acelesi vardı. Herkes sürekli hareket halindeydi. Burada her şey mümkündü.

İronik bulduğum son dersime girdim. Sapkınlık ve bunun güç ve sınıfla nasıl ilişkili olduğu üzerine ders işlemek, aslında Natalie'nin bana sunduğu fırsata odaklanmamı ve daha detaylı düşünmemi sağladı. Benden bir Vivian olmamı mı istiyordu? Bedenimden bu şekilde vazgeçebileceğimden emin değildim ve onun bu konuda neden bu kadar emin olduğunu merak ediyordum.

Bakışlarımı saatime çevirdim. Dersin bitmesine yirmi dakika vardı. Eve vaktinde dönersem, çamaşırhaneye gitmek zorunda kalmadan önce onu yakalayabilirdim. Homurdanıyor, işe gitme düşüncesinden iğreniyordum. Çamaşırhane kirli atlet askıları koksa da faturalarımı ödememe yardımcı olduğunu düşünerek çok fazla şikâyet etmemeye çalıştım.

Ders bittiğinde aceleyle eşyalarımı topladım. Dışarı çıktığımda beni bir yığın insan ve havada hiç kaybolmayacakmış gibi duran lağım kokusu karşıladı. Hava serin olduğundan, koku yazın olduğu kadar kötü değildi.

Fotoğraf çeken turistlerin arasından sıyrılıp hızla eve ulaştım. Öncesinde bir bardağa biraz bozuk para attım. Elimde değildi, yufka gibi yüreğim vardı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra hızla bizim katta, koridorun sonuna kadar ilerledim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Natalie'nin hazırlandığını gördüm.

“Selam tatlım,” dedi, sanki dün gece seks için vücudumu satmaya razı olup olmadığımı sormamış gibi bir rahatlıkla.

“Selam.”

“N’aber?”

Kitaplarımı masanın üzerine bırakıp onu odasına kadar takip ettim. Onu dikkatle inceledim: Göz alıcı, ten rengi bir kokteyl elbisesi giymişti. Elbisenin kare yakası gösterişli yapay elmasla ışıldıyor, adeta zenginlik saçıyordu. Harika görünüyordu ve üzerindeki elbise sanki onun için özel olarak dikilmiş gibiydi. Kolyesiz damla küpeler kıyafetini tamamlıyordu. Tam bir süper model gibi görünüyordu.

“İşe mi gidiyorsun?” diye sordum.

Bana yandan bir gülümsemeyle karşılık verirken gözlerinde muzip bir bakış vardı. Neredeyse bundan hoşlandığını düşünüyordum.

“Evet ama uzun bir gece olmayacak. Yukarı Doğu Yakası’nda tabakların kişi başı yaklaşık iki bin dolar olduğu gösterişli bir akşam yemeğine katılmam gerekiyor.” Gözlerini devirdi. “Kim bir akşam yemeği için o kadar para öder ki?”

“Hayır kurumlarına mı bağışlıyorlar? Yüksek meblağların sebebi genellikle bu olur, yarısını bağışlıyorlar.”

“Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bağışlamıyorlardır. Tanıdığım zenginlerin hiçbiri paylaşmayı sevmez.” Tuhaf bir ses çıkardım, haklı olduğu bir konuydu.

“Yani bu gece seks yok mu?”

Eğer her gece seks yapmak zorunda olmasaydım, Nat’in teklifini belki düşünebilirdim. “Belki” bu durumda önemli bir kelimeydi.

“Ben seksi hiçbir zaman devre dışı bırakmam. Her erkek,

seks için para ödemiyor olsa bile günün sonunda böyle bir beklentisi olacaktır. Bu işler böyle yürür.”

“Sana bir şey sormak istiyorum,” dediğimde bana kısa bir bakış attı. “Senin yaptığını benim de yapabileceğimi sana düşündüren şey nedir?”

“Çünkü seks yapmayı seviyorsun ve tek gecelik ilişkiler senin için bir sorun teşkil etmiyor.” Kahretsin, haklıydı. “Ayrıca gerçekten paraya ihtiyacın var.” Doğruydı. “Kendinin ya da büyükannenin giderleri konusunda stres yapmak zorunda kalmayacaksın. Ayrıca bu kadar çok çalışmak zorunda da kalmayacaksın. Sınırlarının ne olduğuna bağlı olarak, ayda bir hafta sonu çalışabilirsin. Bu bile şu anda kazandığından çok daha fazla kazanmanı sağlar. Ama bunu garanti edemem, çünkü Madam Christine ayda en az yedi gün çalışmamızı talep ediyor. Ayda sadece yedi gün Aubs. Rahat ve stressiz bir hayat yaşayabilirsin.”

Ahlaki açıdan özgür değildim ve bunu kabullenip kabullenemeyeceğim konusunda da şüphelerim vardı. Bedenimi seks için satmak bana kendimi kirli hissettiriyordu.

Dolaptan uzun bir palto çıkarıp dikkatlice yatağının üzerine yerleştirmesini izledim. Palto bile en üst kalitedeydi ve bir an için biraz kıskandığımı hissettim.

“Nasıl öylece yatıp yabancıların sana dokunmasına dayanabiliyorsun? Anlamadığım şey bu.”

Natalie'nin yaptığı işi yapmak, alçakgönüllülüğün pencereden uçup gitmesine neden olan bir yaklaşımı gerektirirdi. Kendimi cinsellik konusunda özgür görmeyi seviyor olsam da artık o kadar emin değildim. Ama bunun tek gecelik bir ilişkiden farkı var mıydı? Daha önce böyle ilişkiler çok yaşamış ama hiç

utanmamıştım. Yanımda sadece bir annenin bile zor sevebileceği bir yüze uyandığım o sabahlardan biri olmadığı sürece her zaman pişmanlık duymadan uyandım.

“Her kızın yaptığı gibi, çözüm alkol.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sarhoş olmak zorunda mısın? Dağılmamayı nasıl başarıyorsun?”

“Sarhoş olmuyorum,” dedi sevimli çantasına birkaç prezervatif ve makyaj malzemesini koyarken. Acaba çeşitli boylarda prezervatif taşımak zorunda mıydı? Çantaya dudak parlaticısı ve birkaç kâğıt para attı. “Gerginliği azaltacak kadar. Bir de yarım hap alırım.”

Gözlerim kocaman oldu. İşi yapma zamanı geldiğinde vücudumun gevşemeyeceğine, aksine kaskatı olacağıma emindim.

Geceyi atlatmak için neden bir içki içmesi ya da hap alması gerektiğini anlasam da çok çalışıyordu ve bağımlı olması çok kolaydı. Bırakın istemeyi, buna ayıracak vaktim bile yoktu. Şaşkın görünen Natalie bakışımı görmüş, içki şişesini çıkarmıştı.

“Her zaman hap almıyorum. İki kadeh votka beni gevşetmeye yetiyor. Benim için ne planlandığına bağlı tabii. Örneğin, bu gece sadece tek atacağım. Sonu muhtemelen limuzinde seksle bitse bile yorucu bir gece olmayacak.”

“Hapları nereden alıyorsun?”

Bana ters bir bakış attı. “Aubrey, burası New York. Herhangi bir sokaktan geçip karanlık bir köşeye girdiğimde onları kolaylıkla bulabilirim. Hippilerin işlettiği vegan ekmek fırınlarında bile var. Ama bunları evin hanımından alıyorum. Bu şekilde temiz olduklarını biliyorum.”

Neden cevabını bildiğim sorular sorup duruyordum?

“Sahte bir isim mi kullanıyorsun?”

Natalie durakladıktan sonra bir sandalye çekti ve oturduktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

“Bu işi yapmaya karar verdiğinde uyman gereken üç kural vardır: Bir, özel hayatını tamamen bu işten ayrı tutarsın. İki, gerçek kimliğini asla açıklayamazsın. Ve üç, hiçbir müşteriyle fazla yakınlaşamazsın. Bunları ayırmak zorundasın, çünkü bu adamların istediği tek şey seks ve para. Hepsi bu. Hiçbir müşteri karısını terk etmez, ederse de *senin için* etmeyeceğinden emin olabilirsin.” Dudaklarını ıslatmak için durakladı. “Her şey sahte ve öyle de kalmak zorunda, çünkü biraz takıntılı müşteriler de olabiliyor. Yeni Zelanda aksanını kusursuz bir şekilde taklit eden bir kız tanıyordum, asla Amerikalı olduğunu düşünemezsin. Ve evet, bir sahte isim kullanıyorum. Natalia’yı kullanıyorum ve egzotik olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca, yattığın erkeklerin sayısının artmasını görmezden gelmen gerekiyor. Onları sayma ya da düşünme. Sadece faturalarını say, o kadar. Sıradan tek gecelik bir ilişki gibi düşün, sadece karşılığında para kazanıyorsun. Ben böyle görüyorum.”

“Erkekleri sen mi seçiyorsun?”

“Hayır. Parayı onlar ödediği için onlar beni seçiyor. Ben sadece bana söylenen yere gidiyorum, o kadar.”

Yüzümü buruşturdum. “Eminim hepsi yaşlı ve çirkindir. Onlarla birlikte olabilir miyim bilmiyorum Nat. Biraz aramızda çekim olmasına ihtiyacım var.” Elim kaldırıp parmaklarımı birbirine kenetledim. Nat güldü. “Tam da bu yüzden öncesinde votkaya sarılıyorsun.”

Şimdi gülme sırası bendeydi.

“Şaşıracaksın. Müşterilerin çoğu orta yaşlı ve evet çok daha yakışıklılar var ama onlar yani yüksek maaş alanlar, hiç de dü-

şündüğün gibi değiller. Birkaçının uyuşturucu sorunu var ve çıplak vücudunun üzerinden toz çekmek istiyorlar. Bazılarının tuhaf fetişleri var. Farklı geçmişleri var ve çoğunlukla kendilerini toparlamış durumdalar. Güzel giyiniyorlar ve spor da yapıyorlar ama aralarında karbonhidrattan vazgeçemeyenler de var.” Bana ciddi olduğunu belli eden bir bakış attı. “Para her şeydir kızım ve eğer bir müşterinin parası varsa ve Sanctuary Cove’a davet edilirse, Madam Christine hiçbir taleplerine hayır demez. Her müşterinin ihtiyacını karşılayabilecek bir kız vardır.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hepsiyle birlikte oldun mu?”

“Tanrım, hayır. Genellikle bir müşteri hoşuna giden bir kadınla karşılaştığında onu sık sık ister.” Soft pembe bir ruj sürmek için durakladı. “Bak. Seni buna zorlamayacağım ama teklifim açık. Madam Christine’in sana sahip olmayı çok isteyeceğini biliyorum. Muhteşem bir görünüşe, harika bir vücuda sahipsin ve saklanmayı tercih eden kadınlardan değilsin. Kimlik kartını ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar testini ben karşılayacağım...”

“Cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi mi?” diye sordum.

“Ah, evet. Müşteri kabul etmeye başlamadan önce ve sonrasında düzenli olarak test yaptırmamız gerekiyor. Erkekler de öyle. Korunmanın önemi zihnine kazınıyor ama bundan vazgeçme seçeneğine de sahipsin. Ben asla vazgeçmem. Ya prezervatif takarsın ya da iş biter.”

“Yani, bu çok mantıklı ama hastalık kapma düşüncesi bile yapılacaklar listemde yer almıyor.”

“Bunu karşılamamanın yanı sıra,” diye devam etti Natalie, az önce söylediklerimi duymazdan gelerek. “Sana beş bin dolar veririm. Hayır. On bin...”

“Olmaz.” Onu susturdum. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Sadece sus ve beni dinle. Sana on bin dolar vereceğim. Beş binini faturalar ve büyükannen için kenara ayır, çünkü hiçbir şekilde başarıya ulaşamayacağın o iki işi bırakacaksın. Büyü-kanneni yemeğe çıkar ve ona birkaç güzel şey al ya da her neyse. Paranın geri kalanıyla seni alışverişe götüreceğim ve yeni kı-yafetler almana yardımcı olacağım. Goodwill’in döküntülerini giyemezsin. Versace, Prada, biraz Diane ve Channel’a ihtiyacın var. Bunlar pahalı şeyler ve gördüğün gibi bende çok para var. Neden kullanmayasın ki?”

Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Natalie ayağa kalkıp çantasını aldı ve bej rengi paltosunu giydi. Paltonun kemerini beline doladığında gerçekten nefes kesici görünüyordu. Tam bir fıstık gibiydi. Yüzü doğaldı ama şehvetli bir şekilde baştan çıkarıcı görünüyordu; topuklu ayakkabıları, paltosu ve elbisesiyle muhteşem bir uyum içerisindeydi.

“Bunlara ‘becer beni’ ayakkabıları diyebilir miyiz?” diye sordum şakayla karışık.

Önce bakışlarını alçalttı, sonra bana baktı. “Bunlar ‘kız arkadaşının da benim kadar ateşli olmasını istemez miydin’ ayakkabıları.”

Başımı sallayarak onu odasından çıkarken takip ettim. “Senin sadece böyle giyinen bir kız olduğunu düşündüğüme inanmıyorum.”

Kıkırdadı. “Yani, imkânsız değil. Bir sürü kız böyle giyiniyor. Yine de sana bu konuda yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

Başımdan savdım. Ben de yalan söylemiştim.

“Natalie.” Kapiya ulaştığında ona seslendim. “Ya batarsın ya çıkarsın, değil mi?” Omzunun üzerinden bana bakıyordu.

“Benim için bu gecenin mottosu ya tükür ya da yut.” Göz kırptı ve beni ağzım açık bir halde bırakıp uzaklaşmadan önce bana iki öpücük attı.

Bölüm 10

Telefonum cebimde titrediğinde son dersime gidiyordum. Telefonu çıkarıp ekrandaki ismi gördüğümde gülümsedim.

“Selam büyükanne,” diye cevap verdim.

“Aubrey, tatlım. Nasıl olduğunu sormak için aradım.”

Kalbim anında yumuşadı. Onu çok seviyordum.

“Aslında şu anda sınıfa doğru yürüyorum. Hafta sonu için heyecanlı değilim, çünkü küçük canavarlarla baş başa kalacağım. Sen nasılsın?”

Öksürmeye başladı, yine ciğerlerinin derinliklerinden gelen o amansız öksürüklerdendi. Kaşlarımı çattım. Biri omzuma çarpsa da yürümeye devam ettim. “Hasta mısın?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevapladı tereddüt etmeden. İnkâr ediyordu. Hasta olduğunda ve doktora gitmeyi reddettiğinde hep böyle davranırdı. “Sadece bir türlü geçmeyen bir öksürüğüm var. Başka bir şey yok. Aubrey, daha önce de söylediğim gibi, Tanrı’nın armağanı olan çocuklar hakkında böyle konuşmaya devam edersen, bir gün Şeytan’ın çocuğunu doğuracaksın.”

Kahkaha attım çünkü dindar olmaktan çok uzak biriydi ve nadiren olumsuz konuşurdu. Büyükannem alaycı olsa da çok tatlı biriydi.

“Çocuk falan yapmayacağıma göre sorun çözüldü.”

“Dilini ısır. Ölmeden önce torunumun torununu görsem iyi

olur.” Gülerek köşeyi döndüğümde boynumu saran bir esintiyle karşılaştım. Ceketimi çekerken sonbaharın keskin havasının ağır adımlarla şehre yayıldığını hissettim. Sonbahar ve kış New York’un en güzel zamanlarıydı. Tatillerde buradan daha iyi bir yer yoktu.

“Göreceğiz. Belki Beyaz Atlı Prens kırık dökük beyaz bir minibüsle gelir, beni zindanına götürür, beni hamile bırakır ve ben delirmeden önce ona altı oğul doğururum. Ama bak, telefonun dahi çekmediği saklı malikânesinden çıkmalarına asla izin verilmese bile torunlarına kavuşacaksın.”

“Aubrey.” Duraksadığında kıs kıs güldüğümü gizlemek için telefonumu uzaklaştırdım. Onun şaşkın yüzünü hayal edebiliyordum. “Bu lafları nereden buluyorsun?”

Kıkırdadım. “Hiçbir fikrim yok. Önce okulu bitirsem, sonra çocuklar hakkında konuşsak nasıl olur?”

Boğuk bir ses çıkardı ve tekrar öksürmeye başladı. Yardım edemiyor, stresli bir ebeveyn gibi endişeleniyordum. Beni o büyütmişti, şimdi ona bakma sırası bendeydi.

“Mazotun ne durumda? Sezon başlangıcı için yeterince var mı?” diye sordum.

İsteyeceğim en son şey onun kışın donmasıydı, bu yüzden ısınmasına yetecek kadar yakıtı olduğundan emindim. Dün gece haberlerde görmüştüm, bu kışın rekor kıran sıcaklıklarla şimdiye kadarki en soğuk kışlardan biri olacağı tahmin ediliyordu.

“Keser misin şunu? Paranı sakla, benim hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Asla tek kuruş istemese de ona destek olmama engel olamazdı. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu.

“Yapacağımı biliyorsun,” dedim amfiye doğru ilerlerken.

“Annen gibisin, biliyor musun?” dedi usulca, sanki anılarından bahsediyormuş gibi. “Kararını verdiğinde gözü başka hiçbir şeyi görmezdi.”

Parmaklarımı boynuma takıldığından beri çıkarmadığım pembe altın zincirin üzerinde gezdirdim. “Kedilerinin bir ihtiyacı var mı?”

“Hayır tatlım. Stokları sağlam ve biliyorsun ki kendimden önce onları beslediğimden daima emin olurum.”

Emin olmak için bugün dersten sonra fazladan para yatıracaktım. Tanrı’ya şükürler olsun ki bugün maaş günüydü ve bu hafta sonundan sonra, kıyafet katlamanın yanı sıra küçük canavarlara bakıcılık yaptıktan sonra neredeyse bin dolarım olacaktı. Yorucu bir ay olacaktı ama bir sonraki maaş gününe kadar çorbayla hayatta kalabilirdim.

Natalie’nin teklifini kabul etseydin buna gerek kalmazdı.

Silkelenerek kendime bunu daha sonra düşüneceğimi söyledim.

“Şimdi derse gireceğim, öksürüğün devam ederse lütfen doktordan randevu al.”

“Sen derslerine odaklan. Eğitim her şeyden önemlidir,” dedi sesini yükselip söylediklerimi duymazdan gelerek. Sadece gülümsedim.

“Seni seviyorum, hoşça kal.”

“Ben de seni seviyorum tatlım.”

* * *

“Bu hafta sonu burada olmayacağım,” dedim Natalie’ye.

Bu hafta birbirimizi pek görememiştik ama okul başladıktan sonra bu bizim için normaldi. İkimiz de çalışıyorduk ve sıradan bir üniversite öğrencisinin hayatını yaşıyor, sadece geçinmeye çalışıyorduk. En azından ben öyleydim.

Yukarı baktı. Oda loştu ve kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Saçları başının tepesinde dağınık bir şekilde toplanmıştı ve dişlerinin arasında bir kalem sallanıyordu. Noel ışıklarının altında çok masum görünüyordu.

“Küçük şeytanlar mı?”

Sırtmamak için uğraşmak zorunda kaldım. Bakıcılığını yaptığım iki çocuğa ikimizin de taktığı isimler vardı. Çok tatlı olsalar da sırtımı döndüğüm an, iki kat fazla yaramaz ‘Sorun Çocuk’a dönüşüyorlardı. O anlarda kendi pipomu yapıp, ne kullanıyorlarsa ondan bir nefes çekmek istiyordum. Bana Mac-Gyver diyebilirdiniz. Her şeyin ustası.

“Evet. Geçen hafta sonu izin aldıktan sonra bu hafta sonu bana ihtiyaçları olacağını hissetmiştim. Sürekli dadı tutacaksan neden çocuk sahibi olasın ki? Hiç mantıklı değil,” dedim ve toparlanmak için odama gittim.

Spor çantamı metroya kadar taşımam, ardından Long Island demiryoluna aktarma yapmam ve evlerine en yakın istasyondan alınmam gerekeceği için yanıma fazla bir şey almamaya çalıştım. Schneider ailesi Manhasset’te yaşıyordu ve bir perimasa için yapılmış gibi görünen Fransız Normandiya Tudor tarzı evlerinin fiyatı milyonlarla ifade ediliyordu. Zengin ve sıkıcı insanlar için tasarlanmış banliyöler. Böyle bir eve sahip olmayı hayal bile edemiyordum.

Oturma odasına döndüğümde Natalie, “Zengin insanların nasıl olduğunu bilirsin,” dedi. “Ama babam evimize bir dadının

girmesine asla izin vermezdi. Hizmetçilerimiz falan vardı, arada bir de bebek bakıcımız. Babamın tek derdi annemin ev hanımı olmasıydı. Beni annemin büyütmesi konusunda kararlıydı. Muhtemelen bu yüzden babama değil de anneme daha yakınlım.”

“Yine de bu güzel bir şey bence. Yani babanın böyle olması berbat ve tuhaf bir şekilde yaptığın işi anlamlandırıyor. Hayatının ve muhtemelen geleceğinin kontrolünü biraz olsun kendi ellerine alıyorsun. Yine de dürüst olmak gerekirse, bu yolun meydan okumak için aşırı olduğunu düşünüyorum. Ama karar senin.”

“Sen de aynı kontrole sahip olabilirsin, bunu biliyorsun,” dedi ipeksi sesiyle bana önerisini hatırlatırken. Sanki en iyi arkadaşımın bana fahişe olmayı teklif etmesini unutabilirmişim gibi. “Teklifim hâlâ geçerli.”

Dudaklarım düzleşti. Bu teklifi cazip bulduğuma inanamıyorum, bu konudaki düşüncelerimden utanıyordum. Büyükanne-min bundan haberi olsaydı, bunun şeytanın işi olduğunu söylerdi. Muhtemelen öyleydi de.

“Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Üniversitedeki ilk yılında benden daha fazla tek gecelik ilişki yaşadın, ayrıca mal satan da ben değildim. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Bunu kesinlikle yapabileceğini biliyorum ama seni bu yaşam tarzına itmek istemem. Bununla birlikte, on bin dolar senindir.”

Bir kahkaha attım. “O parayı devamlı hatırlatmak zorundasın, değil mi?”

Omuzlarını silkti. Tek gecelik bir ilişki ve seks yapmak için para almak aslında aynı şey değildi ama garip bir şekilde öyle hissettiriyordu. Omuzlarım öne doğru düştü ve dudaklarım

aşağı doğru kıvrıldı; terazinin bir tarafındaki ağırlık galip geliyor gibiydi.

“Bu işi yapmaya karar versem bile paranı almam mümkün değil. Reddediyorum.”

Bana ters ters baktı. “Alacaksın da kullanacaksın da. İtiraz kabul etmiyorum. Zaten başlamak için o paraya ihtiyacın olacak.”

Dudağım endişeyle büzüldü. Kalbim normalden hızlı atıyor, içimi bir adrenalin dalgası kaplıyordu.

“Peki parayı... ilk işimle sana geri ödesem?” Ne diyeceğimi bilemedim.

Gözleri ışıdamaması gerekirken ışıldıyordu. Onunla aynı işi yapmamı istememeliydi ve beni buna teşvik etmemeliydi ama tabii ben de aklı başında, karar verebilen bir yetişkin olmalıydım.

“Anlaştık!” diye bağırdı. Bunu sadece beni oyalamak için söylediğini hissediyordum.

Ona bir bakış attım, çocukları azarlarken attığım bakışın aynısıydı. “Sakin ol. Henüz hiçbir şeyi kabul etmedim. Sadece sorular soruyor, seçeneklerimi değerlendiriyorum.”

Gülümsemesi, animasyon karakteri Grinch’e benziyordu. “Ama yapacaksın.”

Spor çantamı omzuma atıp kapıya doğru yürüdüm; zihinsel olarak uzun bir hafta sonuna hazırlandım.

“Benim yapmayacağım bir şeyi sen de yapma demek istedim ama neyi yapıp neyi yapmayacağıma ben bile emin değilim,” dedim.

Zahmetsizce kıkırdadı ve çıkarabildiğini bilmediğim boğuk bir sesle, “Makul bir fiyat karşılığında tüm sırlarımı paylaşmaya hazırım,” diye cevap verdi.

Başımı salladım ve gülümseyerek kapıdan çıktım.

Bölüm 11

“Geldiğin için teşekkürler Aubrey. Karımla bir hafta sonu molasına gerçekten çok ihtiyacımız var. Üç büyük ameliyat geçirdim ve zihnimi dinlendirmek için biraz uzaklaşmam gerekiyor.”

“Elbette. Bana ihtiyacınız olduğu her an yanınızda olacağımı biliyorsunuz. Hem çalışıp hem iki erkek çocuk büyütmek kolay değil,” diye gevezelik ettim. “Hem ben de küçük civcivleri özlüyorum.”

“Onlar da seni özlüyor. Leslie’nin rujuyla duvarların her yerine senin adını yazıyorlar. Aslında yazamıyorlar ama biz yine de anladığımızı ve beğendiğimizi söylüyoruz.” Konuşurken yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı.

Evine giderken Bay Schneider’a çok fazla bakmamaya çalışsam da şimdi onunla para karşılığında seks yapıp yapamayacağımı merak etmekten kendimi alamadım. Onu çekici bulmuyordum ama gördüğüm en çirkin adam da sayılmazdı. Orta boyluydu ve gayet formda görünüyordu. Gerçi hep siyah giydiği için zayıf olup olmadığını anlayamıyordum.

Natalie bazı erkeklerin fetişleri olduğunu söylemişti. Ya takma penis takmamı ve ona Bobby Amca dememi isteyen biri çıkarsa? Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyordum.

“Duvarlardaki ruju temizlemen gerekecek,” dedi Bay Schneider, Bobby Amca hakkında hayal kuruyormuşçasma.

“Sihirli silginin çıkaramayacağı bir şey değil,” diye cevap verdim, yatıştırıcı robot kişiliğimin devreye girmesine izin vererek. Neler oluyordu? Kıymetli karısı neden makyajını bozmasınlar diye bu küçük canavarlara göz kulak olmuyordu?

Hayatımı sikeyim!

Garaj yoluna girdiğimizde, Yavru Bir ve Yavru İki, anneleriyle birlikte sarkmış bezleri eşliğinde dışarı koştular. Arabadan inip onlara kollarımı açtım. Yüzleri kir içinde olsa ve burunlarından ağızlarına doğru sümük akıyor olsa bile onlara sarıldım, çünkü gerçekten çok tatlı çocuklardı. Darmadağınık olabilirlerdi ama bunun nedeni Leslie’nin çocukları oyun oynayarak eğitmekten hoşlanmasıydı. Yağmur yağarken çamur birikintilerinde zıplamaya bayılıyorlardı; yüzü olmayan aksiyon figürleri ve doğada çözülebilen, tamamen doğal oyuncaklara sahiplerdi. Bu çocukların her çeşit oyuncacı yoktu. Ahşap oyuncaklara ve sıradan kıyafetlere sahiplerdi. Sebebini anlayamıyordum ama bu benim sorunum değildi. Ben sadece bana söyleneni yapıp çocuklara bakıyor ve karşılığında paramı alıyordum. Sistem çalışıyordu ve onu mahvetmemek için elimden geleni yapıyordum.

Bayan Schneider, “Seni özledik,” dedi. Leslie gerçekten iyi bir kadındı, sadece çok zayıftı ve bu biraz sinirlerimi bozuyordu. “Pazar gecesine kadar buradasın, değil mi?”

Gülümseyerek başımı salladım. Gözleri rahatlamış bir ifadeyle bakıyordu ve iki haftamı doldurursam ne yapacağımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Tamamen sizinim,” diyerek onu rahatlattıktan sonra küçük canavarlara dönüp, “Bana güzel resimler çizdiğinizizi duydum. Göstermek ister misiniz?” diye sordum.

Pek konuşmalar da ne dediğimi anlayıp elime uzandılar. Mırıldanmalarını anladığım için idare ettim.

Oturma odasına girdiğimizde ağzım açık kaldı. Tepkimi gizlemeye çalışsam da durum ciddiye. *Her yerde pembe çizgiler* vardı ve Leslie'nin geçen hafta sonu onu çocuklarıyla bıraktığım için ellerine bilerek rujunu verdiğini hissediyordum.

İşim başımdan aşkındı.

Cumartesi sabah uyandığımda Bay ve Bayan Schneider'in çocuklarını kontrol etmek için beni hiç aramadıklarını fark ettim. Çocuklar uyurken, ilk kez eski bir çamaşır suyu şişesinin yardımıyla duvarları temizledim. Schneider ailesi sadece doğal ürünler kullanmayı tercih ettiği için onu bulmak için biraz çaba sarf etmem gerekti.

Çocuklar uyandıktan sonra günüm küçük canavarların peşinden koşmak, birkaç lokma yemek yesinler diye uçak sesleri çıkarmak ve hemen ardından yıkamam gereken el yapımı bezlerini değiştirmekle geçti. Sadece dışarıda oynadıklarında onları yorduğuma emin oldum, böylece temiz hava almış ve uykuya hazır hale gelmişlerdi. Birlikte geçirdiğimiz bu koca gün beni fazlasıyla yormuştu. İstedğim tek şey onları yatırdığım gibi yatıp uyumaktı.

Pazar günü geldiğinde henüz Schneider'lardan haber alamadım ki bu çok tuhaftı, çünkü her zaman söyledikleri saatte eve dönerlerdi. Aramama da cevap vermemişlerdi.

"Nat, aile hâlâ dönmedi."

Saat sabahın altısıydı ve ilk işim onu aramak oldu. Hayatımda içtiğim en lezzetli kahveye sahip olmalarına rağmen kendime kahve yapma zahmetine bile girmedim.

"Gördün mü, yeni adın Sparkles olsaydı böyle bir sorunun olmazdı."

Sesi sersem gibiydi ve bu insanların hangi cehennemde olduklarından endişe etsem de güldüm.

“Geleceğin daha parlak görüldüğü kesin.”

“Öğleden sonraya kadar onlardan haber alamazsan ne yapacaksın?”

Bir cevap bulmak için sessizce etrafıma baktım. “Çocukları yalnız bırakamayacağım kesin. Sence ne yapabilirim?”

“Bence öğlen saatlerinde onlardan haber alamazsan, arama-ya devam etmelisin. Bu biraz çılgınca. Nereye gittiklerini söylemediler mi?”

Arabalarının her an yanaşabileceğini umarak mutfak penceresinden dışarı baktım.

“Sormadım. Sonuçta nereye gittikleri beni ilgilendirmez. Ayrıca bunu yapmayı son derece kaba buluyorum. Sanki beni arafta bıraktıkları için bir daha buraya gelmek istemeyecekmişim gibi.” İçimi çektim ve öğle yemeği vakti onlara mesaj atıp büyükannemle ilgili acil bir durumun çıktığını söylemeye karar verdim. Tabii ki anlayış göstereceklerdi. “Bana dün gece ne yaptığını söyle,” dedim.

“Otuzlu yaşlarında bir adam.”

Kaşlarımı kaldırdım. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. “O kadar genç mi?”

“Evet. Arada bir şansın yaver gider. En ateşli kulüplere gidip tüm gece sevişmek istiyordu.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet, yani tüm gece seks yapabilmek için göğüslerimden kokain çekti –kokainli seksten nefret ederim– ama bunun için altı bin dolar aldığım için şikâyet etmiyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Sen altı bin alıyorsan, baş fahişe ne kadar alıyor?”

“Christine payını alıyor ama herkesin farklı bir fiyatı vardır. Bu işi ne zamandır yaptığına, ne yaptığına ve benzeri şeylere bağlı. Dün gece müşteriye altı bin dolara mal oldu ve her şeyi o ödedi.”

“Bunun için neden bu kadar çok para ödediğini anlamıyorum. Aklım almıyor.”

Esnemeye başladığında, onu uyandırdığım için kendimi kötü hissettim. “Sanctuary Cove’un müşterileri günün sonunda memnun edileceklerini biliyorlar, bu yüzden paralarının karşılığını alacaklarından eminler. Sana göre bir fahişe gibi mi görünüyorum? Hayır. Bu onların peşinde olduğu bir illüzyon ve biz bunu sağlamak için en yüksek ücreti alıyoruz. Ludacris’in de dediği gibi, erkekler sokakta bir hanımefendi ama yatakta bir fahişe ister. Tamamen temiz ve ağzı sıkıyız.”

“Bir sonraki randevun ne zaman?”

“Bu gece. Müşteri önümde gitarını çalarken soyunmam gerekiyor.”

“Sonra da seks mi yapacaksın?”

“Hayır, sadece şarkı yazarken ilham perisi olabilecek birini istiyor. Kim olduğunu söyleyemem ama eğlence sektörünün ağır toplarından biri ve çok zengin. Öğrenseydin delirirdin. Ben de başta çok şaşırmıştım.”

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Şampanya rengi Jaguar’ın geldiğini görmeyi umarak pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

“Tahmin edersem söyler misin?”

“Hayır,” dedi kıkırdayarak. “Dehşet yakışıklı ve birkaç kez beni istedi. Henüz seks yapmadık ama şunu söyleyeyim, aramızdaki çekim olağanüstü. Sanctuary’deki çoğu erkekten daha genç ve formda. İki kolunda da dövme var. Gitarını çalarken

vücuduma bakışından ruhumu okuyabildiğine yemin edebilirdim. Bir gün sevişeceğiz ve bu sevişme çok ateşli olacak.” İç çektiğinde sesindeki özlemi duyabildiğime yemin edebilirdim.

“Müşterilerinle bağ kurmaman gerektiğini sanıyordum.”

“Aubrey.” Boğazını temizledi ve battaniyesinin hışırtısı duyuldu. Sanırım doğruldu. “Doğum gününde tuvalette o adamla sevişirken onunla bir bağ kurdun mu?”

“Şey, hayır.”

“Seksi olduğunu düşündüğün için mi onunla seviştin?”

“Evet.”

“Bunun ne farkı var? Tek fark, karşılığında para alıyorum ve dürüst olmak gerekirse, kimse bilmese kimin umurunda? Bu müzisyenin beni acılarımdan kurtarmasını istiyor olmam ona duygusal ya da romantik olarak bağlanmam gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece söylediği kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum. İçimde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Orgazm olmak önceliğim değil –müşteri her zaman ilk sırada yer alır, mecazi anlamda konuşuyorum– ama yapabilseydim yine de isterdim.”

Geri çekildim, kafam çok karışmıştı. “Bir dakika. Ne? Orgazm olmamak önceliğim değil ne demek? Kendine nasıl engel oluyorsun?”

“Bu da Madam Christine’in bir kuralı. Müşteri tamamen tatmin olana kadar herhangi bir şekilde zevk almamıza izin verilmiyor, zaten bunu gerçekten istemeyeceksin çünkü o para için dünyalarını sarsmaya çok odaklanmış olacaksın. Baskı altındayken o iş hiç de kolay değil. Müşteriyi memnun etmek için her şeyi yapmağsın. Onlara asla unutamayacakları anlar yaşatmalısın. Bu işte o kadar iyi olan kızlar tanıyorum ki saat başına iki bin dolar alıyorlar. Hayaller, hayatlar.”

Hızla gözlerimi kırptırdım. Bir insan bu kadar para için ne yapardı? Natalie'nin aklıma soktuğu onca şeyle başım dönüyordu. Zihnimde cevapsız yüzlerce soru vardı. Kızların orgazm olamayacağı hiç aklıma gelmemiştir. Orgazm olduklarını varsaymışım. Bir yandan bununla bir sorunum yoktu. Kendime olan saygımın hâlâ sağlam olduğuna inanmama yardımcı oluyordu. Öte yandan kendimi kirlenmiş ve kullanılmış hissedirdim, çünkü kendimi tanıyordum ve büyük ihtimalle orgazm olurdum.

“Yani bir müşteriyle birlikte olurken hiç orgazm olmadın mı? Bir kez bile?”

“Birçok kez oldum, sadece her zaman değil. Her seferinde olamayacaksın. Müşteriler düşündüğün gibi değil ve tüm işi senin yapmanı bekliyorlar. Ne de olsa sana bu yüzden bir ödeme yapıyorlar.”

“Saat başına iki bin dolar alan var, öyle mi? Saçmalık. Hangi fahişe bu kadar para ister ki?”

“En az üç saat müşterinin yanında kalması gerekiyor ve öncesinde yüzde otuz peşinat istiyor,” dedi Natalie.

Nutkum tutulmuş durumdaydı ama neden bu işi denemekte bu kadar tereddüt ettiğimi merak ediyordum. Ortada büyük bir para vardı ve ben hızla o paradan bir parça istiyordum.

“Nat?” dedim biraz sessizlikten sonra. Sesim titrekti çünkü ruhumu şeytana satmak üzereydim.

Ağır bir Bronx aksanıyla, “Gerçek olan, gerçeği tanır,” dedi. “Başka bir şey söylemene gerek yok. Seni anladım.”

Bölüm 12

Eve girip kapıyı çarparak kapatırken, “İstifa ediyorum!” bağırdım. Saat gece yarısını geçmişti ve sabah ders için erken kalkmam gerekiyordu; eve daha yeni dönmüştüm. Duş almaya vaktim yoktu çünkü dinlenmeye ihtiyacım vardı.

“Senin için kayıp ilanı vermek üzereydim. Neler oldu?” Natalie kahve fincanından bir yudum alırken ben de kıkırdadım. Kupasının yan tarafında kalın siyah ve kırmızı harflerle HAFTA SONLARI FAHİŞEYİM yazıyordu.

İkiyle ikiyi bunca zaman nasıl bir araya getirememiştim? Natalie’nin kişiliği böyleydi, sanırım bu yüzden iki kez düşünmeye gerek duymamıştım.

Kanepeye çöküp stresli bir nefes verdim. “Hiç sorma. Öncelikle, Schneider’lar telefonlarıma cevap vermedi ve mesaj üstüne mesaj göndermiş olmama rağmen geri dönüş sağlamadılar. Hatta onlara büyükannemin merdivenlerden düştüğünü, durumunun kritik olduğunu, bu yüzden acilen gitmem gerektiğini söyleyecek kadar ileri gittim. Çıt yok. Bir daha asla geri dönmeyeceklerini düşünmeye başlamıştım, ta ki dört saat sonra hiçbir şey olmamış gibi içeri girene kadar. Yine de soğukkanlılığımı korumak zorundaydım, çünkü bana ödeme yapmaları gerekiyordu.”

“Dalga mı geçiyorsun? Senin yerinde olsam o canavarları bırakıp oradan uzaklaştırdım.”

“Ben de çekip gitmek isterdim ama bunu yapamazdım. Ailelerinin cahil birer pislik olmaları çocukların suçu değil. Ama dahası da var.”

“Ağzından çıkacak saçmalıkları duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Duvarlardaki ruju temizlemek için limon suyu kullanmamı istediler. Bunu bir daha yapmaktansa bir at ahırını temizlemeyi tercih ederim. Bodrumda eski bir çamaşır suyu şişesi buldum ve onu kullandım. Doğayı korumak için kullandıkları bezleri çamaşır makinesine atmadan önce üzerindeki pisliği temizlememi istediler. Hayvanları kurtarmak ve ağaçları korumak için tabii ki her şeyi yaparım ama ben asla çamaşır makineme gerçek bok koyamam.”

Natalie’nin yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. Ben de tam olarak öyle hissediyordum.

“Bay Schneider beni tren istasyonuna götürdü ve paramı verirken bana beş yüz dolar eksik olduğunu söyledi.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Natalie şaşkınlıkla.

“Son derece ciddiyim. Gelecek hafta sonu vereceğini söyledi. Bu da bardağı taşıran son damla oldu. Bütün hafta sonu çocuklarına baktım ve bana paranın tamamını ödeyemedi!” Derin bir nefes aldım. Yaşadıklarımı düşünmek bile sinirlerimi zıplatıyordu.

Boynumu kıtlatırken ses odanın içinde yankılandı. Hafta sonu için sekiz yüz dolar almam gerekiyordu ama sadece üç yüz dolar almıştım.

“Bunu daha önce de yaptılar ama bu bardağı taşıran son damla oldu.”

“Siktiğimin ezikleri!” Natalie anlattıklarımın karşısında gözlerini devirip başını salladı. “İstifa ettiğinden haberleri var mı?”

“Elbette.” Bay Schneider’in şaşkınlık dolu yüz ifadesini düşününce gülümsedim. “Salı ve perşembe günleri, sonra da hafta sonu tekrar görüşeceğimizi ve bu tarihlere süresiz olarak uymamın şart olduğunu söyledi.”

“Bu da ne demek?” Natalie’nin irileşmiş gözleri ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. Benimki kadar yoğundu.

“Parayı aldıktan sonra, bir daha birinden orospusu olmasını istediğinde, domalıp yalvaracak olanın kendisi olacağını söyledim.”

“Domalmak mı? Aklına gelen en iyi şey bu muydu?”

“Elbette şimdi verebileceğim daha iyi cevaplar buldum, çünkü düşünecek vaktim oldu. Ama komik olan ne biliyor musun? Yüzü kireç gibi oldu, sanki biri ona gerçekten domalmasını söylemiş gibi.”

Natalie ağzını kapattı. “Yok artık! Şaka yapıyorsun!”

“Keşke yapsaydım. Şaşkına döndü. Ben arabadan indikten sonra öylece kalakaldı.”

“Harika. Keşke ‘Git ananı becer’ deseydin ama bazen klas olmaktan hoşlandığını bildiğimden, bunu neden demediğini anlıyorum. İkimizin arasında iyi olan sensin.”

Omuz silktim. Schneider’lar için çalışırken çoğunlukla bana iyi davranıyorlardı ama bunun nedeni çocuklarına bakıyor olmamdı. İşe aldıkları yardımcıya, hele de dadıya bok gibi davranmaları doğru değildi. Geriye dönüp baktığımda, çocuklarına bakmamın yanı sıra bana yaptırdıkları onca şeyi, kaçırmamam gereken tren saatlerini ya da yerine getirmem gereken son derece az sayıdaki yükümlülüğümü nasıl da hiç umursamadıklarını düşündüğümde, ben sadece tekmelemeleri için yollarındaki bir başka çakıl taşıydım.

Esneyerek ayağa kalktım. “Ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum.”

“Görüşürüz uyuyan güzel,” dedi Natalie ve odama gidip yatağıma girdim.

Yan tarafıma dönüp top gibi kıvrıldım ve yorganı çeneme kadar çektim. Kornalar, düdükler ve polis sirenlerinden rahatsız olmadım. Gürültü neredeyse beni uyutan bir ninni gibiydi. İlerleyen saatlerde çamaşırhanede fazladan birkaç vardiya alabilir miyim diye bakmam gerekecekti, sonra da yüz dolar hariç paranın kalanını büyükannemin hesabına yatıracaktım.

“Sana bir iş görüşmesi ayarladım,” dedi Natalie sessizce.

Doğrudum ve kapımın önünde duran Nat’a doğru döndüm. Kalbim normalden daha hızlı atmaya başladı. Hem heyecanlı hem de gergindim ama gerginliğim kesinlikle daha ağır basıyordu.

“Hemen mi? Önce konuşuruz diye düşünmüştüm. Nasıl? Ne zaman?”

Karanlık odama baktıktan sonra ışığı yaktı. “Ah, çoktan konuştuğumuzu sanıyordum.”

Kaşlarımı çatıp kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım. “Pek sayılmaz. Yani, daha fazla konuşuruz diye düşünmüştüm.”

“Konuşacak pek bir şey yok. Daha önceki konuşmamızdan sonra Madam Christine’i arayıp ona senden bahsettim. Müsait olduğunda seni getirmemi söyledi, yani en kısa zamanda. Bugün dersten sonra olabilir.”

Gözlerim büyüdü. “Bugün çamaşırhanede çalışmam gerekiyor,” dedim panikle.

“Belli ki bu işte varsın. Bu görüşmeyi kaçıramazsın.”

Ona aval aval baktım. “Ya benden hoşlanmazsa? O zaman iki

işimden de olurum. Bunu riske atamam Natalie. Yarma ertelemen mümkün mü?”

Başını salladı. “Başaracaksın. Güven bana. Seni gördüğü an işe alacak.”

Yüzümü buruşturdum. “Bir bakışta mı? Ne tür bir mülakat bu? Bana ne soracak ki? Kim fahişe olmak için mülakata girer ki?”

“Sakin ol. Senden dizlerinin üzerine çökmeni ve ağzını ne kadar büyük bir O’ya dönüştürebileceğini göstermeni istemeyecek.”

Dudaklarım seğirirken tekrar yorganın altına uzandım. Natalie her zaman stresli bir anı nasıl komik hale getireceğini biliyordu.

“Sadece gerginim. Bu büyük bir şey. Her şeyden çok bu konuda gerginim.”

“Bu büyük bir fırsat, o yüzden seni anlıyorum. Christine’in altıncı hissi var, bir kıza baktığı an işe yarayıp yaramayacağını anlayabiliyor. Ona senin resmini gösterdikten sonra, seni mümkün olan en kısa sürede getirmemi söyledi. İnan bana, sanki bir randevuya gidiyormuşsun gibi süslenmelisin. Natalia gibi giyinmelisin. Tam sana göre bir kıyafetim var, makyajını da ben yapacağım.”

“Bana ne soracak?” Hissettiğim endişe, sesime yansımıştı. Yıllar boyunca pek çok tuhaf işte çalışmışım ve daha önce hiç böyle karnımda kelekler uçuştüğünü hissetmemiştim. Gerçekten fahişe olmak için mülakata mı girecektim?

“Sana kaç erkekle birlikte olduğun, tek gecelik ilişkilerle aranın iyi olup olmadığını, hangi günler ya da geceler çalışabileceğini, kırmızı çizginin ne olduğunu falan soracak. Daha önce konuştuğumuz şeyler yani.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Tüm yorgunluğuma rağmen bu gece asla uyuyamayacaktım.

“Peki, adım ne olacak?”

Natalie bir süre düşündü.

“Carlita.”

Gözlerimi devirdim. “Sormadım farzet. Maeve’ye ne dersin?”

“Cık. Bazen kızların ismini Christine koyar. Bekleyip görelim.”

“Kırmızı çizgimin ne olduğunu nasıl bilebilirim?” diye sordum. Biliyormuşum gibi hissetsem de dünyada beni tahrik etmeyen şeyler yapan bazı vahşi insanlar vardı. “Senin için bir liste hazırlayacak. Bunları işaretlemekten korkma, çünkü yapmak isteyeceğin son şey, üzerine işemeni isteyen ya da senin üzerine işlemek isteyen bir müşteriyle eşleşmek olur.”

Dirseklerimin üstüne yaslanıp utanç içinde ona baktım. Hiçbir yolu yoktu. Düşüncesi bile boğazımda ekşi bir tat bıraktı.

“Şaka yapıyorum,” dedi Natalie, beni rahatlatmaya çalışarak. “Madam Christine işi klas bir şekilde yürütüyor. O New York’un en iyilerinden. Bunu modanın en üst seviyesi olarak düşün. Sadece sokaktakiler insanların üzerine işer.”

Alnım kırıştı. Söyledikleri, iyi hissetmeme hiç yardımcı olmadı. “Ciddi misin?”

Bana sıkkın bir bakış attı. “İnsanların diğer insanların üzerine işediğine gerçekten inanıyor musun?”

“İnsanların para için her şeyi yapabileceğine inanıyorum, yani evet. Ayrıca insanların benim hoşlanmadığım tuhaf şeylerden hoşlandığını da düşünüyorum.”

Ellerini birbirine sürtüp nefes aldı. “Sen hazırlanırken bir kadeh votka içeriz. Bu, sinirlerini biraz yatıştırmaya yardımcı olur. Dersten sonra hemen buraya gel. Saç ve makyaj için yaklaşık bir saate ihtiyacımız olacak, sonra Chelsea’ye giden bir limuzine bineceğiz.”

“O Chelsea’de mi?”

Şehrin bu kadar lüks bir bölgesinde, Batı Yakası’nda olması beni şaşırtmamıştı.

Natalie başını salladı. “Dönüştürülmüş devasa bir depo. Sanırım yaklaşık bir milyon dolar ödedi, hem de nakit; sonra bina baştan aşağı yenilendi. Bekle ve gör. Tasarımı bir teras katma benziyor.” Gözleri parladığında endişem bir anlığına yerini beklentiye bıraktı. “Sadece erkeklere özel bir puro salonu var. Bizim oraya girmemiz yasak olsa da bu küçük kafeslerde dans eden kızları izleyebiliyorlar. Bana sorarsan fazlasıyla seksi. Ortamda loş bir ışık olduğundan, yüzleri görünmüyor. Ben dans etmiyorum ama kızlar daha fazla mahremiyet istiyorlarsa maskeli baloda kullanılan maskelerden takabiliyorlar. Ayrıca sadece öğleden sonra kısa bir sevişme için kiralanabilecek odalar veya eve gitmeye vaktin yoksa hazırlanabileceğin bir yer de var. Özel şeflerin çalıştığı bir mutfak bile var. Bu iş için gerçekten hiçbir masraftan kaçınmamış gibi görünüyor.”

Başımı sallıyor, kafesteki bir tavuk gibi çırpınıyordum.

“Stres yapma, görüldüğü kadar kötü değil. Ayrıca yirmi dolar karşılığında kamyon şoförlerine sakso çekiyor da olabilirsin.”

Bölüm 13

Derslerin berbat geçtiği bir pazartesi daha.

Uykusuzluk sebebiyle bu sabah derslere odaklanmakta zorlanıyordum. Gece boyunca aklımda tonlarca soru, farklı teoriler ve tabii ki hissettiğim utançla dönüp durdum.

Zihnim üç girişli ve çıkışsız bir labirent olmaya devam ediyor, buz gibi bir amfide otururken midem düğümlenmiş bir karmaşaya dönüşüyordu. Yoğun bir suçluluk duygusuyla neredeyse telefonumu çıkarıp Natalie'ye mesaj atacak, ona gitmeyeceğimi söyleyecektim ama içimden bir ses beni engelliyordu.

Ders biter bitmez kitaplarımı alıp bulabildiğim ilk kafeye doğru yürüdüm. Günün geri kalanını geçirmek için biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Koyu aromayı içime çekerek sıraya girdim ve kendimi şimdiden daha iyi hissettim. Demlenmiş kahve kokusunda kendimi iyi hissetmemi sağlayan ve sinirlerimi anında yatıştıran bir şey vardı.

Arkamdaki kapılar açık, müşteriler içeri girip çıkıyor, dışarıdan dükkânın içine süzülen hava içeriyi serinletiyordu. Şehirde yaşamamanın en sevdiğim yanı buydu. Her gün deneyimlenecek yeni bir şey vardı.

“Orta kavrulmuş, şekersiz, yarı yarıya, üç shot lütfen.” İşlerimden bir tanesinden istifa ettim, diğerineyse hasta olduğumu söylediğim için bu bir süreliğine içtiğim son kahvem olabilirdi.

Cüzdanımı almak için çantama uzandığımda arkamdan bir adam, “Tam bana göre bir kadın,” dedi.

Arkamı döndüğümde bir çift koyu çikolata rengi gözle karşılaştım. Benim boylarımda, kalın kirpikli ve çene çizgisi bıçakları keskinleştirecek gibi görünen biri duruyordu. Utanarak kitaplarımı göğsüme doğru çektim.

“Zor zamanlar, zor kararlar gerektirir.” Gülümsedim. “Bugün günlerden pazartesi ve ben dünyayı ele geçirme görevindeyim.”

Baristaya, “Ben de aynısından alayım,” dedi cüzdanından bir yüzlük çıkarıp yanımdan uzanarak tezgâha bırakırken.

“Ah, hayır. Ben hallederim,” dedim çantamı karıştırırken. Kitaplarımdan biri yere düştü. Sakar biri olmadığımın, bu hareket beni utandırdı. Kitabı kaldırmak için uzanışını izlerken yeşil önlüğü gözüme çarptı. Başka bir şey fark edemeyecek kadar gözlerine bakmakla meşguldüm.

“Kahve benden,” dedi sanki tartışmanın sonu gelmiş gibi. “Güzel bir kıza en azından bir fincan kahve ısmarlayabilirim.”

Minnettarlıkla gülümsedim.

“Ayrıca,” ders kitaplarıma bakmak için arkasına yaslandı, “Fordham’da okuyorsun.”

“Bunu, kitaplarıma üç saniye bakarak mı anladın?”

Gözlerindeki parıltı midemde bir çalkantıya neden oldu. Bir sonraki dersime gitmek için acele etmek zorunda olmasaydım onunla sohbet edebilirdim.

“Hayır, sadece yakınlardaki tek okul o ve çoğu üniversite öğrencisi çorba ve kahveyle hayatta kalıyor.”

Yalan sayılmazdı.

“Genelde kahveyi soğuk alırım ama bugün hızlanmam için buna ihtiyacım var. Aslında kremalı ve Hindistan cevizi krema-

sıyla içmeyi tercih ederim –çalkalanmış, karıştırılmamış– ama bunu neredeyse hiçbir yerde bulamıyorum.”

Beni inceledi. “İlginç bir karışım.”

“Zengin, kremamsı bir tada sahip ve ağızda hoş bir tat bırakıyor.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bütün bunları neden söylediğimi bilmiyordum.

Sol elini cebine atıp, “Bu akşam seni en sevdiğin kafeye götürmeme ve beni şu çok sevdiğin içeceğinle tanıştırmaya ne dersin?” Açık sözlüydü. Cüretkârdı. Bundan hoşlanmış olsam da hazırlıksız yakalanmıştım. Teklifini kabul etmek üzereyken bu akşam bir genelevde görüşmem olduğunu hatırladım. Hiçbir saygın erkeğin, kız arkadaşının bedenini satmasına izin vereceğini düşünmüyordum. Elbette hemen çıkmaya başlayacağımızı düşündüğümünden değildi.

Adam etrafımdan dolandıktan sonra tezgâhtan kahveyi alıp bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değdiğinde küçük bir elektriklenme hissettim. Tanrım, müşterilere de bu şekilde davranmamayı umuyordum. Diğer bardağı alıp bir yudum içtiğinde gözleri sanki beni okuyormuş gibi gözlerimle buluştu. Bu çok heyecan vericiydi.

“Reddedeceğini görebiliyorum. Yarın burada buluşmaya ne dersin?”

Gülümseyip başımı salladım. “Hayır.”

Dudaklarıma baktı. “Buraya sık sık gelir misin?”

Israrcıydı. Bu hoşuma gitti. “Kahve için teşekkürler,” dedim etrafımdan dolaşarak.

Kafeden çıkarken omzumun üzerinden baktım. Tam da beklediğim gibi, görüş alanından çıkana kadar bakışları üzerimden ayrılmadı.

Derin bir nefes aldım. Bakışları çok yoğundu ve eğer kabul edebilseydim bu gece onunla içeceğim kahve de aynı etkiyi yaratacaktı. Ama şu anda, birkaç hafta içinde teslim etmem gereken yirmi sayfalık bir ödevim ve bacaklarımı açmamı gerektiren potansiyel yeni işim varken, ihtiyacım olan son şey hayatıma bir erkeğin girmesiydi.

* * *

Bunu yapacağıma inanamıyordum.

“Tamam, beni tüm erkeklerin ıslak rüyası gibi göster.”

Natalie kıkırdadı. “Bu hiç de zor değil. Zaten ateş gibisin.”

Gülümsedim. Biri bana güzel olduğumu söylediğinde ne demem gerektiğini bilemiyordum. Teşekkürler mi? Ebeveynlerimin en iyi yönleriyle kutsanmışım; ağzım küçük, dudaklarım dolgundu, koyu kahverengiden neredeyse siyaha çalan iri gözlerim vardı ve kumral bir tene sahiptim. Güzel olduğumu biliyordum ama muhteşem olduğumu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Bu fazla olurdu.

“Teşekkürler tatlım,” dedim. “Şimdi ver bir tek atayım.”

Sinirlerim gerilmişti ve en az bir saat daha buradaydık. Natalie bana en sevdiği kırmızı içki bardağında bir tek verdi.

“Bu double sayılır. Oraya sarhoş gidemem!”

Söylediğimi duymazdan geldi. “Sarhoş olmayacaksın, güven bana. Rahatlamaya ihtiyacın var ve bu çok işe yarayacak. Bütün kızlar aynı şeyi yapıyor. Kimse oraya ayık kafayla giremez. Bu imkânsız.”

Natalie iyi bir noktaya parmak basmıştı ama bu yine de midemdeki düğümlerin gevşemesini sağlamadı. “Kendime gel-

memin şerefine.” Kadehi kaldırdıktan sonra tek yudumda içtim.

Natalie işe koyularak yüzüme normalde sürmediğim renkleri sürmeye başladı. Elleri yüzümde hızla hareket ediyor, göz kapağıma kuyruklu bir göz kalemi çiziyor, kirpiklerime mas-kara uygulayıp yanaklarımı pembeleştiriyordu. Kırmızı, parlak bir rujla makyajı tamamladı.

“Gerçekten kırmızı ruj mu?” dedim. İtfaiye vanası rengindeydi. “Bu âlemdeki bütün kızlar kırmızı ruj sürer.”

“Evet, çünkü erkekler kırmızıya bayılıyor,” diye karşılık verdiğinde omuz silktim. Pekâlâ. Nasıl olsa benden daha iyi biliyordu.

Çekici ama masum görünüyordum ve bu yeterliydi. Cildim kusursuz görünüyordu ve ben de aynısını alabilmek için ne kullandığını öğrenmek istiyordum. Natalie saçıma fazla bir şey yapmadı, sadece düzleştirip ucuna hafif bukleler yaptı. Saçıma parlak bir şeyler uygulayarak sağlıklı görünmesini sağladı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirmek istesem de biliyordum ki bunu yaptığımda elimi tokatlayarak engel olacaktı.

Vücudumun gevşediğini hissettiğimde votkanın etkisini göstermeye başladığını anladım. Omuzlarım o kadar gergin değildi ve eskisinden biraz daha kendime güveniyordum. Sanctuary Cove’a adım attığımda bunun değişeceğinden emindim.

“Tanrım, Nat! Fahişe olmayı bırakmaya karar verirsen, kesinlikle saç ve makyaj alanında çalışmalısın, çünkü bu konuda gerçekten harikası. Bir Tanrıça gibi görünüyorum.”

Şaşkınlıkla aynadaki yansıyımama baktım. Kendimin karanlık bir versiyonu gibi görünüyordum. Makyaj konusunda bu kadar tembel olmasaydım her zaman böyle görünmek isterdim.

Gururla, “Rica ederim,” dediğinde sadece gülümsedim. Görünüşüm karşısında şaşkınlığa uğramıştım. “Şimdi giyinelim!”

Natalie birkaç elbise çıkarıp yatağının üzerine serdi. Her birini incelerken, sırayla önce bana sonra elbiselere bakıyordu. Sonunda siyah, ince askılı, buruşuk bir elbisede karar kıldı. Elbisenin bedene tam oturduğuyla ilgili bir şeyler söylese de ben sadece başımı sallamakla yetindim. Tüm vücudu sarıp sarmalayan bir mini elbiseydi ve giydiğimde tam da bu olmuştu.

“Göğüslerin muhteşem görünüyor,” dedi.

Bakışlarımı yansımamdaki göğüslerime çevirip sessizce ona katıldığımı belirttim. Üst kısmında dikkat çekici bir şey yoktu –dümdüz oturuyordu– ama dolgun göğüslerim olduğu için elbise beni fazlasıyla çekici gösteriyordu. Bundan hoşlanıyordum. Kendimi gerçekten seksi hissediyordum. Bana bir çift sivri burunlu ayakkabı verdikten sonra saçımı önüme getirip göğsümün üzerine yatırarak ucundaki bukleleri parmaklarıyla düzeltti.

“Etkilendim. Böyle görüneceğimi sanmıyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse ben olsam bana hayır demezdim.”

Natalie kıkırdadı ve V yakalı bir elbiseyle yumuşak pembe topuklu ayakkabılarını giydi.

“Boşuna değil. Eskortların bu kadar zevkli giyinmesini beklemiyordum. Her şeyin daha güzel görünmesini sağlıyor.”

“Dur tahmin edeyim. Rugan ya da vinyl gibi bir şey hayal etmiştin.” Bana alaycı bir bakış attı.

Suçluluk duygusuyla alt dudağımı ısırdım. “Sayılır. Beni suçlayamazsın. İnsanlar eskort deyince genellikle şık ve sofistike şeyler düşünmezler. Fahişe olarak damgalayıp onları ahlak yoksunu birer pislik gibi görürler.”

“Çünkü burası New York ve biz farklıyız. Fahişeler cinsel tatmin içindir. Eskortlarsa eğlence amaçlıdır ve göz alıcı bir görünüme sahiplerdir. Şimdi, bak. Oraya gittiğimizde, omuzlarını geride, çeneni yukarıda tutmanı istiyorum, surat asmak yok. Baştan çıkarıcı ve çok rahat görünmeni istiyorum. Utangaç olabilirsin ama kendinden emin görünmeni istiyorum; o sana sorular sormaya başladığında sakın sinme. Anladın mı? Göreyim seni.”

Gerginliğimin yeniden tırmandığını hissetsem de onu bastırdım. Bunu başarabilirdim.

“Bana neler soracak?”

Natalie bana bir palto uzattıktan sonra kendisi de bir tane giydi. “Herkes farklı davranır. İnsanlar aynı değildir, bu yüzden bir şey söyleyemem.”

Telefonundan saati kontrol ettikten sonra bakışlarını bana çevirdi. “Hadi gidelim. Araba bekliyor.”

Hadi hayırlısı!

Bölüm 14

Şatafatlıydı. Gösterişliydi. Lükstü.

Sanctuary Cove beklediğim gibi bir yer değildi. Ne beklediğimden emin değildim ama beklediğimin bu olmadığı kesindi. Sanırım içeri girdiğimde kendimi kalitesiz hissetmeyi, havanın seks ve ter kokmasını bekliyordum. Natalie'nin sürekli güvence vermesine rağmen hâlâ ikna olmamıştım... ta ki şu ana kadar.

Paltolarımız kapıda fedaiye benzeyen yaşlı bir adam tarafından alındı ve kapı arkamızdan kapandığında New York'un işlek caddelerinden gelen gürültü tamamen kesildi. Ses geçirmez, karanlık bir dünyaya adım attık.

Hava yasemin kokuyor, biraz puro dumanıyla duyularımı okşuyordu. Natalie'nin bana buralarda bir puro salonu olduğunu ama kadınların giremediği alanlardan biri olduğunu söylediğini hatırladım. Bu, büyük ihtimalle iyi bir şeydi. Sanırım orada kendimi etrafımda saldırmak için bekleyen aslanların olduğu bir et parçası gibi hissederdim.

Etrafıma baktığımda, buranın ne kadar güzel olduğunu gördüm ve midemdeki gerginliğin azaldığını hissettim. Zemin beyaz mermerdendi ve girişin ortasında, yere kadar uzanan ince şifon firfırlardan oluşan bej rengi bir masa örtüsüyle süslenmiş yuvarlak bir masa vardı. Muhteşemdi ve hemen dikkatimi çekti. Altın rengi masanın üzerinde minik mumlar ve devasa

bir çiçek aranjmanı vardı. Bir ağaca benziyor, dallarının etrafında yosunlar kıvrılıyordu ve içinden, romantik bir his veren tonlarca beyaz orkide sarkıyordu. Aranjmanın tabanını beyaz ortancalar tamamlıyordu. Çok zarif görünüyordu ve başka bir yerde olsaydık kesinlikle fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkarırdım.

Natalie, “Sana söylediklerimi unutma,” dediğinde başımı salladım. “Saatte on bin dolara değecekmişsin gibi davran. Madam Christine kendine güvenen kadınları sever.”

Natalie’yi taklit ederek onun gibi yürüdüm –bacaklarım podyum mankenlerinin yaptığı gibi birbirinin önüne geçti– ve özel bir odaya benzeyen bir yere girdim.

Natalie’nin patronunun bizi beklediği yere girdiğimizde boğazımdaki düğümü yuttum. Bakışlarımız kilitlenmiş, içimi bir endişe kaplamıştı. Kalbimin göğüs kafesimden çıkmasına saniyeler kalmıştı ve asla yaşamamış olsam da topuklu ayakkabılarımın kayıp düşmekten korkuyordum. Ağır bir nefes vererek tüm korkumu dışarı attım ve likörün sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Christine sert bakışlarını üzerimde gezdiriyor, göğüslerimin hafifçe zıplaması da dâhil olmak üzere her santimimi inceliyordu. Nasıl yürüdüğümü ve gözlerinin içine nasıl baktığımı izliyordu. Bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu ve söylemeliydim ki rolünü iyi oynuyordu. Onun masasının önünde durduk.

“Madam Christine,” dedi Natalie titrek bir sesle, “sizi kız arkadaşım Audrey Abrams ile tanıştırmak istiyorum.”

Benim kadar uzun boylu olmasa da onun uğraşmak istemeyeceğiniz biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Saçları simsiyahtı ve ortadan ikiye ayrılmıştı ama dikkat çekici

olan şey gözleriydi; Natalie'nin beni uyardığı gibi korkmama neden oluyorlardı. Ama korkmuyordum. Sanki çok fazla şey görmüş, bilmesi gereken her şeyi zaten biliyor gibiydi.

"Aubrey, seninle tanışmak bir zevk." Sesi sakinleştirici, biraz da erotikti.

Ona ağırbaşlı bir gülümseme sundum. "Sizinle de."

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Cazlı Blues müziği severim."

"Başka bir şey."

"Borsa kitapları okumayı seviyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Başka?"

"Dövmelerden pek hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Para israfı olduklarını düşünüyorum. Ayrıca çoğu zaman bok gibi görünüyorlar."

Birkaç dakika sanki daha fazlasını anlatmamı bekliyor gibiydi, belki de dövme yorumumla onu kırmıştım. Durumu hemen düzeltme kararı aldım.

"Sözümü geri alıyorum. Bu, sanatçıya ve birinin ne kadar para harcamak istediğine bağlı. Çoğu insan cimri. Her şeyi bedava istiyorlar, bu yüzden yirmi yıl sonra soyut bir renk lekesi gibi görüneceklerini düşünüyorum."

"Para olsaydı ve doğru sanatçıyı bulsaydın, bir tane yaptırır mıydın?"

"Hayır."

"Neden?"

"İhtiyacım olmayan şeylere para harcamam." Gözlerinde bir parıltı belirdi.

"İstediğin şey için hep çalışmak zorunda mı kaldın?"

“Evet. Büyükanmem beni büyütmek için çok mücadele etti, şimdi ben de onun mücadele etmek zorunda kalmaması için elimden geleni yapıyorum, her ne kadar bundan nefret etsem de.”

“Ailen nerede?”

“Öldüler.”

“İkisi de mi?”

“Evet. Ben çok küçükken bir araba kazasında öldüler.”

“Büyükanmem için her şeyi yapıyorsun, çünkü geriye kalan tek ailen o.”

“Her zaman.”

“Buraya gelmeden önce nerede çalışıyordun?”

Onu düzelttim. “Şu anda bir çamaşırhanede çalışıyorum ve Long Island’da ikiz çocukları olan bir ailenin çocuklarına dadılık yapıyordum ama kısa süre önce o işi bıraktım.”

Gözlerini kısmış, başını hafifçe yana eğmişti. “Neden bıraktın?”

“Çünkü kocası bana çok az para veriyordu ya da sadece canı istediğinde ödeme yapıyordu. İnsanların güç bela kazandığım parayla oynamasından hoşlanmıyorum.”

Boğazından küçük bir ses yükseldiğinde kendimi iyi hissettim. Tepkisine bakılırsa, söylediğim şey onun duymak istediği bir şeydi. Yine de bunu sadece onun iyiliği için söylemedim. Gerçekten öyle hissediyordum.

Madam Christine masadan kalkıp onu takip etmemizi işaret etti. Arkasından onu izlerken ne kadar harika görüldüğüne şaşırdım. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kırk yaşından bir gün bile daha büyük görünmüyordu. Yine de çok daha yaşlı olduğuna bahse girerdim.

Bana açık seçik fotoğrafların çekildiği yeri hatırlatan bir odaya girdik. Kapıyı kapattığında huşu içinde odaya baktım. Yeşil, yumuşak ve davetkârdı. En sevdiğim kısım, uzun arduvaz grisi perdeleri geride tutan açık pembe, leylak rengi ve fildişi incilerdi.

Buraya neden geldiğimizi görmek için arkamı döndüğümde Christine yanıma geldi. Birkaç metre uzağımda duruyor, beni tepeden tırnağa inceliyordu.

“Soyun.”

Gözlerim Natalie’ye kaydığında Christine parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. “Ona bakma. Sen müşterinin yanındayken arkadaşın odada olmayacak. Soyun.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Natalie’yle birbirimizin önünde çok kez giyinip soyunmuş olsak da bunu beklemiyordum.

Ayrıca daha önce hiç kimse için *soyunmamıştım*.

Christine’in gözlerinin içine bakarak Natalie’ye bana ödünç olarak verdiği küçük el çantasını uzattıktan sonra elbisemin ince askılarını aşağı kaydırđım. Göğüslerim ortaya döküldü ve uçları soğuk hava nedeniyle anında büzüştü. Gözleri üzerimde geziniyor, ahududu renkli göğüs uçlarıma odaklanıyordu. Üzerimdeki bakışları beni tahrik ediyordu. Seksi olduğumu hissettiriyordu. Bu tepkiyi beklemiyordum. Sırtımı biraz kamburlaştırdım ve elbiseyi kalçalarımın üzerinden itip içinden çıkarken yere bırakıp bırakmamak arasında gidip geliyordum. Ukala olduğumu düşünmesini istemiyorum. Elbiseyi yana iterek duruşumu dikleştirdim; göğüslerim dolgun ama diri ydi.

Gözlerini benimkilere dikti ve kaşlarını kaldırarak bekledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Başparmaklarımı tangamın siyah dantellerine geçirip aşağı ittim ve içinden çıktım, böylece üzerimde sadece Natalie'nin dört inçlik siyah topuklu ayakkabıları kalmıştı. Üzerimde takı bile yoktu, çünkü Natalie takıya ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar etti.

Madam Christine geri çekildiğinde gözlerini tenimin her santimetrekaresinde hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki envanterimi çıkarıyor, fiziğimi hafızasına kazıyordu.

"Bacaklarını omuz genişliğinde aç. Kollarını başının arkasına koy."

Yavaşça nefes alarak dediğini yaparken nabzım boynumda atıyordu. Yapmak istediğim tek şey bunun normal olduğundan emin olmak için Natalie'ye bakmaktı ama damarlarımdaki adrenalin bunu yapmamamı söylüyordu.

"Ağdaya ihtiyacı var," dedi Natalie'ye. "Her yerine ağda yap."

Christine ona baktı ve Natalie onaylarcasına mırıldandı.

Oldukça iyi tıraş olduğumdan, ne demek istediğinden emin değildim. Daha önce hiç ağda yaptırmamıştım.

Christine bana yaklaşıp iki parmağını göğsümün altına koyup hafifçe vurdu. Tekrar dokunduğunda göğsüm yumuşak bir şekilde zıpladı. Göğsümü avuçlayıp yavaşça sıktı. Karnımın gerildiğini hissediyordum.

"Bedenin kaç?"

"Otuz dört C ya da D, sütyene göre değişiyor."

"Harika," dedi ve diğer göğsümü de avuçlayarak ona da aynı şeyi yaptı. Ellerini kollarımın altına yerleştirdikten sonra belime ve çıkık kalçalarımın doğru sürükledi ve dizlerinin üzerine gelene kadar yavaşça alçaldı.

"Bel ve kalça ölçülerin?"

“Belim yirmi altı. Kalçalarım otuz üç.”

“Spor yapıyor musun?” diye sordu, kadınlığımla göz hizasındayken; utancımın yerin dibine girmek istiyordum.

Cevabımı duymak için başını kaldırdı ama düşünebildiğim tek şey Christine’i dizlerinin üzerinde görmenin beni nasıl tahrik ettiğiydi.

Dudaklarımı yaladım. “Hayır,” diye cevap verdim cılız bir sesle.

“Neden?”

“Karşılacak durumum yok.”

Hiçbir şey söylemedi ve avuçlarını arka tarafımda gezdirmeye, popomu avuçlamaya devam etti. Omzunun üzerinden Natalie’ye bakarak, “Pilates ya da yoga stüdyosuna git, spor salonuna değil. Kadınlarımdan erkek gibi görünmesinden hoşlanmıyorum. Müşteriler yumuşak ve esnek kadınlardan hoşlanır. Bazıları bir kadın küçükse onu darmadağın edeceklerini düşünmek ister, biz de onlara bu yanılsamayı veririz.”

Keşke Madam Christine ben burada yokmuşum gibi davranmak yerine bunları bana doğrudan söyleseydi.

“Teşekkür ederim Natalie. Sen çıkabilirsin. Şimdi Aubrey ile yalnız konuşmam gerekiyor.”

Çıplakken benimle yalnız konuşmak isteyeceği şeyin ne olduğunu merak ederek bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim. Natalie hiçbir ipucu vermiyordu. Sadece başını sallayıp odadan çıktı.

Christine dizlerinin üzerinde kaldı ve kapı kapandıktan sonra göğüslerime yaptığı şeyin aynısını kadınlığıma da yaptı. Dokunduğunda dudaklarımdan küçük bir ses kaçtığında başını kaldırıp beni izledi. Midem bulanmaya başlamış, vücudumda nasıl işleyeceğimi bilemediğim garip bir his oluşmuştu.

“Hiç sana bir kadın dokundu mu?”

“Hayır,” derken, cevabım fısıltıdan ibaretti.

Gözlerinde beliren parıltıyı nasıl okumam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim kalp atışlarımı düzene sokmanın görüldüğünden çok daha zor olduğuydu. Kadınlığımın dudaklarını ayırmak için iki elini de kullandı. Tanrım... Pembe klitorisime bakarken sertçe yutkundum.

“Bir kadın seninle birlikte olmak istese kabul eder misin?”

Siktir! Siktir! Siktir!

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hemcinsimle birlikte olmaya karşı olduğumdan emin değildim ama bunu isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Erkeklerden hep hoşlanmışımdır. Alfalardan çok hoşlanıyordum. Baskın ve güçlü olmaları kan akışımı hızlandırıyordu. Evet, çarpıcı bulduğum kadınlar vardı ama onları cinsel açıdan çekici bulup bulmadığımı hiç düşünmedim. Bu, denemeye istekli olduğum anlamına mı geliyordu?

“Evet.”

Yüzü yumuşuyor, memnun görünüyordu. “Bunu bilmek güzel.”

Christine ayağa kalkıp arkamdan yürüyor, elini tenimde gezdiriyordu. “Daha önce hiç hemcinsinle öpüştün mü?”

“Evet.”

“Kaç erkekle birlikte oldun?” diye sordu, elleri göğüslerimi kaplıyor, onlara masaj yapıyordu. Göğsü sırtıma değiyor, dokunuşlarının şiddetini artırırken gözlerim açılıyordu. Nefes alışverişim hızlandı. Daha önce bir kadın bana bu şekilde dokunmamıştı ve ne düşünmem gerektiği konusunda emin değildim, çünkü aslında bu his hoşuma gidiyordu.

Sırtım kendiliğinden kamburlaşırken onun dokunuşuna doğru eğildim. “Saymadım,” dedim biraz nefessiz kalarak.

“Bana yaklaşık bir sayı ver Aubrey. Üç, dokuz, on iki?”

Açık ve netti.

“Yirmiden fazla. Tek gecelik ilişkileri tercih ediyorum. İlişki seven biri değilim ve bunu, beni işe almanız umuduyla söylemiyorum. Erkek arkadaş fikrinden hoşlanmıyorum.”

Boğazından bir mırıltı yükseldiğinde verdiğim cevaptan memnun kalıp kalmadığını anlayamamıştım ama öyle olabileceğini hissettim.

Madam Christine göğüs uçlarımı çimdikleyip sıkıyor, çekiştiriyordu; bunu yaparak zonklayan kadınlığıma doğru bir elektriklenme gönderdi. Islaklığım bacaklarımın iç kısmını kaplamıştı. Şu anda hissettiklerim hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum, çünkü bana çok yabancıydı; yine de tüm bunlardan saçma bir şekilde hoşlanıyordum.

Parmaklarını açtı ve ellerini yavaşça karnımdan aşağı doğru kaydırarak arkasında bir sıcaklık izi bıraktı. Gözlerimi kapatarak dokunuşlarına odaklanırken bedenim daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Bu gece Sanctuary Cove'dan ayrıldığımda, Natalie'yi sadece Madam Christine tarafından dokunulacağım konusunda değil, aynı zamanda bundan *hoşlanacağım* konusunda beni uyarmadığı için çarmıha gerecektim.

Bölüm 15

“Anala ne dersin Aubrey?” Christine konuşurken nefesi şehvetle boynuma çarpıyordu. Bir an için takma bir penisle beni test etmek isteyip istemediğini merak ettim.

Elleri kalçalarım ve uyluklarımın iç tarafına doğru inip kadınlığımı sıyrırken gözlerimi hızla kırptırıyordum. Uyluklarımdan birini sıktığında vücudum sanki 4 Temmuz Bağımsızlık Günü kutlamalarındaymışım gibi aydınlandı. Küçük bir iç çektim. Kavrayışı gevşedi ve parmakları titreyen tenimde gezinirken kalçam karıncalandı. Daha yukarı çıkması için can atıyordum. Diğer kalçamdaki eli, avucunu tenimin üzerinde daireler çizerek hareket ettirirken sıcaklık yaratıyordu. Tam kalçalarımı tekrar sıyracağını düşünürken, parmaklarını içime sokarak beni şok etti.

Vücudum sarsılıyor, kendimi onunkine doğru itiyordum; bariz bir zevk iç çekişi duyuldu. Christine kıvrımlarımla oynuyor, her ikisini de eşit şekilde okşayarak arzumu artırıyordu.

“Anal demiştin Aubrey? Cevap ver.”

Siktir! Bunu sorduğunu unutmuştum. Kalçalarım geriye doğru eğilirken dudaklarımdan bir nefes kaçtı. “Hayır,” dedim iki parmağını utanç verici derecede ıslak olan kadınlığımın üzerinde aşağı yukarı kaydırıp klitorisime sürtünürken.

Beni ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şeye, herhangi

bir şeye odaklanmaya çalışsam da bu imkânsızdı. Onun, yani bir kadının ıslaklığıma dokunmasında çok erotik bir şey vardı. Sanki yasakmış gibiydi ve bu onu çok daha cazip kılıyordu.

“Dürüstlüğünü takdir ettim,” dedi beni yavaş ve bedenimi arzusun sınırında titretecek kadar hafif bir baskıyla okşayarak. “Sana kaç kızın yalan söylediğini anlatamam ve yanlış biriyle eşleştirildiklerinde...” Dilini şaklattı. “Aubrey?”

“Evet?”

Parmakları önce yavaşlamış sonra tekrar hızlanmıştı; dikkati klitorisimin üzerindeydi. Ağır nefesler alıyor, gözlerimi kapatıyordum.

“Boşalmak istiyor musun?”

Sertçe yutkunarak yalan söyledim. “Hayır.”

“Biraz daha oynamaya devam edersem boşalacak mısın?”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Hayır.” Bu, tüm bunların benim için bir sorun olmadığı anlamına gelirdi ve bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

Orgazmımın tırmandığını hissedene kadar beni daha sert ve daha hızlı okşamaya başladı; var gücümle direnmeye çalışıyordum.

“Emin misin? Kalçaların titriyor ve kadınlığının dudakları şişmiş. Seni parmaklamaya devam edersem boşalır mısın?”

Keşke benimle böyle konuşmayı bıraksa diye düşündüm; seksi sesiyle beni çok zorluyordu. Vücudum cehennem gibiydi. Seks için para ödeyen hiçbir erkek bunu yapmazdı, hatta sırf orgazm olduğumu görmek için benimle bu şekilde konuşmazdı. Tecrübelerime göre, erkeklerin o anın heyecanıyla, düşüncükleri tek şey kendileriydi, bu yüzden bunu neden yaptığını anlamayarak derin bir nefes aldım.

İki parmağı klitorisimin etrafında daha hızlı dönmeye başladı. Aynı anda doğru noktaya vurup dudaklarını kürek kemiğime değdirdiğinde nefesim kesildi. Göğüs uçlarım sertleşti, bir tanesi yanana kadar çimdiklemek için uzandı.

Sonra önüme geçti. Bakışlarımız buluştu ve kırmızı dudaklarını göğüs uçlarımdan birinin etrafına kapatmak için eğilmesini izledim. Yaşadığım şok sayesinde kırmızı dudakların neden kırmızı olması gerektiğini anlayabiliyordum; önümdeki manzara –dudaklarının göğsümde hareket edişi– orgazm olmama yetiyordu.

Dişleriyle göğüs ucumu hafifçe çekiştirdi. Dudaklarım ayrılırken sırtım kamburlaştı; damarlarımda dolaşan arsız bir arzu vardı. Dilini hassas göğüs ucumda gezdirirken dudaklarımdan küçük bir inilti yükseldi. Aynı muameleyi diğer tarafa da yapmasını istiyordum.

“Şezlonga uzanıp bacaklarını açmanı söylesem yapar mısın?”

Bunu bana neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bu noktada dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Odaklanabildiğim tek şey damarlarımda dolaşan şehveti.

“Evet.” Cevabım nefes nefese bir fısıltıdan ibaretti.

“Güzel. Şimdi yap.”

Anlık bir şok yaşarken bacaklarım beni sandalyeye taşımadan önce birkaç kez göz kırptım. Arkama yaslanıp söylediği gibi pozisyon aldım. Bacaklarımı açtığımda ıslaklığım kalçalarımın doğru aktı. Yanıma gelip dizlerinin üzerine çökmesini izlerken nefesim kesilmiş, sığlaşmıştı. Elleri bacaklarımda gezinirken içgüdüsel olarak bacaklarımı biraz daha ayırdım. Bir insana nasıl dokunacağını ve hiç sahip olmadığı şeyleri ar-

zulamasını nasıl sağlayacağını çok iyi biliyordu. Alt dudağımı ısırdım ve Christine eğilip dilini ıslaklığıma doğru sürüklerken dehşete kapıldım.

Daha önce bir kadını öpüp öpmediğimi sorduğunda, bunu kastettiğimi fark etmemiştim. “Ah.” Dudaklarımdan kaçmıştı.

Dili klitorisimin üzerinde gezinirken kalçalarımı yüzüne doğru ittiriyordum. Boğazımda bir hırıltı oluşurken içimden bir ıslaklık dalgası sızıyor, dilinin sert darbeleriyle onu teşvik ediyordu. Ürperti tüm bedenimi ele geçiriyor, zevk başa çıkılması zor bir seviyeye ulaşıyordu. Ben parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken, o elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayarak ıslaklığımı herhangi bir erkeğin yaladığından daha iyi yalıyordu.

Christine gözlerini benimkilere diktiğinde ben bir anda onun şişmiş kadınlığını okşamasını izlemekten hoşlandığımı fark ettim. İki parmağını içime kaydırıp ve dilini zonklayan klitorisimin üzerinde hareket ettirerek anı mükemmelleştirdi. Bir profesyonel olduğu çok açıktı ve bu konuda dersler vermeliydi, çünkü orgazmım hâlâ yüzeyde geziniyordu ve oraya ulaşmak uzun sürmedi.

Parmaklarının etrafında kenetlenirken dudaklarımdan düzensiz bir iç çekiş kaçtı. Kalçalarım titriyor olsa da vazgeçmiyordu. Dili hareket etmeye devam ederken parmakları beni becermeye devam ediyordu. Saçlarını çekerek vücudumdaki her damardan uyuşturucu buharlaşırken yüzünü kadınlığıma bastırduğunda ağzına boşaldım.

Madam Christine geri çekildiğinde göz göze geldik. Ağzı ıslaklığımla kaplanmıştı. Hiçbir erkeğin bugüne kadar başaramadığı kadar sert bir şekilde boşalmamı sağlamıştı. Şaşkın-

lıkla ona bakarken gözleri gözlerimdeydi ve dudakları ıslaklığımla parlıyordu. Şaşırtıcı bir dürtüyle öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Üzerine tırmanarak onu sırt üstü yatmaya zorladım. Karşı gelmeyerek uzanırken elleri sırtımda ve saçlarımda gezinmeye başladı. Bacaklarımız birbirine yapışıyordu. Dillerimiz birbirine dolanırken dudaklarından kendi tadımı alarak daha fazla tahrik oldum.

Elbisesi kalçalarına doğru kayarken kumaşı tutup çekiştirmeye başladım. Elimi vücutlarımızın arasına daldırıp çıplak olduğunu fark ettiğimde içimde yeni bir alev tutuştu. Daha önce bir kadınla sevişmemiştim ama şimdi bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Parmaklarım ıslaklığıyla oynarken kendiminkine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı vücut hatlarını hissetmek beni hayrete düşürdü. Biraz gergin bir şekilde parmaklarımı içine soktuğumda parmaklarımın etrafında kenetlendi. Dişleri alt dudağıma batarken, eli kalçamı kavırıyordu. İçine ittiğim parmaklarımın üzerinde hareket etmeye başladığında bunun hayatımda yaptığım en erotik şeylerden biri olduğundan emindim.

Dili benimkinin etrafında dönüyor, klitorisini elime sürtüyordu. İkimiz de ağızlarımızın içinde inlerken klitorisimi onunkinin üzerinde istiyordum. Elimi çekip onu doğru pozisyona getirmek için kalçalarını tuttum; cinsel içgüdülerim devreye girmişti.

Aman Tanrım!

Hayatımda hiç buna benzer bir şey hissetmemiştim. Klitorislerimiz birbirine sürtünürken tenime sıcak bir ürperti yayıldı. Olanlar çok fazlaydı ve buna bayılıyordum.

“Beni boşalt,” dedi seksi bir sesle.

Başımı sallayıp dediğini yaptım.

Esnek bedenlerimiz birbirine baskı uyguluyor, uyum içinde hareket ediyordu. Birbirimizi sıkıyor, adeta tüketiyorduk. Ondan çıkan sesler yaptığım şeyden hoşlandığını söylüyor, bu da beni daha da hızlandırıyordu. Kalçalarım onunkilere çarparken ondan yayılan sıcaklık tüylerimi ürpertiyordu. Kalçalarımız artan arzumuzdan kayganlaşıyor, şişmiş kadınlıklarımız ileri geri sürtünüyordu, ta ki ikimiz de mutlu bir coşku içinde aynı anda boşalana kadar.

“İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum,” dedi dudaklarına karşı. Orgazmlarımızın etkisi azalırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Müstakbel patronumla sevişmek, Sanctuary Cove’a girerken beklediğim son şeydi.

“Çok erkeği mutlu edeceksin,” dedi doygun bir iç çekişle. “Giyinebilirsin,” dedikten sonra işimize geri döndük.

Titrek bacaklarla ayağa kalkıp tezgâhın üzerindeki mücevher kutusuna doğru yürürken elbisemi giymeye çalışıyordum. Christine kapağı açıp bir ıslak mendil çıkarıp parmaklarını sil-di. “Natalie sana müşteri boşalana kadar boşalmana izin verilmediğini söyledi mi?” diye sordu dudaklarını yalarken; hâlâ tadımı alıp almadığını merak ediyordum.

“Hayır, bilmiyordum,” diye yalan söyledim. Natalie’nin bana bir şey söylememesi gerekiyordu, ben de onu ele vermek istememişim.

“Sanctuary Cove için çalışırken bu son önceliğindir. Bizim önceliğimiz müşterilerin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmaktır. Onlar her zaman önceliklidir, sadece cinsel anlamda değil. Anlıyor musun?”

“Anladım,” dedim boğazım düğümlenirken.

Bakışlarını bana çevirdikten sonra iki parmağını kıvrırarak yanına gelmemi işaret etti. Aradaki mesafeyi kapatıp önünde durduğumda gözleri gözlerimle buluştu.

“Uyman gereken birkaç basit kural var. Bunlara dikkat edersen çok başarılı olursun. Hangi müşterilerin sana sahip olmak isteyeceğini şimdiden biliyorum.”

Başımı salladım. Bu söylediğine sevinmeli miydim yoksa sevinmemeli miydim karar veremiyordum.

“Doğum kontrolü mutlak bir zorunluluktur ve sadece prezervatiflerden bahsetmiyorum. İhtiyacın olursa burada hem prezervatif hem doğum kontrol hapi var. Cinsel yolla bulaşan hastalık testi üç ayda bir yapılır. Tüm müşteriler ve çalışan kızlar bu testten geçiyor. Zamanı geldiğinde prezervatif kullanmak isteyip istememek sana kalmış ama her zaman yanında taşıdığından emin olmalısın.”

Bu alanda çalışmak zaten çok riskliydi ve muhtemelen hayatın on yılını çalışıyordu. Neden her çalışan kız hem doğum kontrolü hem de prezervatif kullanmıyordu ki? Oral seks için bile olsa? Ben kesinlikle her seferinde prezervatif kullanacaktım.

“Ayda iki müşteriye sorgusuz sualsiz reddetme hakkın var. İki kiden fazla olursa, burada olup olmaman gerektiğini yeniden değerlendirmemiz gerekecek.” Christine bakışlarının içime işlemesi için durakladı. Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. “Bir müşteriyle görüşmeyi kabul ettiğinde geri dönme şansın yoktur. Para iadesi yapmam. Eğer randevuya gelmezsen, bu otomatik fesih anlamına gelir. İkinci bir şans vermem.”

İşini ciddiye alan bir patrondur. Kalbimin korkudan titremesine neden olsa bile buna saygı duyabilirdim.

“Hiçbir zaman kişisel bilgilerini açık etmeyecek, hiçbir koşulda bir müşteriyle yakınlaşmayacaksın. Kurallar basit. Rolüne uygun davranırsan seni kısa sürede zengin edebilirim ama her şey oyunu nasıl oynayacağına bağlı. Akıllıca oynarsan çok kazanır, zirveye çıkarsın. Şunu unutma ki her yerde gözlerim ve kulaklarım var. Anladın mı?”

“Anladım,” diye onayladım doğrudan gözlerinin içine bakarak.

“Bugün için sana beş yüz dolar verilecek. Ehliyetini almak ve testlerini yaptırmak için iki hafta var. Ayrıca sınırlar formunu da doldurman gerekiyor ki neleri kabul etmediğini bileyim. Bu arada, Natalie’nin yardımıyla alışverişe çıkacaksın. Bir egzersiz programına başlayacak, ağda yaptıracaksın. Birkaç gün tıraş olma, çünkü ağdaya gittiğinde tüylerinin uzun olması gerekiyor.” Gözleri yüzümde gezindi. “Cildin güzel ama bakım yaptırmaktan zarar gelmez.”

Tanrım! Bunu gerçekten yapacağıma inanamıyordum.

“Yarın çamaşırhaneadaki işinden istifa et.”

“Tamamdır.”

“Valentina ismi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Harika,” dedim her ne kadar hoşuma gitmese de. Alışabilir dim.

“Güzel. Birkaç hafta içinde görüşürüz. Ah, Valentina? Ben senin arkadaşın değilim. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

Christine gitmeme müsaade ettiğinde odadan çıktım ve bir sandalyede oturmuş beni bekleyen Natalie’yi gördüm.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

“Bunun için pişman olmayacaksın,” dedi heyecanla, sonra elimi tutup beni estetik açıdan mükemmel, yasemin kokulu fuayeye geri götürdü.

Paltolarımızı alıp serin havaya adım attık ve sessizce bizi bekleyen arabaya doğru ilerledik.

Arka koltuğa yerleşirken, “Biliyordun, değil mi?” diye sordum.

Natalie, “Yeni adın ne?” diye sorduğunda yüz ifadesini sabit tutmakta zorlanıyordu.

“Valentina. Ve sen tam bir pisliksin! Senden nefret ediyorum!”

“Hepsi sürecin bir parçası.” Natalie’nin yüzü aydınlandığında öfkem biraz da olsa azaldı.

Natalie karıncayı bile incitmeyecek türden bir insandı, bu yüzden ona herhangi bir konuda uzun süre kızgın kalmak imkânsızdı.

“Bir dahaki sefer uyarırsan memnun olurum.”

“Söyleseydim vazgeçebilirdin. Ayrıca, eminim harika bir orgazm yaşadın, bu yüzden rica ederim.”

Bıkkın bir iç çektim. Haklıydı. Beni neyin beklediğini bilseydim büyük ihtimalle vazgeçerdim ama...

“Bana gözlerinle bir işaret verebilirdin, bir tür uyarı. Hangi bir şey. *Öleceğimi* sandım.”

Dudakları büzüldü ve kahkahaları yüzünden vücudu titremeye başladı. “Hayır. Bunu benim yaşadığım gibi senin de yaşamamı istedim.”

Başımı sallayıp yüzümü öne çevirdim. Dudaklarımın kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nasıl hissedeceğim konusunda çok kararsızdım.

“Normal şartlar altında her şeye açık olduğumu biliyorsun ama müstakbel patronumu becermeyi... ve bundan gerçekten hoşlanmayı beklemiyordum.”

Natalie’nin gözleri büyümüş, ağzı açık kalmıştı. “O beni par-

makladı, ben de bacaklarının arasına..." Vücutlarımızın nasıl birleştiğini hatırlayınca yüzüm biraz daha kızardı. "Bir kadınla bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim ama lanet olsun çok ateşliydi ve fazlasıyla tahrik olmuşum."

"Hâlâ bu işten kazançlı çıktığını düşünüyorum," diye şaka yaptı.

"Ben de hâlâ bir pislik olduğunu düşünüyorum."

"Ben de seni seviyorum *Valentina*."

Yeni ismime güldüm. Valentina kulağa baştan çıkarıcı ve sürekli dantelli bir şeyler giymeliymişim gibi geliyordu, belki de kırmızı renkte. Bunu birkaç saniyeliğine düşündüm. Belki de imzam buydu.

"Ah! Cebine bak."

Kaşlarımı çatarak ceketimin ceplerini yokladığımda sağ cebimde bir şey hissettim. Elimi çıkardığımda siyah bir zarfla karşılaştım. Zarfı açtığımda içinden yüz dolarlık kâğıt paraları çıkarırken kaşlarımı çattım. Tam yedi adet.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Natalie bana doğru eğildi. "Ah, sana bahşış vermiş. Seni gerçekten sevmiş olmalı."

Gözlerimi devirdim. "Birbirimizi en berbat hallerde gördüğümüzü biliyordun; çıplak ve boktan, akşamdan kalma, bizi paramparça eden erkekler için ağlarken... Ama beni patronumu becermeye mecbur bıraktın," dedim kızgınmışım gibi; öyle olmadığımı çok iyi biliyordu. "Bu, ömür boyu bana bağlı kalacağın anlamına geliyor. Bu bizi kan kardeşlikten daha güçlü yapar."

Kıkırdadı. "Biz ıslaklık kardeşiyiz."

Yalandan öğürdüm. "Bunu sakın bir daha tekrarlama. Kulağa hiç hoş gelmiyor."

Bölüm 16

“Ağdaya hazır mısın?”

Lüks salonu tararken, “Başka bir seçeneğim var mı?” diye sordum. Mekândaki beyaz ve pastel pembe renkler göz alıcı görünüyordu. Bakışlarımı Natalie’ye çevirdim. “Daha önce hiç yaptırmadım.”

Dudaklarına mide bulandırıcı muziplikte bir gülümseme yerleşti. Bir saat önce bana hap içirmiş olması beni tedirgin ediyordu. Dışarısı serin olmasına rağmen ceketimin altına askısız yazlık bir elbise giymemde ısrar etti. Bundan nefret edeceğimden emindim.

“Bayılacaksın.”

Tezgâhın arkasındaki kadın soyunmam gereken arka odayı işaret etti.

Uzanıp çarşafı üzerime çektim. “Dostum, bilmesem beni çıplak görmeye bayıldığını düşüneceğim.”

Natalie gözlerini devirerek, “Daha önce görmediğim bir şey değil,” dedi. “Bundan sonra yüz bakımını cilt bakımına geçeceğiz, sonra da manikür ve pedikür. Ben de ayda bir kez geliyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Bunu her ay yaptırmak zorunda mıyım?”

Kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. “Güven

bana, isteyeceksin.” Kapı çalındı ve içeri otuzlu yaşlarının ortasında görünen bir kadın girdi.

“Natalie, seni görmek her zamanki gibi büyük bir zevk.” Birbirlerine dostça gülümsedikten sonra bana döndü. “Selam Aubrey, bugün ağdanı ben yapacağım. İlk tüm vücut ağdan olduğunu görüyorum, bu yüzden elimden geldiğince nazik olmaya çalışacağım.”

Süreci anlatmaya başladığında daha da gerildiğimi hissettim.

“Önümüzdeki kırk dakika boyunca bedenini bana emanet. Hadi başlayalım bebeğim.”

Elimde olmadan bir kahkaha attım. Bu, duymayı beklediğim en son şeydi. New Yorklular hareketlilikleri ve açık sözlü tavırlarıyla tanınırlardı. Bu anlamda benzersizlerdi; sözlerinde yüzde yetmiş umursamazlık, yüzde otuz mizah barındıran eşsiz bir karışım.

Kaşlarını kaldırdığında onun sorgulayan bakışına, “Kusuruma bakmayın. Bunu daha önce hiç yapmadığım için komik geldi,” diyerek karşılık verdim.

Dudaklarını birbirine bastırdığında eğlenceyle seğirdiğini görebiliyordum. “Ah, çok eğleneceğiz. Hafif başlayacak, koltuk altını, kaşlarını ve üst dudağını alacağım. Sonra asıl bölgelere geçeceğiz.”

Teknisyen malzemeleri hazırladıktan sonra bahsettiği bölgelere oldukça hızlı bir şekilde ağda yaptı. Üst dudağım hassas ve en çok acıyan yerdı. Hafif yanıyor olsa da çok kötü değildi. Artık koltuk altımı tıraş etmek zorunda olmayacağım fikri hoşuma gitmişti.

“Kaşlarına şekil vermemin bir sakıncası var mı? İşe yarayabilir,” dedi sanki onlardan rahatsız oluyormuş gibi.

Sadece başımı salladım. Neden umurumda oldu ki? Kaşlarımı diş ipine benzeyen bir ip kullanarak şekillendirdi.

Natalie etkilenmiş gibi, “Aub, harika görünüyorlar,” diyerek kaşlarımı incelemek için eğildi.

Başparmağımla onay verdim. Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

“Artık güzel bir kavise sahipler ve daha inceler. Devasa çallara benzemiyorlar.”

“Hey! Çalıya benzemiyorlardı.”

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Gözlerinin üstünde, uzadığında genital bölgemde olan kıllardan daha fazla kıl vardı.”

“Hım... doğru.” Teknisyen de onunla aynı fikirdeydi.

O kadar da kötü değillerdi. Onları cımbızla alıyor ama nasıl şekil vereceğimi bilmiyordum.

Teknisyen bana bir ayna uzattığında kaşlarımı inceledim.

“Tamam, peki.” Yeni kaş şekli, yüzüme bambaşka bir hava katıyordu. “Güzel görünüyorlar. Daha iyi,” dedim kadın aynanın arkasından bana bakarken. “Harika görünüyorlar ve kendimi kuğuya dönüşen çirkin ördek yavrusu gibi hissediyorum,” diye düzelttim.

“Güzel.” Ayakucumda durmak için hareket etti. “Şimdi, dizlerini yukarı çekip ayaklarını jinekologdaymışsın gibi buraya koy.” Ayaklarımı yanlara doğru yönlendirdi. “Aynen öyle. Şimdi bacaklarını aç.”

Utançtan yanaklarım kızarmıştı. “Popondan başlayacağız.”

Dizlerimi kapattım. “Popomdan mı?”

“Oraya da ağda yapacağız.” Natalie gülümsüyordu. “Ne için? Orayla kimse ilgilenmiyor.”

“O kalçalar havadayken ve erkekler onu becermek için ba-

karken, iyi görünmesini istersin. Kılıklı bir ormanla karşılaşmalarını istemezsin. En iyi ikinci özelliğin olarak kalmalı. Şimdi bacaklarını aç ve doğum yapacakmış gibi dizlerini geriye çek. İzin ver kadın işini yapsın.”

Neler oluyordu? Söyleyecek söz bulamadım. Bu deneyimi birkaç kez yaşamıştım ama kıcımın havadayken nasıl görüldüğü konusunda hiç şikâyetim olmamıştı.

“Sen tam bir kaltaksın,” dedim Natalie’ye. “Bana işkence edildiğini izlemeye bayılıyorsun, değil mi?”

İçimi çektim ve kendimi son derece rahatsız hissetmeme rağmen dediğini yaptım. Bu büyük ihtimalle yeni işimin gerektireceklerine kıyasla çok daha hafif bir şeydi. Natalie’nin bana anlattıklarına bakılırsa, her şey mümkündü.

“Eğer en kötü en iyi arkadaş ödülü varsa kesinlikle kazanan sensin,” dedim.

Arkamda durup kahkahalarını bastırmaya çalıştığını duyabiliyordum. “İşte bu da seni neyin beklediğini öğrenseydin kaçacağından emin olduğum bir başka şey.”

Ona bakmak için boynumu eğdim. “Şu anda nasıl bir pozisyonda olduğumu görüyor musun? Jinekologum bile kişisel olarak bu kadar yakından ilgilenmedi.”

“Buna alış.” Natalie çenesini teknisyene doğru kaldırdı. “Senin güzelliklerinle yakından ve kişisel olarak ilgilenecek.”

Başımı salladım ve teknisyenin ağdayı uygulayabilmesi için bacaklarımı biraz daha geriye çektim. Biraz daha ılımlı olabilirdim ama artık bunun için çok geçti. Bu olağanüstü bir anıydı, bir gün geriye dönüp baktığımızda buna güleceğimizi biliyordum. Utancım azalmaya başlamış, az da olsa rahatlamıştım.

“Derin bir nefes al,” dedi teknisyen, iki kumaş şeridi popoma bastırıp ikisini de hızlıca çekerken.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve anüsüm sanki etrafını ateşten bir çember sarmışçasına büzüştü. Yapmak istediğim tek şey tenime yayılan sıcaklıktan dolayı bacaklarımı sıkmaktı. Teknisyenin sürdüğü merhemle ısı hemen düşmeye başladı.

“Kahretsin, çok acıdı.”

“Bu arada anal beyazlatma işlemi de yapacağız,” dedi kadın, kahvesine iki şeker atıyormuşçasına kayıtsızca.

Gözlerim, aklımı dağıtması gereken tavan panelindeki bahçe resmine takıldı. Anal beyazlatma mı? O da neydi?

“Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim.”

“Sen bilirsin. Ayaklarını indirip dizlerini kır.”

Teknisyen yapışkan ağdayı uyluk içlerime ve bikini bölgeye uyguladı. Bir taraftaki şeritleri çekmeden önce nefes vermemi söyledi, sonra hızla diğer tarafa geçti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp etimi kavuran sıcaklıktan sırtımın kamburlaşmasına izin verdim. Canım çok yanmıştı ama daha bitirmemişti bile. Masanın kenarlarından tutarak nefesimi sabitlemeye çalışırken parmaklarım etrafında kıvrılıyordu. Önce üstüne, sonra dudaklarına ılık balmumu sürdü ve tüm ince, kısa tüyleri almak için olduğunu varsaydığım şekilde onları yana doğru hareket ettirdi.

“Bu acıtacak, değil mi?” diye sorarken, tavandaki aptal resme nefretle bakıyordum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, birazdan yaşayacaklarımdan korkuyordum. Artık geri dönüşü yoktu, çünkü bal görünümlü yapışkan madde üzerimdeydi ve bir şekilde çıkması gerekiyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu kadın.

“Hayır.”

“Güzel,” dedi ve bir tarafını çekti.

Lanet olası yıldızları gördüm.

İçimde bir şok dalgası oluşmuş, safra boğazıma yükselmişti. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve ıstırap içindeydim.

“Aman Tanrım! Sanırım vajinamı yırttın!” O acı, cehennem ateşi gibiydi... Acımasız ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hayalarına tekme yemiş bir adamın yaptığı gibi kendimi tutmak istiyor ama yapamıyordum.

Deriyi aşağı doğru itip önce diğer taraftaki şeridi, ardından vajinamın üstündeki şeridi çektiğinde nefesimi tutmaya ancak zamanım oldu.

“SİKTİR!” diye haykırdım acı içinde. “Vajinam yanıyor! Çekilin!” Vajinamda üçüncü derece yanık vardı.

Natalie histerik bir şekilde güldüğünde sessizce bunun için onu bu gece uykusunda boğacağıma yemin ettim.

“Yeter!” Nefes alışverişlerim ağırlaştı.

Teknisyen, “Zaten bitti,” dedikten sonra yüz bakımı yapabilmek için temizliğe geçti. “Giyinebilirsin. Senin yerinde olsam günün geri kalanında bol kıyafetler tercih ederim. Yarın daha iyi hissedecek ve yeni doğmuş bir bebek kadar pürüzsüz olacaksın. Güven bana, gelecek ay tekrar gelmek için can atacaksın.”

Nedense bundan şüpheliydim.

“Hiç etim kaldı mı?” diye sordum çatlayan sesimle.

İkisi de kıkırdarken ben içten içe ölüyordum. Bikini bölgem hem yanıyordu hem uyuşmuştu. Doğrulup elbiseme uzandım, iç çamaşırla uğraşmak bile istemiyordum. Natalie’nin elbise konusunda neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıştım.

“Bir dahaki sefere daha kolay olacak,” dedi Natalie.

“Hayır,” dedim dişlerimi sıkıp masaya geri uzanırken. “İşkenceye uğramış gibiyim.”

“Bekle ve gör,” dedi bana bakarak.

Bana bir şey söylemeye çalıştığını hissettim. Teknisyen bazı ürünleri almak için odadan çıktığında Natalie kulağıma bir şey fısıldamak için eğildi.

“İlk birkaç işinin parasını aldığı anda tekrar buraya döneceksin, çünkü o para senin en büyük motivasyon kaynağın olacak. Bu sözlerimi unutma. Ayrıca, herhangi bir bakım gerektirmiyor ve gerçekten çok güzel. Erkekler genç kadınlarla birlikte olmayı seviyor ve pürüzsüz bir vajina onların gözüne her şeyden iyi görünüyor.”

“Lanet olası sapıklar.”

“Hah. Beni rahatsız etmiyor. Ben sadece paralarının peşindeyim. Hepimizin kusurları var.”

Başımı sallayarak bir nefes verdim. O parayı gerçekten çok istiyordum ama ona sahip olmak için anal beyazlatma ya da ağda yapmanın gerekli olduğunu düşünmüyordum. Her neyse, yaşayıp görecektim. Buraya kadar gelmiştim, bundan sonra neyi kabul edeceğimi kim bilebilirdi?

Cilt bakımı ve manikürle pedikür sonrasında evimize gitmeden önce bir şeyler içmek için bir bara girdik. Doğum günüm-den beri dışarı çıkmamıştım ve artık reşit olduğum için sahte kimliğimi kullanmadan içki içebiliyordum. İkimizin de evde bizi bekleyen ödevleri olduğu için bir saatten fazla kalmamaya karar verdik.

“Neden böyle yürüyorsun?” diye sordu Natalie. “Eyersiz ata binmiş gibi görünüyorsun.”

Gözlerimi devirip güldüm. Durum o kadar da vahim değildi ama podyuma çıkacakmış gibi yürümediğim de kesindi. Hâlâ iç çamaşırım yoktu ve hava serinlemişti, ancak bu serinlik yanan vajinama iyi geliyordu –mecazi anlamda tabii ki.

“Tam da öyle hissediyorum,” diyerek barın kapısını açtım.

İçkilerimizi sipariş ettik –Natalie için cin tonik, benim için Sprite ve tekila– ve arka tarafta sessiz bir yer bulduk. Rahat bir şekilde bacak bacak üstüne atamasam da birkaç yudum içtikten sonra acımın hafiflediğini hissettim.

“Bu bir test olduğu için sana söylememem gerekiyor ama Madam Christine sana bazı test müşterileri ayarlayacak.”

Kaşlarımı çattım. “O da ne?”

“Son derece agresif ve sana sert davranan bazı erkeklerle karşılaşacaksın. Sana hakaret edecek, seni kışkırtacaklar,” diye uyardı. “Bu, kendini ve müşterileri idare edip edemeyeceğini görmek için bir test. Kaç tanesiyle karşılaşacağın belli değil ama Madam Christine seni test etmeyi bitirdiğinde anlayacaksın.”

Bir yudum daha alıp az önce söylediklerini düşündüm. “Hangisinin sahte, hangisinin gerçek olduğunu nasıl anlayacağım?”

“En az iki tane göndermesini beklerim ama beş taneye kadar çıktığını duydum. Sanırım bu maksimumu.”

Bir yudum daha aldım ve söylediklerini idrak etmeye çalıştım. “Şiddet uygulayacaklar mı?”

“Hayır,” diye cevap verdiğinde rahatladım. “Madam Christine şiddeti desteklemez. Kızlarının yanına yaklaşımlarına izin vermeden önce her zaman tüm üyelerin geçmişlerini araştırır ve üç ayda bir kontrolleri yaptırdıklarından emin olur, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Bura-

nın herkes için güvenli bir ortam olması için elinden geleni yapıyor.”

Üst düzey eskortluğun gizli dünyası hakkında zaten tedirgin olsam da şimdi kendini korumak için yakın dövüş derslerine kaydolmanın mantıklı olup olmadığını düşündüm.

“Düşündüğün kadar kötü değil. Yolunu bulana kadar hepsinin test adayları olduğunu düşünerek çok gerileceksin. Ama bu durumun uzun sürmemesine özen göster. Kızları kovması uzun sürmüyor.”

Büyük bir yudum aldım. “Baskı yok, değil mi?”

“Anladın sen. Bu yüzden gitmeden önce iki tek ve bir hap alıyorsun ve onlara sahipmişsin gibi davranıyorsun, tabii bir köle olarak tutulmadıysan.”

Aniden gelen kahkaha atma isteğimi bastırmaya çalışırken neredeyse tıkanıyordum. “Seni zorlayan insanlarla birlikte olmak zorunda kaldın mı?”

“Bir kere berbat fetişleri olan bir adamla birlikte oldum ama bundan on bin dolar kazandım. Gerisi kimin umurunda?”

Gözlerim büyüdü. O kadar parayı hayal edemiyordum.

Mekândaki beyaz yakalı adamlardan herhangi birinin garip bir fetişi olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım. Herhangi biri olabilirdi ve benim bunu öğrenme imkânım yoktu.

“Onunla ne kadar vakit geçirdin?”

“Sanırım üç saatten fazla. Hatırlayamıyorum ama bir saatten uzun sürerse paralarının karşılığını aldıklarından emin olmak için Viagra alıyorlar. Ah! Bir ipucu daha, herhangi bir randevuya gitmeden önce, öğürme refleksini gevşetmek için nane spreyi kullan ve eşyalarını Hindistan cevizi yağıyla kapla. İkisi de

büyük fark yaratır, tabii aleti küçük değilse. Eğer öyleyse, onu lolipop gibi yala ve bacaklarının arasında bir anakonda varmış gibi davran. Hiçbir kız büyük penisli bir müşteriyle karşılaşmak istemez. Bu çok fazla iş ve tehlikeyi beraberinde getirir. Seyahat boy bir çantaya sahip olmanı da sağlayacağım. Harika sakso çekersen ömür boyu, daha doğrusu istediğin sürece müşterin olur.” Bunun ömür boyu sürececek bir iş olmaması gerektiğini anladığında yüzünü buruşturdu.

“Ticaretin püf noktaları diyebilir miyiz?” dedim içkimi bitirirken.

Güldüğünde gözleri parladı. “Bu konuda kitap yazacak kadar bilgim var kızım.”

Bölüm 17

Telefonum kucağımda titredi ve başka birinin fark edip etmediğini görmek için konferans salonuna baktım. Dersin ortasıındaydım ve profesörün dikkatini dağıtmak istemiyordum.

Ekranı kaydırarak açtım ve Natalie'den gelen mesajı okudum. Dersten sonra alışveriş için buluşmak istiyordu ama bu dersten sonra bir dersim daha olduğundan, yaklaşık üç saat sonra görüşebileceğimizi bildirdim. Yapmayacağım tek şey eğitimimi herhangi bir şey için feda etmektir. Eskortluk birkaç yıl işe yarasa ve finansal anlamda beni rahatlatırsa da asla bir diplomanın yerine geçemezdi. Sonunda kendimi mahvetmemek için hamlelerimi düşünerek yapmalıydım.

O günkü derslerim bittiğinde kitaplarımı eve bıraktım ve Natalie'yle buluşmak için metroya bindim.

Cinsel yolla bulaşan hastalık testim temiz çıkmıştı ki temiz çıkacağından emindim ve yetişkin eğlence lisansımı aldım. Ayrıca Natalie'nin gittiği pilates stüdyosuna kaydoldum. Christine'den kalan yapılacaklar listemdeki son şey uygun kıyafetler satın almaktır.

Madison Avenue'da bir mağazaya girdiğimde Natalie'nin elinde şimdiden birkaç poşet olduğunu gördüm. Stella McCartney, Carolina Herrera, Fendi, Prada... Hepsi asla alışveriş yapacağımı düşünmediğim yerlerdi. Yıllar boyunca sayısız kez önle-

rinden geçmiş olsam da bir kez olsun içeri girmemiştim. Asla sahip olmayacağın şeylere bakmak anlamsızdı, öyle değil mi?

“Kızım, ben alışverişe başladım bile,” dedi Natalie neşeyle. “Senin için bir sürü şey seçtim.”

“Evet, harika. Tarzını seviyorum, o yüzden sorun yok.”

“Annem sağ olsun,” dedi parlak kırmızı, yüksek bel mini etekleri karıştırırken. Her zamanki gibi makyajı ve kıyafetleri kusursuzdu. “Annem bir moda tasarımcısı olmalı ya da en azından ünlülerin stilistliğini yapmalıydı. Hayattaki amacını ıskaladığını düşünüyorum. İnanılmaz bir zevke sahip ve her zaman çok genç görünüyor. Tüm yeni trendleri önceden öğrenip bana söylüyor.” Natalie bana delicesine zarif ve zenginlik çıgıkları atan bir avuç kokteyl elbisesi uzattı. “Hadi gidip bunları deneyelim.”

Trendler umurumda değildi ama sanırım seks ticaretine balıklama atlamaya karar verdiysem bunu yapmak zorundaydım. Zengin erkekler ait olduğunuz sınıfı tek bakışta anlardı. Bu müşteriler gösteriş yapacakları, diğer erkekleri kışkandıracakları bir şey isterlerdi. Bunu herhangi bir mağazadan aldığım bir elbiseyle yapamazdım.

Denediğim elbiselerin etiketlerine bakmamaya çalışıyordum. Deneme kabininden çıktığımda Natalie’nin gözleri iki saniye boyunca vücudumun üzerinde gezindi.

“Bunu alacağız,” dedi. “Sıradaki.”

Natalie aynı yorumu tüm elbiselere yaptığında bu durum beni endişelendirmeye başladı. Her ne kadar sözünde durmuş ve Sanctuary Cove işini kabul ettiğim için bana on bin dolar vermiş olsa da bunun yeterli olacağını sanmıyor ama sesimi çıkarmamaya çalışıyordum.

“Nat, bana verdiğin parayla bile seçtiğim tüm elbiseleri ve diğer şeyleri karşılayamam.”

Bana her zamanki şefkatli gülümsemesiyle karşılık verdi.

“Seni bu işe bulaştıran benim, o yüzden gerekli ayarlamaları da ben yapacağım. Doğrusu bu. İlk ya da iki işinden sonra beni dışarı çıkarırsan ya da bana seksi bir çift ayakkabı alırsan ödeşmiş oluruz.”

Başımı yana eğdim. “Nat...”

“Hayır. Bunu yapmama izin ver. Eminim bunlardan bazılarını ödünç almak isteyeceğim, o yüzden ikimize de fayda sağlayan bir durum,” dedikten sonra bana muhteşem bir çift metalik altın Manolo Blahnik sandalet uzattı. Parmak uçlarında kehribar kristallerinden bir bant ve ince bir bilek kayışı vardı. Çok şıktı. Onları siyah bir elbiseyle giyebilir ya da bir kot pantolonla kombinleyebilirdim.

Sonrasında kaç mağazaya uğradığımızı bilmiyordum ama artık kendime ait bej ve siyah Burberry montum, Prada ayakkabılarım, adını bile telaffuz edemediğim bir tasarımcının narin eldivenleri, milyon yıl geçse de asla giymeyeceğimi düşündüğüm, üzerime tam oturan ve ilk görüşte âşık olduğum turuncu ve koyu yeşil çiçekli fularlı bir elbisem vardı. Natalie bunun bir brunch etkinliği için iyi olacağı konusunda ısrar etti. Bu renkler tuhaf bir şekilde koyu renk saçlarım ve ten rengime çok yakışmıştı. Her şey fazlasıyla göz alıcı ve zarif görünüyordu ve onları giymek için sabırsızlanmaya başladım. Bergdorf Goodman, Saks, Tory Burch ve hatta mücevher almak için bazı küçük butiklere uğradıktan sonra çok fazla çantamız olduğu için Uber’le eve döndük.

Natalie, “Sınır tanımayan zenginlerin hayatına hoş geldin.

Eğer bize bir televizyon programı verilirse, adı bu olacak,” dediğinde gülerek karşılık verdim. “Asla kişisel takılar takmıyorsun. Seni gerçek kimliğinle ilişkilendirebilecek ya da kişisel değer taşıyan hiçbir şey takmayacaksın. Arabadan indiğin anda Valentina’sın. Gerçek dünyayı unutmak zorundasın. Oraya iş için gittiğini aklından çıkarma. Diğer işlerden hiçbir farkı yok, inan bana.”

Farklı olduğunu bildiğimden yutkundum.

Natalie telefonunu kontrol ederken poşetleri odama götürüp kıyafetleri astım.

“Telefonun titriyor,” dedi Natalie. Arka cebime uzanıp telefonumu elime aldığımda kaşlarımı çattım.

“Hayır, titremiyor.”

“Valentina telefonun.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Madam Christine’in geçen gün benim için gönderdiği telefonu almak için yürüdüm.

Telefonu açıp ondan gelen mesajı okurken ellerim titriyordu.

Başımı kaldırdığımda Natalie’nin bakışlarıyla karşılaştım. Anlık sinirler tüm varlığımı ele geçirmiş, midemin bulanmasına neden olmuştu. Bu günün geleceğini biliyordum, sadece hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

“İki saat,” dedim. “İlk işime kadar iki saatim var.”

Natalie’nin parlak gülümsemesi beni rahatsız etti. Benim gibi paniklemesini istiyordum ama şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi davranıyordu.

“Çok heyecanlı! İyi ki alışverişe çıkmışsınız!”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken göğsüm hızlı nefes alışverişim yüzünden hızla yükselip alçalıyordu. “Ama bu gece olmaz. Yarın

okul var,” diyerek gitmekten vazgeçmek için her türlü bahaneyi uydurdum. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyordum.

Bana bakarak uzun uzun göz kırptı, sonra öyle bir güldü ki düşmemek için elini uzatmak zorunda kaldı. Şaşkınlığımın onu eğlendirmesi ne güzeldi. Ellerimi kalçalarımaya koyup ona dik dik baktım.

“Tamam,” dedi Natalie gülmemeye çalışarak. “Abartma. On yaşında değilsin. Geç saatlerde dışarıda olmanda bir sakınca yok. Sordum ve onay aldım. Ceza almayacaksın, söz veriyorum.”

Saçımı dağınık bir topuz haline getirdim. Terlemeye başlamıştım. “Tam bir pisliksin. Neden daha önce haber vermedi?” diye sordum.

“Paniğe kapılmanı ya da son anda vazgeçecek zamanının olmamasını istemiş olabilir. Herkese yaptığı şey bu. İlk randevu her zaman en kötüsüdür, çünkü sinirlerin allak bullak olur. Böylesi daha iyi, güven bana. Bana ilk işimin ne zaman olacağı söylendiğinde, bunu düşünmek için bir haftam vardı ve bu kesinlikle en kötüsüydü. Midem o kadar berbat bir durumdaydı ki sürekli tuvalete koşmak zorunda kalmıştım. Terliyor, titriyordum.”

Farkına vardıkça içimdeki panik dalgası büyüyordu. Yatağa mahkûm olduğu için üç gün boyunca derse girmediğini hatırladım. Bu yaklaşık iki yıl önceydi.

“Tanrım! Bana grip olduğunu söylemiştin.”

Kaşlarımı çattım. “Hazırlanıp çıktığını hatırlamıyorum.”

“Şanslıydım. O gece büyükannenle birlikteydin ama hazırlanmaya başladığım sırada bir yalana ihtiyacım olacağını hatırladım ve bar kızı hikâyesini uydurdum.”

Ağırlığımı topuklarıma vererek bakışlarımı ona diktim.

“Ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum...”

Valentina telefonum bir kez daha titredi. İkimiz de bakışlarımızı alçalttık.

“Ah, bu Christine. Cevap ver!”

Parmaklarım titrerken ekranı kaydırarak açtım ve telefonu kulağıma götürdüm. “Alo?”

“Valentina?”

Nabzım delicesine atıyor, onu duymakta güçlük çekiyordum. Bu isimle çağırılmak çok tuhaftı. “Evet?”

“Ben Christine. Bu gece ilk işini alacaksın. Kabul etmeni bekliyorum.”

Gülümsemesini bastıramadığı her halinden belli olan en iyi arkadaşıma delici bakışlar attım. Dizlerim titriyordu.

“Evet, tabii ki.”

“Harika. Tüm bilgileri göndereceğim. Mesajlarını kontrol et. Bundan sonra kısa mesajla iletişim kuracağız, bu yüzden bu telefonun her zaman yanında olduğundan emin ol.” Durakladı. “Kişisel cep telefonunu yanında taşımayacaksın ve bu numarayla kimseyle paylaşmayacaksın. Bu hattan benim dışımda kimseye mesaj atma ya da arama. Bu sadece iş için.”

Dudaklarımı yalarken Natalie’nin iki kadeh doldurup bir hapi ikiye bölmelerini izledim. “Anladım.”

“Yanında kimlik taşıma, buna ihtiyacın olmayacak. Banka kartı da buna dâhil, kısacası gerçek kimliğinle ilişkilendirilebilecek herhangi bir şey.”

“Tabii ki.”

“Harika. Kuralları unutma. Sınırlarının farkındayım, seni asla rahat olmadığın biriyle eşleştirmeyeceğimden emin olabilirsin. O ne isterse istesin, sen zaten kabul etmişsin demektir.”

Boğazımdaki yumruyu yutarken neyi kabul ettiğimi merak ettim, çünkü zihnim bulanıktı ve hatırlayamıyordum.

“Teşekkür ederim.”

“Ödemen için yarın öğleden sonra gelebilirsin.”

Kaşlarım havaya kalktı ve içim henüz yapamadığım cinsel eylemler için para almanın verdiği haksız heyecanla doldu. Aslında, ne için para aldığımı bile bilmiyordum ve bunun önceden bilmem gereken bir şey olduğunu hissediyor ama sormuyordum. Natalie’ye soracaktım. Bir ihtimal biliyor olabilirdi.

“O halde, yarın görüşürüz.”

Tam telefonu kapatacakken, “Valentina?” dedi.

Korku mideme bir yumru gibi oturdu. Sakinleştirici sesi midemi bulandırmaya başladı. “Evet?”

“Her yerde gözlerim ve kulaklarım olduğunu unutma. Beni sakın hayal kırıklığına uğratma.”

“Uğratmayacağım,” diye sessizce cevap verdim telefonu kapatmadan önce.

Bakışlarımı Natalie’ye çevirmeden önce birkaç saniye gözlerimi kırptırıp düşünceli, çok düşünceli bir halde telefonumun siyah ekranına baktım.

Hiçbir şey demedim. Çok gergindim. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama o benden önce davrandı ve bana bir shot bardağı, ardından da az önce böldüğü hapın yarısını uzattı.

Berrak sıvıya bakarak hayattaki seçimlerimi düşündüm. Şu anda arkamı dönüp gidebilirdim. Hayır diyebilirdim. Başka, daha normal bir iş bulabilirdim ama bunun yerine kendimi, “Tükür ya da yut, değil mi?” derken buldum.

Natalie “Şerefe!” derken kadehlerimizi tokuşturduk.

Sonra da bir dikişte bardaklarımızı boşalttık.

Bölüm 18

Siyah araba Empire Hotel'in önüne yanaşırken Natalie'ye iş öncesi özel demlemesi için teşekkür etmeyi aklıma not ettim. Çok gergin olmama rağmen dizlerim titremiyor, terlemiyor ya da felç geçirecek gibi hissetmiyordum.

Evden çıkmadan önce Christine bu geceki fiyatımı bildiren bir mesaj gönderdi.

Mesajı okuduğumda ağzım açık kaldı: İki saat için sekiz bin dolar alacaktım.

Sekiz. Bin. Lanet. Olası. Dolar.

Yüksek fiyatlı bir seks daveti.

Arabadan inerken Madam Christine'in benim üzerimden ne kadar para kazandığını merak etmeden duramadım.

Derin bir nefes alarak otele girdim ve dikkatimi asansöre vererek binanın içine doğru ilerledim. Beklemeden asansöre binip müşterimin çatı katındaki barda beklediği üst kata çıktım.

Asansör kata ulaştığında çaldı ve Natalie'nin kendinden emin olma, buranın sahibiymişim gibi davranma tavsiyesi aklımdan geçti. Gösteri öncesi kokteylime rağmen yaprak gibi titriyordum; midem çalkalansa da en seksi ifademi takındım.

Dışarı adımımı attığım anda bir kapı görevlisi yaklaşarak adımı sordu. "Au – Valentina."

Lanet olsun. İlk hatamı yapmıştım. Fark etmemiş gibi gö-

rünüyordu. Kemerimi çözerek ona yeni Burberry ceketimi uzatıp son bir kez kıyafetime baktım. Kısa, siyah bir elbise her zaman işe yarardı. Benim üzerimdeki tek farkı straplez olması, vücudumu sarması ve göğüslerimin ortasında şifon bir fiyonk olmasıydı. Bu elbisenin içinde baş döndürücü görüldüğümü ben bile kabul edebilirdim. Birazdan buluşacağım müşterimin de göğüs sever olması için dua ediyordum, çünkü bu bebekleri sadece onun için sergiliyordum. Natalie'nin benim için hazırladığı her şey beni baştan çıkarıcı gösteriyor, güzel hissettiriyordu. Çok değil, sadece işi halletmeye yetecek kadardı. Natalie yürüyen bir ıslak rüya olduğumu söylemişti ve kendimi şu anda tam da öyle hissediyordum.

Çantamı tutarak ilerlediğimde şehrin ortasına sığmayan özel bir vahaya adım attım. Rat pack türü bir şarkı çalıyordu ve bas seslerinin vücudumda titreştiğini hissedebiliyordum. Müzik yüksek olmasa da aşağıdaki kalabalık şehri bastırmaya yetiyordu.

Yavaşça yürürken en az sekiz çift gözün üzerimde olduğunu hissettim; her bir adama bakarak müşterimi bulmaya çalıştım. Yarın Madam Christine'le konuştuğumda, kendimi tamamen kör hissetmemek için bir sonraki işim için bana bir tanım verip vermeyeceğini soracaktım.

Bir adam oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürüdüğünde kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi atıyordu. Tüm bunları gerçekten yaşıyordum ve kendimi her an kusacakmışım gibi hissediyordum.

Sinirlerim hâkim olamıyordum. Olduğum yerde çakılıp kaldım. Sertçe yutkunarak dudağımı ısırdım, istemeden biraz masum ve aynı zamanda baştan çıkarıcı görünüyordum ama

gözleri şehvetle titreşirken bu halimden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Adam ellili yaşlarında olmalıydı ve miras zengini olduğu açıktı. Çekici değildi ama korkunç da sayılmazdı.

“Rahat ol,” diye fısıldadı kulağıma, elimi tutup beni bir kucaklamanın içine çekerken.

Başımı sallayıp sakinleşmeye çalıştım. Onun bir test olduğunu ve Christine’in her yerde gözü kulağı olduğunu unutmam gerekiyordu.

“Harika görünüyorsun,” diyerek yanağıma bir öpücük konurdu.

Geri çekilsem de ellerimi üzerinde tuttum ve sadece birkaç kat rimelin verebileceği ağır siyah kirpiklerin arasından yukarı baktım. “Teşekkür ederim,” dedim tatlı bir sesle. “Sen de çok yakışıklı görünüyorsun.” Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sonuçta ilgimi göstermek zorundaydım, öyle değil mi?

Beni oturduğu yere yönlendirip oturdu. Yan yanaydık ve dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Elbisem hafifçe yukarı kaydı. Bu bile onu baştan çıkarmaya yetmiş, hoşuna gitmiş gibiydi. Eskortluğun dışında erkeklerin ilgisinden hoşlanıyordum ve bir erkeğin gözlerinde arzu görmeyi seviyordum, bu yüzden şehvetini görmek az da olsa yardımcı olmuştu. Belki bu gece o kadar da kötü geçmeyecekti.

Ateşli bakışları bacaklarımın arasında geziniyor, oyalanıyordu. Pilates yapmaya yeni başlamış olabilirdim ama her zaman güzel bacaklarım olduğunu düşünmüştümdür; ayağımdaki topuklu ayakkabılar çekiciliğimi daha da artırıyordu.

“Bir içki ister misin?” diye sordu.

“Sprite ve tekila lütfen.”

Siparişlerimizi vermiş, kendisine de bir viski söylemişti.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?” diye sordu.

Gösterişli açık hava salonuna göz gezdirdim. “Pek sayılmaz. Bu kadar rahat ya da davetkâr olmasını beklemiyordum. Buraya sık sık gelir misin?” Sorumun, buraya sık sık eskort getirip getirmediğini soruyormuşum gibi görüldüğünü fark ettim. Sözlerimi çabucak düzeltmeye karar verdim. “İşten sonra rahatlamak için mükemmel bir yer.”

Yüce Tanrım! Gerginlikten ölmek üzereydim. Lanet olası içkim nerede kalmıştı?

Başını yana eğdi. “Aslında işten sonra gelmekten hoşlandığım tek yer burası. Söyle bakalım, ne iş yapıyorsun?”

Bu bir test sorusuydu. Ona bakıp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Okul öncesi öğretmeniyim.”

Bakışlarını alçalttığı anda hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim. Şu andan itibaren işimin, yani iş içindeki işimin bu olduğuna karar verdim. Olmak istediğim son şey bir öğretmendi, bu yüzden doğru bir tercihti.

Yıpranmış gözleri bu sefer açlıkla titredi ve onu yakalamayı başardım. Kızların masum ve genç görünmesinden hoşlanıyordu. Mükemmel.

Sonunda içkilerimiz geldiğinde kendi içkimi yudumlamak istiyordum ama bardağıma dokunmadan önce ilk yudumu onun almasını bekledim. Öncesinde iki tek attığım için ağırdan almam gerekiyordu.

“Çocukları seviyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. “Pek sayılmaz,” diye şaka yaptığımda o da güldü.

Bu gülme, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Burada tam ola-

rak ne olup bittiğini bilen var mı diye etrafıma bakındığımda beni durdurdu. “Hayır.”

Gözlerimi onunkilere diktim.

“Gözlerin bende kalacak,” dedi sert, alçak bir sesle ve bir an için içimdeki her şey donup kaldı. “Başka kimseye bakmanı istemiyorum. Burada yalnızca benimlesin.”

Kırmızı dudaklarımı yaladığımda bakışları bu hareketi takip ederek düştü. “Gördüğüm tek şey sensin,” dedim. Söyleyebileceğim en muhteşem şey bu değildi ama kısa ve basit olması yeterliydi.

Gereksiz sohbetimizi sürdürdükten sonra içkilerimizi de bitirip kapı görevlisinden paltolarımızı aldık ve el ele asansöre doğru yürüdük.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz üzerime atladığında korktum. Asansörün köşesine savrulduğumuzda başımı duvara çarptım. Göğüslerimi avuçlayıp acı verici bir şekilde sıkarken farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sızlansam da boyun eğiyordum. Nefesim kesilmiş, ellerim omuzlarına yerleşmişti. Kaskatı kesilmiş olsam da balo gecesindeki bir bakire gibi ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Dişlerini boynumun kıvrımına batırdığında tekrar gerilirken, diğer elini küstahça elbisemin altına sokarak kadınlığımı acı verecek kadar sıkıttı. Neredeyse homurdanacaktım. Bunun yerine dişlerimi sıkıyor, bir çöl kadar kuruyken nasıl seks yapacağımızı merak ediyordum.

“Çok ıslak, tıpkı gerçek bir fahişenin olması gerektiği gibi.” Ses tonu karanlıktı ve birkaç saniye önce dışarıda birlikte içki içtiğim hoş adamdan eser kalmamıştı.

İfadesine kaşlarımı çatarken Natalie’nin gitmeden önce kayganlaştırıcı olarak Hindistan cevizi yağı kullanmamı tavsiye ettiğini hatırladığımda endişemin bir kısmı hafifledi.

Ona tek gecelik bir ilişki gibi davran.

Tüm ağırlığını üzerime vermişti. Asansörün kapıları açıldığında otel odasına doğru yürümeye başladık. Tanrı'ya şükürler olsun ki topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini biliyordum. Kapıya yaklaştıkça midemdeki endişenin arttığını hissettim. İçimdeki endişeyi bastırarak kendime tüm bunların yakında biteceğini söyledim. Bu da sürecin bir parçasıydı. Öyle değil miydi? Vücudunu para için satan birinin ilk seferinde ya da ilk birkaç seferinde bu konuda rahat olduğunu düşünemiyordum.

Sekiz bin dolar. Sekiz bin dolar kazanacaksın.

Birkaç saniye sonra odasına girdik ve daha kapı kapanmadan beni duvara itti. Kafam duvara çarptığında ona tutunmak için uzandım. Geceyi beyin sarsıntısı geçirmeden tamamlayamayacağıma emindim. Dudakları benimkilerin üzerindeydi ve aldığı tek tat mentollü sigaraydı ki bu komikti, çünkü dışarıda sadece fenerlerden yayılan gaz yağı kokusunu almıştım.

Beni hırpaladı ve bana kontrolsüzce dokunduğu için işleri iyi idare edemiyorum gibi görünüyordu. Elbisemin üst kısmını aşağı doğru çekerek göğüslerimi ortaya çıkarttı. Göğüslerime serin hava değdiğinde ve çıplak tenimi kabaca kavradığında içimde bir şeylerin uyandığını hissettim. Karnım sertleşti. Göğüs uçlarımı zevk noktasını geçecek şekilde döndürdüğünde eline tokat atarak onu uzaklaştırdım. Derin bir nefes alarak güç kullandım ve onu üzerimden ittim; tiksiniş olsam bile bunu bir tiksiniş hareketi gibi yapmamıştım. Sanki ön sevişmeye bile dayanamayacak kadar çıldırmış gibi davramyordum. Sanki şu an, şu saniye onu içimde hissetmek istiyormuş gibiydim...

Ve işe yaramıştı.

Göt herif, ben de oyunu kurallarına göre oynayabilirim.

Geri çekilip bana gücenmiş gibi baksa da hızla hareket edip onu duvara doğru ittim. Ellerimi pantolonunun ön kısmına soktum ve aletinin çoktan sertleşmiş olduğunu hissettim; aletini yavaşça okşayarak mastürbasyon yapmaya başladım. Eğer az da olsa kontrolü sağlayabilirsem iyi olacaktı. Aleti ortalama bir uzunluğa sahipti, bu da beni anında sakinleştirdi çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Çok daha büyükleriyle karşılaşmıştım.

Ona doğru eğilerek, bana yaptığı gibi boynunun yan tarafını ısırdım. “Benim için şimdiden sertleştin mi bebeğim?” Sesim bir kedi yavrusunun mırıltısına benziyordu. Beni sertçe geri ittiğinde neredeyse topuklarımın üzerinde tökezledim. “Dizlerinin üzerine çök ve aletimi ağzına al, seni sürtük.”

Bu tarz aşağılayıcı konuşmalardan pek hoşlanmıyordum. Benim tarzım değildi. Sürtük, fahişe ya da kevaşe gibi isimlerle çağrılmak beni hiçbir zaman tahrik etmedi.

Ama sekiz bin dolar için öyleymiş gibi davranabilirdim.

Beni dizlerimin üzerine ittiğinde aletini ortaya çıkarmak için pantolonunun kemerini çözdüm. Ellerimin titrediğini fark etmemesini umuyordum.

Elimi uzattım. “Prezervatif, koca adam.”

Seçtiğim kelimeler yüzünden ölmek istiyordum. Aşağılanmaktan değil, daha önce bir erkekle hiç böyle konuşmadığım ve bunu komik ve onun adına son derece utanç verici bulduğum için. Ama bunu belli etmedim.

Elime bir prezervatif sıkıştırdı, çünkü korunmadan oral seks yapmam imkânsızdı. Prezervatifi aletine taktım. Daha ağzıma alalı üç saniye bile olmamıştı ki kocaman elini başımın arkasına koydu ve aletini gırtlığıma kadar soktu. Davranışları yüzünden

içimden ısırmak gelse de yüzüme bir tekme yemek istemiyordum. Kalçalarını iğrenç bir şekilde ittirerek homurdanıyor, onu daha sert emmesi gereken pis bir fahişe olduğuma dair küfürler yağıdırıyordu. Gözlerim sulanmaya başladı. Tanrıya şükürler olsun ki öğürme refleksim yerindeydi.

Bu işe yaramayacaktı.

Geri çekilerek ağızımdan çıkmasını sağladım ve saçlarımı düzelterek yüzüne baktım. Bileğimi bükerek onu okşamaya başladım.

“Sana neler yapabileceğimi göstermeme izin ver,” dedim boğuk ve baştan çıkarıcı bir sesle. “Seni tatmin etmeme izin ver bebeğim.” Yoğun bakışları beni rahatsız etse de korktuğumu belli etmeden onu sert ve yavaş şekilde okşamaya başladım. Bana yeşil ışık yaktığını gördüğümde ona şimdiye kadarki en iyi oral seksi yaşatmayı görev edinerek eğildim.

Vücudunun uysal ve yumuşak hareket etmesi ve dilimin hareketleriyle çıldırması uzun sürmedi. İnlemeye başlamıştı ve ağızımla birlikte kalçalarını yavaşça hareket ettiriyordu. Avucumun içindeki testisleri sıkılaştı. Boşalmak üzere olduğunu düşündüğüm anda beni nazıkçe geri çekip aşağı baktı. Şişmiş dudaklarımla ona bakıyordum. Gözleri parlıyordu; ya uyuşturucu etkisindeydi ya da ona yaptığım şeyden hoşlanmıştı.

“Kıyafetlerini çıkar,” dedi nefes nefese. “Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum. Bacaklarını aç ve kıcını arkaya yasla ki aletimi yalarken o pis ıslaklığını görebileyim. Sonra seni hak ettiğin gibi, bir sürtük gibi becereceğim.”

Bu da demek oluyordu ki ilk gece seks yapmaktan kaçamayacaktım.

Bölüm 19

Sanctuary Cove'a gitmek için araba çağırmadım. Bunun yerine, zihnimi boşaltmak için biraz yürüdüm ve kapıların önünde durduğumda insanların ne yaptığını anlayıp anlamadıklarını merak ettim.

Dün gece eve döndüğümde Natalie'yle konuşmaya fırsat bulamadım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve o çoktan uymuştu; duş alıp vücudumu kıpkırmızı olana kadar fırçaladıktan sonra uykuya daldım. Natalie ben dersteyken bana birkaç mesaj göndermişti ama hiçbirine cevap veremedim. Ne olup bittiğini öğrenmek için can attığını biliyor, ona profesyonel bir fahişe olarak geçirdiğim ilk geceyi anlatmak için sabırsızlanıyordum. Olanlara kendim de hâlâ inanamıyordum ve duygularımı konuşarak dışa vurmam gerekiyordu.

Nat'e sevdiğimiz küçük bir Akdeniz lokantasında akşam yemeğinde buluşmak için hızlı bir mesaj gönderdikten sonra kapıyı çalmadan önce toparlanmaya çalıştım.

Birinin izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden bir bakış attığımda, tuğla bir binaya yaslanmış altmışlı yaşlarda görünen bir kadınla göz göze geldim. Paltosu lekeliydi ve etrafı muhtemelen tüm hayatını içeren beyaz plastik poşetlerle çevriliydi. Gri bakışlarındaki keder rahatsız ediciydi, bu yüzden arkamı dönmek zorunda kaldım. Büyükannem olabilecek

yaşıyordu. Büyükannemin sosyal güvenlik maaşı olmasaydı bu halde olabilirdi. Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Burada olma nedenim de tam olarak buydu –hem onun için hem de kendim için.

Yine aynı kapı görevlisi tarafından karşılandım. Onaylamak için çenesini eğdikten sonra beni doğrudan Christine’in ofisine götürdü. Vogue dergisinden fırlamış gibi görünen bir başka lüks odaydı bu. Masanın arkasına oturmuş, evrak işleriyle uğraşırken başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda Sanctuary Cove’a en son gidişimde yaşananları hatırladım. Yanaklarım kızardı. Hemcinsimle yaşadığım ilk seksi düşününce ürperdim. Şehvetli gözlerinin vücudumda gezinmesinden onun da bunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Kafam çok karışık. Bana böyle bakması yanlış hissettirse de bundan hoşlanıyordum.

Sanctuary Cove’a uygun giyinmediğimi biliyordum ama altı saattir okuldaydım ve kot pantolonumla Ben kalp NEW YORK yazılı eşofman üstüm şu anda işimi görüyordu. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplamış, hafif bir makyaj yapmıştım, bu da fazlasıyla doğal görünmemi sağlamıştı.

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldığında midemde bir kıpırtı hissettim. “Seni gördüğüme sevindim Valentina,” dedi ipeksi bir sesle. Eliyle sandalyelerden birini işaret etti. “Otursana.”

“Merhaba,” dedim utanarak. Ona Madam Christine olarak mı yoksa sadece Christine olarak mı hitap etmem gerektiğini henüz bilmiyordum.

“Demek okul öncesi öğretmenisin.”

Durakladım. Bu bir soru değil, daha ziyade bir beyandı ve gerilmeme neden olmuştu. Bundan ne rahatsız olmuşa benzi-

yordu ne de eğlenmiş gibi görünüyordu, bu yüzden başımın belada olup olmadığını anlayamıyordum.

Yutkunarak içimde yükselen paniği gizledim ve dudaklarıma ürkek bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. “Bu aklıma gelen ilk ve asla yapmayacağım bir şeydi, bu yüzden sorun olmayacağını düşündüm. Çocuk sahibi olmayı hayal dahi edemiyorum.”

“Tabii ki. Sana soru sorulduğunda bir kılıf hazırlaman önemli.”

“İsterseniz değiştirebilirim. Pasta şefi ya da çiçekçi olabilirim. Nasıl isterseniz.”

Başını salladı. “Buna gerek yok. Gergin miydin?”

“Evet, fazlasıyla.”

“Daha fazla iş yapmaya başladığında her şey çok daha kolay olacak, tabii istediğin buysa,” dedi bakışlarını sabit tutarak. Gözünü bile kırpmamıştı.

Başımı salladım. “Kesinlikle.”

Kendimi bir spot ışığının altında oturuyormuşum gibi hissediyordum. Sakin kalmaya çalışmak beklediğimden daha zordu.

Christine masasına uzanarak hap şişesine benzer bir şişe çıkardı.

Biraz salladıktan sonra bana uzattı. Üzerinde herhangi bir etiket veya talimat yoktu ama neden olsundu ki? Bir doktor tarafından verilmediği açıktı.

“İşe gitmeden bir saat önce bir tane al.”

Şeffaf turuncu şişeye uzanarak, “Nedir bu?” diye sordum.

“Hap. Natalia sana bir tane verdiğini söyledi ama bence rahatlayana kadar daha güçlü bir doza ihtiyacın olacak. Biterse haber vermen yeterli.”

İçimden bir ses, söylediklerinde anlattığından daha fazlası

olduğunu söylüyordu. İlk müşterimin beni şikâyet edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. “Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum sessizce.

Dudaklarını sertçe birbirine bastırmış, gözleri gizli gerçeikle parlamaya başlamıştı. “Hayır ama kızlarımın amatörce hareket etmesini istemiyorum. Bugüne kadar bir sürü erkekle yattın. Sana dokunulduğunda titrememeli ya da bir hayvan gibi homurdanmamalısın. Erkekler Sanctuary Cove’a üye olmak için bir çuval para ödüyorlar Valentina. Tecrübeli kadınlar istiyorlar.” Bakışları sesiyle birlikte düştü. “Aleti küçük olsa ve içinde olup olmadığını anlayamasan bile çok hoşuna gidiyormuş gibi davran. Ona bir kralmış ve sana hayatının en iyi seksini yaşıyormuş gibi hissettir. Bir porno yıldızı gibi *inleme*. Altımdayken nasıl inlediğini ve sızlandığını hatırlıyor musun? Müşterinin yanındayken de böyle olmalı. Dilimi ıslaklığının üzerinde hayal etmen gerekiyorsa, öyle yap.”

Kızarmış, bakışlarımı alçaltmıştı. Vücudum ısınıyor, kazığımın altında adeta yanıyordum. Benden memnun olmadığının farkındaydım. Bunu hissetmiş olsam da yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

Titremiştim, gergindim ve dün gece uygunsuz sesler çıkarmış olabilirdim. Sanırım ne yapmam gerektiğine ve onu nasıl etkileyeceğime odaklanmış, bunun geri tepebileceğini düşünmemiştim. Ses çıkarıp çıkarmamam gerektiğini bilmiyordum. İstedğini yapmasına izin mi vermeliydim yoksa kontrolü ele alıp ilgi mi göstermeliydim? Bunu sadece ilk iş günüm olarak görmüş, olabildiğince çok şeyi aynı anda öğrenmeye çalışmıştım.

“Anlıyorum. Bir daha olmayacak.”

Gözleri adeta yanıyordu. Zayıf biri bu durumda zorlanırdı ama ben kendimi çelikleştirip ona sabit bir bakış atmaya çalışıyordum.

“Çok fazla şans vermem.”

“Zoru severim.”

Masanın üzerinden bana doğru bir zarf kaydırırken yüzü aydınlandı. Elime almamı engellemek için manikürlü tırnaklarını üzerinde tuttu.

“Tamamını banka hesabına yatırma. Her seferinde bir kısmını yatır; ihtiyacın olan her şey için nakit ödemeyi tercih et. Bazı kızlar farklı ülkelerde hesaplar açıyor, eğer ihtiyacın olursa araştırabilirsin.” Gitmeme izin vererek arkasına yaslandı.

“Teşekkür ederim,” dedim zarfı çantama atarken. Zarf tahmin ettiğim kadar kalın olmasa da saymak için sabırsızlanıyordum. Gerçi eve gidene kadar saymayacaktım. New York’ta bu kadar parayı bir arada göstermek soyulmaya davetiye çıkarmak anlamına gelirdi.

Christine gözlerini benden ayırmadı. “Haftada kaç gün çalışmak istiyorsun?”

“Ne kadar isterseniz. Hafta sonları boşum. Hafta içi akşamları olsa daha iyi olur.”

“Seyahat edebilir misin?”

Sorusunu düşündüm. “Derslerimi aksatmayacaksa neden olmasın? Bu yaygın bir şey mi?”

Cevap vermedi. “Bir sonraki işin için sana mesaj atacağım. Sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim ayağa kalkarken. “İkinci şans için teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız.” Yanından ayrılmadan önce seslendiğinde omzumun üzerinden baktım.

“Buradaki herkesten daha iyi sakso çektiğini söyledi. İnan bana, kızların çoğuyla birlikte oldu. Bunu bir iltifat kabul edebilirsin.” Dudakları seğirdi. Gururlu görünüyordu.

En azından doğru yaptığım bir şey vardı.

Metroya dönmeden önce Dominik mutfağı servis eden mekâna girip menülerindeki en popüler yemeği sipariş ettim. Parasını ödeyip dışarı çıktım ve strafor kabı daha önce oturduğum yerde oturan kadına 100 dolarlık bir banknotla birlikte uzattım. Bu şehirde çok fazla insan açtı ve buna çok üzülüyordum.

Neredeyse bir saat sonra nihayet Natalie’yle yemeğe oturdum.

“Bunu söyledi mi gerçekten?” diye sordu anlattıklarımı dikkatle dinleyerek. “Yani, genelde herkese başta sert davranır, yani kıvama gelene kadar.”

Başımı salladım. “Buna ne cevap verebilirim? Teşekkürler mi? İyi sakso çektiğimi duyduğum için memnun mu olmalıyım? Sanırım dudaklarımla O yapma konusunda kendimi geliştirmeliyim. Görünüşe göre nasıl numara yapacağımı bilmiyorum.” Hayal kırıklığıyla nefes verdim. “Nat, adam sanki kahvaltıda bir karton sigara içmiş gibiydi. Homurdanıyor, ölüyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Tüylerimi ürpertti. Nalları dikmek üzere olup olmadığını anlamak için sürekli onu takip ederken nasıl numara yapabilirsin ki?”

Natalie kahkahalara boğulmuş, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

“Çok korkunç,” dedi toparlandığında. “Sanırım sadece paraya odaklanmalısın. Performans karşılığı para alıyorsun. Ne kadar iyi olursan, o kadar çok alırsın. Bir kez para kazanmaya

başladığında, daha fazlasını isteyecek, onu elde etmek için daha çok çalışacaksın. Bağımlılık yaptığı kesin.”

Caddenin karşısına baktığımda kırmızı ışıktaki geçen birini izledim. “Sen de ilk işinden sonra kendini kirli hissettin mi? Utanç duydun mu?”

Başını salladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Tabii ki hissettim, bu çok normal. Üzerimdeki kirden arınmak için birkaç kez yıkanmam gerekmişti. Yani, aslında hiçbir zaman tamamen geçmez. Sadece kolaylaşır. Bak, çoğunlukla karşına temiz giyimli adamlar çıkacaktır, pis serseriler değil, bu yüzden çok daha kötüsüyle karşılaşabilirdin.”

Kollarımı bedenime sararak ovuşturdum. “Haklısın. Dün gece eve geldiğimde hissettiklerimden nefret ettim. Su soğuya-na kadar duştan çıkamadım.”

Natalie suyundan bir yudum aldı. “Çok haklısın. Zamanla kolaylaşacak... tabii eğer istiyorsan?”

“Kesinlikle istiyorum. Tekrar yapabilirim. Seks benim için büyük bir mesele değil. Alt tarafı seks, anladın mı? Karşılıksız, her zamanki gibi seks, sadece işin içinde para var. Bu hiçbir şeyi değiştirmemeli ama değiştiriyor,” dediğimde başıyla onayladı. “Çok gergin ve panik olmamalıyım... ve biraz kirli olmalıyım. Sanırım kurallara ve ne yapıp yapmamam gerektiğine çok odaklanmıştım.”

“Pek çok kız vazgeçiyor ki bu anlaşılabilir bir durum. Bu sektör kalbi zayıf olanlara göre değil. Bunu yapmak için düşük prensiplere sahip olmak gerekiyor.”

“Ya da fakir ve zor durumda olmak ve para konusunda bir kez olsun endişelenmemeyi istemek.”

Elindeki su bardağını bana doğru uzattığında buz küpleri

birbirine çarptı. “O da var. Sence neden bu kadar çok kadın striptiz yapıyor? Kolayca para kazanabiliyor, kendilerini güvende hissediyorlar.”

Yemek yerken Natalie’nin sözlerini düşündüm. Zamanla kolaylaşacak mıydı, sonrasında kendimi iğrenç hissetmeyeceğim bir zaman gelecek miydi? En azından biraz. Seks ticaretinde çalışan birinin kendini normal hissedebileceğini düşünemiyordum. Bıraktıktan uzun süre sonra bile bu utançtan sıyrılmanın kolay olmayacağını düşündüm. Aynı zamanda hayatlarının hiç kimsenin konuşmaktan gurur duymadığı bir döneminden geçip yine de zirveye ulaşmanın bir güçlenme sebebi olabileceğini düşünüyordum.

“Galiba bir çözüm buldum. Eğer üç işten sonra kendimi farklı hissetmezsem çekip gideceğim ve kendime de büyükaneme de bakmak için başkalarını kazıklamaktansa, köpek gibi çalışmaya devam edeceğim.”

“Eğer yapman gereken buysa, yap. Bence bu gerçekten iyi bir fikir. Şu O meselesi hakkında ne yapacaksın?” diye sordu sıcak ekmeği baharatlı humusa batırırken.

“Hiçbir fikrim yok. Çalışabilirim belki?”

Gözleri parlamış, sırtışı genişlemişti. “Sen denemelerini yaparken o haline gülmek için yanında olabilir miyim?”

Pipet ambalajımı top şekline getirip ona fırlattım. “Tam bir pisliksin! Tabii ki yanımda olabilirsin.”

Hesap geldiğinde ilk kez kolaylıkla ödedim. Ödeyebildiğim için kendimi iyi hissetmiştim. Sonra mekândan ayrılıp evimize döndük.

İçeri girip kapıyı kilitledikten sonra Natalie eski kitaplarımdan birine kazandığım parayı koyabilmem için derin bir kare

oymama yardımcı oldu. Sekiz bin dolar, tıpkı Christine'in söz verdiği gibi. Yüzlükleri binlik desteler halinde sarıp ilk işimi temsil etmesi için her bir destenin üzerine siyah bir kalemle rakamı yazdıktan sonra desteleri kitabın içine yerleştirip kapattım.

Günah ve fırsatlarla dolu bir şehirde yaşadığım için, burada başarabilirsem her yerde başarabileceğimi düşündüm her zaman.

Başaracaktım da.

Ne olursa olsun, New York'un harcadığı insanlardan biri olmayı reddediyordum.

Ama yine de hızla bu insanlardan birine dönüştüğümü hissediyordum; belirli bir iş saati olmayan, sadece geçinmek için hızlıca para kazanmaya çalışan bir kadındım sonuçta.

Bölüm 20

Derse zamanında yetişmeye çalışırken telefonuma bakıp kaşlarımı çattım ve büyükannemin neden açmadığını merak ettim. Genelde güneş doğmadan önce kedilerini beslemek için kalkardı, bu yüzden telefonuna cevap vermemesi son derece sıra dışıydı. Bir omuz bana çarptığında özür dileyerek yoluma devam ettim. Geç kalmak istemiyordum ama cevap vermemesi çok tuhaftı.

Dersten sonra onu tekrar aramaya karar verdim.

Sosyal Bilimler İstatistikleri. Kendi kendime kıkırdadım. Derslerimin çoğu yeni işim için bir ön uyarı niteliğindeydi ve bunun farkına yeni vardım.

İki saatlik dersin ardından büyükannem hâlâ cevap vermemiş, daha da endişelenmeme neden olmuştu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Her zaman cevap verir ya da hemen geri dönerdi. Sokakta attığım her adımında, göğsümde oluşan ve giderek büyüyen bir korku vardı. Son dersime doğru ilerlerken mide bulandırıcı bir his belirmeye başladı.

Midemdeki ekşimeye rağmen, guruldayan midemi yatıştırmak için yakındaki seyyar arabalardan bir simit almak için durdum. Dersi asıp metroya atlamayı ve onu kontrol etmeyi düşünürken telefonumda adı belirdi. İçimi bir rahatlama kaplarken telefonu açtım.

“Büyükanne, nerelerdeydin?”

“Ah, tatlım, uyuyakalmışım. Uyandığımda kediler ağlıyor, bir tanesi yüzümü yalıyordu.”

Yüzümü buruşturdum. Umarım hiçbir zaman birinin ya da bir şeyin yüzümü yalamasıyla uyanmam. “Sen hiç uyuyakalmazsın,” dedim.

“Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sen iyi misin? Bir sürü cevapsız arama gördüm. Beni endişelendirdin. Her şey yolunda mı? Bir sorun mu var?”

Bir ısırık daha aldım. “İyiyim, her şey yolunda. Sadece seni Şükran Günü’nde dışarı çıkarmak için plan yapmak istemiştim ama cevap vermedin ve endişelendim.”

“Aubrey.” Sesi neredeyse bıkkın gelmişti ve bu beni gülümsetti. “Bana annelik yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Her neyse, bir restoran seçmeni istiyorum.”

“O güne daha bir ay var ve buna hiç gerek yok. Yemekleri ben yaparım.”

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Mutfakta olmayı çok sevdi.

“Olmaz. Seni dışarı çıkaracağım, hafta sonuna kadar bir yer seç ki rezervasyon yaptırayım. Güzel sesini duyduğuma göre derin bir nefes alabilir, son dersime rahatlıkla girebilirim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum tatlım.”

Telefonu kapattıktan sonra simit ambalajını çöpe attım ve telefonumu çantama koydum –asla arka cebime koymazdım– sonra da dünyanın en iyi şehrini oluşturan yüksek beton binalardan birine doğru birkaç blok yürüdüm. Konferans salonuna girip yerime oturdum.

Sınıf sessizleşirken cep telefonumun titrediğini hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum ve büyükannemin beni aradığını düşünerek çantama uzandığımda bunun Valentina telefonum olduğunu fark ettim.

Donakaldım. Endişe ve korkunun garip bir karışımı mideme bir yumru gibi oturdu. Hem heyecanlıydım hem değildim. Birinin beni izleyip izlemediğini görmek için sınıfa bir göz attım ama kimse fark etmemişti.

Telefonumu kucağıma koyup başparmağımı ekranda kaydırarak kilidi açtım ve mesajı okudum. Mesaj kısa ve özdü: Başka bir iş. Bu sefer yedi bin. Sanctuary Cove'da.

Müşteri bu para karşılığında ne halt istiyordu acaba?

Endişe bu işin doğasında olsa da midem kasılmış, az önce yediğim yemeği taşa çevirmişti. Kahretsin, çok gergindim. Natalie haklıydı; sadece iki gün kalmıştı ve ben de onun gibi bir hafta önceden bilseydim muhtemelen iptal ederdim.

Yedi. Bin. Dolar.

İtiraf etmeliydim ki para, fikrimi değiştirmeye başlamıştı.

Bacaklarımı çaprazlayarak ayağımı sallıyordum. Parmaklarım titriyor, beklentim hızla yüzeye çıkıyordu. Bunun bir uyarı işareti mi yoksa sadece performans kaygısı mı olduğunu bilmiyordum; belki de bunun yanlış olduğunu, bu yüzden cehennemini boylayacağımı bilmemden kaynaklanıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra Madam Christine'e işi kabul ettiğime dair bir cevap gönderdim. İlk randevudan sonra bu ne kadar kötü olabilirdi ki?

* * *

“Natalie,” diye geveledim telefonda. “Nat? Orada mısın?” Pannik dolu bir sesle tekrarlardım. Şu anda o kadar rahatsızdım ki cümle kurmakta zorlanıyordum. “Neredesin?”

“Eve geliyorum. Ne oldu? Sesin bir tuhaf geliyor.”

İçimi bir rahatlama kapladığında gözlerimi kapattım. Arka planda anahtarlarının şingırdadığını duydum ve sonra bir kapı kapandı.

“Çünkü çok tuhaf bir durumun içerisindeyim! Şişeyi hazırla. Müşteriyle olup bitenleri sana anlatmam gerek. Hayatımda hiç...” Sesim kesildi. “Metrodan yeni indim. Birazdan orada olurum.”

“Tamamdır,” diyerek telefonu kapattı.

Eve dönmek için bir araba çağırmakla uğraşmadım. Onun yerine, beni en yakın metro girişine bırakmasını istedim; sonra trene atlamak için yeraltından yürüyerek her zamanki durağıma gittim. Çok daha kısa sürmüştü ve etrafımda normal insanlar olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum.

Metronun çıkışına giden merdivenleri Tom Ford topuklu ayakkabılarımla rekor sürede çıktım. Bu hızla devam edersem, sadece istasyon merdivenleri yüzünden bile mahallenin en iyi bacaklarına sahip olacaktım. Merdivenlerden bir tanesi yerin yüz elli metre altındaydı. Yani bir sürü merdiven vardı.

Natalie koridordan gelen tıkırtılarımı duymuş olmalıydı, çünkü kapıyı açtığım anda elinde bir duble tekilayla beni bekliyordu. Her şeyi bırakıp tekilaya sarıldım. Onu beklemedim bile. Tekte bitirip boğazımı yakmasına izin verdim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Bir tane daha doldurmasını işaret ettim.

“Vay be! Müşteriyle ne yaşadığını duymak için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

“Görüp görebileceğin en büyük ucubeydi.”

Diliyle yanağında bir çıkıntı oluşturarak kendine de bir tane doldurdu.

“Başını döndürecek hikâyelerim var.”

Gözlerim kısıldı. Bu hikâyeyi geçebileceğinden emin değildim ama garip bir şekilde geçebileceğini de umuyordum. Belki duyacaklarım, tüm bunlar hakkında iyi hissetmeme yardımcı olurdu. İkinci kadehi de içtikten sonra ayakkabılarımı çıkardım ve büyük bir gürültüyle yere bıraktım.

“Ciddi bir Hannibal Lecter fetişi vardı.”

Gözlerinin arasında kırıksıklıklar oluştu. “Ne demek istiyorsun?”

Üzerimdeki kıyafetlerden bir an önce kurtulmam gerektiği için odama girdim. Nat beni takip ederken, çamaşır suyu banyosundan sağ çıkma ihtimalimi düşündüm.

“Demek istediğim şu ki,” –lanet olası tenimin renginde olduğu için giymemi istediği bej elbisemin askılarını indirdim– “Sanctuary Cove’da bir odaya girip kapıyı kilitleme talimatı aldım. Oda buz gibiydi. Müşterimi karanlıkta otururken buldum. Çırılçıplaktı ve yüzünde lanet olası bir maske vardı Natalie. *Kuzuların Sessizliği*’nde Buffalo Bill’in taktığı maske. Oradan kaçmak istedim.”

Bunu tekrar düşünmek bile kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu.

Elbisem yere düştükten sonra şifonyerime uzanarak bacaklarımın yarısına kadar inen bol bir gömlek aldım. Sütyenimin düğmesini açıp onun da düşmesine izin verdim. Gömleği başımın üzerinden çekiştirerek yatağıma oturdum ve bir dizimi yukarı çekip nereden başlamam gerektiğini anlamaya çalışarak

ona baktım. Hâlâ titriyordum ve birinin bana sarılmasına, beni kollarında sallarken her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Ayrıca bir duşa ihtiyacım vardı ama bundan önce söylemem gereken bir şey daha vardı.

“Onu o halde bulduğunda ne yaptın?”

“Birincisi, aletini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı, o yüzden görmedim bile,” dediğimde Natalie’nin yüzüne endişe dolu bir ifade yerleşti. “Donup kaldım, çünkü gerçekten öleceğimi ya da deri maskeli, aleti saklı bir ucube tarafından parçalara ayrılacağımı sandım.”

Natalie kıkırdadı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Keşke. İçeri girer girmez bir bardak kırmızı şarap doldurdu. Sonradan Chianti olduğunu anladım. Neden doldurduğunu bilmiyorum, çünkü maskesinden dolayı o şarabı içmesi imkânsızdı. Her neyse, selam bile vermeden köpeğini okşarken bana boş boş baktı.”

Kaşlarını çattı. “Köpek mi?”

Başımı hızlıca salladım. “Evet, filmdeki sevimli, kabarık tüylü beyaz olandan. Sonra bana soyunmamı söyledi. Buraya kadar bir sorun yok,” dedim omuz silkerek. “Ama çok yavaş konuşuyor, çok yavaş bir şekilde soyunmamı istiyordu, yani ekstra yavaş. Arkamı dönmemi ve ayak parmaklarıma dokunmak için eğilmemi emretti.” Natalie şaşırtıcı bir şey anlatmamışım gibi davranıyordu, ben de bunu anlattığım sırada çok sinirlenmiş olmama rağmen anlatmaya devam ettim. “İkınmamı istedi. İkınmamı Natalie. Sıçmak zorundaymışım gibi ıkmak.” Gülmeye başlasa da bunu hiç komik bulmuyordum. “Bütün gece yaşadıklarım fazlasıyla utanç verici ve küçük düşürücüydü. Christine’e beni bir daha asla onunla eşleştirmemesini söyle-

mek istedim. Ama yedi bin doları elime saydıktan sonra yapamadım.” Natalie kahkahalara boğuldu. “Ölmek istedim. Tanrı’ya şükürler olsun ki o berbat ağdayı yaptırmışım.”

“Bir dakika... İkındın mı?”

Dudaklarımı düzleştirdim. “Tabii ki. Omzumun üzerinden onu görebiliyordum. Ben ıkınmaya başlayınca tıraşlı bacaklarının arasına uzandı ve aletiyle oynamaya başladı.”

Natalie ağzını kapatmış, kahkahalarını kontrol altına almaya çalışıyordu. “Ben de bundan daha kötü hikâyeler duyacağımı düşünmüştüm.”

Kaşlarımı kaldırıp işaret parmağımı havada salladım. “Sonra, nereden bulduysa bir şişe losyon aldı ve aletine sürmeye başladı. Ayağa kalkıp prezervatif taktı. Aletini yağladığı için prezervatifin kayacağını düşünsem de kaymadı. Bu yüzden eğildim ve sessizce kendimi neyin içine soktuğumu sorguladım. Bir sonraki bildiğim şey, içime olanca gücüyle girdiği ve öne düştüğümde –tabii bu sırada içimden çıktı– başımı duvara çarptığımdı.”

“Ram Jam vurdu ve gol oldu!” diye bağırdı gülerek. “Gerçekten düştün mü?”

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. İçkinin damarlarımı ısıttığını ve omuzlarımın gevşediğini hissediyordum.

“Evet, başım duvara çarptı ve dizlerimin üzerine düştüm. O an bir yerimin şiştiğine emindim.” Uzanıp başıma dokunduğumda şişliği hissedebiliyordum. “O sırada eğilmekten başka bir şey yapmıyordum, bu yüzden vanilya losyonlu aletiyle içime girdiğinde tutunacak hiçbir şeyim yoktu. O kadar hazırlıksız yakalanmışım ki ayağa kalkmam birkaç saniye sürdü. Görünüşe göre yeterince hızlı hareket etmemiştim, çünkü beni

saçlarımdan yakaladı ve çok bükülgen ve yumuşak olduğu için tenimi giymek istediğini söyledi. Birincisi, bu nasıl bir şey? İkincisi, hangi erkek ‘bükülgen’ kelimesini kullanır?”

“Buffalo Bill,” dedi Natalie gülümseyerek.

“Müşteri boşalmadan boşalmamamız gerekiyor ya hani, bu tür manyaklarla sorun yaşanmaz. Onun gibi bir müşteriye daha gelirsem temelli kuruyacağım. Her neyse, yılan gibi sesler çıkararak beni becerdikten sonra üzerine losyon sürmemi istedi.”

Ağzı açık kaldı. “Tamam. Bunu uyduruyorsun.”

“Tanrı şahidim olsun ki uydurmuyorum.”

“Devam et.”

“Vücuduna losyon sürmemi istedi, ben de sürdüm. Düşündüğüm tek şey bunun karşılığında iyi para aldığımı, aksi takdirde çekip giderdim. Maskesini tekrar takarken her yerine, vücudunun her santimine losyon sürmemi istedi. Çok kıllı olduğunun altını çizmek isterim, bu yüzden çok daha iğrençti. Sonra kendime losyon sürmemi istedi. Kalçalarımı ve vajinamı yavaşça okşamamı istedi. Sonra da ayak parmaklarımı emip ememeyeceğini sordu.” Stres dolu bir iç çekiyor, tiksintiyle titriyordum. “Ayaklar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, yine de izin verdim, çünkü para. İş bittiğinde, kahvaltı bıçağının kör tarafıyla beni tıraş ediyormuş gibi yapıp yapamayacağını sordu.”

Natalie’nin gözleri açılmış, kahkahası kesilmişti ve yüzüne endişeli bir ifade yerleşti.

“Tabii ki izin verdim ama bir noktada zihninde derimi soyduğunu hissettim, çünkü gözleri kaydı, aleti sertleşti. Losyonu vücudumdan sildikten sonra ikimize de *tekrar* sürmemi söylediğinde lanetler okudum. Tekrar! Bir erkeğin ne kadar losyona ihtiyacı olabilirdi ki? Nat, plastik kaplı kanepeden kayıyordum

ve tekrar yağlanmak istemiyordum. Ayrıca, kullanmamı istediği kremin gerçekten çok ağır bir kokusu vardı.”

“Plastik mi?” Kafası karışmış görünüyordu.

“Evet, kanepenin üzerinde altmışlı yıllarda insanların kullandığı gibi şeffaf bir örtü vardı. Üzerinde kayıyor ve çok terliyordum.”

“Çok tuhaf.”

“Başımı sallayarak ona daha fazla losyon sürmemesini söyledim. Tekrar sahte tıraş olmak istemiyordum ve onun tam da bunu istediğini biliyordum. İlk seferinde kahvaltı bıçağıyla hassas bölgeme çok yaklaştı.”

Natalie’nin yüzüne sanki adamı öldürdüğümü söylemişim gibi bir ifade yerleşti. Bunu yapma iznimizin olmadığını biliyordum ama bazı şeyleri kabul *edemeyeceğimi* fark ettim. Kuralların canı cehenneme.

“Ona hayır mı dedin? Lütfen bana bunu yapmadığını söyle.” Sesi korku doluydu.

“Evet, dedim. O lanet olası bıçak beni gerdi! Sırtımı bile ‘tıraş etti’ ve kıcıma çok yaklaştı. Sakın benim yerimde olsan, ‘Evet, lütfen devam et’ diyeceğini söyleme. Beni bıçaklamayacağını nereden bileyim?”

Dudaklarını büzdü. “Haklısın ama seni Christine’e şikâyet ederse hiç şaşırmam.”

Bir an duraksadım, sahtekâr Buffalo Bill’in gösterisinin sonunu düşündüm.

“Etmeyecek. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Natalie kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

“Ona istemediğimi söylediğimde ve başımı salladığımda, ‘Ya losyonu sürersin ya da aletimi alırsın’ dedi.”

Durup derin bir nefes alarak hayatımın neden böyle olduğunu ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ettim. Natalie dudaklarını birbirine bastırarak hayatımın en kötü gecesine gülmemeye çalışıyordu.

Sesimi alçaltarak omuzlarım öne doğru çöktü ve kederli bir şekilde, “Aleti aldım,” dedim.

Bölüm 21

Madam Christine'den bir hafta boyunca haber alamamış olmam benim için bir lütuftu. Muhtemelen gönderdiği son test müşterisinin kaçık olduğunu biliyordu. Kızların hiçbirinin onunla eşleşmek istemediğine dair, bir işten kazandığım bütün param üzerine bahse girebilirdim.

Natalie, Christine'in bazen bunu yaptığını, kızlarının izin vermeyeceğini bildiğinden, müşteri diğerlerinden daha talepkârsa, bazen onlara yeni bir işle ilgili mesaj atmadan önce iyileşmeleri için birkaç gün beklediğini söyledi. Sanırım bu da onun kendince nazik davranma yöntemi idi.

Şimdiye kadar üç işimin ikisini kabul etmiştim. İlk iş fena olmasa da ikinci iş parayı bile umursamadan çekip gitmem için yeterliydi. Fakat hemen pes edecek biri olmadığım dan, üç işi de kabul etme planı ma sadık kaldım. Christine bana bir değerlendirme yapıyor olabilirdi; ben de ona ve kendime bir değerlendirme yapıyordum.

Bu sebeple şu anda Bryant Park'ta özel bir etkinliğ e girmiş, masada elinde içkisiyle duran kır saçlı bir adam arıyordum. Zor olacağını düşünmüştüm ama onu kısa sürede fark ederek olduğum yerde durdum.

O beni göremese de ben onu görebiliyordum. Benden uzun du ve yapılydı. Christine'in tarif ettiğ i kır saçtan çok daha fazla

gümüş rengine bürünmüş saçlarıyla benden çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordum. Özel dikim lacivert bir takım elbise giymiş, elinde bir kadehle uzun, yuvarlak bir masaya yaslanmıştı. Bardağını elinde çevirişinde zarif bir şey vardı, içindeki kehribar rengi sıvı neredeyse hiç hareket etmiyordu... sonra parmağındaki kalın altın bant gözüme çarptı.

Evliydi. Tabii ki.

Natalie müşterilerinin yüzde doksanının evli olduğunu söylemişti ama bu tür halka açık etkinliklere eşleri olmadan katılmaları normal miydi?

Derin bir nefes alarak ona doğru yürüdüm ve zihinsel olarak kendimi Christine'in yeni tuzağına hazırladım.

Üç numaralı test, işte geliyordum.

Yeni ruj sürdüğüm kırmızı dudaklarımı yalarken, daha önce aldığım hap sayesinde sinirlerim yatışmaya başlamıştı. Hap yeterince güçlü olduğundan, votka içmemeye karar vermiştim. İkisini karıştırmanın üzerimde nasıl bir etki yaratacağından emin değildim. Bu gece isteyeceğim son şey dağılmaktı.

Ona yaklaşırken karnımda bir kıpırtı hissettim. Parmaklarımı uzatıp sırtına dokunduğumda takım elbisesinin altındaki gücü hissedebiliyordum. Onunla yüzleşmek için etrafında döndüğümde duruşunu dikleştirdi.

“Valentina?” dediğinde, sesi karnımın içinde bir şeylerin puro dumanı gibi dönmesine neden oldu.

Gülümseyip başımı sallayarak karşılık verdim.

“Kahretsin, çok çekicisin. Sen... ne diyeceğimi bilmiyorum.” Alçak ve derinden gelen sesi sıcak karamel gibi üzerime akıyordu. R harflerini yuvarlıyor, bu da onun doğma büyüme bir New Yorklu olduğunu söylüyordu.

New York aksanlı erkeklere –oğlanlara değil– karşı zaafım vardı. Çok seksiydi ve her seferinde tüylerim ürperiyordu.

Gözleri vücudumu boydan boya tararken, beni çıplak hayal ediyormuş gibi hissettim. Elimini tutarak beni kendine çekti ve eski sevgililerimiz gibi yanağımdan öptü.

Natalie'nin bana anlattıklarına bakılırsa bu büyük ihtimalle Christine'le yaşadığım en büyük ve muhtemelen son sınavımdı.

Benimkine değen vücudu sadece kaya gibi sağlam değil, aynı zamanda harika bir kokuya da sahipti. Parfümü afrodizyak gibiydi ve içinde yıkanmak istiyordum. Hafif limonumsu, bir tutam bergamot eklenmiş, odunsu bir koku alıyordum ki çoğu insan nefret etse de ben bu kokuyu çok seviyordum. Sofistike ama seksiydi. Harika kokusunun yanı sıra, sakalı ve bıyığı da yüzüne çok yakışıyordu. Gözleri, yaşından ve tecrübelerinden gelen bilgiyle olgunlaşmıştı.

Christine bu gümüş tilkiyi bilerek göndermişti. Bundan emindim.

Her türlü bu sınavı geçecektim.

“Merhaba,” dedim biraz boğuk bir sesle.

Mavi gözleri memnun olmuş gibi yüzümü incelerken gülümsemem derinleşti.

Yanaklarım kızardığında neredeyse başka tarafa bakmak istiyordum. Parmakları benimkilerle birleşmiş, teninin baştan çıkarıcı hissi içimi titretmişti. Başparmağı elimin üstünü nazikçe okşuyordu. Açık sözlü olması hoşuma gitmişti.

“Ben James Riviera,” dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan. “Üşüdün mü? Sana ceketimi verebilirim.”

Temasımızı kesmeye çalışsa da ben içgüdüsel olarak bir adım daha atıp elimi üzerine koydum. Avuç içim güçlü göğsünde

gezinerek ona iyi olduğumu hissettirirken, teninden yayılan sıcaklığı parmak uçlarımda hissediyordum. Vücudum kendi kendine hareket ediyor, beni şaşırtıyordu.

“Gerek yok. Üşümüyorum.”

Kaşları çatıldı. “Emin misin? Benim için üşümek sorun değil.”

Endişesi karşısında gözlerim yumuşadı. “İyi bir içkinin ısıtamayacağı pek bir şey yoktur.” Tanrı aşkına, yere yığılmadan önce bana bir içki getir. İçimden bir ses, sinirlerimin hiçbir müşteride yatışmayacağını söylüyordu, özellikle de müşteri gerçekten çekici olduğunda. Ve James... O ilk görüşte kanımı kaynatmayı başaran yapılı bir adamdı.

James içkisini bana doğru kaydırdı. “Konyak?”

Dudaklarıma yerleşen utangaç gülümsemeyi fark etmemesi için dua ettim.

“Aslında daha önce hiç konyak içmedim.”

Başını yana eğip yüzüme baktığında, çarpıcı bakışları beni adeta içine çekti. “Benimkinden bir yudum al. Beğenirsen sana da bir tane ısmarlarım. Hoşuna gitmezse istediğin başka bir şey sipariş edebilirsin.”

Bardağı dudaklarıma götürdüğümde, James eğilip fısıldarken tereddüt ettim. “İstediginde sana ceketimi verebilirim ama reddettiğine sevindim. Güzelliğini örtmek utanç verici olurdu. Bu elbise seni tamamlıyor. Bana Yunan Tanrıçası Afrodit’i hatırlatıyorsun.”

Kirpiklerim kızaran yanaklarıma doğru kapandı. Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. Hâlâ elimi okşuyordu ve bunda farklı bir şey vardı. Bu sabah, Natalie’yle kıyafet alışverişine çıktığımız gün âşık olup aldığım turuncu ve yeşil fularlı elbiseyi giydiğimde çok heyecanlıydım. Elbisenin kumaşı bacaklarım-

da uçuşuyor, üst kısmı göğüslerime tam oturuyordu. İçinde kendimi seksi hissediyordum.

Oyunumu oynama vakti gelmişti.

“Afrodit mi? Bence bundan daha iyisini bulabilirsin.”

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Peitho. Baştan çıkarma ve ikna Tanrıçası.”

Durakladı. “Afrodit’in hizmetçisiydi.”

“James... Bunu bütün kızlara söylediğinden eminim,” dedim nazlanarak.

Bembeyaz gömleğinin üst iki düğmesini açtığında göğüs kollarına göz attım.

Başını kararlılıkla salladı. “Hayır. Yıkama yağlama yapmam. Aslında bu elbiseyi kimin tasarladığını sormak istiyorum ki bundan sonra sana özel dikim kıyafetler yaptırabileyim. Bununla Şeytan’ın ta kendisini ayartabilirsin.”

Kaşlarım kalktı ve ona arkamı dönerek baktım. Sırt dekolte-li elbisemi görünce bakışları yoğunlaşmış, yüzünde memnun bir gülümseme belirmişti. Elbise kuyruk sokumumun hemen üzerine kadar açıktı ve omuzlarımda elbiseyi bir arada tutan ince, çapraz ipler dışında sırtım tamamen çıplaktı. James boğazının derinliklerinde beni böyle görmekten mutluluk duyuyormuş gibi inlerken çok ateşli görünüyordu. Böyle hissetmem gerektiğini biliyordum ama engel olamıyordum. Birkaç dakika içinde bana bakışları kendimi muhteşem hissetmeme neden oldu ki bu o ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir histi. Verdiği tepkinin, daha önce kendim için hissettiğim tiksintiyi örtmesinden çok zevk aldım.

“Bu elbiseyle beni öldürmeye çalışıyorsun,” dedi kulağıma doğru eğilerek. “Çok seksi görünüyorsun prenses.”

Prenses. Kıkırdadım. Bu lakaptan nefret etsem de söyleyiş tarzı hoşuma gitmişti. “Beğenmene sevindim. Dürüst olmak gerekirse sen de çok şık görünüyorsun.”

Gözlerimi yavaşça üzerinde gezdirerek ona bu konuda yalan söylemediğimi gösterdim.

Bana doğru eğilip, “Şu anda toplum içinde olmamız iyi, yoksa o elbiseyi üzerinden yırtıp atardım,” diye fısıldadı kulağıma. O konuşurken sakalları tenime sürtüyor, ben de ona doğru eğilerek bu hissin tadını çıkarıyordum.

Bütün kızlara söylediğinden emin olduğum birkaç cümle daha etse de her birini iltifat olarak kabul ettim. Alabileceğim tüm övgülere ihtiyacım vardı.

“Beğenmene sevindim. Çiçek desenine ve kumaşına bayıldım.”

“Ben yalnızca üzerindeki duruşuna bayıldım.” James boğazını temizleyip hâlâ elimde tuttuğum içkisini işaret etti. “Konyak hakkındaki fikirlerini merak ediyorum. Bana kokusunun neye benzediğini ve dilinde nasıl bir tat bıraktığını söyle.”

Bakışlarımı elime çevirdim. Bardağı tuttuğumu unutmuş olsam da benimle gerçek bir sohbet etmeye çalışması ilginçti.

Gözlerimiz buluştuğunda ona bardağın arkasından sııttım. Sıvıyı bardağı hareket ettirerek havalandırdığımda kokusundan hemen etkilendim. “Lavanta mı?”

James neredeyse gururlu görünüyordu. “Leylak.”

“Bunu beklemiyordum. Bazı baharatların kullanıldığını biliyorum ama hangileri olduğundan emin değilim. Bana Noel dönemi yapılan kurabiyeleri hatırlatıyorlar.”

“Gayet yeterli.”

Gülümsemeden duramıyordum ve şaşkınlıkla aslında ger-

çekten iyi vakit geçirdiğimi fark ettim. Bir yudum daha alarak işi espriye vurmaya karar verdim. Sofistike olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarımı yalayıp yapabildiğim en iyi İngiliz aksanıyla konuştum.

“Pürüzsüzlüğü şaşırtıcı ve ağızda hoş bir tat bırakıyor. Hafif meşe notaları, çıplak ayaklarla ezilmiş, ardından bir fıçıya doldurulmuş ve on sekizinci yüzyıl ahşabının derinliklerinde saklanan şekerlenmiş meyvelerin tadını ortaya çıkarıyor. Bu tada beş üzerinden dört nokta yedi veriyorum.”

Mavi gözleri parladı. Performansından memnun olmuş gibi görünüyordu.

“Evet efendim, siz ne diyorsunuz?”

Dudakları seğirdi. “Az önce İngilizceden İskoççaya mı geçtin?”

Bir an duraksadıktan sonra kahkahayı patlattım. Rüzgâr esintisi saçlarımı hışırdatıyordu.

O kadar çok güldüm ki karnımı tutmak zorunda kaldım.

“Ne demek istediğini anlayamadım dostum.”

Şu anda kendinden geçmiş durumdaydı ve buna bayılıyordum. Farkında olmadan aksan değiştirmiştım ama o bunun komik olduğunu düşünüyordu. Keşke her iş bu kadar kolay olsaydı. “Merak etme güzellik.”

“Nereden geldin?” diye sordu dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken.

James elimi tutup içkiyi dudaklarına götürürken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Bardağı birlikte tutuyorduk; büyük bir yudum aldığıında âdemelması gümüşü sakalının altında belirginleşti.

“Babamın hayalarından,” dedim sahte bir İngiliz aksanıyla.

James bir kahkaha attığında onunla birlikte sııttım. Bu sahte bir kahkaha değil, aksine çok içten bir kahkahaydı.

“ok da yanlış sayılmaz. Kökleri on dokuzuncu yüzyıla dayanan, yirmi yıl dinlendirilmiş bir konyak. Bir şişe Rmy Martin alıp sırf senin fikrini duymak için bu etkinlikten ayrılmayı tercih ederdim. Ne yazık ki burada kalıp tüm bu saçmalıklara katlanmak zorundayım.”

Ayılarak omzumun üzerinden lüks brunch elbiselerine, büyük boy şapkalara, pahalı takım elbiselere ve Gucci mokasenlere baktım. Diğer zenginlerin aksine James etrafımızı saran şatafat ve ihtişamdan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

“Burada ne kadar kalacağız?” diye sordum.

“Birkaç saat. Senin için sorun olur mu?”

Gözlerimi kırpıştırmış, duygularımı nemsemesine şaşırmıştım. Ne de olsa emrinde olmam için büyük paralar ödeyen oydu, yani bu konuda söz hakkım yok gibiydi.

Omuzlarının gergin olduğunu fark ettiğimde, aniden onu gevşetmek istediğimi fark ettim. Gülümseyerek vücutlarımız birbirine değecek şekilde yakınlaştıktan sonra birleşen ellerimizi tutup sırtımda dolaştırdım, böylece bana sarılmak zorunda kaldı. Parmaklarımı hafifçe sıktı. Gözleri beni inceliyormuş gibi hareket ediyordu. Kalp atışlarım her zamankinden biraz daha hızlıydı ve içimde tuhaf bir duygu patlaması yaşıyordum.

“İstediğin kadar buradayım. Söyle bakalım, bu ne etkinliği?”

Dudakları seğirmiş, biraz gevşemişti. Omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum.

“Bu, New York’u temsil eden en güçlü kişileri, yani Super Lawyer dln alacak olanları kutlamak için düzenlenen bir etkinlik. İşbirliği yapma ve değişim yaratma yöntemleriyle

topluma destek olan avukatların yüzde beşinden daha azı aday gösterildiğinden, buraya davet edilmek büyük bir onurdur.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Avukat mısınız?” diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı. New York’ta sıradan bir avukat daha. Bunu tek bakışta anlamalıydım ama merhaba derken kendini beğenmiş biri gibi görünmediğinden gafil avlanmıştım.

James bana doğru eğilerek sesini alçalttı. “Burası tam bir uyuklama etkinliği ve buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama ortak olduğum için başka bir seçeneğim yok.”

Dudaklarının hareketine, kelimeleri boğazının derinliklerinde nasıl oluşturduğuna odaklandım. Gerçek bir New Yorklu olsa da aynı zamanda ağırbaşlıydı da. Bunu çok çekici buluyordum.

İçkisini son bir yudumla bitirdi. Kolunu kaldırıp garsona iki bardak getirmesi için işaret ettikten sonra durakladı. “Bundan bir kadeh ister misin yoksa başka bir şey mi istersin?”

“Hayır, senin aldığından alacağım. Teşekkür ederim.” Siparişi vermek için garsona iki parmağını gösterdikten sonra, “Hiç süper avukatlık yaptın mı?” diye sordum. Bunu doğru sorup sormadığımı bile bilmiyordum, çünkü ilk defa duymuştum. James başını salladı. “Nasıl süper avukat olunur?” diye sordum. Aptal bir kız değildim ama bu sıkça konuşulan bir konu değildi ve gerçekten merak ediyordum.

“Belirli göstergelere ve kaç puan topladığına dayanan dört aşamalı bir seçim sürecinden geçiyorsun. Bazı araştırmalar ve değerlendirmeler yapılıyor.” Durakladığında âdemelmasının hareketini izledim. “Yaklaşık on yıldır birinciyim ki bu hiç normal değil.”

“Vay canına! Çok etkileyici.”

Bu kez sorgulama sırası ondaydı. “Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

Madam Christine’in tepkisinden sonra okul öncesi öğretmenliği mesleğini kullanmamaya ve başka bir şey söylemeye karar verdim.

“Pasta şefiyim.”

“Yani hem kendin tatlısın hem de ellerin lezzetli, öyle mi?” Tek kaşını kaldırdığında kıkırdadım.

“Gerektiğinde tatlıyımdır,” diye cevap verdim, ne demek istediğimi anladığından emin olmak için gözlerine bakarak.

Tam cevap verecekken James’ten daha yaşlı görünen bir adam yanında bir kadınla bize doğru geldi. James’in kolu etrafımda sıkışmıştı. Ona dikkatle baktım ama onun odağı bize doğru gelen iri yarı adamdaydı.

Göğsümde bir titreşim hissettim ve elini tutup sessiz bir destekle sırtımda gerginliğini azaltmaya çalıştım. Bana baktı ve sonra beni şaşırtarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Söylediği hiçbir şeye aldırış etme. Anladın mı?”

Başımı salladım.

“Ah, James! Haftanın yeni lezzeti mi?”

İstemsizce parmaklarım James’inkilerin etrafında sıkıştı. Adama baktım. Karanlık gözleri vücudumda gezinirken kanımın kaynamaya başladığını hissediyordum. Acaba bu yumurta benzeyen adam da Christine’in testinin bir parçası olabilir miydi?

Tuhaf adamın yorumu beni etkilemişti. Bana fahişe denmesinden hoşlanmıyordum. Eğer erkekler farklı farklı kadınlarla yatabiliyorsa, ben de yapabiliirdim.

Beni tanımadığı için, bu iri kıyım adamın James’in çapkın-

lıklarından bahsettiğini varsayıyordum. Ayrıca kendime tüm bunları bilerek kabul ettiğimi, hiçbir şeyi zorla yapmadığımı hatırlatmam gerekiyordu. Bu işin içinde olmak tamamen kendi kararımdı ve onun gibi aptallar da bu işin bir parçasıydı.

Büyükannem her zaman arıların balla çekileceğini söylerdi ve ben onları nezaketle öldürmeyi herkesten iyi bilirdim.

Bölüm 22

“Philip. Seni burada görmenin büyük bir zevk olduğunu söyleyemem,” dedi James sertçe ve bunu yapması hoşuma gitti. “Bu, arkadaşım Valentina.”

Philip’in karısı ya da yanındaki kadın, bana baksa da dikkatimi ona vermiyor, hiç ilgi göstermiyordum. Philip’e ters ters bakarak onu ayakkabılarımın altında ezmeyi hayal ettim.

“Tabii ki adı Valentina,” dedi kadın, bana zoraki bir gülümseme sunarak.

İğnelemesini duymazdan gelerek kocasına gölge yapabilecek kadar büyük, Kentucky Derby’sinde takılanlar kadar çirkin şapkasına iltifat ettim.

“Şapkanıza bayıldım. Çok... geniş.”

“Arkadaşım Suzanne Millinery’den özel bir tasarım.”

Her kimse.

Philip, “Aday olan bir arkadaşını bu şekilde mi tebrik ediyorsun? Kutlamak için en iyi şampanyalarınızdan bir şişe ikram etmelisin. Ne de olsa şirketimin gördüğü en büyük müşterilerden biriyle anlaştım. Muhtemelen kapattığın Wilson Energy’den daha büyük.”

Kendini beğenmiş pislik.

James hafifçe sırtarak dudaklarını yaladı. İçinden oflasa da

hiçbir şey söylemedi. Gümüş tilki, kontrollü bir sessizliğe gömülmüştü ve bu adam onu çok tahrik ediyordu.

“Beş yüz dolarlık bir şişe konyak gerçekten sevdiğim insanlara özel,” dedi.

Philip homurdanarak karşılık verdi.

“Tanınmak bir onurdur tatlım,” dedi çengel burunlu kadın. Bir çocuğu yatıştırmaya çalışıyor gibi olsa da korkutucu görünüyordu. “Bu büyük bir başarı ve yılların başarısının bir yansıması,” diyerek bana döndü ve sanki tam bir aptalmışım gibi gözleri yumuşadı. “Alanında olağanüstü bir performans sergileyen avukatlar için.”

“Farkındayım, çok teşekkürler.” Kendimi gülümserken ve sevimli bir sesle konuşurken buldum. “James, adaylığı ilk kez kariyerinin başlarında aldı ve o zamandan beri birçok kez aday oldu.”

“Sen de benden daha büyük bir müşteri edinmedin Philip. Henüz farkında olup olmadığını bilmiyorum ama Packer Resources ile bir anlaşmaya vardık. Bu sabah erken saatlerde belgeleri imzaladık,” dedi James, sonra da bana doğru sessizce kadehini kaldırdı.

Philip gözle görülür bir şekilde solgunlaşmış, kabız olmuş gibi görünen karısı da arkadaşlarıyla konuşmak içim müsaade istemişti.

“Bunun için ne kadar ödedin?” diye sordu Philip, bana doğru başını sallayarak; görünüşe göre beni bir hedef olarak kullanıyordu. Dişlerimi sıktım ve bunu kimsenin zoruyla yapmadığımı kendime bir kez daha hatırlattım.

“Bazı şeylere fiyat biçemezsin,” dedi James. “Özel hayatıma gösterdiğin ilgi beni gururlandırıyor.”

Philip'in bakışları karardı. "Özel hayatınla ilgilenmiyorum. Bunu Packer davasını aldıktan sonra söyledin."

"Aslında daha önce de söyleyebilirdim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ben işimde daha iyiyim, o kadar. Sen hep benim sahip olduğum ama asla gerçekten sahip olmadığım şeyleri istiyorsun."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve bu da Philip'in gözünden kaçmadı. James'in durumu ele alış biçimini sevmiştim; kendine hâkimdi ve diğer pisliğin bir adım üstündeydi. Aralarındaki gerilim hissedilebilir seviyedeydi.

Philip'in gözlerinde bir parıltı belirse de irkilmedim. Bu işte daha yeni olabiliyordum ama emin olduğum bir şey vardı: Onun gibi adamları cebimden çıkarırdım.

"Bunun bir film olmadığıнын farkındasın, değil mi? Sonunda şansın yaver gidip zengin adamla evlenemeyeceksin. Yarın her zamanki gibi ucuz bir fahişe olarak uyanacak, bir sonraki para kaynağını arayacaksın." Önce James'e sonra tekrar bana baktı. "Onunla işin bittiğinde beni bul, sana nasıl kullanılman gerektiğini göstereyim. İki katını ödemeye hazırım."

Ah, bu beni çok öfkелendirdi. Söyleyeceklerimi düşünmeden sesimi alçaltarak, "Beni ücretimi karşılayamazsın Philip. Karşılasaydın bile sana bir metrelik sopayla bile dokunmak istemem. Yine de bitkin karını gördükten sonra neden benimle birlikte olmak istediğini anlayabiliyorum. Bahse girerim küçük penisi onunla kaldıramıyordur. Ama James'e gelince, hiç kimse beni onun gibi becermedi. Söylenenler doğru. Çok büyük bir aleti var ve yatakta adeta bir boğa gibi," dedim.

Konuşmam bittiğinde gülümsedim, omzumu sıvazlamak istiyordum. Bunun için kendimle gurur duyuyordum.

Philip'in yanakları öfkeyle yanıyordu ve patlamak üzereymiş gibi görünmesinden memnundum. Tam bir hıyardı, hem de hiç tahammül edemediğim türden. Sırtını dikleştirerek döndü ve gergin olduğunu belli eden bir yürüyüşle yanımızdan uzaklaştı.

James hiçbir şey söylememiştii ve neredeyse ona bakmaya korkuyordum. Davranışımı Christine'e rapor edeceğinden emindim. Ağzımı açtığım için eskortluktan kovulmak berbat olacaktı.

"İçkini bitir de gidelim," dedi alçak sesle kulağıma doğru; kalbim yerinden çıkacak gibiydi. O şerefsizle karşılaşana kadar aslında gayet iyi vakit geçiriyordum. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes verdim, o pisliğin beni alt etmesine izin verdiğim için üzüliyordum.

Tek eliyle takım elbisesinin ceketini iliklerken kolundaki altın saat gözüme çarptı. Kafamı çevirdiğimde bileğinde, kol düğmelerinin olduğu yerde bir dövme gördüm. Onun kadar kibar bir adamın dövmesinin olmasına şaşırılmış olsam da daha yakından bakmak için hareket ettiğimde elini indirdi.

James içkisini üç büyük yudumda bitirdiğinde ben de aynısını yaptım. Parmaklarımı parmaklarının arasına aldıktan sonra Byrant Park'ın dışına doğru ilerlerken ona ayak uydurmamı sağlayan uzun bacaklarım için şükrettim. Yürüyüşünde kararlılık vardı. Muhtemelen benden bir an önce kurtulmaya çalışıyordu.

Önüme bakıp kaldırımda duran renkli gri Rolls Royce'u gördüğümde endişeden karnıma ağırlar girdi. Şu anda ağzımı hiç açmamış olmayı diliyordum. Arabaya ulaştığımızda özür dilemek için ağzımı açmak üzereyken beni kendine doğru

döndürdü ve yüzümü avuçlarının arasına alarak dudaklarını şiddetli bir öpücükle benimkilere bastırdı. Hiçbir şey sormadı. Sadece dilini dudaklarımın arasına sokup beni öpmeye devam etti.

Bir an için afalladım. Bu beklemediğim bir şey olsa da hemen tepki verip öpücüğüne aynı yoğunlukta karşılık verdim. Sakalı dudaklarımı gıdıklıyor, içimdeki ateşi tutuşturuyor ve sıcaklığın tüm bedenime yayılmasına neden oluyordu. Dili baskın darbelerle dilimi okşayarak kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Takım elbisesinin yakalarını kavrayarak kendimi ona daha da yaklaştırdım.

“Daha önce hiçbir kadın benim hakkımda böyle konuşmamıştı,” dedi öpüşmeye ara vererek. “En azından toplum içinde.”

O an gelmişti. Kalbim korkudan deli gibi atıyor, her an tekme yemeyi bekliyordum. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Haddimi aştığımın farkındayım...”

“Özür dileme. Kendi ayakları üzerinde durabilen, kendine güvenen bir kadın görmek hoşuma gidiyor. Utangaç ve yumuşak başlı olanlar bana göre değil.”

Gözlerine bakmaya devam ettiğim sırada gözlerinin safir rengine dönüştüğünü fark ettim. “Söylediklerimden utanmıyor musun? Kızmadın mı? Beni Christine’e şikâyet etmeyecek misin?”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmiş, geri çekilmişti. “Neden utanayım ki?” Elim tuttu ve taş gibi olmuş aletin üzerine koydu. “Sence kızmış mıyım Valentina?”

Cesareti karşısında yanaklarım kızarsa da bu yaptığı hoşuma gitmişti.

Parmaklarımı aletin üzerinde gezdirdiğimde gözleri şeh-

vetle parlıyordu. En azından herkesin önünde yalan söylememiştim. Gerçekten devasaydı. Tanrım!

Geri çekildim. “Konuşmamam gerekirken konuştum. İşle ilgili bir etkinlikte halka açık bir ortamda aletin boyutundan bahsettim.” Kaybetmek üzere olduğum parayı düşününce titremeye başladım. Christine para iadesi yapmadığını açıkça belirtmişti.

James’in dudaklarının kenarları sıcak bir sırtışı dönüşü. “Gördün mü? Yanımda olma sebebin bu. Konuşmak ya da aklından geçenleri söylemek konusunda hiçbir sorunun olmadığını şimdiden söyleyebilirim. İzin ver sana bir şey söyleyeyim Valentina. Özgüven ve zekâ sahibi olmak çok tahrik edici. Senin dediğin gibi, hayvan gibi bir aletim var. Philip piçin teki ve birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu.”

James elini sırtımın alt kısmına yerleştirip beni koltuğa doğru yönlendirdi. Peşimden gelip yanıma oturduktan sonra kapıyı kapattı.

“Kafam çok karıştı. Buradan ayıramayacağını sanıyordum.”

Şoföre, “Aureole, lütfen,” dedikten sonra bir sır saklıyormuş gibi bana baktı.

Ona daha fazla soru sormak, neden benden kurtulmadığını öğrenmek için zorlamak istiyordum ama yapmadım. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Dudaklarında kırmızı bir ruj izi vardı – benim rujum – ve sakalıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Uzanıp başparmağımla sildikten sonra parmaklarımı birbirine sürterek ruju temizledim. Dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu ilk başta fark etmemiştim. Bu bende onu tekrar öpme isteği uyandırdı. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin tüm yoğunluğuyla bana sabitlendiğini fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak ona ürkek bir gülümseme sundum.

“Ruj sürmüş gibi görünüyordun. Sakalında da vardı ama temizledim.”

Üç saat ve yarım şişe konyaktan sonra çakırkeyif olmaktan çok daha fazlasıydım. Yine de damarlarımda sıcaklığın akmasını sağlayan yumuşak bir çakırkeyiflikti bu. Çok da hoşuma gitmişti. Keyfim yerindeydi, karnım toktu ve dikkat çekme peşinde değildim.

Sanırım bu, zenginlerin satın aldığı türden bir içkiydi –P. Diddy’nin çıplak dans etme isteği uyandıran votkası değildi.

Daha önce hiç duymadığım lüks bir restoranın yeraltındaki özel odasında yan yana oturduk. Kollarımız birbirine değiyor, ona yaslanıyordum; o anda bir müşteriyle olabileceğimi hiç hayal etmediğim kadar rahattım. Çalıştığı şirket ve hukuk alanı, en sevdiğimiz yemekler ve okuduğumuz kitaplar hakkında konuştuk. Hisse senedi ticareti hakkında sıkıcı kitaplar okumayı, İtalyan yemeklerini yemeyi seviyordu. Ben de ona müstehcen aşk romanlarına ve yiyeceklere olan sevgimden bahsettim. İşini pek umursamasa da iyi para kazandırıldığı için yapmaya devam ediyordu. Belli ki eskortluk konusunda ben de aynı şekilde hissediyordum ve Christine’in uyarılarına rağmen bunu ona söyledim; bu söylediğimden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kolaydı, hatta bizim için neredeyse fazla kolaydı.

Bacaklarımı kaslı bacaklarının üzerine attım, böylece yüksek topuklu ayaklarım onunkilerin arasında sallanıyordu. James buraya geldiğimizden beri ellerini üzerimden çekmemişti ve onda beni büyüleyen bir hava vardı. Onun yanında olmaktan hoşlanıyordum.

Vücudundan yayılan şehveti, öne doğru eğildiğimde ve elbisemin kumaşı kayarak göğüslerimi daha fazla görmesine izin verdiğinde

bana açlıkla bakmasını seviyordum. Kendimi değerli hissettiriyordu, oynanacak bir oyuncak bebekmişim gibi değil. Onu incelemeye devam ettim. Yanlış bulabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Onun kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Bir bardak daha konyak doldurmak için eğildiğinde onu durdurdum. Sarhoş olmamam gerekiyordu ve bu sıcak, rahat, alkole bağı ruh haline alışık olmadığım için yavaşlamam gerektiğini hissediyordum.

“Hayır, ben daha almayayım. Teşekkür ederim.”

Şişeyi tutup, “Henüz bitirmedik. Hâlâ içilecek yarım şişe var,” dedi.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Şişeyi bitirmek mi istiyorsun?” diye sordum.

Bana, sanki cevabı çok açık olan bir soru sormuşum gibi bakıyordu. Cevap verdiğinde, bunu daha çok bir ifade haline getiriyordu.

“Evet, *birlikte* bitireceğiz.”

Midem düğüm düğüm olmuştu. “James, sarhoş olamam.”

“Olmayacaksın. Seni doyuracağım, sonra içkimizi yudumlayarak sohbet edeceğiz. Seninle sohbet etmeyi seviyorum Valentina. Vaktimizin dolmasına hazır değilim.”

Gülümsediğimde bakışları dudaklarıma kaydı. New Yorklu avukatlara nazaran oldukça rahat biriydi. Keşke tüm işlerim böyle olsaydı. O zaman belki de içimde ahlak ve hayatta kalma arasında sürekli bir savaş olmaz, daha çok iki eski dostun birlikte vakit geçirmesine benzerdi.

James aklından geçeni söyleyen kızlardan hoşlandığını söylüyordu, ben de bu işle ilgili hep aklımı kurcalayan bir şeyi sorarak bunu test etmeye karar verdim.

“Neden burada oturup benimle içerek beş yüz dolar harcıyorsun? Ben sadece vücudunu en yüksek meblağı teklif edene satarak geçinmeye çalışan kızlardan biriyim. Philip haklı. Ben bir fahişeyim...”

Bakışları karardı. “Kendine öyle deme.”

“Muhtemelen bundan sonra beni bir daha görmeyeceksin, o zaman neden benim gibi biriyle nadir bulunan bir şeyi paylaşmak istiyorsun? Neden beni bir otel odası yerine buraya getirdin?”

Beni inceliyordu. “Otele gitmeyi mi tercih ederdin?”

Hayır.

“Sen ne istersen onu istemek benim görevim. Sadece kafam karıştı. Bu durumdaki çoğu erkek sadece konuşmak istemez. Genelde aletlerinin emilmesini isterler.”

Bölüm 23

Beni incelerken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. James dürüstlüğümden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, irkilmiyordu bile. Ona giderek çekildiğimi hissediyordum ve bu da inanılmaz şekilde kafamı karıştırıyordu. Normal şartlarda havadan sudan konuşmak beni delirtse de James ile havadan sudan konuşmak bana hiç de sıradan boş sohbetler gibi gelmiyordu.

Gözlerim geniş göğsünün, bembeyaz gömleğinin üzerinde geziniyor, altında nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Beyaz gömlek giyen erkeklere bayılırdım ve James beyaz gömleğinin içinde düpedüz yenilebilir görünüyordu. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Genelde içkiliyken dokunmatik bir kızdım ama bu kez farklıydı. Bu istek adeta damarlarımda dolaşıyordu ve bir yanıt beklerken ellerimi göğsünde gezdirmek istesem de yapmadım.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım; düşüncelerim kafamı karıştırıyordu. Yutkunarak biraz daha dik oturdum ve kendime bunun bir *işten* başka bir şey olmadığını hatırlattım. Bir illüzyon yaratmak için para alıyordum ve bunu unutmamalıyım. Yarın Aubrey Abrams olarak uyanacak, üniversite sınavına girecektim ve James'le aramızdaki büyü, Madam Christine'den gelen bir sonraki iş mesajıyla bozulacaktı.

“Hayat çok kısa Valentina.”

Bana bir kadeh uzattıktan sonra kendine de bir kadeh doldurdu. Leylak kokusunu alabiliyordum. Garip bir şekilde huzur veriyordu.

“İnsana kendini iyi hissettiren anlara biçilebilecek bir fiyat olmadığını düşünüyorum. Bugün bana gerçekten yaşadığımı hissettirdin. İş hakkında stres yapmıyorum, bu gece bittiğinde hangi e-postalara cevap vermem gerektiğini düşünmüyorum. İlk defa bu sıçan yarışı şehrinde boğuluyormuş gibi hissetmiyorum.” Başını sallayıp içkisinden bir yudum aldı. “Anılar benim için paha biçilemeyecek kadar değerlidir. Belki yıllar sonra buraya tekrar gelirsin ve birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatan bir kıvılcım hissedersin. Bugün yaşanan her şeyi hatırlamaya bilirsin ama kalbinde mutlaka bir şeyler hissedersin. Belki bir gün başka biri dudaklarımdaki ruju silecek ve ben bir cumartesi öğleden sonra, çok büyük bir hukuk firmasının rakip ortağına ağzının payını veren muhteşem bir kadınla nasıl bir şişe konyak içtiğimi hatırlayacağım. Para birçok şeyi satın alabilir ama bazı anları satın alamaz. Bir şişe içkiye beş yüz dolar harcamak, bana hayatımın sonuna kadar hatırlayacağıma emin olduğum bir gün yaşattı. Bence buna değdi.”

Söylediklerinden etkilenmiş şekilde gözlerimi kırıştırdım. Bu sözleri, asla duymayı beklemediğim şeylerdi ve göğsümdeki gerginlik beni hazırlıksız yakaladı.

James kadehini bıraktıktan sonra kol düğmelerinin bir tane-sini açtı. Beyaz gömleğinin kolunu kıvrırken hayretle incelediğim karmaşık, renkli dövmelerden oluşan bir ormanı ortaya çıkarışını izledim. Bu dövme herhangi bir dövmecide yaptırılmamış, gerçek bir sanatçı tarafından yapılmıştı ve çok para harcandığı açıktı.

“İşte bu yüzden hiç dövme yaptırmadım,” derken buldum kendimi. “Yani yaptırmama sebeplerimden biri. Bu kadar zarif görünmeyecekse yaptırmak istemem.”

James kolunu çevirdiğinde tasarımların arasında bir alıntı gördüm; bu alıntı sadece göstermeyi seçtiği kişilerin görebileceği bir yere konumlandırılmıştı.

“Hayat, hatırlamaya değer anların koleksiyonudur,” diye okudu. Sesi içime işlemiş, ona doğru eğilmiştim. “Toprağın altına girdiğimde, hikâyem yaşamaya devam edecek çünkü anılar ölümsüzdür. Sonsuza dek yaşamaya devam edecekler.”

Dudaklarına yapışmak istiyordum. Ama o istemediği sürece bunu yapamayacağımı da biliyordum. Bunun yerine bardağımı onunkinin yanındaki masaya koyduktan sonra kalın ön kolunun izin verdiği ölçüde gömleğini kıvrıp dövmelerini inceledim.

“Bunların hepsi anı mı?” diye sordum parmaklarım çizgilerin üzerinde gezinirken. Hayranlık içindeydim. Dövmelerini incelemek ve bu adamın kim olduğunu çözmek istiyordum.

Bacaklarını iki yana açtığında pantolonunun kumaşı bacaklarının etrafında sıkılaştı. “Evet. Vücudumdaki her dövmenin bir anlamı var.”

Gözlerimiz buluştuğunda nefes alışverişim ağırlaştı. “Daha var mı? Görebilir miyim?” Gözlerim göğsüne kaydı ve o seksi gömleğinin altında ne sakladığını merak ettim. “Tüm anılarını görmek istiyorum.”

Bekledim ama hareket etmedi. Başını kaldırıp yana eğerken deneyimli gözleri dudaklarıma kaydı. Derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kırptırdı. Diğer eliyle parmak boğumlarını çenemin altına yerleştirdi ve nefesimi kesecek kadar baştan çıkarıcı bir naziklikle dudaklarımı kendine doğru kaldırdı.

James cüretkârdı ve onay beklemeden dilini dudaklarımın arasından geçirdi. Onu farklı bir şekilde öpüyordum; diğer müşterilerle ya da tek gecelik ilişkilerle olduğum gibi değildi ve onu tutkuyla okşuyor, kendimi ona doğru itiyor, anın tadını çıkarmama izin veriyordum. Elim dövmelerinin üzerindeki hareket ediyor, tırnaklarım teninin üzerinde nazikçe dans ediyordu. Kolumu kavradığında dokunuşunun sıcaklığı içime işledi. Tutkulu öpücüğü, içimde bir açlığı ateşledi. Ayağa kalktığımda beni kalçalarına doğru kaldırmak için ellerini belime götürdü.

Tutkulu öpüşmesine ben de aynı tutkuyla karşılık veriyordum, ancak bu geri tepti ve beni onun becerikli öpücükleri karşısında zayıf düşürdü. Parmaklarım saçlarının arasından geçti ve elleri sırtıma doğru kayarak boynumu kavradı. Baskı uyguladıkça bedenim uysallaşıyordu. Güçlü erkeklerden hoşlanırdım ve onun belimle boynumu kavrayış şekli içimi eritiyordu.

Sırt dekolteli elbisem çok cüretkârdı ve parmakları elbisemin bir santimini bile görmezden gelmedi. Kalçalarımı onunkilere doğru itip ereksiyonunun fermuarını zorladığını hissettiğimde mırıldandım. İnlediğinde göğsünün titrediğini hissettim. Aramızdaki bu bağ diğer işlerime ya da rastgele kişilerle yaşadığım tek gecelik ilişkilere benzemiyordu. Farklıydı ve kendimi ona diğerlerinden daha çok bağlanmış hissediyordum.

Öpüşmeye ara verdiğimizde normalden biraz daha ağır nefes alıyordum. “Daha fazla anını görmek istiyorum. Onları göster bana. Lütfen.”

Çok tahrik olmuş durumda olsam da kafam kendimden ziyade onun için yapmam gerekeni yapıp yapmadığımı anlamayacak kadar bulanıktı.

“Bugün senin için başka planlarım vardı,” dedi kısık sesle ve Tanrım, bunu o kadar çok seviyordum ki. Benimle konuşurken dudaklarıma bakmasına bayılıyordum. “Seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becerip evine göndermeyi planlamıştım ama içimden bir ses senin saatlerce memnun etmem gereken türden bir kadın olduğunu söylüyor.”

“Galiba içkiyi biraz fazla kaçırdın,” dedim kıkırdayarak. “Neden beni memnun etmek için saatlerini harcamak istiyorsun ki? Seni memnun etmek benim işim.”

James bana baktı, kalçaları hâlâ bilerek benimkilere doğru hareket ediyor, zaten ıslak olan kadınlığımı okşuyordu. Bu ya-vaş, nazik bir hareketti ve bu hareketine aynı şekilde karşılık verdim. Gözleri kısılmış, belimdeki eli sanki sevişiyormuşuz gibi beni ona doğru yönlendiriyordu. İçimde yükselen doruk noktasını durdurmak için bir elimi göğsüne koyduğumda başka bir dövme gördüm. Daha iyi görebilmek için parmaklarım gömleğinin yakasında gezindiğinde orada da epeyce dövmesi olduğunu gördüm. Hepsinin onun için bir anlamı olduğunu söylemişti, bu da merakımı artırmıştı.

“Çünkü zevk alman beni tahrik ediyor. Benim kadar iyi hissetmeyen birini becermekten zevk almam. Aletim içindeyken boşaldığını hissetmeye ihtiyacım var. Nasıl görüldüğünü, durmam için yalvaracağın kadar sert bir şekilde seni becerdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Zevkten sırtının kamburlaşmasını istiyorum, böylece daha derinine girebilecek, ıslaklığının aletimi kapladığını hissedebileceğim. İçine boşalırken kasıldığını hissetmek istiyorum. Sana daha önce hiç hissetmediğin şeyleri hissettirebilirim Valentina, tabii izin verirsen. Eğer seni becerirken hissettiklerimi hissetmezsen

hiçbir anlamı kalmaz.” Durakladığında nefesimin kesildiğini hissettim.

Daha önce hiçbir erkek benimle sadece deneyimli bir erkeğin konuşabileceği bir çekicilikle konuşmamıştı ve aniden neden daha yaşlı biriyle birlikte olmadığımı merak ettim.

“Sevişirken senin de benim kadar iyi hissetmeni istiyorum. Güven bana, muhteşem bir uyumla sevişeceğiz Valentina. Benimle geçirdiğin zamanı unutulmaz kılmadan beni tatmin etmeni beklemeyeceğim. Benim verdiğim kadar almanı istiyorum. Sana tüm bunları hissettirmek istiyorum ve zamanla bunu başarabileceğimi düşünüyorum.” Gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. “Sende ne var bilmiyorum ama o anı yaşamak istiyorum.”

Eğilerek onu bir müşteriyi öpmeyi planladığımdan daha sert öptüm; dişlerimle alt dudaklarını çekiştirdim. Söyledikleri. Tanrım, benimle konuşma şeklinden *hoşlanıyordum*. James sorumluluk alan biri olduğunu, her şeyin karşılıklı olmasını istediğini açıkça belirtmiş, ben de buna saygı duymuştum. Hayatı an be an nasıl yakaladığını düşünüyor, bunun benim de yapmak istediğim bir şey olduğunu fark ediyordum. Bu iş bana bu fırsatı veriyordu. Belki büyükannemle de farklı anlar yaratabilirdim.

Bunun yanı sıra James’e asla unutamayacağı bir an yaşatmak istiyordum, bu yüzden onu sanki aletine oturan ucuz bir fahişe değil de ağzıyla sevişen bir kadınmışım gibi öpüyordum. Onu derin ve yavaşça öperek, ona düşündüğü kadar iyi olduğumu, hatta belki biraz daha iyi olduğumu gösteriyordum.

Elimi aramıza sokarak parmaklarımı sertliğinin üzerinde gezdirdim. Bacakları oturduğu yerde daha da geniş açıldı ve

pantolonunun kumaşı sıkılaştı, böylece ne kadar sertleştiğini daha da iyi hissedebiliyordum. Arkaya doğru eğilmişti ama vücudu geniş ve güçlüydü. Kucak dansı yapar gibi kalçalarımı ona doğru yuvarladım ve onu daha da derinden öptüm.

James bileklerimi tutup sıkıca arkama sabitledi. Gözlerim kapandı ve böylesine güçlü bir adam tarafından zapt edilmiş olmanın verdiği hisle inledim. Boştaki eliyle parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve öpüşmemizi keserek başımı arkaya doğru çekti. Geriye doğru eğilip göğüslerimi öne doğru ittim. Elbisemin kumaşının arasından göğüslerimin sertleşen uçlarından birini ısırırken geri çekilmedi.

Kalçalarımı sıkarak yumuşak bir inilti çıkardım. James göğüs ucumu serbest bırakarak boynumda diliyle ıslak bir iz bıraktı; dişleri yol boyunca etimi ısıırıyordu. Saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ve bakışlarıyla buluşmam için bana rehberlik etti. Gözlerimiz buluştu ve gözlerinde bir parıltı gördüm; neredeyse farkındalık gibiydi ama emin değildim. Ayrılmış dudaklarımızın arasından nefes vererek birbirimizin dudaklarında tekrar nefes aldık. Tahrik oluyor, bu şekilde boşalmak istiyordum.

“İşte beni sertleştiren şey bu bakış. Sen iyi hissedersen ben de hissederim tatlım. Bu kadar basit,” dedi ateşli bir sesle.

Konuşma tarzına bayılıyordum. Tam bir New Yorkluydu ve sadece konuşurken bile farklı bir havası vardı.

Kendimi toparlamalı, dikkatini üzerimden çekmeliydim. Bu kadarı çok fazlaydı ve bundan sonrasının nasıl ilerleyeceğini bilmiyordum. Keşke böyle durumlar için bir el kitabı olsaydı. Yine de benim alanımda çalışan biri ne sıklıkla müşterisinden *gerçek* anlamda etkilenirdi ki?

“James, sana kendini iyi hissettirmeme izin ver,” dedim nefes

nefese. “Seni başkalarının hissettirdiğinden daha iyi hissettireceğime eminim.”

Bileklerimi çekiştirdiğimde tutuşunu sıkılaştırdı ve o an içimden bir ürperti geçti. Normal şartlar altında paniğe kapılırdım ama nedense James’ten korkmuyordum.

James sırtıttı. “Yapabileceğine bahse girerim ama inan bana, sana adını unutturabilirim. Söylesene Valentina, seks sırasında kısıtlanmak hoşuna gidiyor mu? Kollarını bağlasam ve zevkini, düşüncelerini, bedenini kontrol altına alsam ve tek şey sana yaptıklarımı hissetmek olsa boşalır mıydın?”

Sertçe yutkundum ve yüzünde büyüyen sinsi sırıtışı fark ettim. Kalçalarım hâlâ onunkilerin üzerinde yuvarlanıyor, aleti klitorisimi okşuyordu. Tanrım, boşalmak istiyordum.

“Boşalacağından eminim,” dedi beni darmadağın eden bir sesle.

Bundan emindim. Gözlerim kapanmak üzereydi, kalbimse deli gibi atıyordu. Düşüncesini hem çok seviyor hem nefret ediyordum. Böyle bir şey yapmak iki kişi arasında güven gerektirirdi ve bu benim bir müşteriye verebileceğim bir şey değildi. Bir müşteriye vermeme izin verilen bir şey değildi. Alışılmışın dışında seksle ilgili bir sorunum yoktu ama beni yatağa kelepçelemeyecek ya da üzerimde shibari³ yapmayacaktı. Sınırlarım hakkında konuşurken bunu Christine’e açıkça belirtmiştim.

“Her zaman kazanan sensin, değil mi James?” diye sordum, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşürken. “Kontrolün sende olmasından mı hoşlanıyorsun? Bana hükmetmek mi istiyorsun?”
Gözleri hınzırca parlarken yüzüme bir gülümseme yerleşti. “Ne

3 Shibari: Japonca’da “bağlamak” anlamına gelir. Özel düğüm teknikleriyle yapılan bir Japon bağlama sanatı. – ç.n.

yazık ki vücudumda itaatkâr tek bir kemik bile yok ve bunu fark ettiğine eminim. Uysal biri sayılmam.”

Boynumdaki parmaklarını yumuşak bir iç çekmeme neden olacak kadar sert bir şekilde tenime bastırıyordu.

“Zayıflık ve boyun eğmek aynı şey değildir,” dedi alçak sesle. “İtaatkâr kadınlar güçlüdür, sadece kendilerinden daha güçlü birini isterler.”

“Benim güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum açıkça. “Ayaklarının dibinde diz çöküp arkandan yürümek zorunda kalacak mıyım?”

Bölüm 24

“Bana meydan okuyan kadınları severim.” James sırtıyor, arzu dolu gözlerle bana bakıyordu. Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekledi, sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibiydi. “Bu şişeyi bitirip geceyi akışına bırakmaya ne dersin?”

Başımı salladım ve kucağından inip yanma otururken elbiseyi düzelttim. Bu önerisinden gayet memnundum. Ne yaptığımı ve kendimi bu çıkmaza nasıl soktuğumu düşünerek altın döşemeli tavana baktım. Bana uzattığı kadehi tek yudumda bitirdim. Bir kez daha doldurması için kadehi ona geri verdim.

“Sigaraya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ve sigara içen biri değilim,” dedim nefes nefese. Kadehimi doldururken kırdadı. Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. “Dürüst olmak gerekirse James, senden önceki müşterilerim birer kaçıkı. Hiçbiri beni senin kadar heyecanlandırmadı ve hiçbiri beni bu şekilde reddetmedi. Bu, egoma ciddi zarar verdi,” diye şaka yaptım. Ona bakmak için kafamı çevirdiğimde onun beni çoktan incelemeye başladığını gördüm.

“Kolay tahrik olur musun?” diye sordu pantolonundaki şişkinliği yerleştirirken. Bunu yaparken çok ateşli görünüyordu. Aynı zamanda acı verici görüldüğü için onu rahatlatmak adına bir deneme daha yapmam gerekecekti. Ne de olsa yanında olma nedenim buydu.

“Çok sarhoş olmadığım sürece kolay tahrik olmam. İçtiğimde iki bin dolarlık bir fahişe yerine iki dolarlık bir fahişeye dönüşüyorum.” Duraklayıp kendime güldüm. Neyse ki James kaba esprilerimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, benimle birlikte gülüyordu. “Genelde çok fazla düşünürüm ve düşüncelerimin sesini kesemem. Ayrıca, bu sıradan bir iş değil, bu yüzden benim için durum biraz farklı.” Bunu neden söylediğimi merak ederek tekrar durakladıktan sonra, “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?”

“Kırkklı yaşların başında?”

“Elli iki.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Elli yaşında biri gibi görünmüyorsun.”

Kıkırdaması güçlü ve derindi, boştaki eliyle sakalını sıvazlarken, “Sen kaç yaşındasın?” diye sordu.

Konyağımdan bir yudum alırken yalan söylemeyi düşünsem de yaşımı bilmesinin bir zararı olmayacağına karar verdim. “Yirmi bir.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Sayıdan rahatsız olmuş gibi kaşlarını kaldırırsa da konuyu uzatmadı.

“Gerçek adın Valentina değil, değil mi?”

“Neden karınla değil de benimle birliktesin?” diye karşılık verdim, parmağındaki altın alyansa bakarak.

Dudakları seğirse de onu asıl ele veren gözleriydi. “Mantıklı. Sanırım ikimizin de konuşmak istemediği bazı şeyler var.” James kadehinden büyük bir yudum aldı. “Ne iş yaptığımı bi-

liyorsun. Ben tipik New Yorklu, kan emici, paraya aç olan bir avukatım. Sen ne iş yapıyorsun?”

“Daha önce de söyledim. Bir pasta şefiyim.”

“Öyle mi? En sevdiğin tatlı nedir Valentina?”

Bir an tereddüt ettim ve düşünmek için birkaç saniye sessiz kaldım. “Tiramisu.”

“Yalancı.”

Bir yudum alıp dudaklarımı yaladım. “Makaron?” Gülmemeye çalışarak cevap verdim.

Gülümsediğinde karnımda bir kez daha bir sıcaklık oluştu. “Onlar kurabiye,” dedi.

Kendime kadeh kaldırdım. “Muhteşem olduklarını duydum.”

Dudaklarına geniş bir sırtış yerleştğinde gülümsemekten kendimi alamadım. Sanki yaptığı her şey bulaşıcıydı ve göğsümde yine o çekimi hissettim. Onunla konuşmak çok keyifliydi. “Hiç yemedin mi?”

“Hayır. Tatlıya karşı zaafım olsa da hiç yemedim.”

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu bir kez daha.

“Kütüphaneciyim.” Pek etkilenmişse benzemiyordu. “Belki de bar kızı? Ya da çiçekçi?” Hiçbir tepki vermedi. Yanlış olduğunu bile bile ona gerçeği söylemeye karar verdim. “Fahişe dememi mi istiyorsun James? Çünkü yaptığım iş bu. Ama bunu zaten biliyorsun.”

İrkilmemişti bile. “Gerçeği duymak istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Ne fark eder ki? Bu bir test mi? Beni ihbar mı edeceksin?”

Hiçbir şey söylemiyor, sabırla bekliyordu.

“Üniversite öğrencisiyim.”

“Hangi üniversite?”

“Beş ilçeden birinde. İsteddiğini seç. Bir sürü var. Sıradan bir üniversite öğrencisiyim ve çok imkânsızlıklar içinde büyüdüm. Sahip olduklarım için köpek gibi çalışmak zorunda kaldım ve şimdi ailemden geriye kalan tek kişiye sahip çıkmaya çalışıyorum. Vücudumu satmak bana bir haftada, başka bir işte altı ayda kazanacağımdan daha fazla para kazandırıyor. Seksten, özellikle tek gecelik ilişkilerden hoşlandığım için bu iş kolunda zorlanmıyorum.”

“Bağlanma sorunların var,” dedi meraklı bir sesle.

Gözlerinin içine bakarak ona gerçekten ne hissettiğimi söyledim. “Hayır, yok. Sadece kendimi tamamen teslim edebileceğim, tuhaf mizah anlayışım ve gerçekçi görüşlerimle beni idare edebilecek, hemen kırılmayacak biriyle henüz karşılaşmadım. Ayrıca daha gencim ve dürüst olmak gerekirse şimdilik bağlanmak istemiyorum. Bakmam gereken biri olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden kendime ayırabileceğim vaktim zaten sınırlı.”

“O zaman kapana kısılma fikri seni korkutuyor,” dedi ve konuşurken alyansıyla oynadığını fark ettim.

Göğsüm sıkıştı. “Evet ama nedenini bilmiyorum. Hangi erkek, birçok erkekle birlikte olduğumu öğrendikten sonra benimle olmak ister ki? Kusurlarımı görmezden gelmeye istekli olmalı. Tabii öyle birini bulabilirsem.”

“Ya doğru kişi karşına çıkar ve sana istediğin her şeyi verirse?”

Başımı sallayıp yüzümü buruşturdum. “Böyle bir şey olmayacak. Çok fazla dışarı çıkmıyorum ve işim gereği böyle biriyle asla tanışamayacağım, bu kesin.”

“Böyle hissetmeni anlıyorum ama diyelim ki bir kafede biriyle tanıştın ve sana istediğin her şeyi verebiliyor?”

“O zaman bunun bir tesadüften ibaret olduğunu söyledim ama ben tesadüflere inanmıyorum.”

Eğlenmiş gibi görünüyordu. “Elbette inanmazsın. Biliyorsun, itaatkârlar bu oyunda eşittir.”

“Harika,” dedim alaycı bir sesle. “Herhangi bir erkek tarafından yönetilmek istemiyorum ama fiyatını söyle, düşüneyim.” Göz kırptıktan sonra ciddileştim. “Beni kendinle eşit görmüyorsun, asla da görmeyeceksin.”

James’in alnı kırıştı. Yorumumdan incinmiş gibi görünüyordu ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim.

“Bunu neden söylüyorsun?”

“Bana iyi vakit geçirmek için para ödüyorsun. Hangi erkek kendisini bir fahişeye eşit görür ki? Ben seninle aynı seviyede değilim.”

Başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı. “Anlamıyorsun Valentina. Senin ya da birlikte olduğum herhangi birinin kaç erkekle birlikte olduğu umurumda değil. Seni kendimle eşit görüyorum, çünkü geçinmek için yapman gerekeni yapıyorsun. Tıpkı benim gibi. Hangi ünvana sahip olduğunun bir önemi yok. Dünya buna bakmaksızın seni her zaman yargılayacak. Sandığın kadar farklı değiliz. Bu dünyada işini dürüstçe yapan tek bir kişi bile yok. Lanet olası bir rahip bile doğru düzgün bir çizgide ilerlemiyor, günah çıkarma odasında küçük çocuklar gibi davranıyorlar. Bütün gece benimle böyle kapışmak mı istiyorsun? Ben varım tatlım. Fiyatını söylemen yeterli.” Sırıttı. “Genelde bütün davalarımı kazanırım.”

Bu beni sinirlendirmiş olsa da kızmadım. Sözlerimi şakacı bir tavırla bana iade etmişti ve bunu sorun etmeyecektim.

“Kendine bu kadar çok mu güveniyorsun?” diye sordum.

Utanmaz bir tavırla omuz silkti. “Bunun için özür dilemeyeceğim.”

Burnumdan bir nefes verip konuyu değiştirmeye karar verdim. James büyük ihtimalle varlıklı bir aileye doğmuş, özel girişi ve uşakları olan bir evde büyümüştü. Muhtemelen hiçbir şeye sahip olmanın hayalini kurmamıştı. Hayatta verdiğim mücadeleleri asla anlayamayacaktı.

“Bana dövmelelerinin anlamlarını söyle.”

Eğer istediği şey oyun oynamaksa, bu oyunu kendi tarzımda oynamaya hazırdım.

James gömleğinin düğmelerini açtı ve pantolonunun içinden çekerek yanlarından sarkıttı. Kahretsin! Seksi görüldüğünü kabul ettiğim için kendimden nefret etsem de bu inkâr edilemez bir gerçektir. Karın kasları olsa da abartılı değildi. Onunkiler bana gerçekten zor ve yıpratıcı bir iş sonuncu elde edilenleri hatırlatıyordu. Dövmelerle kaplı vücuduna hayran olmamak ve ellerimi üzerinde gezdirmemek için kendimi zor tuttum. En güzeliyse göğsünde fazla kıl olmamasıydı. Buna bayılıyordum. Dövme makinesinin her darbesini, gökkuşağının tüm renklerini ve tonlarını açıkça görebiliyordum. Büyüleyici bir manzaraydı. Kollarından biri, göğsü ve boynunun bir tarafıyla birlikte tamamen dövmeyle kaplıydı. Sağ kolunu henüz yaşanmamış özel bir şey için ayırdığını, ancak yaşandığında bunu bileceğini söylüyordu.

Biri bana eskort olarak bir cumartesi gününü böyle geçireceğimi söyleseydi, muhtemelen yüzüne karşı gülerdim. Bugün hiç beklediğim gibi geçmemişti ama bir şekilde ihtiyacım olan her şeyi barındırıyordu.

Ben her birine işaret ederken James de bana dövmeleleriyle

ilgili hikâyeler anlatıyordu. Dünyayı dolaşmış, olağanüstü insanlarla tanışmıştı. Asla unutmak istemediğini söylediği anlar yaşamış, unutulmaz sohbetler yapmıştı. Anıları ölümsüzleştirmekle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyordum. Az da olsa onu kıskanıyordum ve ben de onun kadar dünyayla iç içe olabilecek miyim diye düşünmeden edemedim. Öyle olmayı umuyordum. Sadece arkadaşlık etmek için para ödeyecek birkaç müşteri olduğunu duymuştum ve James'in de onlardan biri olup olmadığını merak ettim.

“Hayat çok güzel,” dedi bir noktada. “Görülecek, deneyimlenecek çok şey var. Herkesin anlattığı kadar kötü değil. Hayatta olduğumuz için şanslıyız. Bana göre her zaman daha kötüsüyle karşılaşabilirdik.”

Göğsümde bir ağırlık oluştu. Konuşurken içinde zerre kadar kibir yoktu. Benimle bir şeyler paylaşmak istiyor gibi görünüyordu ve kendimi dudaklarından dökülen her kelimeyi özümserken buldum.

“Büyüleyicisin James,” dedim kadehimi bitirmeden önce.

“Hayattaki tutkun nedir?”

Geri çekildim. “Derin mevzular, ha?”

James hiçbir şey söylemeden sadece cevap vermemi bekliyordu. Dudaklarımı gergin bir şekilde yalarken ne kadar dürüst olmam gerektiğini düşündüm.

Devam etmeye karar verdim. Buna alkolün verdiği cesaret de diyebilirdik.

“Tam olarak emin değilim... Bildiğim tek şey, içimde insanlara, benim gibi daha az şanslı olanlara yardım etme ihtiyacı olduğu. Annemle babam her zaman yoksullara yardımda bulunurdu, ben de parasız kaldığım pek çok zaman olması-

na rağmen bunu hâlâ yapıyorum. Hâlâ her yıl büyükannemle birlikte bağışta bulunuyorum.” Duraklayıp bir nefes verdim. “İnsanlara yardım etmek istiyorum, sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Yoğun bakışları göğsümü sıkıştırıyordu. “Aslında aynı tutku-ya sahibiz ama farklı nedenlerimiz var.”

“Gerçekten mi?” Hiç de fakir gibi görünmüyordu.

“Evet. Bana nasıl baktığını görüyor, bunu görmezden geliyorum. Görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi bilmen gerekir. Her zaman param olmadı ve bulunduğum noktaya gelmek için çok çalıştım. İyi bir talihin çok çalışmaktan geçtiğine inanıyorum.”

Saatler geçmiş, masanın üzerindeki şişe boşalmıştı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen gece yarısına yakındı. Yemek yiyor, sanki yakın arkadaşmışız gibi sohbet ediyorduk. Gecenin sona ermek üzere olduğunu bilsem de bitmesini istemiyordum.

“İçimde bir çanta hazırlayıp yola çıkma, beni nereye götüreceğini görme isteği uyandırıyor sun,” dedim aniden.

Gülümseme şekli göğsümde bir duygu fırtınasına neden oldu. James görünüşe göre mutlulukla dolup taşıyordu.

“Bunu yapmalısın. Git ve dünyayı istediğin gibi deneyimle.”

Gözlerimi kaçırmış, sözlerindeki özlemi hissetmiştim. “Belki bir gün,” dedim usulca. “New York’un dışına hiç çıkmadım.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Şaka yapıyorsun!”

Üzerime çöken melankoliyi hemen attım. Havayı bozmak istemiyordum.

“Daha gencim. Zamanım var. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bekâr olacağım için istediğim her yere gidebilece-

ğim,” diye cevap verdim gülümseyerek. “Belki hayatıma bir çingene olarak devam ederim. Kulağa eğlenceli gelmiyor değil.”

James kadehini bitirdikten sonra ayağa kalkarak gömleğinin düğmelerini ilikledi. Ceketini giydikten sonra bana elini uzattı.

“Yolculuk tutkusu gerçektir,” dedi James dışarıda park halindeki Rolls Royce’a doğru ilerlerken.

Hesabı ödediğini görmediğimden, burada bir hesabı olduğunu varsaydım. Bu beni hiç de şaşırtmazdı.

“Bir uçağa atlayıp gitmeye her zaman hazır ve son derece istekliyim,” dedi ve kısa bir tereddütten sonra, “Gerçi hayat buna her zaman izin vermiyor ve bunu gerçekleştirebilmem biraz zaman aldı,” diye ekledi.

“Bir de bana sor,” diye karşılık verdim.

Elimde değildi; sanki kaçamayacağım bir şeyin içine hapsolmuş gibiydim. Duygusal olarak daha derin bir şeydi, çünkü özlem ve istek dolu sesi içimde bir şeylerin filizlenmesine neden oluyordu.

James önce saatine sonra bana baktı. Zifiri karanlık gökyüzü ve büyük ayın altında bile şehir asla uyumuyordu.

“Metroya ya da taksiye binme. Şoförüme nereye gitmen gerektiğini söyle, seni evine bıraksın.”

Başımı salladım ve ona zaten araba değiştireceğimi söylemedim. Evimin öğrenilmesi riskini göze almak istemiyordum.

James yaklaştı. “Bugün için teşekkürler Valentina. Uzun zamandır yaşadığım her şeyden daha güzeldi.”

“Kusursuzdu,” dedim gülümseyerek. “Peki, bana neden teşekkür ediyorsun?” Göğsünü okşadım. “Bugün için asıl ben sana teşekkür etmeliyim. Bir avukatın başımı şişirdim, lüks

bir restoranda pahalı içkiler içtim ve babam yaşında seksi bir adamla öpüştüm. Bundan daha güzel ne olabilir?”

James bir kahkaha attı. “O konuya değinmek zorundaydın, değil mi?” Adeta ısıldıyordu ve bu da bedenimin hızla ısınmasına neden oldu.

“Gerçeği söylüyorum,” diye cevap verdim sırtıtarak. James göğsüne yaslanmam için beni kendine çekti ve başını belli bir açıyla eğdi. Otomatik olarak tepki verdim ve dudaklarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

Her şey kontrol altındaydı. Dillerimiz otomatik olarak birbirininkini aradı ve çarşaflarına dolanmış âşıklar gibi okşadıklarında ikimizden de bir mırıltı yükseldi. Vücudu güçlü ve sıcaktı; bana daha sıkı sarılırken ceketinin yakalarını kavradım, öpüşmeyi o kadar büyük bir tutku ve yoğunlukla derinleştirdi ki nefesim kesildi.

James hiçbir şeyi yarım yamalak yapan bir adam gibi görünmüyordu ve öpüştüğü gibi sevişip sevişmediğini merak ettim.

Kalbim neredeyse kaburgalarımın çarpıyordu. Bir an için Manhattan’ın ortasında kaldırımın kenarında durduğumuzu ve insanların yanımızdan geçtiğini unuttum, çünkü biz sadece birbirini önemseyen iki sevgili gibi öpüşmeye devam ettik.

Bölüm 25

Bir sonraki işimin ne zaman olabileceğini ya da Christine'in bana ne zaman mesaj atacağını düşünmemeye çalıştım. James benden memnun olmasaydı şimdiye kadar duymuş olurum ama hiçbir şey duymadım. Bunun yerine, önümüzdeki birkaç gün kendimi ödevlerime verdim ve kış tatilinden önce teslim etmem gereken, üç kuşak boyunca sosyoekonomik dezavantajın sonuçları üzerine yirmi sayfalık ödevime başladım.

Derslerim arasında iki saatlik bir boşluk vardı, bu yüzden yine birkaç blok ötedeki en sevdiğim küçük kafeye gidip sıcak bir kahve sipariş ettim. Hava sıcaklığı oldukça düşmüştü ve içimi ısıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Küçük, yuvarlak bir masada oturmuş notlar karalarken üzerime bir gölge düştü. Başımı kaldırdığımda tanıdık bir yüzle karşılaştım.

“Hey, sen!” dedim hoş bir şaşkınlıkla gülümseyerek. Adını bilmiyordum. “Seni bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.”

Sessiz bir soruyla karşımdaki boş koltuğu işaret ettiğinde başımı salladım.

“Buraya birkaç kez geldim ama seni göremedim.” Duraksadı. “Ben Daniel.”

“Ah, kahve tutkunluğuna gayet uygun bir isim. Ben de Aub-

rey,” dedim. “O kahve için tekrar teşekkürler. Buna gerek yoktu, yine de tekrar teşekkür ederim.”

Kurnazca omuz silkmesi çok sevimliydi. “Sadece kahve,” dedi. “Ama buraya daha sık gelmeni umuyordum.”

Güldüm ve ceketinin altındaki önlüğüne baktım. “Yakınlar da mı çalışıyorsun?”

“Mount Sinai’de doktorum. Otuz saatlik bir vardiyadan yeni çıktım.”

Kaşlarım kalktı. Etkileyiciydi. “Doktorsun.”

Başını salladı. “Kardiyolog.”

“İnanılmaz. Ne kadar takdire şayan bir başarı. Şu anda nasıl ayakta durabiliyorsun?”

“Neden burada olduğumu sanıyorsun? Kahve alıp eve gideceğim ve yarına kadar aralıksız uyuyacağım. Hastane tarafından arandım ki bu hiç sorun değil ve bir travma vakası giriş yaptı. Ayrıca bir düzine hasta kabul edilip ameliyata hazırlandı.”

Ağzım aşağı doğru kıvrıldı. “Vay be! Senin için çok uzun bir gün olmalı.”

Daniel’in adı söylendi ve ayağa kalkıp tezgâhtan içeceğini aldıktan sonra yanıma geri döndü.

“Bir ara seni dışarı çıkarayım.” Sormadan sadece söylemesi hoşuma gitmişti.

Yine de üzgün bir şekilde ona gülümsedim. Yeni işim göz önüne alındığında bu teklifi gerçekten reddetmem gerekiyordu. Onun için sorun olmayacağını tahmin ettiğim bir şey değildi bu.

Kararsızlığımı fark ederek, “Hayır deme şansın yok. Tekrar karşılaşma ihtimalimiz nedir?” dedi.

Ya doğru kişi karşına çıkarsa... Diyelim ki bir kafede biriyle tanıştın...

James'in sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Kadere inanan biri değildim ama Manhattan'daki 1.7 milyon insan arasında tekrar karşılaşmamız tesadüfi görünüyordu.

"Hadi ama. Bana bir şans ver. Sadece bir kez. Neler olacağını birlikte görelim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp teklifini kabul ettim. "Tamam. Sadece bir randevu Daniel." Ona telefon numaramı verdim. "Bu arada, ilk randevuda kimseyle yatmam, o yüzden oynamaya kalkma."

Esprili bir şekilde söylemiş olsam da bu yorumum onu şaşırtmışa benziyordu.

* * *

"Üç seçeneğin var," dedi Daniel.

Cuma gecesi idi ve son dakika Valentina işimden sonra bir akşam yemeği randevusu için can atmıyordum. Göğüslerime sinmiş kokain kokusunu hâlâ alabiliyordum. Tatlı ve çiçeksiydi, kimyasal bir kokusu yoktu. Müşteri, kalıntıları yalayarak temizlediği için hiç kalmamış olmalıydı ama kokusunu hâlâ alabiliyordum. O, kokain çekip hemen boşalmak isteyen sıradan tiplerden biriydi. Bana sürekli aletinden kokain çekmemi teklif ediyor, ben de kibarca reddediyordum. Satın aldığı zamanın her saniyesinden zevk alıyor gibiydi ve o kısacık bir saat içinde dört kez boşalmıştı. Ben bir kere bile boşalmadım. Yapamadım.

Christine öğleden önce bana mesaj atmıştı: Bir saat, altı bin dolar. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

“Mum ışığında güzel bir restorana gidebilir, bir şişe şarap sipariş edebiliriz,” diye devam etti Daniel, ben onu incelerken.

Son iki buluşmamızda açık yeşil bir önlük giymişti. Bu geceyse siyah bir pantolon ve kolları kıvrılmış patlıcan rengi bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları dağınıktı ve aralarında parmaklarımı gezdirmek için çok uygundu.

“Eğer bu seçeneği beğenmediysen, bir bara gidip yağlı hamburger yiyebilir, bira içebiliriz.” Gözleri heyecanla parlıyor, lanet olsun ki aynı heyecanı ben de hissetmeye başlıyordum. “Ya da burada takılıp birkaç tek attıktan sonra pizza yemeye gidebiliriz.”

“Vay canına! Bir kadına nasıl kur yapılacağını gerçekten çok iyi biliyorsun Daniel,” dediğimde ses tonum alaycılıkla doluydu ve sıcak basmış gibi kendimi elimle serinletmeye çalıştım. “Seçenekler zorlayıcı. Nasıl seçim yapacağım?”

Kıkırdadığında bunu iliklerime kadar hissettim. Gülümsemem genişlerken omurgamda bir ürperti dolaşıyordu.

“İlk seçeneği tercih etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama...”

Daniel’in omuzları düşmüş, dudakları büzülmüştü. “Saygıdeğer bir seçim.” Kendi önerisi olsa bile bu fikre pek hevesli görünmüyordu.

“Ben gerçekten saygıdeğer bir kız değilim.”

Gürültülü bir kahkaha attığında kendimi onunla birlikte gülerken buldum. Keşke sadece iki saat önce müşterimin aletini derinliklerime soktuğunu ve beni bir porno yıldızı gibi becerdiğini bilseydi.

“Bence tek atıp pizza yiyelim. Buna önsezi diyebilirsin ama ikimizin de yorucu bir hafta geçirdiğini ve biraz rahatlamaya ihtiyacımız olduğunu hissediyordum.”

Ona sinsi bir gülümseme sunarken dudaklarımı büzüyormuş gibi yaptım. “Sırlarımı ifşa etmem.”

Göğsümü kendi göğsüne yaklaştırdı. Elbisem, göğüslerimi hafifçe yükselterek derin bir göğüs dekoltesi yaratıyordu.

Kulağıma doğru eğilerek alçak bir sesle, “Ya seni öpmek istersem?” dedi.

Fısıltısı ürpermeme neden oldu.

Beni öpüp öpmeyeceğini görmek için beklemek yerine yüzünü kavradım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Etrafımızı saran insanlar kükrüyor, bağılıyor, sloganlar atıyordu. Dudaklarına karşı gülümserken Daniel’in elleri sırtımda gezinip kalçalarımdaya durakladı. Nazik olduğu belliydi. Ondan ayrılıp dudaklarına baktığımda kıkırdamaya başladım.

“Ne?” dedi, kafası karışmış görünüyordu.

“Dudaklarının üzerinde devasa kırmızı dudaklarım var,” diye cevap verdim kahkahalarımı bastırmaya çalışarak.

Şaşkınlıkla peçeteye uzanıp dudaklarını sildi.

“Bana biraz kendinden bahsetsene. Sanki sadece benim hakkımda konuşmuşuz gibi hissediyorum.”

“Konuştuk. Amaç buydu zaten,” diye cevap verdim, her şey plana uygun ilerlemiş gibi.

Ona eskiden yaptığım dadılık işim hakkında bazı detaylar verdim. Mükemmel bir kılıftı. Eğer aramızdaki bu şey bir yere varacak olursa, Christine’in bana bir iş için mesaj attığı zamanlarda bebek bakıcılığı yapmam gerektiğini söyleyebilirdim. “Çocukları pek sevdiğim söylenemez,” dedim ve sosyoloji okuduğumu ama hukuk ya da çocuklar ve ailelerle ilgili bir bölüme geçmek istediğimi ekledim.

Beni izlerken gözleri neşeye dolmuştu. “Bu hiç mantıklı de-

ğil. Çocukları sevmiyorsun ama onlarla çalışarak bir kariyer mi yapmak istiyorsun?”

“Şey, sanırım onlardan bir bakıma hoşlanıyorum, sadece onlara uzun süre bakıcılık yapmaktan hoşlanmıyorum. Ve bir kariyer yapsaydım onlarla çalışacağımdan...” Durdum ve ona alaycı bir bakış attım. “Kırk sekiz saat boyunca başka birilerinin çocuklarına bakıcılık yapmak ister miydin?”

Daniel sırtıttı. “Sanmıyorum. Çocuk istiyor musun?”

“Vay canına! Daha yeni tanıştık Daniel. Ağır ol. Henüz kendi küçük canavarlarıma hazır değilim. Daha ikinci aşamaya bile geçemedin.”

“Çok şakacısın,” dedi gülerek. “Neden sen etraftayken hiç sıkıcı bir an olmuyormuş gibi hissediyorum?”

Şakacı bir şekilde kirpiklerimi kırıştırdığımda beni tekrar yanma çekerek elini kalçama koydu.

Bir süre yetiştirilme tarzlarımız hakkında sohbet ettik. O muhasebeci bir aileden geliyordu ve ben büyükannem hakkında bir azize olmasından başka ne söyleyebilirdim ki? Mets taraftarı olduğunu öğrendim, bu da alaycı bir şekilde tartışmamıza neden oldu, çünkü ben Yankees taraftarıydım ve Yankees’ten daha iyi bir takım yoktu. Hesabı alıp ödemeyi yapana kadar bir süre her şey hakkında konuştuktan sonra birkaç dilim pizza almak için caddenin karşısına geçtik.

Gece çok keyifliydi. Stres yoktu, baskı yoktu, sadece umutsuzca ihtiyaç duyduğumu hiç fark etmediğim bir sohbet ortamı vardı.

Zihnim Daniel’a odaklanmış bir şekilde trene binip eve döndüm. En son ne zaman gerçek bir randevuya çıktığımı hatırlamıyor, hafızamı yoklamaya çalışıyordum. Aklıma gelen tek şey James’le geçirdiğim zamandı ama o da sayılmazdı.

James.

Onu ve o günün ne kadar güzel geçtiğini düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Beni tekrar görmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Hatırlanacak bir an yaratmak istemiş ve bunu başarmıştı.

Yatağıma girdiğim anda kendimden geçmiştim. Düşüncelerim James'le doluydu. Daniel. James, Daniel ve ortalarında da ben. Hmmm...

Bölüm 26

“Nat, Nat, uyan,” dedim usulca, biraz sarsarak. “Uyan.”

Natalie yan tarafına döndü. Yüzünün kenarına sarı saçları dökülmüş halde bana bakıyor ama beni görmüyordu. Dün gece benden sonra eve geldiğini düşünüyordum.

“Biri mi öldü?” diye sordu güçsüz bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Hayır!”

“Binada yangın mı çıktı?”

“Hayır!”

“Dışarıda bir saldırı ya da bir çatışma mı var?”

“Ne saçmalıyorsun be? Hayır!”

“O zaman neden beni cumartesi günü bu saatte uyandırıyorsun?”

“Kankamla bir güne ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu. Kaldır kıcını!” İnleyerek doğrulduğunda gevşek bukleleri omuzlarının etrafına düşürdü. Rastgele seçip giydiği tişörtünü düzeltse de şortunu ters giydiği için gülmemi engelleyemedim.

“Uzun bir geceydi,” dedi pürüzlü bir sesle.

“Görebiliyorum. Kalkıp bir duş al. Bugünümü seninle geçirmek istiyorum, bugün bendensin.” Nat gözlerini ovuşturken gülümsedi. Ona elektronik sigarayı uzattım ve hemen bir nefes çekti. Bana teklif etse de reddettim. “Hadi ama çek bir fırt.”

“Yok, böyle iyiyim. Christine’in bana verdiği haplardan dolayı hâlâ kafam iyi gibi hissediyorum.”

Bir saat içinde, içki servisi de yapan bir manikür salonu olan Topsy’s’deydik. Birlikte pedikür yaptırırken ikimiz de kokteyllerimizi yudumladık. Sırada cilt bakımı ve manikür vardı.

“Beni uyandırmana sevindim. Önümdeki koca bir haftada buna gerçekten ihtiyacım vardı.” Mutlu bir şekilde gülümsedi. “Bugünün programında ne var?”

“Alışverişe çıkmak istiyorum. Yeni bir kışlık monta, kotlara, sütyenlere falan ihtiyacım var. Artık her kuruşu saymama gerek olmadığı için bunun tadını çıkarmak istiyorum. Artık büyükanneme rahatlıkla bakabilecek ve kendime istediğim her şeyi alabilecek kadar çok para kazanıyorum.”

Gözleri parlamış, gülümsemesi genişlemişti. “Alışverişe bayıldığımı biliyorsun. Son zamanlarda yoğun musun?”

“Biriktirdiğim bir miktar para var. Tabii ki hepsini harcamayacağım ama yeni şeylere ihtiyacım var.” Durup düşündüm. “Christine’in hâlâ beni test edip etmediğini anlayamıyorum.”

James’i düşündüm.

“Sence beni...” –sesimi alçalttım– “mutlu bir son istemeyen biriyle eşleştirir mi?”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Ah, neden olmasın? Yine de şüpheliyim. Bir dakika, yani sonrasında hiçbir şey yapmak zorunda kalmamaktan mı bahsediyorsun? Hiçbir şey?”

“Hayır, hiçbir şey. Denedim ama istemedi. Bu çok garip değil mi? Ateşli bir şekilde öpüştük ama daha ileri gitmeme izin vermedi. Belki de performans kaygısı vardı,” diye şaka yaptım.

“Yani, bütün erkekler seks ya da en azından sakso ister, bu

yüzden bu bana biraz garip geldi. Belki de arkadaşlığından gerçekten keyif almıştır.”

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünerek durakladım. “Dürüst olmak gerekirse, bence sadece takılmak istedi...”

“Adı neydi?” diye sordu Natalie.

“John,” dedim yalan söyleyerek. Natalie’nin de onunla birlikte olduğunu ya da bana izin vermediğinde onun işini bitirdiğini öğrenmek istemiyordum. Bilmemeyi tercih ederdim. “Kızıl saçları ve soluk, beyaz bir teni vardı. Doktor olduğunu söylemişti sanırım. Tanıdık geldi mi?”

“Hayır ama henüz tanışmadığım bir sürü müşterim var.”

Natalie sinirlenmiş gibi gözlerini devirdi ama bu tepkisi bana değildi. “Ayrıca birçoğunun adı John’dur. Sahte isim kullanıyorlar, çünkü aldatırken yakalanmak istemiyorlar.”

“Evet, parmağında yüzüğü vardı.”

Başını salladı. “Bunu söyleyeceğini hissediyordum. Aletlerini herhangi bir deliğe sokmaktan hiç utanmıyorlar. Yemin ederim erkeklerin ne kadar ileriye gidebileceklerini gördüğüm için hayatımın geri kalanında bekâr kalacağım. Hepsinin yalancı olduğuna ikna oldum. Onlar porno yıldızları gibi seviştiklerini düşünüürken, biz sadece kalem aletlerinin işi bitene kadar dakikaları sayıyor, lime lime olmuş bir vajinaya sahip olmamak için dua ediyoruz. Kendilerini Tanrı’nın bize bir armağanı olarak görüyorlar.”

Tırnak teknisyeni bize baktığında kıkırdadı. Natalie ağzını açana kadar çok tatlı ve çok masum görünüyordu. İkimiz de özür diledik.

“İkimiz de hayatımızın geri kalanını bekâr olarak geçireceğiz.”

Bana beşlik çıktı. “O taklidi yapmak hiç bu kadar kolay olmamıştı.”

“Gerçekten,” dedim. Nat’ın evde olmadığı bir gün duşta pratik yaptıktan sonra artık bunu öğrendiğime emindim.

Salondan çıkıp birkaç saat alışveriş yaptıktan sonra öğle yemeği için mola vermeye karar verdik.

“Dün gece Daniel’la çıktım.”

Natalie’nin gözleri vegan sandviçinin arkasında genişliyor, filizler ekmeğin içinden dışına sarkıyordu. “İşten sonra kahveci çocukla mı çıktın yani? Yok artık!”

Gülerek başımı salladım. “Aynen öyle. Müşterim tam anlamıyla kafası iyiyken sevişmek istediği için şipşak içime girip çıktı ve bir saatte dört kez boşalsa da işim çabucak bitti.”

“Harika,” dedi. “Hızlı ve kolay para. Daniel’la tekrar görüşecek misin?”

Omzumu silkerek bir çubuk patatesi ketçaba batırdım. Daniel’la geçirdiğim gecenin olağanüstü geçtiğini söyleyemezdim ama eğlenceliydi ve kendimi onunla tekrar takılırken görebiliyordum.

“Ararsa hayır demem. Çok rahat ve hoş biri, ayrıca çok da sevimli. Sanırım ona göre fazlaca açık sözlüyüm ama bunu kabul etmiş gibi görünüyor. Kendisi bir doktor.”

“Bu şehirdeki diğer herkes gibi. Eğer doktor değilsen ya avukatsındır ya da borsacı.”

Bu söylediğine katılıyordum. “Doğru. Ya da model ve şarkıcı oluyorlar.”

Nat güldü. “Onunla iş sonrası görüşmek garip miydi?”

“Pek sayılmaz. Bu garip mi? Rahatsız olacağımı düşünmüştüm ama hiç rahatsız etmedi. Sence bu benim hakkımda ne söylüyor?”

Ona randevunun detaylarını ve mesleğim hakkında nasıl yalan söylediğimi anlattım. Natalie buzlu suyundan bir yudum aldı. “Ya iş ciddiye binerse? Mesela yakınlaşırsanız? Para için erkeklerle yattığını ona nasıl söyleyeceksin?”

Ona baktım ve aynı şeyi merak ettim.

Doğrusu, bilmiyordum. Herhangi bir erkeğin böyle bir şeyi nasıl kabulleneceğini gerçekten bilmiyordum. Bunu düşünmek bile göğsümü acıtıyordu; uzun vadede kendimi mahvedip mahvetmediğimi merak ediyordum.

Bir ilişki güven ve hoşgörü üzerine kurulurdu, yalan ve aldatma üzerine değil.

Bense tam bir ikiyüzlüydüm.

“İş ciddiye binmedikçe, bu gerçeği hiçbir erkeğe söyleyebileceğimi sanmıyorum. Nasıl yapabilirim ki? Hayatındaki erkek, vücudunu para karşılığı sattığını açıklasa nasıl karşılırdın?”

“Aynı şey olmadığını biliyorsun. Erkekler kadınlar gibi linç edilmiyor. Onlar için sorun yok ama bizim için var.”

İçimi çektim, sinirlenmişim. “Biliyorum.”

“Yine de sorun olur mu diye soruyorsan,” dedi Natalie sorum üzerine düşündüğünü belli ederek. “Sanırım bedavaya seks yapmadığı sürece sorun olmazdı, çünkü diğer türlü aldatmak olurdu.”

James’in beni bir daha görüp görmeyeceğini merak ederek, “Hiç aynı müşteriyle iki kez eşleştiğin oldu mu?” diye sordum.

“Evet, müşteri senden hoşlandığında seninle tekrar görüşmek ister. Bunu sürekli yaşıyorum.”

Bir an duraksadım ve ilk birkaç müşterimi düşününce paniklediğimi hissettim. “Ah, gerçekten mi? Umarım şu Hannibal denen adamla tekrar eşleşmem. Çok korkmuştum Nat.”

“Kızım, daha önce de söylediğim gibi, aldığım işleri anlat-sam delirirsin. Yine de hiçbirini reddetmeyerek benden istene-ni yaptım. Paradan vazgeçmek çok zor. Bağımlılık yapıyor. İki yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum ve bir milyon dolardan fazla kazandım. Bunu nasıl bırakabilirim? Yemin ederim paraları toplarken kafayı buluyorum.”

Ağzım açık kaldı. Gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şok içindeydim. İki yıl ve bir milyon dolar mı? Yok artık! Yalan söylüyordu.

“Ağzını kapat, sinek kaçacak.”

Sesimi alçalttım ve eğilerek, “Bir milyon dolar mı dedin? Bir milyon dolar. Yalan söylüyorsun. Sen tam olarak ne bok yiyor-sun Nat?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Her zaman böyle gitmiyor. Benim zamanım değerli. Jamaika’da bir yatta benimle bir hafta sonu geçirmek mi istiyorsun? Potansiyel müşterilerini eğlendirip paralarını zimmetine geçirmenin hayalini mi kuruyorsun? Elli bin dolar karşılığında varım.”

Nutkum tutulmuştu. Kısa sürede bu kadar para kazanmaya nasıl bağımlı olduğunu anlayabilsem de işi yapıp performans sergileyebilmesini ve müşterilerin birbirinden çılgın takıntı-larını geçiştirebilmesini aklım almıyordu. Biri hariç şimdiye kadar karşılaştığım her müşteriyle insanlığımın yontulduğunu hissediyordum.

“Kaç müşterin oldu?” diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. “Saymıyorum. Bunu yapmayı redde-diyorum, sana da öneririm.”

“Her seferinde benliğinden küçük bir parça kaybetmemeyi nasıl başarıyorsun?” diye sordum.

“Bir müşteriyle buluşmak için her evden çıktığımda, Şeytan tam arkamdayken İsa’nın neden yanımda yürüdüğünü merak ediyorum.”

Natalie de benim gibi hissediyordu ancak bunu benden daha iyi gizliyordu. Çok daha iyi. Az da olsa rahatladım.

Yutkundum ve sonra gerçekten ne hissettiğimi itiraf ettim. “Bazen bir müşterinin yanından ayrıldığımda benden bir parça kesip ateşe veriyorlarmış gibi hissediyorum.”

Nat, kollarını masanın üzerinde kavuşturup onlara yaslandı. “Başta ben de senin gibiydim ama birkaç ay sonra benim için her şey normalleşti ve rahatladım. Mesaj geldiğinde beynimi kapatıp hazırlanıyorum ve Natalia’ya dönüşüyorum. Bunu herkes yapamaz ama üst düzey eskortluk kazançlı bir iş ve ben de payıma düşen kısma sahip olmak istiyorum.” Duraksadı, benden utanmadan gerçek hislerini söyledi. “Devam etmen konusunda seni zorlayamam ama herkes başlangıçta aynı şeyleri hisseder. Kararsızlık öldürücüdür –seni ele geçirir– ama bu normaldir. Hissettiğin şey, erkeklerin senden bir parça almasına *izin vermenden* kaynaklanıyor. Buna izin verme. Bu saçmalığı durdur. Wall Street’te müşterisini dolandırarak becermek ve parasını almak üzere olan bir yatırım danışmanından farklı bir şey yapmıyorsun. Bu iş ancak sen izin verdiğinde sana olumsuz hissettirebilir. Buna sakın izin verme. Sadece evimizden çıkıp işine giderken Valentina oluyorsun. İş hayatınla özel hayatı birbirinden ayır.”

Başımı salladım ve bez peçetemi katlayıp tabağımın yanına bıraktım. Bu kararsızlık beni her seferinde etkilese de sonrasında parayı elime aldığımda işin rengi tamamen değişiyordu. Bunu paraya çok ihtiyaç duyduğum için yaptığımı hatırladım. Bu, kendim ve büyükannem için yaptığım bir seçimdi.

Natalie gözlerimin içine bakarak, “Bak, sana karşı dürüst olacağım,” dedi. “Lütfen bana kızma.” Midem bulanıyor, kendimi en kötüsüne hazırlıyordum. “Bunu tamamen kabullenmenin tek yolu, günün sonunda vücudunu para için satan bir kadın olduğun gerçeğiyle yüzleşmekten geçer. Yüzleşme ve kabullenme, kafandaki düşünceleri susturan şeylerdir. Benim görüşüme göre, zaten normal hayatımda da yaşayacağım tek gecelik ilişkiler için para alıyorum, ne farkı var ki? Bazıları diğerlerinden daha az heyecan verici, hepsi bu. Ben Versace giyen bir fahişeyim. Senin gibi.”

Bir bakıma haklıydı. İçimdeki bir şey, düşüncelerimi kontrol edip beni geride tutuyordu ve nedenini şimdi anlamıştım.

En büyük korkum Aubrey’i korkutmak değildi. Kim olduğumu biliyordum. Valentina’yı, kendimi kabul ettiğim ölçüde kabul edecek güce sahip olmaktı.

Valentina’nın kim olduğuna dair suçluluk ve utanç duygusu her sabah aynaya yansıyor, kendimi pis hissetmeme neden oluyordu. Valentina’yı da Aubrey’i sevdiğim gibi sevmeyi ve kabul etmeyi başarabilirsem iyi hissedecektim.

Bölüm 27

Bayramlar şehirde her zaman coşkulu geçerdi. Herkes canlanlıydı. Tika basa dolu sokaklar ışıklarla süslenir, vitrinler ortalama bir insanın alamayacağı eşyalarla donatılırdı. Yine de bu durum gülümseyen yüzlerin yollarında ilerlemesini engellemedi. Koşuşturma ve telaş heyecan vericiydi, ayrıca kar yağışının bir hüznün duygusu yaratmasını seviyordum. Buz gibi hava da yoldan geçen herkesi iyimserlikle canlandırıyor ve birkaç hafta içinde Rockefeller Center'da ağaç dikilip ışıklar yakıldığında şehir bir araya gelecekti ve bu beni mutlu ediyordu. Sanki herkes bir ve eşitmiş gibiydi. Herhangi bir ayırım yoktu. Kimse kimseye tepeden bakmıyordu.

Natalie'yle geçirdiğimiz günden sonra ciddi bir ruh muhasebesi yapmış, sonunda tutunduğum olumsuz görüşlerin çözülmesine izin vermiştim. Aubrey ile Valentina olmak arasındaki duygularımı ayırmak çok önemliydi. Bunu başardıktan sonra, işin getirdiği damgalanma o kadar da kötü hissettirmiyordu.

Hafta içi işlerimi minimum seviyede tuttum. Ödevler, pilates ve yeni müşteriler arasında yeterince meşgul olsam da normalde olduğum gibi stresli değildim.

Ayrıca geceleri uyumak için daha fazla ot içmem de başka bir konuydu.

Her hafta sonu sıraya koyduğum işler fena sayılmazdı; hız-

lı saksolar, müşteriye memnun etmeye odaklandığım takdirde gerçekten eğlenceli olabilecek bazı sapıkça seksler ve tabii ki cildimde izler bırakan birkaç tuhaf fetiş. Uyum sağlamaya başlamıştım ve bunun için kendimi suçlu hissetsem de rahatlamıştım da.

Christine'den aldığım bir sonraki mesajda kırmızı iç çamaşır giymem gerektiği ve müşterimle Sanctuary Cove'da buluşacağım yazıyordu. Kırmızı iç çamaşırına sahip olmadığım için dersten sonra alışverişe gittim ve giydiğim anda kendimi çok seksi hissetmemi sağlayan ateşli bir parça aldım. O kadar beğenmişim ki bir tane de siyah takım aldım.

Hapin etkisini göstermesini beklerken boğucu bir görünüm için saçlarıma gevşek dalgalar yaptım ve votka içmemeye karar verdim. Odalarda alkol vardı, bu yüzden oraya vardığım gibi bir kadeh alacak, gölgelerde bir sonraki kurbanımın gelmesini bekleyecektim.

* * *

Büyük bir yudum almak üzereyken kapı açıldı ve adam odaya dalınca yerimden sıçradım. Boyu posu nefesimin kesilmesine neden oldu. Bardağı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum alırken karnımdaki beklenti giderek büyüyordu. Dudaklarıma onun göremeyeceğini bildiğim bir sırıtış yerleşti.

James.

Sanırım o bir test müşterisi değildi.

Onu gördüğüm anda vücudum arzuyla yanıp tutuşmaya başladı. Tepeden tırnağa ısındığımı, vücudumun karıncalandığını ve bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm bu adama karşı

açlık duyduğumu hissettim. Onunla aynı ortamda bulunmak bile kalbimin çarpmasına neden oldu. Benden çok daha yaşlı ve daha deneyimliydi ama yine de benimle geçireceği saatleri satın alıyor, cinsel eylemler için *bana* para ödüyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışları yorucu bir gün geçirdiğini belli eden bir sertliğe sahipti. Takım elbisesinin ceke-tini çıkarıp koltuğa attıktan sonra kollarından birini süsleyen dövmelelerinin çarpıcı renklerini ortaya çıkarmak için kollarını sıvadı.

James yanımdan geçip pencerenin yanındaki bara doğru yürürken adımları genişliyordu. Ondan yayılan şeyin tadını alabiliyordum ve daha fazlası için sabırsızlanarak dudaklarımı yaladım. Perdeleri yarıya kadar açık olan barın önünde durdu ve kendine konyak olduğunu tahmin ettiğim bir bardak içki doldurdu. Karanlık, yapılı vücudunda gölgeler oluştururken bir yandan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kanımın damar-larımda hızlı aktığını hissederek, bakışlarımı ondan ayırmadan sertçe yutkundum.

“Paltonu çıkar Valentina,” diye neredeyse emretti sert bir sesle. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken kendime bunu engellemem gerektiğini söylüyor ama başaramıyordum. Sesini seviyordum.

Bir bardak daha dolduruşunu izlerken kehribar rengi sıvı kenarlara sığıyordu. Kemerimi çözüp paltomu çıkarırken ateşli gözleri vücudumu tarıyordu. Paltomu oturduğum sandalyenin arkasına bıraktıktan sonra baldırlarımı saran siyah bantlı topuklu ayakkabılarımla eşleştirdiğim baştan çıkarıcı dantel parçasını ortaya çıkardım.

Gözleri parladığında gördüğü şeyi beğendiğini bilmekten

zevk aldım. Dudaklarıma yerleşen baştan çıkarıcı gülümsemeyi anında fark etti. Güzel olduğumu inkâr etmiyordum. Harika göğüslerim vardı ve bu gülünç derecede pahalı takımın içinde muhteşem görünüyorlardı; James gözlerini benden alamadı. Seksi göründüğümü biliyordum.

Sertçe yutkunuyor, karşımdaki manzaradan çok hoşlanıyordum.

James bardağını masaya çarpıp bana doğru ilerledi. Uzun adımlarıyla aramızdaki mesafeyi sadece birkaç adımda kapattı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken bir adım geri çekildim.

Başını sertçe sallayarak, “Hayır, benden uzaklaşma,” dediğinde donakaldım. Kalbim James’in talebini beklerken hızla çarpıyordu.

Bir eliyle başımın arkasını avuçlarken diğeriyle kalçamın bir tarafını kavlıyor, acımasız bir öpücükle dudaklarını benimkilerle bastırıyordu. Dudaklarındaki konyak tadı beni kışkırtıyor, dudaklarımda küçük ısırıklar bırakıyordu. Sormuyor, istediğini hakkı varmış gibi alıyordu.

Talepkâr tutkusu içimdeki gizli bir şeyi ateşlediğinde öpücüğüne karşılık verdim; dilimi dilinin etrafında gezdirerek derinden okşuyor, ona ne kadar iyi olabileceğimi gösteriyordum. James hırladığında göğsümdeki titreşimi hissediyordum; parmakları tenime batıyordu. Ağzımın derinliklerinde kaybolurken geri adım atmak zorunda kalmıştım; beni tüketirken saçlarımı çekiştiriyordu. Evet. Ağzının içine inledim. Onu içime çekerken elleri sanki bana doyamıyormuş gibi vücudumun her yerindeydi.

Öpüşmeye ara verip dişleriyle alt dudağımı dişlerinin arasından fırlayana kadar çekiştirdi. Nefesim kesilmişti.

“Seni ilk gördüğüm andan beri güzel dudaklarını aletimin etrafında hissetmek istiyorum. Dizlerinin üzerine çöküp ben o seksi ağzının içine boşalana kadar beni emmeni istiyorum,” dedi gözlerime bakmak için çenemi kaldırarak. “Ve her bir zerremini yutmanı istiyorum. Anladın mı?”

Dudaklarım aralanmış, nefesim kesilmişti. Bunu gördüğünde gözleri dalıp ağırlaştı. İsteğini duyunca içimden ıslaklık sızmış, bedenim onu memnun etme isteğiyle tepki vermişti. İstedini yapmak istiyordum.

“Beni ağzına al Valentina.”

Emri üzerine içim eridi. Başımı salladım. Kesinlikle yapacaktım.

Aramıza uzanıp kemerini çekiştirirken ve pantolonunun düğmesini çözerken bedenim onun için yanıyordu. Kan akışımın hızlandığını hissediyor, aramızdaki çekimin ya da adı her neyse onun aynısını James’in de hissettiğini biliyordum. Pantolonunu kalçalarına doğru itip dokunduğumda çoktan sertleşmiş olduğunu hissettim.

Siktir! İçimde nasıl hissettiğini bilmek isterdim. Elime zar zor sığıyordu ve bir an panikle onu içime nasıl sığdıracağımı merak ediyordum, çünkü gecenin gidişatının bu yönde olduğundan emindim. Tanrı’ya şükürler olsun ki evden çıkmadan önce Hindistan cevizi yağı numarasını kullanmıştım.

Gömleğini hızla çıkarıp yere bıraktığımda James de pantolonunu çıkardı. Ellerimi göğsüne koyarak onu bir sandalyeye oturtana kadar geri ittim; bacakları çıplaktı ve genişçe iki yana açılmıştı. Aleti kalçalarının arasında sertleşmişti. Bakışlarımın, onun benimkine yaptığı gibi vücudunda gezinmesine izin verdim. 1.80’lik görkemli boyunun her santimini içime çektim.

Elli iki yaşına göre inanılmaz formdaydı ve profesyonel bir futbolcunun vücuduna sahipti; güçlü yapısıyla, istediğinde beni kolayca ikiye bölebilirdi.

İşte bu yüzden erkekleri –ve seks yapmayı– çok seviyordum. Bir erkeğin vücudu bütün gün bıkmadan bakabileceğim bir şeydi. Bana yapabilecekleri her şeyi, sahip oldukları gücü ve kuvveti düşündüm, bu da dizlerimin üzerine çökmemi sağladı.

“Vücudun... James. Siktir!” İç çekip dudaklarımı yaladım ve Valentina’nın nerelerde olduğunu merak ettim, çünkü bu tam bir Aubrey yorumuydu ve bu Aubrey şehvetli bir şekilde içimden sızmayı başarıyordu.

Dizlerimin üzerine çökmek üzereyken beni durdurdu. “Buraya gel,” dedi alçak sesle; neredeyse bir hırıltı gibi çıkan sesini iliklerimde hissediyordum.

Sandalyede oturduğundan, nereye gitmemi istediğinden emin olmayarak kucağına oturdum; ereksiyonunun aramızda sıkıştığını hissediyordum. Zevk dalgası sıcak bal gibi üzerime akıyordu.

James askılarımı omuzlarımdan aşağı kaydırды ve ortaya çıkan göğüslerimden birinin ucunu ağzına alıp ısırduğında keskin dişleri doğrudan içime bir şok dalgası gönderdi. Nefesim kesilmiş, zihnim bir anlığına kararmıştı. Dili sert göğüs ucunun etrafında gezinirken zevk dolu bir nefes aldım.

Başının arkasını kavrayarak onu göğsüme bastırdım ve sertliğine karşı hareket ettim. Kalçalarım acı verici bir şekilde yavaş, sanki onu kucak dansı yaparken beceriyormuşum gibi hareket ediyordu. Diğer göğsüme de aynı ilgiyi gösterdikten sonra boynumu yalayarak dişlerini tenime batırdı.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyordu. Dudaklarımdan bir iç çekiş sızdı.

Saçlarımı çekip boynumu ortaya çıkardı ve yoğun bir istekle bekleyen dudaklarıma öpücükler kondurdu. Sanki son kez birlikte olacaktı gibi birbirimizin içinde kayboluyorduk. James'in öpücükleri ön sevişme gibiydi. Hareketleriyle agresif, ne istediği ve nasıl alacağı konusunda açgözlüydü ama incelikle nasıl zevk vereceğini bilecek, dokunuşunun altında erimemi sağlayacak kadar da yetenekliydi.

James'in seks konusunda nazik olmadığını bilmek için onunla sevişmeme gerek yoktu. Ayrıca James'le seks yapmanın hoşuma gideceğini ve daha fazlasını isteyeceğimi bilmek için onunla seks yapmama da gerek yoktu.

Öpüşmeye ara vererek dizlerim pelüş halıyla buluşana kadar vücudundan aşağı kaydım. Aletini elimle kavrayıp birkaç kez hareket ettirdikten sonra ağzıma alıp olabildiğince derine ittim. James'in tüm vücudu gevşeyerek geriye yaslanmış, kalçaları rahatlamıştı.

Ona ilk görüşmemizde neler kaçırdığını göstermek üzereydim.

Eli başımın arkasını bulduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Çenesi bükülmüş, boynundan aşağıya doğru uzanan kalın bir damar vardı ve bu damar en muhteşem dövme desenine kadar uzanıyordu. Daha fazla zamanımız olsaydı, geri kalanını da incelemek isterdim. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki açlığı görmemek imkânsızdı. Bir erkeği memnun etmek, onun zevkten çıldırdığını görmek içimde bir şeylerin değişmesine neden oldu. Bunu görmek hoşuma gidiyordu. Cinsel çılgınlığımı uyandırıyor, benden daha fazlasını yapmam için beni cesaretlendiriyordu. James'in bana her bakışıyla, ona çok daha fazlasını vermek istiyordum.

Gözlerimi kapatarak dilimle aletini okşamaya odaklanırken içimde tırmanan arzuyu engellemeye çalışarak onu emiyordum. Kalçaları ileri geri hareket ediyor, ben ağzımı açıp onu daha da derine iterken nefes alışverişi derinleşiyordu.

“Lanet olsun Val... Ağzın...” diye inliyordu.

Val. Bu hoşuma gitti. Onu olabildiğince güçlü bir şekilde emerken seğirdiğini hissediyordum. Uzunluğunu sıkıca tutup elimi hareket ettirirken dizleri kasılıyordu.

“Hepsini al güzelim,” diye emrettiğinde ona kendini iyi hissettirmek isteyerek dediğini yaptım. “Aynen öyle, yut.”

James boşalmaya başladığında birkaç saniye nefes alamayacağımı bilerek derin bir nefes aldım. Aynı anda hem yutmak hem de emmek için sonuna kadar gitmeye hazırdım.

Kalçalarını yüzüme doğru iterken dişlerini gıcırdatarak, “Lanet olsun!” dedi.

Son damlayı da yuttuğumda ağzımı silmeye fırsat bulamadan beni kaldırıp yatağa fırlattı. Ben nefes almaya çalışırken James bana yaklaşarak dudaklarımı öptü. Vücudunun tüm ağırlığını üzerimde hissettiğimde gözlerim kapandı. James güçlü ve iriydi; bir öpücükle bana hükmetme şekli tüm benliğimi tüketiyordu. Bacağımı tutup kaldırdı ve sırtına doğru çekti. Parmaklarını bacaklarımın arasına getirdi ve iç çamaşırımı kenara kaydırarak iki parmağını içime soktu. Gafil avlanmış, onun etrafında kenetlenmişim ve mutlak arzu içinde inlemeye başladım.

“James...” diye fısıldadım boynunun arkasını tutarak.

Boynumu emerken, sakalları tüylerimi ürpertiyordu. Topuklarım yatağa gömülüyor, kalçalarım parmaklarına doğru yuvarlanıyordu.

“Seni, adını unutturana kadar becereceğim,” dedi boynuma doğru.

Tanrım, sesi kalp atışlarımı hızlandırıyor, bedenimi titretiyordu.

“Prezervatif yok,” dedi ve buna izin vermem imkânsızdı.

James geri çekilerek vücudumdan aşağı kaydı. Yataktan indi ve şaşkınlıkla bir masaya doğru yürüyüp çekmeceyi açtı. Çekmeceye uzanıp bir kap ve beyaz tüylerden oluşan, şeride benzer bir şey çıkardı. Yatağa geri dönerken benim gözlerim onun görkemli, erekte olmuş aletindeydi.

Dudaklarımı yaladım. Bir müşteriyle seks yapmayı dört gözle beklemem doğru değildi ama James’le durum farklıydı. “Bal tozu,” dediğinde başımı salladım.

Bu tatlı tozu daha önce duymuş ama hiç kullanmamıştım.

James kabın kapağını açtı ve içine beyaz tüylerden bir demeti bandırdıktan sonra vücudumun üzerine eğilerek nazikçe ve kışkırtıcı bir şekilde tozu omuzlarıma ve kollarıma serpti. Aplikatörü göğüslerimin üzerinde ileri geri çevirerek her yerimi, kokusu bana göre ahududuya benzeyen şeyle kapladı.

“Vücudunun her santimini yalayarak temizleyeceğim,” dedi. Hassas tenimde tüylerim diken diken oldu ve beklentiyle ürperdim. “Sonra seni kendi dölümle kirlenene kadar becereceğim.”

Evet, bunu çok istiyordum.

Topuklarının üzerine oturup, “Bacaklarını aç,” dedi.

Bacaklarımı açtım. “Bana her şeyini göster.”

Uzanıp bacaklarımı açtım ve malzemeyi şişmiş dudaklarımın üzerinden kaydırdım. James tüylerin üzerine biraz daha pudra sürdükten sonra onlarla ıslaklığımı okşadı. Daha fazla toz dökerken zevkle iç çekmiş, sırtımı kamburlaştırmıştım.

“James...” dedim tekrar ama bu daha çok bir yalvarışa benziyordu. Ön sevişme diye buna derlerdi.

“Çok ıslaksın,” dedi, gözleri benimkiler gibi arzuyla parlar-ken. “Aletimi dibine kadar içine sokup seni becermek için sabırsızlanıyorum.”

Tanrım, acı bana.

James tüyleri ve tozu yatağın üzerine koyup dökülmemesi için toz haznesinin kapağını kapattı. Bacaklarımın arasında nasıl hareket ettiğini izliyor, durması için ona uzanıyordum ama yeterince hızlı değildim ve bir şey söyleyemeden, beni iç çamaşırımın dantelinin üzerinden yalıyor, kadınlığımı ısirmaya çalışıyordu. Kalçalarımı, beni beceriyormuş gibi sıkıca tutuyordu. En azından öyle yapacağını hayal ediyordum.

“James, dur,” derken inliyor, sırtımı kamburlaştırıyordum.

Başı bacaklarımın arasından fırladığında neredeyse beni şımartmaktan kafası güzel olmuşa benziyordu. “Kahretsin. Harikasin.” Sonra tekrar işine döndü.

Olanlar karşısında kafam çok karıştı ve verdiği tepki için bedenimden nefret ediyordum. Onun dokunuşuna böyle tepki vermem doğru olmasa da kendime engel olamıyor, beni becermesini istediğimi belli eder şekilde davranıyordum. Tanrım, çok istiyordum. İçimde tırmanan arzuyu bastırmam gerekiyordu. Göğsüme doğru uzanıp ucunu o kadar sert sıktı ki klitorisimde bir zonklama meydana geldi. Zevkle bağırırken bedenimi ona doğru ittiriyordum.

Doğrulup yüzünü tutarak onu dizlerinin üzerine oturmaya zorladım ve kucağına oturdum. Göğüslerimi göğsüne bastırarak dudaklarını öptüm hem de ne kadar vahşi olduğumu umursamadan.

“Yaramaz cadı.” Sesi gırtlaktan geliyor, öpüşmemizi bölerken parmakları kalçama batıyordu. Beni yalayarak temizlemeye başlarken dili boynumda ıslak bir iz bıraktı. “Bu işler böyle yürümez tatlım. Yine de iyi denemeydi.”

Beni kendinden ittiğinde yatağa düştüm. Bileklerimi başımın üzerine sabitlemiş, üzerime eğilmişti. Gözleri parlıyordu ve benimkilerin de benzer görüldüğünden emindim. “Sevişirken kontrol hep sendeydi, değil mi?” dediğinde derin nefesler alıyordum.

Başımı salladım. Aletini yumuşak tenimin üzerinde hareket ettirirken, külotumun danteli tenime sürüyordu. Şişmiş ucunu ıslaklığım boyunca sürüklerken göğüslerim sertleşti. Aletinin ucunu emersem üzerindeki pudranın tadını alıp alamayacağımı merak ettim. Sertçe yutkunarak bunun gerçekten ne kadar hoşuma gittiğini duyması için bir inilti çıkardım. Önce onun boşalmasını sağlayabilseydim ben de boşalabilirdim. Çünkü gerçekten boşalmaya ihtiyacım vardı.

“Çoğu zaman erkekler klitorisi bulamaz. Yani evet, kontrol daima bende olmalı.”

Kaşlarını kaldırarak sırtıttı. “Oğlanlarla yatmayı bırakıp gerçek erkekler bulmalısın.”

“Yapılacaklar listeme ekleyeceğim,” dediğimde cevabıma kırdadı. İçeri ilk geldiğindeki kadar agresif olmadığı için mutlu idim. “Boşalmak istediğim için tüm işi kendim yapıyorum. Boşaldığım sürece hiçbir şey umurumda değil.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve ağır nefesler alıyorduk. Söylemem gerekenden fazlasını söylemiş olsam da kendimi durduramadım. Onunla konuşmak çok doğal geliyordu.

James başını indirdi ve bacaklarımın arasında kaybolmadan

önce dili, göğüslerimin uçlarında daireler çizdi. Dilini tenimde hissedebilmek için iç çamaşırımı çıkarmasını istiyordum ama dantelin üzerindeki ağzı daha baştan çıkarıcıydı ve neden çıkarmadığını anlayabiliyordum. Dili vücudumun her yerindeydi ve ıslaklığıma her ulaştığında nefesim kesiliyor, bu adama duyduğum arzuyla boğulacakmış gibi oluyordum. Dantelin üzerinden yaladıktan sonra iç çamaşırımı yana kaydırды ve sanki bana susamışçasına yalamaya başladı.

“Beni becermeni istiyorum,” diye itiraf ettim. Sesimi neredeyse tanıyamıyordum.

Telefonundan bir ses yükseldiğinde kaşlarını çattı. Üzerimden kalktığında dirseklerimin üzerinde doğrulup uzaklaşmasını izlerken her hareketini içime çektim. Erkeksiliği içimde bir şeyleri tahrik ediyordu ve bu hiç iyi değildi. Aslında beni korkutuyordu. Bu işi berbat etme şansım yoktu ama onun ağzını şimdiden özlediğimi hissedebiliyordum. İçimde uyandırdığı arzu, özleminden daha fazlasıydı. İçinde boğulmak istediğim bir ihtiyaçtı bu.

James pantolonunun cebinden telefonu çıkarmış, aletini okşayıp ucunu sıkarken ekranda bir şeyler okumaya başlamıştı. Onu izliyor, kendisiyle oynama şeklini erotik buluyordum. Kızaran göğüslerime ve sızlayan uçlarına baktım...

“Orospu çocuğu!” diye bağırarak pantolonunu ilikledi. Ben ne olduğunu anlayamadan giyinip odadan çıktı.

Bölüm 28

Eve girip Natalie'ye seslendiğimde cevap alamamış, buna şükretmiştim. Sanctuary Cove'da James'le yaşadıklarım yüzünden hâlâ çok gergindim. Herhangi bir açıklama yapmadan, erekte olmuş aletiyle gitmişti ve ben hâlâ kendi kendime gelin güvey olup olmadığımı anlamaya çalışıyordum.

Kesinlikle olmamıştım.

Burberry montumu üzerimden çıkarıp yatak odama fırlattım. Sanctuary Cove'dan ayrılmadan önce üstümü değiştirme zahmetine girmemiştim. Sadece eşyalarımı aldım ve oradan olabildiğince hızlı ayrıldım. Trençkot ve ince topuklu ayakkabılarla metroya binip eve dönmek tam bir fahişe turnusolü olsa da bunu umursayamayacak kadar tahrik olmuş durumdaydım.

İç çamaşırlarımın danteli klitorisime baskı yapıyor, ıslak dudakları üzerinde ipek gibi kayıyordu. Bacaklarımı birbirine bastırıp nefesimin altında inledim. Bedenim mutluluğun sınırlarındaydı ve umutsuzca bir orgazma ihtiyaç duyuyordu. Bacaklarımın arasına uzandığımda sıırılsıklam olduğumu fark ettim. Çok ıslak.

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm müşteriler arasında hiçbiri bana James'in hissettirdiklerini hissettirmemişti. Onda farklı bir şey vardı. Onu ve aletini düşünmek bile beni olağanüstü bir arzuyla dolduruyordu. Beni o kadar ıslak, muhtaç ve altüst

ediyordu ki düşünebildiğim tek şey oydu. Nasıl hissettirdiğini. İçimdeki hissini. Dilimdeki ıslaklığının tadı. Beni tekrar istemesini ve başladığı işi bitirmesini istiyordum. Kafam iyice karışmıştı.

Yatağıma uzanarak karnımın üzerine yuvarlandım; elimi bacaklarımın arasına sokup tüm ıslaklığımı kavrarken iç çektim. Bu his çok hoşuma gitti. Klitorisimi avuç içime sürterken bacaklarımı sıkıyor, dudağıma ısıırıyordum. Çok yaklaştım. Ağrıyan, hassas göğüs uçlarım sütyenimin danteline ve yorganıma sürtüyor, orgazma yaklaştığımı hissediyordum, ta ki bir ses beni hazırlıksız yakalayana dek.

Elim ıslaklığımın üzerinde duraklayarak sessizliği dinliyor, parmaklarım dudaklarımı okşuyordu. Kahretsin! Ses, cep telefonumdan geliyordu. İçten içe inledim. Bir türlü rahatlayamamıştım.

Yataktan kalktım ve işe gitmeden önce şifonyerin üzerine koyduğum telefonuma doğru yürüdüm. İsteyken kişisel telefonlarımızı yanımızda taşımamız yasaktı.

Mesajı okumak için ekranı hızlıca kaydırdım.

Daniel: Selam güzellik. Bu gece bir planın var mı?

Kendi kendime gülümsedim. Daha mükemmel bir zamanlama olamazdı.

Ben: Netflix gecesi?

Cevap balonu belirlediğinde göğsüm beklentiyle gerildi.

Daniel: Aklımı okudun! Hah!

Sırıttım. Tabii ki aklını okuyabiliyordum. Erkeklerin ne istediğini bilmek benim işimdi.

Konumunu atmasını söyledikten sonra telefonumu şifonyerin üzerine bıraktım ve temizlenmek için banyonun yolunu

tuttum. James'in dudaklarını hâlâ tenimde ve ıslaklığımın üzerinde hissettiğim için hızlı bir duşa ihtiyaç duyuyordum.

Üzerimdekini çıkarıp duşu açtım ve ıslanmaması için saçlarımı topuz yaptım.

Sıcak suyun altına girip birkaç saniye tadını çıkardıktan sonra bakışlarım duş başlığına kaydı. Doruk noktasına ulaşmaya çok yakındım ve hâlâ rahatlamak için can atıyordum.

Yapmamalıydım ama duş başlığına uzanırken kendimi durduramadım. James'ten başka hiçbir şeyi görmüyor ve duymuyorken olmazdı.

Duş başlığını bacaklarımın arasına yerleştirerek, suyu klitorisime yönlendirdim ve tüm vücudumu saran zevkten düşecek gibi oldum.

Evet, ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

"Aahh!" diye bağırdım coşkuyla, duvara yaslanarak. Keşke duş başlığını tutan James olsaydı. Suyun basıncı ve titreşim arasında, James'in ağzının bacaklarımın arasındaki görüntüsünü, dilimin kalın aletinin etrafındaki hissini düşünürken boşalmam uzun sürmedi.

Onunla zevkin doruklarına ulaşmanın dünyayı sarsacağına dair bir his vardı içimde.

Ağır bir nefes alarak iç çektim ve durulanmayı bitirmek için ayağa kalktım. Bir orgazm daha yaşayabilirdim ama Daniel bekliyordu ve onun evinde şansımın yaver gitmesini umuyordum.

Umarım ondan sonra doymuş olacaktım.

* * *

“Selam, Aub–”

Daniel kapıyı açtığında dudaklarına yapışarak selamını yarıda kestim. Kapıyı arkamdan kapattığında onu kapıya doğru ittim; ellerim vücudunda dolaşırken dilimi ağzına soktum.

“Hey, hey!” dedi beni yavaşlatmaya çalışarak. Ama fazla da uzaklaşmadı.

Gömleğine uzanıp çekiştirerek yere attım. Ellerim tekrar karnına gittiğinde karın kaslarını hissettim.

Daniel dudaklarıma karşı gülerken beni durdurmak için bileklerimi tutmaya çalıştı. “Genelde ilk randevularda seks yapmam.”

“Neyse ki bu bizim ilk randevumuz değil.”

“İyi noktaya değindin,” diye karşılık verdi Daniel.

Beni bir kez daha öpen Daniel, parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasından geçirerek elini gevşek buklelerimin etrafında kenetledi. Başımı geriye doğru çektiğinde bacaklarımın arasında bir arzu patlaması hissettim. Ağzının içine doğru inledim. Yatağına giden kısa mesafeyi geçerken birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attık. İlk defa çatı katlarının küçük olmasından dolayı mutluydum.

Onu yatağa itip üzerine tırmandığımda bakışlarıyla buluştum. Daniel’in gözleri kahverengiydi, *onunkiler* gibi mavi değildi. Tanrı’ya şükürler olsun.

“Üzerine oturmak istiyorum,” dedim ağır nefesler alırken.

“Nasıl istersen tatlım.”

Bana öyle deme demek istesem de vazgeçtim.

“Kalçalarımı sıkıca tut. Benimle savaşmanı istiyorum.” Haşinliğe ihtiyacım vardı. Zorlanmaya, zevk için savaşmaya ihtiyacım vardı.

Şefkatli bir sesle, “Seni incitmek istemiyorum,” dediğinde bu beni rahatsız etti.

“Sorun yok. Yap,” derken ona doğru eğildim.

Başını salladı.

“Prezervatif,” dediğimde komodine uzanıp bir tane aldı.

Paketi dişlerimle yırtıp açtım ve prezervatifi taktıktan sonra üzerine oturdum. Başım geriye doğru düşüyor, gözlerim kapanıyordu. Onun içimde büyüdüğünü hissettiğimde boğazımın arkasından bir inilti yükseldi.

İşte bu...

Derin bir nefes alarak kalçalarımı kaldırdım ve James’e baktım.

Kahretsin! Daniel demek istedim.

Daniel’a baktığımda şefkatli gözleriyle karşılaştım. Beni istediği açık olsa da James’in beni çıldırtan o açlığı yoktu. Kalçalarımı tutarak beni aletin üzerinde hareket ettirse de istemediğim halde bana nazik davranıyordu. Etimi sıkırmıyor ya da parmakları, James’in bacaklarımı ayırıp arasına girdiğinde yaptığı gibi etime batmıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *James’i neden aklımdan çıkaramıyordum?*

Vücudum hızlanıyor, üzerinde zıplarken dolgun göğüslerim de benimle aynı tempoda hareket ediyordu. Zevk alsam da henüz orgazm olmaya hazır değildim. Daniel homurdanıyor, vücudu sertleşiyordu. Sonunda kalçalarımı istediğim şekilde kavradığında dudaklarımda tembel bir gülümseme belirdi. Yaklaşıyordum. Aşağı baktığımda Daniel’in çoktan boşalmış olduğunu gördüm. Başını arkaya doğru eğmiş, boynundaki damarları ortaya çıkmıştı. Göğsü arzuyla kızarmıştı; James’in bo-

şalmak üzereyken nasıl olduğunu, boğazından yükselen sesleri ve güçlü vücudunu düşündüm.

James'in üzerine oturduğumu hayal ettiğimde klitorisimde bir zevk patlaması meydana gelmiş ve sonunda boşalmama neden olmuştu.

Valentina tarafımın, Aubrey tarafımın önüne geçmesine izin verdiğim için kendime çok kızgındım ve kafam karıştı. Boşalıp rahatlamış olsam da bu yeterli değildi ve cinsel olarak tatmin olmuş hissetmiyordum. Yanından bile geçmiyordum.

"Kıpırdama," dedim biraz hırıltılı bir sesle.

Daniel'in üzerinden kalkıp arkamı döndüm ve birkaç saniye içinde aletini tekrar içime soktum. Başka birini becerirken James'in yüzünü hayal etmek istemiyordum. Aubrey olarak kendi zevkime odaklanmam gerekiyordu.

"Siktir! Bebeğim! Bu şekilde harika hissettiriyor," dedi Daniel. "Siktiir!" dedi bir kez daha, bu sefer uzatarak.

Üzerinde sert ve hızlı şekilde hareket ederken içimde mutluluğun yükseldiğini hissediyordum. Bu pozisyonda, sertleşmiş aletini farklı bir açıdan hissedebiliyordum ve orgazmıma odaklanmama yardımcı oluyordu. Gözlerimi kapattığımda, içimde hızla yükselen başka bir orgazm dalgası hissettim ve göğüs ucumu çimdiklemek için uzandım. Sertçe bükerek baskı uyguladığımda hem acıdan hem de zevkten aletinin etrafında kasılıyordum.

"Ah, evet," dedim nefes nefese. "Beni daha sert becer Daniel."

Tanrı'ya şükürler olsun ki dediğimi yaptı. Kalçalarını sertçe her itişinde, sonunda doyduğumu hissetmek için ihtiyacım olan zevk türünü hissetmeye başladım. Üzerinde boşalırken ereksiyonunun etrafında kasılıyordum. Daniel derin bir inilti çıkardı ve birlikte zevkin doruklarına ulaşırken tekrar boşaldı.

Nefes alışverişimi düzenlemeye ve toparlanmaya çalışırken birkaç saniye olduğum yerde kalakaldım. Tekrar hareket edebilecek durumda olduğumu hissettiğimde, Daniel'in üzerinden kalkıp kendimi yatağa attım. Prezervatifi çıkarıp yere atışını izledim. Aleti sıırılsıklam olmuş halde parlıyordu ve onu okşamak, ona dokunmak için uzanmak istesem de yapmadım.

"İçeri girdiğinde beklediğim son şey buydu," dedi Daniel, huşu içinde tavana bakarak.

"Netflix gecesi dediğimde ne bekliyordun? Saçımı örerken sana kitap okumamı mı?"

Daniel kahkaha atarak yan döndü. "İçeri girdiğin anda bana saldırmanı beklemediğim kesin. Vahşi bir hayvan gibiydin."

"Özür dilerim." Yüzüm kızardı, James yüzünden öfkeli ve kontrolsüz bir seks düşkünü gibi davrandığım için kendimi kötü hissettim. Ona neden bu kadar takmıştım?

Daniel uzanıp kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşadı. "Dileme. Sorumluluk alan kızları severim."

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Kendime engel olamadım. Çok tatlı görünüyordun," diye yalan söyledim. Ona neden bu kadar azgın olduğumu söyleyemezdim. Acilen giderilmesi gereken bir arzum vardı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Daniel.

"Teşekkürler. Senin için neşe kaynağı olduğum açık," dedim gülümseyerek.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni sevdim," dedi bu kez sessizce. "Şimdiye kadar sadece birkaç kez karşılaştığımızı biliyorum ama her seferinde beni fazlasıyla mutlu ettin. Seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirmişti ve ses tonundaki sa-

mimiyet dikkatimden kaçmadı. Sevimli biriydi ve yatakta da fena sayılmazdı. Randevumuz da gerçekten keyifli geçmişti. Benim için uygun biri olabilirdi; Valentina tarafımı dengeleyecek ya da hayatıma biraz normallik katabilecek biri. Gerçeğe karşı fantezi. Fahişeler normal olabilir miydi?

“Sence o gün kahveyi sipariş etmemiş olsaydım benimle konuşur muydun?”

Başparmağı çenemi sıyırdı. “Evet. İçeri girdiğim anda tuhaf bir şekilde sana çekildim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki konsantre olmuş, hayatını sorguluyor gibiydin. Seninle konuşmam gerektiğini biliyordum ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu mutlaka bulacaktım.”

“Daniel,” dedim izlendiğimi bilmekten utanarak. “Bir kadına nasıl yaklaşman gerektiğini iyi biliyorsun.”

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve tanıştığımız anı düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Telefon numaramı istediğimde hayır diyeceğini hissetmiş olsam da bir daha görüşeceğimizi umuyordum. Üç shot isteyen kadın az bulunur.”

Ses tonundaki nezaket karşısında yutkundum. Dokunuşu şefkatli, sözleri yumuşaktı ve bu, göğsümde bir kıpırtıya neden oldu.

“Vazgeçmediğine sevindim,” dedim ona doğru eğilerek.

Kollarını belime dolayarak beni sırtüstü yatırdı. Boynunun sertleştiğini hissettiğimde gözleri parladı. Bakışları kalbimin hızlanmasına neden oldu ve şaşırtıcı olsa da hoşuma gitti.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni nefessiz bırakacak şekilde öptü.

Bölüm 29

Christine bu hafta iki kez James'le görüşmemi istemişti ve ikisini de reddetmişim. Bir kez daha tekrarlanırsa beni yeniden değerlendirmek için yanına çağıracağını biliyordum. Bu işi kaybetme lüksüm yoktu ama onu tekrar görüp görmemem konusunda kendimden emin olamıyordum. Aynı zamanda ondan vazgeçmeye de hazır değildim.

Gerçek şuydu ki onun yanında olmayı seviyordum. Sesini seviyordum. Tanrım, kelimeleri telaffuz edişi, sanki boğazının derinliklerinden geliyormuş gibiydi. Takım elbisesinin içindeyken de, çıplakken de kendinden emin duruşu... Ama hepsinden önemlisi, vücudumu satarak para kazanmamdan dolayı beni küçümsemiyordu. Eskort olma kararımı yargılamamıştı. Bu iş yüzünden kendimi değersiz hissetmeme neden olacak tek bir bakışı bile olmadı. İlk karşılaşmamızdaki tüm “eşitiz” konuşmalarıyla beni inandırmayı başarmıştı.

“Aubrey?” Daniel düşüncelerimden sıyrılarak tekrar ona odaklanmamı sağladı.

Beni inceledi. Aklımdan geçenleri sormak istediğini anlayabiliyordum, o yüzden hızlıca bir yalan söyledim.

“Özür dilerim, büyükannemi düşünüyordum.”

Siktiğimin James'i!

“Onunla yakın mısın?” diye sordu, makarnayı çatalına takarken.

Hiç gitmediğimi söylediğim için beni Carmine's Italian Restaurant'a götürmekte ısrar etti.

İtirafım karşısında neredeyse şaşkına dönmüştü ve şimdi burada devasa bir tabak votka soslu makarna yiyorduk. İçine ançüez istemesi dışında, hem muhteşem görünüyordu hem de tadı harikaydı.

"Yakınız. O benim en iyi arkadaşım. Geçen hafta onu Şükran Günü yemeğine çıkardığımdan beri onunla konuşmadım, bu da beni endişelendiriyor. Morali bozuk gibi görünüyordu ama bunu gizlemeye çalışıyor gibiydi."

Büyükannemin daha ağır hareket ettiğini fark etmiştim; kendisi bunu havaya ve kireçlenmeye bağlıyordu. Birkaç hafta önceki öksürüğü de hâlâ devam ediyordu. Onu el yapımı, sipariş üzerine hazırlanan İtalyan yemekleri için Elio's Ristorante'ye götürdüğümde gözleri şaşkınlıkla parladı. İtalya'dan gelen bir göçmen olan sahibi, cuma geceleri ve tatil günlerinde İtalyan Operası şovlarıyla tanınıyordu ve fırında istiridye ve dana eti yemekleri müşterilerin favorisiydi. Büyükannemin burayı seveceğini biliyordum. Hatta Gottilerin sık sık ziyaret ettiğine dair söylentiler vardı. Hesabı nasıl ödeyeceğim konusunda endişeliydi ve bir kısmını ödemeyi teklif etti. Ona sırf bu gün için fazladan bir bakıcılık işi aldığımı söyledim ve dikkati başka bir yerdeyken çantasının dibine bir ellilik sıkıştırdım. Ona yalan söylemekten nefret etsem de gerçeği söylemekte zorlanıyordum.

"Neden onu ziyaret ederek sürpriz yapmıyorsun? Buna bayılacağından eminim," dedi Daniel; sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Onu öğle yemeğine çıkarabilirsin. Nelerden hoşlanır? Onu mutlu edecek bir şeyler alabilirsin."

Önerisi kalbimi ısıtmış, yumuşamama neden olmuştu. Daniel'in bizim için sipariş ettiği Chianti'den küçük bir yudum aldım.

"Olabilir. Kedilerine kafayı takmış durumda; onlar için bir şeyler almak onu çok mutlu edecektir."

"Kedilerin yakalayabilmesi için birkaç fare götür."

"Daniel!" dediğimde ne demek istediğimi anında anladı.

Gülüşü çok çekiciydi. Bana bakarken başını öne eğmesi çok sevimliydi. Dudağını yaladı.

"Biliyor musun, anneme senden bahsettim. Seninle tanışmak istiyor."

Donup kaldım. Ailesiyle tanışmaya henüz hazır değildim. Daniel'in büyükannemle tanışması aklımın ucundan bile geçmedi.

"Sence de biraz erken değil mi? O kadar da uzun süredir birlikte değiliz."

Kafamda haftaları saymaya başladım ama söylediği şey kafamı o kadar karıştırmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordum. Şarap kadehimden büyük bir yudum alarak bitirirken Daniel'in kıkırdayarak beni izlediğini fark ettim.

"Sana evlenme teklif etmedim. Sakin ol."

"Başka kültürlerde bu aynı anlama geliyor."

Dudaklarım seğirdi. "İlişkiyi bir sonraki seviyeye taşımak gibi düşünebilirsin. Ya o ana kadar davetli olduğumu bile bilmediğim Noel yemeğine kiminle katılacağımı sorarsa -ki bu konu hakkında daha önce konuşmadığımız için bizim için çok garip bir hale gelir- ve bir gün çocuk sahibi olup olmayacağımızı sorarsa?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim endişeyle atmaya baş-

lamıştı. Tüm bunların gerçekte yaşanabilme ihtimali bile beni endişelendiriyordu. Ne buna ne de insanlara dadılık hakkında daha fazla yalan söylemeye hazırdım. Ya sonunda ailesini gerçekten sevmeye başlarsam?

Daniel omuz silkti. “O zaman ona ikizlere hamile olduğunu ve gelirken kek getireceğini söyleriz.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak hem şaşkınlık hem de dehşet içinde ona baktım. “Şeytan!” dedim gülerek. “Çok kötüsün. Ben panikten içten içe ölürken sen bu durumdan zevk alıyorsun.”

Daniel masanın diğer ucuna uzanıp elimi tuttu. Bana bir kadeh daha kırmızı şarap doldururken parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Çok tatlısın, ayrıca verdiğin tepkiye bayıldım. Dürüst olmak gerekirse ben de böyle bir şeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Büyükannen ve işgüzar annemle ne zaman tanışacağımıza birlikte karar veririz.”

Şükürler olsun ki omuzlarım gevşemiş, az da olsa rahatlamıştım. Bu kadar rahat ve nazik olması beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Gerçekten mi? Hazır olmamam senin için sorun değil mi?” diye sordum.

“Elbette değil,” diye cevap verdi Daniel. “Seni ya da herhangi birini rahat olmadığı bir duruma sokmayacağım, çünkü aynısını ben de yaşamak istemem. Sonuçta ne ekersen onu biçersin.”

Ona hak verdiğimi belli etmek için yavaşça başımı salladım. Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Beni buna zorlamadığı için minnettardım. Daha çok erkendi ve henüz hazır değildim.

“Henüz evlenmemiş olmana şaşırdım.”

Daniel birlikte olduğu kişiyi ve onun isteklerini önemseyen biri gibi görünüyordu.

“Birkaç yıl önce nişanlanmıştım.” Gözlerine karanlık bir bakış yerleşti.

Duruşunu dikleştirdi. Geçmiş ilişkilerimiz hakkında pek pek de konuşmamıştık. Geçmişte kiminle birlikte olduğu şu an için bir önem taşımadığı için umurumda değildi ama bu farklıydı. Bu neredeyse evlilik sayılırdı.

“Ne olduğunu sorabilir miyim?”

Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. “Yalan söyleyen ve ihanet eden bir fahişeydi.”

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra kadehimi masaya bıraktım.

Eskortluk yapmak, beni yalan söyleyip ihanet eden bir fahişe mi yapıyordu?

Odamda sakladığım, çoğu insan için ihanet olarak değerlendirilebileceğinden emin olduğum çift haneli rakamlara sahip işlerden gelen bir birikimim vardı. Birine duygusal olarak bağlı olup olmamamızdan bağımsız olarak, sevgiliniz dışında başka biriyle seks yapmak aldatmaktı. Yani evet.

Ne diyeceğimi bilemediğimden cevap veremedim. Bunun yerine kadehime uzanıp hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmasını umarak büyük bir yudum aldım.

“Ben öğrenene kadar aylarca en iyi arkadaşımla yattı. İkisinden de uzaklaştım. O zamandan beri ciddi bir ilişkim olmadı,” dedi kızgın bir sesle. “Ta ki seninle karşılaşana kadar.”

Tabii ki bedenini para karşılığında satan bir kadına ilgi duyuyordu.

James hariç, müşterilerimle seks yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Aramızdaki şey sadece seksten ibaretti. Ya da oral seks. Birbirinden tuhaf fetişler. Hiçbiri beni rahatsız etmiyordu ama içimden bir ses Daniel'in bu konu hakkında fikirlerinin farklı olacağını söylüyordu.

O anda Daniel'a çifte hayatımdan uzun süre bahsetmemeye karar verdim. Doğru zaman geldiğinde onu karşıma alıp bu işi onunla tanışmadan önce de yaptığımı söyleyecektim.

Sonunda içimi çekerek, "Üzgünüm Daniel. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," dedim.

Sanki düşünceleri karanlıkmiş ve oraya geri dönmek istemiyormuş gibi başını salladı.

"Bir ilişkiden beklediğim iki şey vardır: dürüstlük ve sadakat. İyi bir insan olmak o kadar da zor değil. Birine âşıkken bu ikisini yıkıp geçmekten daha kötü hiçbir şey yoktur." Durakladı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Evlendikten bir yıl sonra onu da aldattı."

Daniel nefesinin altından homurdanmış, dudaklarında intikamcı bir gülümseme belirmişti; ilahi adaletin tecelli etmesinden mutlu olduğu hissine kapıldım.

Hesap ödendikten ve dışarıda el ele yürüdükten sonra ona doğru eğildiğimde kolunu omzuma koyarak bana sarıldı.

"Bunu sevdim," dedi usulca. "Yemek için teşekkürler."

Aramızdaki rahatlık, göğsümde beklenmedik bir sıcaklık yarattı. Daniel'la vakit geçirmek güzeldi ve kısa bir süre için ilişkilerin böyle hissettirmesi gerekip gerekmediğini merak ettim. Gözlerim etrafta dolaşan, hatta koşturan insanlara takıldı. New York bir yarış yerinden ibaretti ve bir kez olsun acele etmek zorunda olmamak iyi hissettirmişti.

Daniel bakışlarını bana çevirdiğinde ona tembel bir gülümseme sundum. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

“Bunu da seni de sevdim Aubrey. Senden tek istediğim bana kazık atmaman. Benim atmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Genelde ilişkilerden kaçınıyorum ama senin için elimden geleni yapmaya çalışıyorum Daniel,” dedim içimi kemiren suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak.

“Denemen yeterli. Bacaklarını başka bir adam için ayırma, ben de aletimi başka bir kadına daldırmayayım. Birlikte parlayacağız. Seninle ciddi bir ilişki yaşamak istiyorum. Sevdiğim kadını başkalarıyla paylaşmak bana göre değil.”

Aslında çok şey istemiyordu. Normal bir ilişkide doğal olan buydu ama benim midem duyduklarımdan sonra ekşimeye başlamıştı, çünkü yarın geldiğinde, adını bile bilmediğim bir adam için bacaklarımı açıyor olacaktım.

Göğsüm sıkışıyor, dudağımın içini ısıırıyordum. Belki bir ilişkiye başlamak kötü bir fikirdi ama o beni sağlıklı ve mutlu hissettiriyordu, çünkü çok şey talep etmiyordu. Daniel hem yakın arkadaş hem de erkek arkadaş olabilecek o erkeklerdendi.

O benim normallik anlayışımı.

Metro merdivenlerinden inip yollarımızı ayırmak üzereyken, yanında karton bir bardakla kirli bir duvara yaslanmış genç, ürkek bir kız gördüm.

Onun için üzıldüm. On yedi yaşından büyük olamazdı.

Ondan birkaç adım ötede durup çantama uzandım ve içinden birkaç kâğıt para çıkardım. Parayı sıcak bir yemek ya da yatacak bir yer bulmak için kullanmasını umuyordum ama görünüşe bakılırsa ilk durağı uyuşturucu almak olabilirdi.

Çantamı kapatırken Daniel bir elini benimkinin üzerine

koydu. Bana doğru döndüğünde ve gözlerine baktığımda sert bir bakışla karşılaştım.

“Ona para verme,” dedi kararlı bir sesle.

Kaşlarımı çattım ve bana ne yapmamam gerektiğini söylemesine sinirlendim. Burnumdan nefes vererek, aşırı tepki vermemeye çalıştım. Evsizlere para verilmesine neden karşı olduğunu anlıyordum. Bizlere küçük yaştan itibaren sokaktaki muhtaçlara asla para vermememiz gerektiği öğretiliyordu ama elimde değildi. Yardım edebildiğim her an ettim ve şimdi daha fazlasını yapmaya çalışıyordum.

“Ben her zaman paramın bir kısmını paylaşıyorum.”

“Bu paylaşmak değil Aubrey. Bu bir bağımlılığı beslemek. O parayla uyuşturucu alıp kafayı bulacak. Paranın bir kısmını bağışlamak istiyorsan bir kiliseye bağış yap.”

Gözlerim kısıldı. “Ben kiliselere bağış yapmam. Onlar yozlaşmış.”

“O zaman evsiz yurduna ver, sokaktaki serserilere değil. En azından oralarda düzgünce kullanıldığından emin olabilirsin.”

“Ya fikrini değiştiren o kişi ben olabilirsem?”

Başını salladı, sesi sertti. “Böyle bir şeyin olmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Haklı olabilirdi ama yine de denemek zorundaydım.

Daniel uzun bir nefes vererek kabul etti. “Sana paranla ne yapacağını söylemeyeceğim ama keşke bunu yapmasaydın. O kız kolayca iş bulabilecek kadar genç. Sadece tembel.”

Etrafindan dolanarak parayı elime aldım ve simsiyah giymiş, vahşi saçlı kıza doğru ilerledim. Kimse onun ne yaptığını ya da ne düşündüğünü bilmiyordu ama belki parayı kendini uyuşturmak için kullanmayacaktı. Belki bir pezevenge koşup parayı

onun ellerine vermeyecekti. Belki New York'tan, nasıl karşı koyacağınızı bilmediğiniz takdirde sizi diri diri yiyecek olan bu şehirden bir an önce uzaklaşmak için para biriktiriyordu.

Göz göze geldiğimizde bana kahverengi, endişeli gözlerle baktı. Onun için hemen endişelendim, çünkü sokakta kalan ve uyuşturucu bağımlısı olan tipik evsizlere benzemiyordu ve çok gençti, dolayısıyla etkilenebilirdi. Bir şansı vardı. Sokaklarda hiç yaşamamış olsam da büyükannem birkaç kez evinden çıkarılmaya çok yaklaşmıştı. Merhamet dolu bir kalbim vardı ve kimse-nin, özellikle de gençlerin zor bir hayat yaşamasını istemezdim.

Yeterince yaklaştım ve açık olan eline uzandım. Kirli avucuna birkaç yüz dolar koydum ama ben gidene kadar bunu bilmeyecekti, çünkü parayı herkesin içinde saymayacağı kesindi.

“Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun,” dedim usulca. Kız başını salladığında haklı olduğumu bildiğini hissettim. En azından öyle olduğunu umuyordum.

Geri adım atarak Daniel'in elini tuttum ve ayrı yollara giden trenlere binmek için merdivenlerden aşağı indik. Yeraltı idrar kokuyordu ve burada sadece sıcak kalmaya ve ertesi güne çıkmaya çalışan daha fazla evsiz vardı. Saf değildim. Çoğunun uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve birkaç yüz dolar verilirse bir sonraki uyuşturucu alışverişini yapmak için harekete geçeceklerini biliyordum. İç çektim. Daniel'in buna neden karşı olduğunu anlasam da genç bir kıza para vermemi engellemeye çalışması beni rahatsız etmişti. Uyuşturucu bağımlısı olduğu belli olan birine para vermeye çalışmıyordum. Hâlâ savaşma şansı varmış gibi görünenleri ya da gerçekten sokaklarda olmaktan başka seçeneği olmayanları bulmaya çalışıyordum. Ayrıca paramla ne yapacağım benden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Bölüm 30

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!” diyerek eve daldım. Her şeyi tezgâhın üzerine bırakıp panik içinde odama koştum.

“Ne oldu?” diye sordu Natalie, odama doğru yürürken.

Arkamı dönüp onu tepeden tırnağa hızlıca süzerek, “Sen burada mıydın?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Uyandığımda kendimi bok gibi hissettiğim için derse gitmedim. Karda yürüyecek havamda değilim. Sen neden okulda değilsin? Bu hiç sana göre değil.”

Küçük dolabımı karıştırmaya, kıyafetlerimi oradan oraya itmeye başladım.

“Christine dersin ortasında mesaj attı. Yeni bir müşteri için on beş bin dolar teklif etti.”

Natalie kaşlarını çatı. “Tek bir adam için fazla gibi.”

“Ben de öyle düşündüm ama detayları sormadım. Zaten hiç sormuyorum. Garip bir sapkınlığı olduğunu düşündüm. Daha önce hiçbir iş için bu kadar para almamıştım. Nasıl reddedebilirdim ki? Düşünsene Nat, büyükannemi Karayipler’de bir geziye götürebilir, onu birkaç hafta da olsa soğuktan kurtarabilirim. Belki öksürüğüne bir faydası olur. Ona bir tatil kazandığımı söyleyebilirim.”

Natalie kıkırdarken telefonum cebimde titremeye başladı. Elime aldım ve Daniel’dan gelen mesajı okudum.

“Lanet olsun!”

“Ne oldu?”

“Daniel yazıyor. Randevumuzu teyit etmek istiyor ama iptal etmek zorundayım. Bu durumda ne yap–”

“Büyükannen için acil bir durum!” diye sözümü kesti Nat.

Mesaj attıktan sonra cevabını beklemeden telefonumu bıraktım. Bakışlarımı Natalie’ye çevirdiğimde onun çoktan yanımda dikilerek dolabıma baktığını gördüm.

“Söyle bakalım, hangi konuda yardıma ihtiyacın var?”

Dantelli, destekli sütyenimle ona uygun altını çıkardım. Uyluk hizasında dantel çoraplar ve jartiyer giymeye karar verdim. Nat’a baktım ve takımımı yatağın üzerine serdim.

“Hastaysan dinlen,” diye ısrar ettim.

“Sus ve anlat.”

“Ben makyajımı yaparken saçımı yapar mısın?”

İki saatten az bir süre sonra Midtown’da Baccart Hotel’e girmiş, asansöre binerek çatı katındaki süite çıkmıştım. Önümüzdeki dört saatin sonunda ödememi alacaktım. James’i saymazsak, daha önce bu kadar uzun süre çalışıp on beş bin dolar aldığım bir iş olmamıştı. Beni neyin beklediğini bilmediğim için gergindim. Bildiğim tek şey, bu işi berbat etmek istemediğimdi.

Hindistan cevizi yağı. Boğaz spreyi. Hap. Votka.

Hazırdım.

Bunlar, bu alanda çalışan her kızın cephaneliğinde olması gereken şeylerdi.

Asansör durup kapılar açıldığında yavaş bir nefes vererek sakin kalmaya çalıştım. Eldivenlerimi çıkarıp çantama koyduktan sonra koridorun sonuna doğru yürüdüm. Christine bana kapının kilitli olmadığını, hemen içeri girebileceğimi söylemişti.

Karanlığa gömülmüş devasa süite adım attım. Panjurlar yarıya kadar açıldı ve çevredeki gökdelenlerden gelen ışıklar beni içeri çeken tuhaf bir cazibe yaratıyordu. Odada vanilya kokusu hâkimdi ve tüm yüzeylerin üzerinde orkideler vardı. Süitte büyük beyaz fayanslar, abartılı bir karyola sayvanıyla beyaz yatak çarşafı ve odanın ortasında asılı olan olağanüstü bir kristal avize vardı. Duşun sesini duyduğumda kendime bir içki doldurup müşterimi bekleme kararı verdim.

Üç basamak çıkarak salona girdim ve durdum.

Kalbim sıkışıyor, sessizce nefes alıyordum. Köşede elinde içkiyle oturan biri vardı. Döndürdüğünde buzlar bardağa çarptı. Yüzünü göremesem de bacak bacak üstüne atmıştı ve siyah ayakkabıları karanlıkta parlıyordu. Havada parfümünün kokusu vardı ve bu koku o kadar çekiciydi ki yoğunluğunu göğsümde hissedebiliyordum.

“İzini sürmesi zor bir kadınsın Valentina,” dedi karanlıktaki ses, omurgamdan aşağı doğru yayılan ve beni tamamen tüketen bir ürpertiye neden olarak.

James.

Sertçe yutkundum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak ona doğru yürüdüm. Dokunuşu için hem sabırsızlanıyor hem de bana hissettireceklerinden dolayı tedirginlik hissediyordum.

Yaklaştığımda pencereden süzülen ışıkla kısmen aydınlatılmış yakışıklı yüzüyle karşılaştım; gözlerimiz hemen buluştu. Üzerinde olgun yaşını vurgulayan gri bir gömlek vardı.

Dudaklarım bir iç çekişle aralandı ve ona yaklaştığım her adımda bedenim açlıkla kıpırdanıyor olsa da elimden geldiğince kontrolü kaybetmemeye çalıştım.

“James. Seni görmek ne güzel.”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi James, ateşli bakışlarını bedenimde gezdirerek. “Söylesene, beni görmeyi neden reddettin?”

Gözlerimi kırpıştırarak Aubrey düşüncelerimden sıyrılıp Valentina’ya geçiş yaptım. Birkaç şişe içkinin bulunduğu cam masaya doğru ilerledim. “James, başka müşterilerle de görüştüğümü bilmelisin. Ancak bu kadar vakit ayırabiliyorum,” dedim içki şişesini kaldırarak. Kendime iki parmak tekila doldurdum.

“Tek müşteri olmak için ne kadar ödemem gerekiyor?”

Dudağımın iç kısmını ısırdım ve on santimlik topuklu ayakkabılarımla ona doğru yürüdüm. Bardağımı onun sandalyesiyle benimki arasında duran masaya koydum. Kemerimi çözerek ceketimi çıkardım ve sandalyenin koluna bıraktım. Bakışları yumuşamış, vücudu gevşeyip arkasına yaslanmış olsa da bana beş yıldızlı bir yemekmişim ve açlıktan ölüyormuş gibi bakıyordu. Bu bakışından hoşlanıyor, içimin eridiğini hissediyordum.

“Doğrudan konuya mı giriyorsun yani?” dedim sırtarak oturduğum sırada.

Fazlasıyla rahat ve sakin görünse de gerginliğini hissedebiliyordum. Arka planda sakin bir caz parçası çalıyordu.

“Benden saklandığına göre, evet. Bana bir ücret söyle, ödeyeyim. Ben seni istiyorum Valentina. Sadece benim olmanı istiyorum. İstedığın miktarı ödemeye hazırım. Bunu Sanctuary Cove’den değil de özel olarak yapmak ister misin? Çok daha iyi olur. Şartlarını söyle, hemen imzamı atayım. Evrakları kendi ellerimle hazırlayacağım. Aylık maaş mı istiyorsun? SoHo’da bir daire mi? Yoksa okul ücretinin geri kalanının ödenmesini mi? Ne istersen. İsteddiğimi gerçekleştirememek benim kitabımda yoktur ve Tanrım, seni istiyorum.”

Kalbim çılgınca atıyordu. Büyük bir yudum aldığım da keskin alkol kokusunun ve tadının boğazımı kaplamasına izin vererek bakışlarımı ona diktim. Sözlerinden etkilenmişim ama bunun birbirimize sunduğumuz bir illüzyon olduğunu ve daha fazlası olmadığını hatırladım. Yine de beni bu kadar çok istemesi hoşuma gitmişti. Beni elinde tutmak için her şeyi yapmaya hazır olmasını sevdim. Henüz tam anlamıyla seks yapmamış olmamıza rağmen onu parmağıma dolamayı başarmıştım.

“Burada başka kim var?” diye sordum gelişigüzel biçimde. En azından denedim.

“Şirketimin ortağı, iyi bir arkadaşım. Yaz aylarında beni Sanctuary Cove’la tanıştıran oydu. Christine bana sürekli müsait olmadığını söyleyince, kısa bir süre sonra onu arayıp seni ayarlarmaya çalışmasını istedim. Bana müsait olmadığını söylediği tarihte aslında müsait olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku hayal et.”

“Çok kurnazsın,” dediğimde James istediğini elde etmek için her yola başvuracağını söylercesine ellerini uzattı.

Gururluydu ve bunun için onu suçlayamazdım. Bir an için ona bakarak ifadesine hangi açıdan yaklaşmam gerektiğini düşündüm. Arkadaşı beni ayarlayabildiği ve kendisi ayarlayamadığı için kızgındı.

“Yani üçlü yapıyoruz,” dedim. Bu ilk seferim olmayacaktı ama Valentina olarak ilkimi yaşayacaktım.

“Hayır tatlım, yapmayacağız,” dediğinde kaşlarımı çatıp başımı eğdim. “Sizi izleyeceğim.”

Dudaklarım küçük bir nefesle birbirinden ayrılırken, sözleri damarlarımdaki kanı kaynama derecesine çıkarıyordu. Yanaklarım arzuyla kızarmaya başlamıştı. Bunu daha önce hiç yapmamış olsam da düşüncesi bile heyecanlanmama neden oldu.

“Arkadaşın beni becerirken sen de bizi mi izleyeceksin?”

Bakışlarından anladığım kadarıyla James bu fikirden hoşlanmıştı. Arkadaşının da en az kendisi kadar çekici olmasını umuyordum, yoksa o anda kalmak benim için kolay olmayabilirdi.

“Bununla ilgili bir sorunun mu var?” diye sordu bana meydan okurcasına.

Başımı salladım. “Olmadığını biliyorsun. Yani bana hiç dokunmayacak mısın?”

“Öyle bir şey demedim.” İçkisinin geri kalanını bitirip bardağı masaya bıraktı. Parıldayan alyansı gözüme çarptığında neden bu tarz randevulara taktığını merak ettim. “Gel buraya.”

Kalbim yerinden çıkacak kadar güçlü atsa da ayağa kalkıp önüne gelene kadar birkaç adım attım. Bana ne istediğini söylemesini beklemeden kucağına oturdum ve vücudumu onunkine bastırmaya, onu sertçe öpmeye başladım. James’in beni reddetmeyeceğini biliyordum ve etmemişti de. Saçlarımı eline doluyor, kalçalarımı sertçe kavırıyordu. Dilindeki pahalı likörün tadını alıyor, dudaklarını sertçe emiyordum. Kalçaları bedenime baskı yapıyor, bedenimi ona doğru itmeye zorluyordu.

Uzak durmaya çalıştığım şey, işte tam olarak bu yoğunluktu; bana tutkuyla sarılması, ağzının içinde inlemem, dokunuşunun bedenimi özlemle boyaması. Onunlayken hiçbir şekilde konsantre olamıyordum. James’in de benimle aynı duyguları hissedip hissetmediğini tahmin etmeme gerek yoktu; hissettiği çok açıktı.

Öpüşmemizi kesip içime doğru sert bir nefes aldı. Bu gecedен sonra Christine’e, James’in bir daha müşterim olamayacağını söylemem gerekecekti. Teklif ettiği her şeyden vazgeçmem gerekse de benim için sorun değildi.

“Beni neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sordum kesik nefeslerimin arasında.

“Birkaç nedeni var. Bence sen kontrolü ele alıp seni doğru şekilde becerecek bir erkeğe ihtiyaç duyuyorsun. Çok fazla düşündüğünü söyleyebilirim. Seks senin için her zaman bir çaba olmuştur ve olmaması gereken tek yer orasıdır. Dışarıda, sokaklarda, kendini herkese kabul ettiren filtresiz bir kadınsın ki buna bayılıyorum ama yatakta, sana adını unutturacak bir erkeğe ihtiyacın var. Bunu yapabilirim. Senin için *o adam* olmak istiyorum. Yatakta sadece ‘Evet, lütfen, daha sert, daha sert’ demeli, sadece adımı haykırmalısın, o kadar.”

“Evet, baba’ da demeli miyim?” diye sordum masum gözlerle.

James başını arkaya atarak bir kahkaha attığında gülümse dim.

“Gördün mü? İşte seni istememin sebebi bu. Böyle küçük şeyler beni etkiliyor. Sen beni etkiliyorsun Val. Senin yanında kendimi iyi hissediyorum.”

Bakışlarımı kaçırıp yere baktım. Bana bakışlarından utanı yordum. Yaptığım tek şey kendim gibi davranmaktı ve o bunu umursamıyordu. Daniel bile bu tarafımı görmüyordu.

Banyodan gelen su sesinin kesildiğini duyduğumda gerginliğim geri döndü. Eğilip kulağının hemen altına nazik bir öpücük kondurdum. James sandalyesine biraz daha gömülürken eliyle başımın arkasını tutuyordu. Kapı açıldı ve arkadaşı banyodan çıktı.

“Isınma için teşekkürler,” diye fısıldadım. “Bazen votka ve haplar yetmiyor. Ama sen James, her zaman yeterli olacaksın,” dedim kucağına oturmak için dönmeden önce; aletinin sertliğini şimdiden hissedebiliyordum.

Bölüm 31

Kalçalarımı James'in kucağında olabildiğince yavaşça hareket ettiriyordum. Beni kavlıyor, parmaklarını etime batırıyor ve bedenimi aletin üzerine sertçe bastırıyordu. İç çektim; arzudan alev alacak gibiydim. Seks yapmayacağımızı söylediğini biliyordum –yapmadığımıza memnundum– ama yine de iyi hissettirmek istiyordum.

Sözümü geri aldım. Mesele sadece onun iyi hissetmesi değildi. Beni arzulamasını istiyordum. Benim için yalvarana kadar onu baştan çıkarmak istiyordum.

Onun aklını başmdan almak istiyordum. Düşüncesi bile damarlarımdaki adrenalın oranının arşa çıkmasına neden oluyordu.

“Demek övüp durduğun kız bu?” dedi James'in arkadaşı, kalçalarında sadece bir havluyla bize doğru yürürken.

İtici biri gibi görünmese de kesinlikle kucağında oturduğum adam kadar çekici değildi. Onu selamlamak için ayağa kalktım ama adını sormadım, çünkü benim için hiçbir önemi yoktu.

“Umarım güzel şeyler söylemiştir,” dedim arsızca.

James'in elleri kalçalarımaya yerleşti. Parmaklarını tekrar etime bastırarak eğildi ve kalçama yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Sadece bir erkeğin duymak isteyeceği türden şeyler.”

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama James'e sadece sakso çektiğim düşünülürse, demek istediğinin bu olduğunu varsaydım. Öne doğru uzanarak elini çektim ve havluyu çözerek bir yığın halinde yere düşmesine izin verdim. Çoktan prezervatifle kaplı ereksiyonuna bakarak dudaklarımla 'vay be' der gibi bir ifade takındım. Erkekleri anlamak çok kolaydı.

Çok büyük olmasa da iyi bir boyuttaydı. En azından yarın yürüyebilecektim.

"Bu geceye hazır mısın? James bana ne yapacağımı söyleyecek, sen de dinleyeceksin."

Boğazımdan mırıltıya benzer bir ses çıktı. "Kesinlikle. Bunu sık sık yapar mısınız? Ekip çalışmasını yani?"

Cevap vermedi. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek beni öpmek için kendine çekti. Öpücük biraz özensiz olsa da sanırım bunun nedeni dilinde bir tür likör tadı almamdı.

Uzanarak çoktan sertleşmiş olan aletini okşamaya başladım. Avucumun içinde kalınlaştığını hissederek tutuşumu sertleştirdiğimde kalçaları öne doğru fırladı. Sütyenimin zar zor kapattığı göğüslerimi avuçluyor, bir adım daha yaklaşıyordu. Dilimle, öpücüğümle, sahte iniltimle onu baştan çıkarmaya çalıştım. Arkamda James'in ayağa kalktığını hissettim. Kemerini çözdüğünü ve pantolonunun düğmesini açtığını duydum.

Şaşırtıcı bir şekilde James'in eli kalçamdan aşağı doğru kayd ve aleti kalçama sürtündü. Vücudu kıyafetlerinin altından ısı yayıyordu ve ona doğru eğilmeyi, onu hissetmeyi çok istesem de yapmadım. Saçlarımla yana alarak boynumun kıvrımına öpücükler konduruyor, diliyle tenimde şehvetli daireler çiziyordu.

Daha önce üçlü yapmıştım ama Valentina olarak bunu yapmak zor olacaktı. Müşterilerin benden önce boşalması gerekti-

ğini biliyordum ama bu iki adamın –daha doğrusu James’in– bana dokunmasından dolayı adeta yanıyordum.

James’in eli külotumun önünden kayarak klitorisimi bulduğunda arkadaşını öptüğümü unuttum. Gömleğinin kol düğmesi soğuktu ve ıslaklığımı okşarken ürpermeme neden oluyordu. Duruşumu değiştirerek, bana daha rahat dokunabilmesini sağladım ki bu büyük bir hataydı. Parmakları iç çamaşırımın altına kayd ve doğrudan sırsıklam tenime dokundu. İnliyor, ikisinin de beni duyabileceği kadar yüksek sesle nefes alıyordum. Dişleri etime batıyor ve James’in dikkatli parmaklarına odaklanmama-ya çalışarak arkadaşını daha sert ve daha hızlı okşuyordum.

“Sırsıklam olmuş Reece,” dedi James. Şimdi aletin yanına koyabileceğim bir ismim vardı.

James iki parmağını içime kaydırduğunda parmaklarının etrafında esnedim; sırtım kamburlaşıyor, kalçalarım sertleşmiş aletine doğru beklentiyle yükseliyordu. Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki hareket edecek yerim yok denecek kadar azdı. James’in başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizirken orgazma yaklaştığımı hissediyordum. Henüz boşalmam gerektiği için panikliyor, aklıma bir düşünce geldiğinde onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Arkama uzanıp aletini kavradım ve sertçe sıktım. James son derece sesli bir şekilde inledi. Çelik gibi sert, ateş gibi sıcaktı. Parmakları durdu ve alnı boynumun arkasına düştüğünde sıcak nefesi tenime çarptı. James elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve beni öpmek için Reece’le öpüşmemi kesti.

Reece arkama uzanıp yetenekli parmaklarıyla sütyenimi çözerken ben de yüzümü James’e doğru çevirerek geriye yaslandım.

Göğüslerim özgürleşmiş, kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Daha büyük görünmeleri için bilerek daha küçük bir sütyen almıştım, C beden göğüslerimin buna ihtiyacı olduğundan değil.

Reece eğilerek göğüs ucumu ağzına aldığı anda iç çekip sırtımı kamburlaştırdım. Morluk bırakacak kadar sert emmesi hoşuma gidiyordu. Yumuşak dokunuşlar benim için fazla uysaldı. Kafam şehvetten bulanık bir karmaşaya dönmüştü, çünkü odaklanabildiğim tek şey Reece'in dilinin hassas göğüs ucunun etrafında daireler çizmesiydi. Kimin diğer göğsümü avuçladığını, kimin klitorisimle oynayıp beni parmakladığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey iki erkeğin arasında sıkıştığım ve zevk, şehvet ve günahkâr arzularla dolu karanlık bir çukura düştüğümüdü. Dokundukları yerlere o kadar odaklanmıştım ki zihnim dinlenmeye çekilmiş, hissetmekten başka bir şey yapamamıştım.

"Onu yatağa yatır," diye emretti James boğuk bir sesle. "Külotunu çıkar ama çorapları kalsın. Ben izlerken onu becermeni istiyorum ama şimdi değil. Önce onu hazırlayalım."

Reece, James'in dediğini yaptı ve kısa süre sonra pelüş yatağın ortasında uzanmış, olacaklar için gergin bir heyecan içerisinde bekliyordum.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp gerindiğimde küçük göğüs uçlarım dikleşmiş, sırtım kavislenmişti. İçtiğim votka nihayet etkisini göstermeye başlamıştı ve hap kendimi biraz daha az mütevazı hissettiriyordu. James bir sandalyeyi yatağa yaklaştırdıktan sonra ağır adımlarla masaya doğru yürüdü. Saatini ve arka cebindeki cüzdanını çıkarıp her ikisini de masanın üzerine bıraktı. Karanlıkta bile hareketleri bir panter gibi sessizdi.

James'in gömleğinin düğmelerini açıp çıkarmasını ve dikkatlice tezgâhın üzerine koymasını izlerken, Reece kendine

içecek bir şey aldı. Kristal bardağından içkisini yudumlarken vücudunu inceliyordum. Beni izliyordu ve sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi gözlerini gözlerime dikmişti. Pantolonu hâlâ üzerinde olsa da üst düğmesi iliklenmemiştii ve dövmlerinin rengi pencerelerden odaya süzülen ışıktta göz kamaştırıyordu. James'in iyi bir adam olduğuna şüphe yoktu. Elli iki yaşında olsa da eğer Sanctuary Cove'dan ve parmağındaki alyanstan kurtulmuş olsaydık onu ömrümün sonuna kadar becerirdim.

James yatağı yaklaştırdığı sandalyeye oturdu ve bacaklarını açarak aletini kavradı. Bacak aramı tam olarak görebilmesi için açılı duruyordum; göz göze geldik. Buna bayıldığımı inkâr edemezdim.

"Bacaklarını aç," diye emretti James. Reece yatağı otururken James bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görünce inledi. "Onu parmaklarken klitorisini yala."

Yenilgiyle gözlerimi kapattım. Boşalmamamın imkânsız olduğunu biliyordum. Kahretsin, bundan çok emindim. Karşı koymaya çalışsam da Reece'in berbat öpüşme becerileri zonklayan klitorisimde harikalar yaratıyor, tepeden tırnağı titrememe neden oluyordu. Islaklığımın giderek arttığını, orgazmımın tırmandığını hissederek saçlarını çekip inledim. Tek umudum parmaklarının içimde hareket ediş şeklinin aletinin hareket ediş şekliyle aynı olmasıydı; sert ve alaycı. Eğer topuklu ayakkabılarımı giymemiş olsaydım ayaklarım yatağı kazıyor, bacaklarım vücudunun etrafına kenetleniyor olurdu ama şu anda hareketsizdim. Nefes nefese kalmış bir halde orgazmımı geciktirmek için rastgele bir şey düşünmeye çalışsam da işe yaramıyordu.

"Bileklerini kavra ve yatağı sabitle Reece."

James, “Valentina,” dediğinde gözlerimi açtım. Bileklerim sıkıca yatağa sabitlenmişti. “Hiç aynı anda iki erkek tarafından yalandığın oldu mu?”

Hayır anlamında başımı salladım ama bu düşüncenin ağzımı sulandırdığını inkâr edemezdim.

Bunu deneyimlemek istiyordum.

James ayağa kalkıp pantolonunu yere bıraktı. Yürüyüp yatağın kenarında durduğunda karnımın titrediğini hissediyordum. Yoğun bakışları, dokunuşunu arzulamama neden oluyor ve gerçeği görmemi sağlıyordu; o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyordu.

“Aletimi çıkar ve ağzına al.”

Reece ellerimi bıraktığında James’e uzandım. Sıcak aletini kavrayarak ağzıma aldım. Garip bir açıdaydım ve James biraz daha yaklaştı. Başımı arkaya eğmek zorunda kaldım ve bunu yaparken James’in parmakları masaj yapar gibi yavaşça boynumdan aşağı kaydı.

“İşte bu! Boğazını gevşet,” dedi sakın bir sesle, aletini ağzımın derinliklerine doğru kaydırarak.

Aletin şişmiş ucu boğazımın arkasına değiyor, panikleyip öğürmemeye çalışarak yutkunuyordum. Kahretsin, lanet olası spreys işe yaramıyordu. James kalçalarını ağzıma doğru ittiriyor, inliyordu. Aleti büyüyüp kalınlaştıkça becerilmek için can atıyordum. Düşünebildiğim tek şey bunun hep böyle olmasını dilediğimdi.

“Kalçalarını kaldır,” dedi James ağzımdan çekilirken.

Çaresizdim ve bundan sonra ne olacağını bilemiyordum. James aşağı inerken kendimi tutmak için kalçalarımı kaldırdım. Şişmiş dudakları dikkatlice araladığında gözleri parladı.

Arkadaşının beni yalaması için onları açık tutuyordu. Sarsıcı bir zevk nefesi alırken kalçalarımın titrediğini hissettim. Başımı kaldırıp iki adamın beni tatmin ettiğini ve bu anın ne kadar ateşli olduğunu görünce içim coşkuyla dolup taşı.

Reece geri çekildi ve ıslaklığımla kaplı dudakları yaladı. Göz bebekleri büyümüştü ve bir şeyler mırıldandığında ne tür ilaçlar aldığını merak ettim. “James, gel de şu güzelliğin tadına bak. Çok tatlı.”

“İşte bu!” diyerek inledim.

Yer değiştirdiklerinde bu sefer kadınlığıma dokunan kişi James’ti. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, dudaklarımdan bir inilti dökülüyordu. Elleri bileklerimi tutarken, Reece göğüslerimden birinin iyice sertleşen ucunu sıkıyordu. Eğer zevkten ölmek mümkünse, şu an ölmeye razıydım çünkü bu çok fazlaydı. Tüm vücudum karıncalanmıştı ve içimi saran hisler yüzünden nefes nefese kalmıştım.

Tanrım!

Artık orgazmımı durdurmanın bir yolu olmadığı için kollarımı oynatarak kurtulmaya, kafalarını içime doğru bastırmaya çalışsam da James çok güçlüydü. Kısıtlanmış olmakla ilgili tam olarak anlamlandıramadığım bir şey kalp atışlarımı hızlandırıyor, beni heyecanlandırıyordu.

“Ah, Tanrım!” diye nefes nefese kaldım. Kelimeleri güç bela telaffuz ettikten sonra gözlerim kapandı.

James bacaklarımın arasını açık tutarken, bedenimi ele geçiren açlık haykırmak istememe; içimde yükseldiğini hissettiğim zevk, kanımın çok hızlı akmasına ve güçlkle nefes almama neden oluyordu. Kalçalarım zevkle kendiliğinden hareket ediyor, James’inkilere doğru yuvarlanıyordu. Reece göğüslerimin

uçlarını ısırırken inlemenin ötesinde bağıırıyordum. Daha fazlasını istiyordum ve neredeyse ikisine de beni becermeleri için yalvarmak üzereydim.

“Ben... dayanamıyorum.”

“Ağzıma boşal Val,” dedi James ve hemen dediğini yaptım.

O kadar sert boşaldım ki inlemenin gerçek olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Denesem bile böyle bir iniltiyi taklit edemezdim. James’in dili sert darbelerle bana adeta işkence ederken, her bir santimimden zevk aldığından emin oluyordu. Islaklığımın kalçalarımaya doğru aktığını hissediyordum. Vücudum nemliydi ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmla patlıyor, asla sakinleşmek istemiyordum. Reece, klitorisimi o kadar sert bir şekilde okşuyordu ki sanki üzerinde bir vibratör varmış gibi hissediyordum.

James geri çekildi ve dudaklarımı şiddetli bir şekilde öpmek için yukarı doğru uzandı. Bacaklarımı belime sarıp topuklarımı da kalçalarına neredeyse batırmış, aletin içime daha rahat kaymasını sağlamıştım. Ağırlığını üzerime bıraktı. İnleyerek dudaklarımı tenine değdirdim. Tuzlu tadı beni daha da tahrik ediyordu.

James öpüşmemizi kesip ayağa kalkarak uzaklaştı. Gözlerimi kırpıştırarak ona doğru uzandım. Gözlerimiz buluşmuş, dudaklarım istekle aralanmıştı. Fark ettiğini gördüğümde sertçe yutkunup elimi geri çektim. James içkisinden büyük bir yudum alırken kalp atışlarım hızlanana kadar bana baktı. Beni Reece’in değil, James’in becermesini istiyordum ve o da bunu biliyordu.

“Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök.” Durakladıktan sonra Reece’e dönerek, “Ona nazik davranma. İçimden bir ses ona yapacağımız her şeyin altından kalkabileceğini söylüyor,” dedi.

Bölüm 32

Dediğini yaparken başım hafiflemiş, uzuvlarım güçsüzleşmişti. Kafam güzelmiş gibi hissediyordum. Bir bakıma öyleydi de. James sandalyesine gömülüp kendini okşamaya başladı; bileğini ustalıkla bükerek aletin parlak ucunun etrafını sıkması inanılmazdı.

Kalçalarımı kavrayan Reece, hiç tereddüt etmeden tek bir hareketle içime girdi. Reece inlerken sertliği içimde güzel, sıcak bir hisse neden oluyordu; derin bir nefes alarak teslim olmamı engellemeye çalışıyordum. James'in aleti kadar büyük olsaydı ikiye ayrılmış olurdu, neyse ki öyle değildi.

Tam da umduğum gibi Reece sert ama yavaş hareketlerle içime giriyordu. Parmakları beni kavıyor, kalçalarım batıyor, yaydığı güç hoşuma gidiyordu. Yarın vücudumun çeşitli yerlerinde morluklarım olacağından emindim.

İçimden çıkıp kalçama acı verici bir tokat attıktan sonra tekrar içime girip bekledi. Aldığım zevk, nefesimin kesilmesine neden olduğunda dirseklerimin üzerine düştüm. Sırtım kamburlaşıyor, onu daha da derinime itiyordum.

“Lanet olsun, aletimi sıkıyor,” diye homurdandı Reece. “Kahretsin, çok dar,” diyerek itişlerini sertleştirdi. Bedeni sertçe kalçalarımın çarparken güçlü tutuşu hiçbir yere gitmeme izin vermiyordu.

“Gözlerini benden ayırma tatlım,” dedi James. “Dört ayak üzerinde dur. Şimdi.”

Dediğini yapıyor, aletini okşayan eline bakıyordum. Bakmadan duramazdım. James’in kendini tatmin etme şekli, zevk suyuyla kayganlaşmış aleti ıslanmama neden olurken, Reece’in hareketleriyle kasılıyor, orgazma yaklaştığımı hissediyordum. Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için saçlarımı omzumun üzerinden attım.

James, “O seni becerirken sadece beni izleyeceksin,” dediğinde başımı sallayarak kalçalarımı bir kez daha Reece’e doğru ittim.

Daha sert olmasına ihtiyacım vardı. Çok daha sert.

“Reece’in aletinin üzerine boşalırken gözlerin bende olacak.”

Dudaklarım aralanmış, göz kapaklarım titremeye başlamıştı. Damarlarımda dolaşan kan, çaresizce ihtiyaç duyduğum ama bastırmam gereken bir duygunun peşinden koşuyordu.

Vücudumun geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşması uzun sürmedi. Çoktan boşalmış olduğum için, tekrar boşalmamın bir fark yaratmayacağına karar verdim. Gerçek şuydu ki kendimi tutmak istemiyordum. Arkadaşı beni becerirken James’i izlemek hoşuma gidiyor ve hatta beni azdırıyordu.

“Reece...” James’in bunu duymak istediğini anlayıp onun adını söyleyerek inledim. “Ah, Tanrım! Evet! Daha sert! Daha sert becer beni!”

Bu kelimeleri zorla söylemiyordum. Bunu gerçekten yapmasını istiyordum.

Reece geri çekilmeden beni hızlı ve sert bir şekilde beceriyor, her seferinde doğru noktaya değiyor, beni zevkten ağlama noktasına getiriyordu. O vahşi biriydi ve açıkçası ilk görüşte ondan bu performansı beklememiştim.

Talep et, karşılık bul.

Göğüslerim zıplıyor, James dudaklarını yalayarak onlara bakıyordu. Ağzının onların üzerinde olmasını ve dilinin göğüslerimin uçlarıma değmesini istiyordum. James aletini daha hızlı ve daha sert okşamaya başladığında göğsünün alçalıp yükseldiğini, elini becerirken kolundaki kasların belirginleştiğini görüyordum. Odadaki tek ses vücutlarımızın çıkardığı seslerdi ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi melodiydi.

“Yaklaşıyor James. Bunun tadına bakmalısın.”

Bakışlarımı ona kaydırdım. Bir an için bunu neden yapmadığını merak ettim. James’in gözlerindeki karanlık arzu, performansımızla sarhoş olduğunu adeta haykırıyor gibiydi ve bu beni cesaretlendirdi. Reece’in eline uzanarak parmaklarını kalçalarımın altına soktum ve onu göğüs ucumla oynamaya zorladım.

“Sık,” diye yalvardım. “Ayuçla, sık, ne istersen,” dediğimde James’in çenesi kasıldı. “Bana günümü gösterin,” dedim ikisine de.

“Kahretsin James! Daha fazla dayanamayacağım. Çok fena patlayacağım.”

James gözlerimin içine bakarak, “Reece’in aletiyle boşalmaya hazır mısın?” diye sordu.

“Evet James, hazırım,” dedim, adı dudaklarımda bir mırıltıya dönüşürken. Artık daha fazla dayanamayacağımı hissediyordum ve bu durumda bir an önce boşalmam gerekiyordu. “Lütfen...”

Birkaç vuruştan sonra James kendinden geçmiş, inlemeye başlamıştı. “Benim için boşal tatlım. Onun aletinin üzerinde boşalırken gözlerini benden ayırma. Şu anda seni becerenin benim aletim olduğunu hayal et.”

Bu düşünceyle gözlerim kapanmak için dirense de onları açık tuttuğumdan ve onu izlediğimden emin oldum. Göğüs

uçlarımdan birini sıkan Reece kalçamı tokatlıyor, aletini tamamen içime itiyordu. James'le aynı anda boşalırken Reece'in içimde titrediğini hissediyordum. Her şey çok hızlı oldu. Menisi James'in aletini ve elini kaplarken, Reece'in aletini dibine kadar içime alıyor, kendimi sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Dudaklarımı aletin etrafına sarmak, akan menisini yutmak istiyordum. Başını geriye doğru atmıştı ve boynunda yalanmak için yalvaran bir damar vardı. Bana bakıyordu ve oda ağır nefeslerimizle dolana ve vücutlarımızdan sızan arzu dinene kadar birbirimizi izlemeye devam ettik.

Reece geri çekilirken bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim. Arkamı dönüp yüzünü tutarak sertçe öptükten sonra onu sırtüstü yatağa ittim. Gözleri şaşkınlıkla açılırken elleri saçlarımda, sırtımda, vücudumun her yerinde dolaşıyordu. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Belki de buna James'in bizi izlemesi neden olmuştu. Bilmiyordum.

Reece'in bu kadar uzun süre dayanmak için Viagra aldığını düşünüyordum, çünkü hâlâ sertti. Onu girişime yerleştirdim ve sormadan uzunluğunu içime alarak üzerine oturdum. Sormama gerek yoktu, erkekler bunu asla reddetmezdi. Özellikle de uğruna binlerce dolar ödedilerse.

"Tanrım..." diye inledi Reece derin bir zevkle.

Ellerini tutup göğüslerimin üzerine koydum ve bir sonraki orgazmıma ulaşmak için kalçalarımı hareket ettirdim. Bana vermek zorunda olduğu şeyi alarak ağırlığımı üzerine verdim. Boğazımdan kaçan sesler Valentina'ya ait olmasa da şu anda bunu dert edebilecek durumda değildim. Aynı anda boşalırken kasıkları şiddetle kalçalarımın çarpıyordu.

Yatağa yığıldım. Vücudum tükenmişken Reece yatağın aya-

kucunda prezervatifini çıkardı ve benden büyülenmiş gibi vücuduma baktı. Beni izliyor olması kendimi seksi hissetmeme neden oldu.

Havluyu alan Reece kendini temizlemeye başladı. James'e de bir havlu attı ve o da aynısını yaptı.

Reece elindeki havluyu bırakırken, "Bir tur daha yapacağımıza emindim James," dedi. Bana doğru yürüyüp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "İnanılmazdı. James'in neden senin hakkında övgüler yağdırdığını anlayabiliyorum."

Reece üç dakikadan kısa bir süre içinde giyinip kapıdan çıkarken, ben hâlâ coşkulu bir haldeydim ve henüz yerimden kalkmaya hazır değildim.

James ayağa kalkıp bara doğru yürüdü ve iki içki doldurdu. Güzel bir poposu vardı ve benden adım adım uzaklaşırken poposunun hareket edişini izledim. Çıplaktı ve özgüvenli hareketleri hoşuma gidiyordu.

Yanıma gelerek bana bir kadeh uzatırken aleti hâlâ sertti, tabii normalde de bu boyutta değilse. Doğrulup bardağı aldığımda o da yanıma oturdu. İkimiz de içkilerimizi yudumluyor, birbirimizi izliyor, gözlemliyorduk. Vücudum varlığının aşırı farkındaydı ve kucağında olmayı her şeyden çok istiyordum. Lanet alkol ve haplar beni o kadar hassaslaştırıyordu ki ona daha yakın olmak için can atıyordum.

Gözlerini kısarak, "Buraya gel," dedi.

İşte bu...

Kalçalarına sarılıp aletine sürtündüm. Dudaklarımdan bir mırıltı kaçtı ve tekiladan bir yudum alırken gözlerim kısıldı. James'in çenesi kasıldığında onu öpmek için eğildim ama bir elini omzumla boynumun kıvrımına koyarak beni durdurdu.

“Seni görmemi engellemenin bir nedeni var mı?” diye sordu, elini göğsüme doğru sürükleyerek.

Nazikçe sıktığında avucuna doğru eğildim. Diğer eliyle aletini tutmak için uzandım ama bardağını yere bırakıp bileğimi tuttu ve arkama sabitledi.

Böyle davranmasına bayılıyordum.

“Seni engellemedim James. Müşterilerim vardı. Herkesi memnun etmek yedi gün yirmi dört saat süren bir iş ve ben de ders aralarında elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

“Bana neden yalan söylüyorsun?”

“Tanıştığımız günden beri yalan söylüyorum.”

“Valentina.”

“James.”

Göğsümü acı verici bir şekilde kavrayınca gözlerimi kapatmak istesem de onları açık tutmak için savaştım.

“Aletimi alabilirsin, ikimiz de seni becermem için can attığını biliyoruz tatlım ama tek şartım bana gerçeği söylemen.”

Sertçe yutkundum. Adil davranmıyordu ve her ne kadar ona nedenini söyleyip sonunda her şeye sahip olmak istesem de bunu yapamazdım. Aptal gibi görünmekle kalmaz, aynı zamanda kuralları da ihlal etmiş olurdum ve işimi sevmediğim anlar olsa da artık daha çok seviyordum ve kaybetmek istemiyordum.

“Sana söyledim,” dedim tatlı bir sesle, kirpiklerimi kırpıştırarak. “Müşterilerim var James. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Sana fiyatını söyle dedim tatlım.”

Kızgın olsa da sesi derimin altında bir karıncalanmaya neden oluyordu. “Okul ücretimin tamamı ödendi.”

“Senin sıradan bir kadın olmadığını hissettim. Bu beni şaşırtmadı. İsteddiğini söyle, senin olsun.”

“Neden evlisin?” diye sordum merakla.

“Karışık bir durum. Bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz.”

“Çözmeye çalışmak, bir yandan da fahişelerle yatmak anlamına mı geliyor?”

Çenesini ileri geri hareket ettirdi. Kendimden bahsederken bu kelimeyi kullanmamdan hoşlanmadığını biliyordum. İsteddiğini alamadığı için öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. Ama mesele şuydu ki ona istediğini asla vermeyecektim, bu yüzden isteği buysa, bütün gece bıkmadan usanmadan devam edebilirdim.

“Pekâlâ, keyifli vakit geçirdik. Şimdi üzerimden siktir olup gidebilirsin.”

“Hayır,” dedim incinmiş bir sesle.

“Hayır mı?”

“James, lütfen,” dedim usulca, içimdeki Aubrey’in gün yüzüne çıkmasına izin vererek.

Alt dudağımı çiğnerken beni izliyordu ve bir noktada dilini dudaklarımın arasından çekip çıkardı. Bu konuda beni zorlamamasını çok isterdim. Pes etmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Öne doğru eğilerek, her zamanki tutkulu halinin aksine beni nazikçe öptü; bu bile içten içe onu arzulamama yetmişti.

Dudaklarıma baktı. “Bana istediğimi vermediğin sürece işimiz bitti.”

“James,” diye fısıldadım, “lütfen, yapma.”

Başını salladı. “Kalk. İşimiz bitti.”

“Fahişelerin sahibi olabilmek için mi onlara para ödüyorsunuz?”

Gözleri öfkeyle parladı. “Ben kimsenin sahibi değilim Val. Herkes istediğinde gelir, istediğinde gider. Sana teklif ettiğimi daha önce hiç kimseye teklif etmedim.”

Ona inanmıyordum. Çok zorluyordu.

“Bütün fahişeleri böyle sorguluyor musun? İstedliğini elde edene kadar zorlar mısın?” Dişlerim yine alt dudağıma batıyor, üzerinde hareket ediyordu. “Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?”

“Aynı şeyleri tekrarlamayacağım. Seni neden istediğimi zaten söyledim.”

James kalçamın yan tarafına dokunarak beni itti. Kalbim çarpmaya başladı. Gitmesini istemiyordum. Onun yanında olmak istiyordum. Yapmak istediğim en son şey onu üzmemkti ama istediğini vermem imkânsızdı. Ona gerçeği söyleyemedim. Bunu düşünmek bile kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Hiçbir fahişe müşterisiyle mutlu sona ulaşamazdı.

İsteksizce ondan uzaklaşarak bağlantımızı kopardım. İstenmediğim bir yerde olmak istemiyordum.

Elinde tuttuğu kıyafetleriyle masaya doğru yürümesini izlerken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Yatak başlığına yaslandım ve önüme büyük, kabarık bir yastık koydum. Omuzlarım yenilgiyle öne doğru düştü.

James cevap vermedi. Sadece giyindi, içkisini bitirdi ve kemerini bağladı. Bana doğru yürüyüp cüzdanını arka cebine koyarken göz göze geldiğimizde eğilip ellerini yatağın üzerine koydu ve alnıma bir öpücük kondurdu. Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattım. Uzaklaşmaya başladığında bir parçanın onunla birlikte gittiğini hissediyordum. Keşke hissettiğim şeyin adını koyabilseydim ama koyamıyordum. Bu, tüm bed-

nimi ele geçiren bir histi, sanki kalbim sadece onun için atıyor gibiydi; kabul etmek, hatta onaylamak istemediğim o his gibi.

Odadan çıkmadan önce, “Birbirimize bağlanacağız!” diye bağırdım arkasından. Sesim çatlasa da bu onun uzaklaşmasını engellemedi.

“Bunun için çok geç tatlım.”

Bölüm 33

Hiç vakit kaybetmedim.

Toparlandım ve bir taksiye atlayıp Christine'le konuşmak için Sanctuary Cove'a gittim. Saat geç olmuştu ve sabah erkenden dersim vardı ama buna bir son vermek için daha fazla bekleyemezdim.

Beklerken Christine'in süslü ofisine girdim ve ne kadar zarif bir tasarıma sahip olduğunu düşündüm. Hapın etkisi sürdüğünden hâlâ biraz gergindim. Kovulmak istemiyordum ama içimdekileri anlatıp onunla konuşmam gerekiyordu.

James'in beni bir daha görmesine izin veremezdim. Canımı acıtacak olsa da en iyisi buydu. Birlikte olmamızdan iyi bir şey çıkmazdı. Belki sadece seks olurdu ama o bile, duygusal ipleri mi sıkı sıkıya bağlayan bir fiyonktan farksız olurdu.

Kapı açıldı ve Madam Christine içeri girdi. Sakin yüzünde hiçbir ifade yoktu ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Yanağımın iç kısmını ısırđım. Ayağı kalkmalı mıydım? Elini sıkıp onu selamlamalı mıydım? Bir şeyi bölmemiş olmayı umuyordum.

Masasının arkasına oturup rahatça arkasına yaslandı. Siyah saçlarını daha önce hiç bu kadar düz ve güzel görmemiştim.

"Sanırım konu bu akşamki işinle alakalı?"

Kahretsin! Midem düğümleniyor, kalbim deli gibi atıyordu.

“Biri şikâyet mi etti?” diye sordum.

Dudakları kıvrıldı; sesi yumuşak ve memnundu. “Aslında tam tersi.”

Christine duraklayıp beni incelerken, bakışları benim hakkımda psişik bir okuma yapmaya çalıştığını düşünmeme neden oldu. “Övgüler aldın. Sadece Reece’den değil, James’ten de çok cömert bir bahşış aldın.”

Çenem titriyor, bocalıyordum. “Bahşış verildiğini bilmiyordum.”

Madam Christine çekmecesine uzanıp bir zarf çıkardı ve masanın üzerine koydu. Zarfı bana doğru itti. Yaklaşık iki santim kalınlığında, yüz dolarlık kâğıt paralarla dolu olduğundan emin olduğum bir zarf.

“Teşekkür ederim.”

“James seni sadece kendisi için istiyor.” Yüzünde küçük bir gülümseme yakaladım. Nadiren görülen bir şeydi bu. “Ödeme hakkında herhangi bir bilgin var mı? Ya da şartlar hakkında?”

Söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım. Christine çok heyecanlı görünüyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Müşterilerine hizmet sunuyordu ve benim üzerimden para kazanarak zenginliğine zenginlik katıyordu. Ama hikâyenin tamamına hâkim değildi.

James’in benden önce ona ulaşmış olmasına şaşırmıştım. Nasıl hissettiğimi ve nasıl ayrıldığımızı bilmesine rağmen hâlâ beni istiyor, sonuçlarını benim gibi düşünmüyordu.

“Hayır, bir bilgin yok.”

“Aylık yüz bin dolar, istediğin yerde mobilyalı, önceden ödemesi yapılmış bir daire, American Express Black Card ve özel bir şoför. Bir yıllık bir süreden bahsediyoruz. Bu süre dol-

duğunda, her iki taraf da yeni bir sözleşme yapabilir ya da yollarını ayırabilir.”

Tanrı aşkına! Bu teklifi neredeyse reddetmeyecektim.

Bir yılda bir milyon dolardan fazla kazanabileceğimi düşünmek gerçeküstü olsa da o üç yüz altmış beş gün içinde asla geri alamayacağım bir parçamı kaybedeceğimi biliyordum. Bu sadece James'e değil, hiçbir müşteriye vermeyeceğim bir şeydi.

Bakışlarımı kaçırıp yere bakarak teklifi düşündüm ve bu olağanüstü teklifi reddetmeyi düşündüğüm için şok oldum.

“Ya kabul etmezsem?” diye sordum sessizce.

Omuz silkecekmiş gibi ellerini kaldırdı. “O zaman kabul etmemiş olursun. Kızlarımı asla istemedikleri bir şeye zorlamam. Ben pezevenk değilim Valentina. Buraya kendi isteğinle geldin ve kendi isteğinle ayrılmakta özgürsün. Tabii ki bahsi geçen para muhteşem ama tam zamanlı kızlardan biri olmak zahmetli bir iş. Bir parçanı teslim etmeli ve kendini işine adanmalısın. Teknik olarak bu tam zamanlı bir iş oluyor. Eğer kabul etmeyecek olursan, ayda iki yüz bin dolar teklif ettiğini söyledi.”

Gözlerim açılmış, dudaklarım aralanmıştı. Ciddi olamazdı.

“Dürüst olacağım, müşterilerim genellikle bu tür bir ödeme teklif etmez.”

Gözlerim kocaman olmuş, ağzım açık kalmıştı. Christine gururlu görünüyordu.

Bir dakika kadar sessizce oturup teklife nasıl cevap vereceğimi, aynı zamanda James'le bir daha görüşmemin doğru olmayacağını nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Herkesin aptal olduğumu söyleyeceğinden emindim. Bir yılda milyoner olabildim ama duygusal sağlığımı feda etmek istemiyordum. Ken-

dimi korumak zorundaydım. Bunu benim için benden başka kimse yapamazdı.

Reddetmek doğru bir karardı.

Yumuşak, pişmanlık dolu bir iç çektim. Bu sefer para bile beni ikna edemeyecekti. “Christine, bu teklifi reddetmek durumundayım. Ayrıca James’le bir daha görüşmek istemiyorum.”

“Bir müşteriden vazgeçersen onun gelecekte sunacağı her şeyden de vazgeçmiş olursun. Bu, geri dönüşü olmayan bir karar.”

“Anlıyorum.”

Kaşlarını çatıp başını yana doğru eğdi. “Yanlış bir şey mi yaptım? Seni incitti mi? Sana kabul etmediğin bir şey mi yaptırdı?”

Evet, beni kendisine âşık etti.

Dişlerim alt dudığıma batıyordu. Yalan söylemek çok kolay olurdu ama içimden bir ses anında anlayacağını söylüyordu ve bunu yapmak içimden gelmiyordu.

“Hayır, sadece başka bir kız bulması gerektiği fikrindeyim. Bu ikimiz için de en iyisi. Birbirimize çok yaklaştık ve aramızda daha derin bir bağın oluşmasını istemiyorum.” Yavaşça nefes verip içimdekileri boşalttım. “James gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı. Ona âşık olmam çok kolay olacakmış gibi hissediyorum ve bunu istemiyorum. Ben aşk aramıyorum, onun aradığının da bu olmadığını düşünüyorum. İkimizin de kabul etmek istemediğini düşündüğüm daha derin bir bağ kurdum, bu yüzden son iki görüşme talebini reddettim. Kendimi şu an aptalmışım gibi hissediyorum ama saf değilim. O da benimle derin bir bağ kurduğunu itiraf etti. Daha ileri gitmeden sonlandırmak en doğrusu. Dürüst olmak gerekirse, hayır dediğime şaşıracağını sanmıyorum.”

“Onunla seks yaptın mı?”

“Hayır.”

Kaşları kalktı. “İlginç.”

Başka bir şey söylememesi midemin sertleşmesine neden oldu. “Üzgünüm.”

“Aklını kullandığın ve akıllıca davrandığın için üzülme. Çok sık karşılaştığımız bir şey değil ama birbirlerine âşık olan müşteriler ve kızlar var. Bu aşkların sonu asla iyi bitmez. Asla. Para pek çok şeyi satın alabilir ama sağduyuyu satın alamaz. Bana anlattığına sevindim.”

“Orgazm olmamı sağladı... birkaç kez. Karşı koymak için çok uğraştım ama...”

Başını sallarken elini kaldırdı.

Başta çok aptalca olduğunu düşündüğüm bu kuralı neden koyduğunu şimdi anlıyordum.

Şimdi mantıklı geliyordu. Bu olağanüstü duygu, kesinlikle hislere bağlıydı ve herkesin peşinden koştuğu bir şeydi. Hepimiz mutlu ve kaygısız hissetmek isteriz ve bu kısa süreli duyguya neden olan her ne olursa olsun, bizim için iyi olup olmadığına bakmaksızın aramaya devam ederiz. Seksi her zaman sevmişimdir ve eğer biri bana bunu istediğim şekilde sunarsa, daha fazlası için geri döneceğim kesindi. Ancak işin içine duygular girince her şey mahvoluyor, karmaşık bir hâl alıyordu.

“Dur. İkiniz de birbirinizden hoşlanıyorsanız aksi imkânsız.”

Kaşlarımı çattım. “Kızmadın mı? Kovulmayacak mıyım?”

“Reece’le boşaldın mı?”

Onun sayesinde ne kadar güçlü bir orgazm yaşadığımı, bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu, elimde olsa bunu

tekrarlayacağımı düşününce yanaklarım kızardı. Ama o anda onun için boşalmamıştım.

“Boşaldım ama James’i izlerken oldu. James orada olmasaydı boşalacağımı düşünmüyorum.” Duraksadım. “Belki Reece’den sonra boşalabilirdim.”

“O zaman hayır. Ama eminim kuralları anlamışsındır.”

Başımı salladım. “Anlıyorum. Çok mantıklı.”

“James’in bir daha müşterilerinden biri olmamasını sağlayacağım. Reece için de aynı şey geçerli mi?”

“Hayır, o sorun değil. O zararsız.” Daha önce onu nasıl kontrol altına aldığımı ve yüzündeki sevinç ifadesini düşünerek kırdadım. “Yine de içten içe kontrolün kendi elinde değil de karşısındaki kadında olmasından hoşlandığını düşünüyorum.” Ona bilmiş bir bakış attığımda Christine’in dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Bunu soramayacak kadar maço görünüyor, biliyor musun?”

Başını sallarken, gözleri benimle aynı fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu. “Genelde öylelerdir. Tüyo için teşekkürler.”

Sanctuary Cove’den çıkıp gerçek dünyaya geri döndüğümde omuzlarım hafiflemiş olsa da kalbim inkâr edilemez bir ağırlığın altındaydı. James’i bir daha asla göremeyecektim. Bu düşünce kalbimi paramparça ediyordu ve fikrimi değiştirmek için içeri koşmak istememe neden oldu. Yapmayacaktım, yapamayacağımı biliyordum ama en azından birlikte olduğumuz birkaç anın hatırasıyla avunabilirdim. Bunlar her şeyden daha uzun süre yaşayacaktı. Kendimi kötü hissediyordum, çünkü içimde bir parçanın onu her zaman özleyeceğini biliyordum.

Hızlı adımlarla kaldırımında ilerlerken kendime böylesinin

daha iyi olduğunu, beni üzse de kararımdan zerre kadar pişman olmadığımı söyleyip durdum.

Ağlamak istiyordum. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Kararımdan pişmanlık duyuyordum. Elbette pişmandım ama doğru kararın bu olduğunu da biliyordum. Yorgun bir iç çekişle metroya doğru biraz yürüdüğümde genelde Christine'in yanından ayrılırken gördüğüm kadınla göz göze geldim. Beni ona çeken şeyin ne olduğunu bilmesem de içimde karşı koyamadığım bir şey vardı.

Muhtemelen sadece sıcak kalmaya ve gece yarısından sonra başlayacak kar yağışından kaçmaya çalışıyordu. Ona doğru yürüdüğümde gözlerinden beni tanıdığını fark edebiliyordum.

Ceplerim parayla doluydu ve ona bir tomar kâğıt para uzattım. Çenesi titreyip gözlerinden yaşlar boşanırken onun için üzüldüm.

“Bana neden para verip duruyorsun?” diye sordu.

“Sadece yardıma ihtiyacın olduğunu ve bunu senin için yapabileceğimi hissettim. Mücadele etmenin, aç kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim.”

Teşekkür edip bana bir melek olduğumu söyledi.

Ne ahlaka ne de utanca sahip, simsiyah kanatlarla doğmuş bir melektim; bacaklarım kutsal suyun akışı gibi sonsuzluğa doğru açılıyordu.

Ama en azından onları iyi kullanmıştım.

Bölüm 34

On yaşımdan beri, büyükannemle Noel arifesinde aşevinde gönüllü olarak çalışırdık. Büyükannemin hiçbir zaman bağışlayacak kadar parası olmamıştı ama bana her zaman, zamanın her şeyden değerli olduğunu öğretti. “Bayramlar muhtaçlar için en zor zamanlardır, özellikle yardımımıza en çok ihtiyaç duydukları zamanlarda onlara destek vermeliyiz,” derdi.

Üniversiteye gittiğimde bile geleneğimizi sürdürdüm. Bugün şehirdeki bir mutfakta gönüllü olarak çalışacak, sonra Queens'teki evine gidip büyükannemin yanında kalacaktım, böylece Noel Günü'nü birlikte geçirebilecektik.

Yürümeye yeni başlayan çocuğunu kucağında taşıyan bir kadına nazik bir gülümsemeyle bir tabak yemek sundum. İçimden bir ses beni ona doğru çekti. Gözleri adeta bir hikâye anlatırken, onun ve çocuğunun bu noktaya nasıl geldiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Onlar için üzülüyordum. Hiç kimse sokaklarda yaşamamalıydı, özellikle de bir çocuk.

Bir sonraki tabağı on sekiz yaşımdan büyük görünmeyen bir kıza uzatırken, her insanın gözlerinin ardında bir hikâye olduğunu hatırladım. Bu insanların neler yaşadığını bilmiyorduk. Saf değildim. Aralarında istismar edenler olduğuna emindim ama çoğunun böyle olmadığına inanmak istiyordum. Bir insan neden isteyerek bir barınakta yaşamak ya da açlıktan ölmek isterdi ki?

Bu kadar çok kadının mücadele ettiğini görmek, evde sakladığım paranın tamamını ve şu anda kazandığım parayı düşünmememe neden oldu ve aniden, ağır adımlarla zihnimde gezinen fikir, mezun olduktan sonra ne yapmak istediğimi anlamama neden oldu.

Kadınlar ve çocuklar için kâr amacı gütmeyen bir sığınma evi açacaktım.

Aşevindeki vardiyamı enerjik bir şekilde bitirdikten sonra temizlik yapıp çantalarımı almak için eve gittim. Vardığımda büyükannem çoktan uyumuştı. Geç olmuştu ve onu uyandırmak istemiyordum, bu yüzden hediyelerimi sessizce ağacın altına yerleştirdim ve uyanınca ona kahvaltı hazırlamayı planladım.

“Bu yıl abartmışsın,” dedi büyükannem ertesi sabah hediyeleştiğimizde.

Onu son gördüğümünden beri daha zayıf görüldüğüne yemin edebilirdim ama üzerindeki kıyafet katmanlarından bunu anlamak zordu. Bu yıl Noel’de kar yağmıştı ve kaloriferler açık olmasına rağmen ona aldığım polar astarlı botlarıyla mutfakta dolanıyordu.

Sabah ilaçlarını küçük bir seramik kâsenin içine ölçerek koyarken, “Son zamanlarda yeni reçeteler aldın mı?” diye sordum.

Kâseyi mutfak masasına geri götürürken ellerindeki titremeyi fark ederek, rengârenk haplara korkuyla baktım. Her zamankilerden birkaç tane daha fazla var gibi görünüyordu, bu da endişelenmememe neden oldu. Normalde yeni ilaçlar aldığımda bana söylerdi.

Görebilmem için bir hapi havaya kaldırdı. “Kolesterolüm fırlamış.” Onu bırakıp başka bir tanesini aldı. “Doktorum os-

teoporoza için yeni bir ilaç verdi ve bu da anemi için. Görünüşe göre değerlerim düşükmüş. Bu da yüksek tansiyon için.”

Ciddi bir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra kendi ellerimle yaptığım tarçınlı çöreklerden bir ısırık aldım, sonra da ilk hediye yorumunu cevaplamak üzere büyükanneme döndüm.

“Daha önce de söylediğim gibi, bir bar kızı olarak iyi para kazanıyorum ve seni şımartmak istedim.” Geçen ay hesabındaki fazladan bin doların nereden geldiğini sorguladığında ona iş değiştirdiğimi söylemek zorunda kalmıştım. “İnsanlar sarhoşken parayı düşünmezler, bu yüzden bütün gece içkisiz kaldıklarından emin oluyorum.”

“Aubrey,” diye inledi. “Erkeklerin sarhoş olduklarında başkaları neler yaptıklarını da biliyorum tatlım. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum.”

Endişesi beni gülümsetti. “Yaptığım tek şey inci gibi beyaz dişlerimi göstermek. Endişelenecek bir şey yok.”

“Dişlerinden başka bir şey göstermediğin sürece.”

Ona yalan söylediğim için midemde bir korku oluştu ama bu korkuyu bir kenara bırakıp görmezden gelmeye çalıştım. Bilmediği şey, ona zarar vermezdi. O benim dünyamdı ve yapmak istediğim en son şey onu incitmekti.

“Büyükanne, seni de kedilerini de şımartmak istiyorum sadece.”

Büyükannemin gözleri sevgiyle yumuşadı. Hapları tek seferde ağzına atıp sertçe yutkundu. “Beni oyuna getirdin küçük hanım,” diye takıldı. Saka yapmış, sırtımama neden olmuştu. “Kedilerim için bile hediyeler alıyorsun.”

Kıkırdadım ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kalbine giden yol kesinlikle kedilerinden geçiyordu. Biraz abartmış ola-

bilirdim ama büyükannem bunu hak ediyordu. Kedileri için aldığım tüm hediyelerin yanı sıra, onlar için aylık mama aboneliği de ayarladım.

“Yapmam gerekeni yaptım. O ağır kutuları ve çantaları içeri taşımak zorunda kalmamanın dizlerin için daha iyi olacağını düşündüm.”

“Tahmin bile edemezsin. Abonelik zımbırtısının varlığından bile haberdar değildim. Keşke daha önce haberim olsaydı.”

Çöreğimin son lokmasını da yutarak çatalımı masaya bıraktım. “Ben de internette ‘yoğun kedi nüfusuyla uğraşan kadın’ hediyeleri için biraz araştırma yaptıktan sonra öğrendim.”

Gözleri kahkahayla parladı. “O kadına mı dönüştüm yani?”

“Evet, kesinlikle. Ama böyle yaşamak seni mutlu ediyorlarsa kimin umurunda?”

Kulelerinde oynayan tekirlerine baktı. “Hayat mutsuz olmak için çok kısa Aubrey. Sen, kedilerim, hepiniz ruhumu sevgi ve neşeyle dolduruyorsunuz. Bu küçük tüylü bebekler herkesi koşulsuz seviyorlar ve bu da aslında dünyanın en çok ihtiyacı olan tek şey.” Kararlılıkla bana baktı. “Dış görünüşün bir başkasına ne kadar çirkin, ne kadar tuhaf, ne kadar garip gelirse gelsin, asla daha azıyla yetinmemelisin.”

Sertçe yutkunarak bakışlarımı kedilerinden kaçırdım. Ona henüz Daniel’den bahsetmemiştim ama bunun bir nedeni vardı. Onaylamayacağı aklımdan ucundan dahi geçmiyordu. Bana onun kıcına –pardon kıcına değil, çünkü o küfretmezdi– onu terk etmemi ve başka birine yönelmemi söylerdi. Daniel ruhumu ateşe vermese de hayatımın bu anında kendimi dengelememe yardımcı oluyor ve istikrarlı hissetmemi sağlıyordu, ben de bunu sorun etmiyordum. İyiye razı değildim. Sadece şu an razı oluyordum.

“Bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi Noel,” dedi çatlak bir sesle.

Sözleri düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu ve kedilere özlemle bakarken onu gözlemledim. Büyükanнем mutluydu ve gizlemeye çalıştığı gözyaşlarının sevinçten olduğunu biliyordum.

“Bu, sonsuza dek unutmayacağım bir şey.”

Bölüm 35

Uyanmak için çok bir saatti. Aklımdaki onca şey yüzünden yine bütün gece dönüp durdum. Son zamanlarda uykusuzluk sorunum daha da kötüleşti ve nedenini anlayamıyordum. Sürekli tezgâhın üzerinde duran bir bardak suyun uzaktan gelen bir gürültüyle titremesine benzer sesler duyuyor gibiydim. Gürültünün kaynağı yaklaştıkça, su daha fazla titriyordu. Bir an duruyor ve sonra tekrar başlıyordu. Rahatsız ediciydi ve bundan hoşlanmıyordum.

Derin bir nefes alarak doğruca mutfağa gidip bir bardak portakal suyu doldurdum. Ocak ayının ortasıydık, programıma –ve hayatıma– geri dönmeye hazırdım.

“Okulu özledim. Derslerin başlaması için sabırsızlanıyorum.”

“Bunu ancak sen söylersin. Kış tatili bence çok kısa,” dedi Natalie.

Kanepede sarmalanmış bir şekilde oturuyordu. Bu yıl kış çok acımasız geçmişti ve soğuğu ne kadar sevsem de bitmesine hazırdım.

Bir bardak portakal suyunu içtikten sonra bir tane daha doldurdum ve onu da içtim.

“Son zamanlarda, tuhaf müşterilerin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var.”

Bakışlarını bana çevirdi. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Dökül bakalım. Birbirimize hikâyeler anlatabiliriz.”

Gözlerimi kapattım ve dün geceyi düşünmemeye çalışarak başımı salladım. “Yapamam. Hatırlayıp hepsini bir kez daha yaşamak istemiyorum.”

“Söylesen iyi edersin cadı,” dedikten sonra kalkıp yanıma geldi.

Bir şişe şampanya açıp ikimize de birer kadeh hazırladı. Sonra içkilerimizi kanepeye götürüp ortak bir battaniyenin altında oturduk.

“Christine’in her işten önce erkeklere alkol testi yaptırması gerektiğini düşünmeye başlıyorum.”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Dün gece, müşterim...” Abartılı bir şekilde iç çektim. “Yalpalayarak yürüyordu ve o kadar sarhoştı ki sigarasının küllelerini köpüklü şarabına atıp içiyordu. İğrençti Nat. Tiksindiğimi yüz ifademden anladığına eminim, çünkü bunu gizlememin hiçbir yolu yoktu. Külünü başka bir şeye dökmesini sağlamaya çalıştım ama mantıksız konuşuyor, gayet memnun görünüyordu, ben de kendi haline bıraktım. Çok fazla sigara ve sigaralı şarap içti.”

“Clive’dan bahsediyorsun,” dedi içkisinden bir yudum almadan önce.

Gözlerim açıldı. “Onunla birlikte oldun mu?”

“Hepimiz olduk.”

Yüzümde yine tiksinti dolu bir ifade oluştuğundan emindim. “Yani bu onun için sıradan bir şey mi?” Natalie başını sallasa da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Duyduğuma göre, yıllar önce haneye tecavüz sırasında tüm

ailesini kaybetmiş. Korkunç bir olaymış. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmamış. Yine de zararsız biri. Gerçekten. Onunla seks yapmak zorunda kalmadığını düşünüyorum, doğru mu?”

Başımı salladım. “Doğru. Şaşırdım.”

“Hiçbir kızla yatmıyor ya da cinsel bir şey istemiyor. Sadece birlikte saçmalayacak birini istiyor.”

Bunun üzerine kalbimin yumuşadığını hissettim. “Üzücü-müş.”

“Evet, o adeta yumuşak bir oyuncak ayı ve ailesinin başına gelenleri asla atlatamadığı için onu suçlayamıyorum.”

Dudaklarımı büzdüm. “Kendimi şu an çok kötü hissettim. Onu yargılamam doğru değildi. Bana fotoğraflar gösteriyordu ama dediklerini anlayamadım. Şimdi o fotoğrafların ailesine ait olduğunu biliyorum.”

“Yapma. Başlarda hepimiz böyleydik. Bir dahaki sefere ne yapacağını bileceksin. Sadece ailesiyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davran yeter, bu onu mutlu edecektir.” Başını arkaya atıp bardağındaki içeceğini bitirdi. “Daniel’la nasıl gidiyor? Aşk çocukla seks hayatı nasıl?”

Bardağımdaki baloncuklara baktım. Üç aydır “iyi seks” yapı-yordum ve bunu yaparken hâlâ James’i düşünüyordum. Onda tam olarak açıklayamadığım bir çekicilik vardı. Sonsuza kadar hatırlayacağım o dönüm noktalarından biri gibiydi. Ve onunla seks yapmadım bile.

“Sanırım ondan ayrılacağım.”

“Onunla çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm-den değil ama kararını değiştirmene ne sebep oldu?”

“Çok alışmak istemiyorum ve para kazanmak için bedenini satan yapan bir kadınla birlikte olmak istemeyeceğini biliyo-

rum ki bunun için onu suçlamıyorum. Muhtemelen en iyisi yollarımızı ayırmamız. Bu şekilde gerçeği öğrenmez.”

Onunla çıkmaya başladığımdan beri sahip olduğum altmış bir müşteri bir yana, Daniel’ın tek bir müşteriyi bile kabul etmeyeceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Eski nişanlısına hâlâ tepkili olduğunu düşünürsek, beni de onu aldatıyormuşum gibi görecekti.

“Muhtemelen en iyisi bu.”

“Evet,” dedim. Oturup düşündüğümde tek hissettiğim tereddüt oldu. Beni bunu yapmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Natalie’nin telefonu çaldı. “Selam anne,” diye cevap verdi.

Natalie telefonda konuşurken telefonumu elime alıp sosyal medyada geziniyor, Daniel hakkında konuşmak zorunda olmadığım için şükrediyordum. O iyi biriydi, bense berbat bir kız arkadaşım ve bunu kabul etmek, ait olduğum yere, bir çukura girmek istememe neden oluyordu. Belki Nat birazdan benimle önce alışverişe, sonra da pilatese gelirdi.

“Harika olur,” derken kaşlarını çatı. “Ah...” Beni dürttü ve başımı kaldırdığımda gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. “Evet, o gece arkadaşım Aubrey’le planlarım vardı. Belki o da bize katılabilir? Sonunda onunla tanışırsın.”

Kaşlarımı çatarak telefonumu indirdim. Planladığımız herhangi bir şey yoktu, en azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla.

“La Grenouille’de Sevgililer Günü diyelim o zaman. Çok romantik,” dedi abartılı bir duygusallıkla. Telefonu kapattığında soru dolu gözlerle ona bakıyordum.

“Az önce tam olarak neyi kabul ettin?” diye sordum.

Üfleyip suratını buruşturarak ayağa kalktı.

“Ailem bir akşam yemeği düzenliyor. Babamın şirketinin yılda iki kez düzenlediği, beni de katılmaya zorladıkları bir hayır işi için. O gece mükemmel görünen bir aileye ihtiyaçları var.” Gözlerini devirdi. “Bana annelik yaptığın, dünyayı kurtarmaya yemin ettiğin ve benim de bir eküriye ihtiyacım olduğu için bu planın muhteşem olduğunu düşünüyorum. Ayrıca kimin kandan daha fazla kurtarılmaya ihtiyacı olabilir ki?” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Son derece alaycı bir bakış attım. Ona kâr amacı gütmeyen bir vakıf kurma planımdan bahsettiğimden beri bana *Süper Anne* diyordu; sanırım dadılık yaptığım günlerde bana doğrudan anne demesinin bir adım ötesiydi bu.

“Gerçekten mi Nat? Senin ve ailenin yanında evlatlık kız gibi duracağım.”

“Annemle babam tam bir kaos. Bir an iyiler, sonra bir anda tartışıyorlar. Babam her zaman işine ailesinden daha çok önem verdiği için, annemin yanında olacağından bile şüpheliyim. Muhtemelen etkinliğe katılan her kadını tavlama meşguli olacaktır. O hâlâ aynı pislik, annem de hâlâ çok tatlı, her neyse. Eğer acı çekmem gerekiyorsa, en azından bunu en iyi arkadaşımın desteğiyle yapabilirim.”

Dramatik bir şekilde iç çektim. Kalbim bir gün bir sığınma evi açmanın hayalini kurduğu için sanırım bu çok da kötü bir fikir değildi. Benim için yararlı bir deneyim ve çevre edinmenin yolu olabilirdi.

“Kaç kişi gelecek? Ve kaç saat sürecektir?”

Gözlerini devirerek başını salladı. “Babamın tüm şehri davet edeceğinden eminim. Tek artısı bu restoranın harika çiçek

aranjmanlarının olması ve annem bunlara takıntılı olduğundan, babam ev sahipliği yapıyor.” Omuz silkti. “O mutluydu ben de mutluyum.”

“Babana neden bu kadar kızgınsın?”

Ailesi hakkında çok fazla soru sormazdım, çünkü bunun beni ilgilendirdiğini düşünmüyordum. Bildiğim tek şey, şehrin varlıklı bir kesiminde büyümüş bir çocuk, babasının sıkı bir işkolik, annesinin de Amerika’nın ayrıcalıklı beyazlarından biri olduğuydu.

Natalie bakışlarını kaçırarak uzun süre duvara baktı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Dudaklarını yaladı ve daha o konuşmadan babası söz konusu olduğunda yaşadığı yalnızlığı hissettim.

“Hiçbir zaman bizi ayıran bir olay yaşamadık, anlaşılmadı o kadar. Ben kendime has biriyim. Babamın prensesi değilim. Hiçbir zaman da olmadım ve sanırım babamın isteği buydu. Babam bir iş adamı ve kendi alanındaki insanlar onu güçlü biri olarak görüyor. Birçok yönden birbirimize benzediğimiz için kolayca ters düşebiliyoruz. Ben kendi kararlarımı vermek istiyorum, o da kendi kararlarının en iyisi olduğunu düşünüyor. O bana isteğimi düşündüğü hayatı sağlamak istiyor ve onu dinleyip her zaman minnettar olmamı bekliyor.” Bana baktı. “Kızgınlığım düşmanlığa dönüştüğünde üniversite zamanı daha gelmemişti. Birbirimize asla unutamayacağımız kırıcı sözler söyledik.”

Yaşadığı hüznü en derinimde hissederek kaşlarımı çattım. Natalie’nin güçlü bir kişiliği vardı, bu yüzden babasının onun gibi biriyle nasıl ters düşebileceğini anlayabiliyordum. İnatçıydı ve ne olursa olsun kararlarını uygulardı. Hiçbir zaman geri dönüşü yoktu ve onun bu yönünü seviyordum.

“Umarım zamanla işler yoluna girer. Annenin en sevdiği restoranı tercih etmesi çok hoş. Bu etkinlik bütün gece mi sürecektir?”

Hissettiği suçluluk duygusu, yüzünden okunuyordu ve kızgın olması imkânsızdı. “Benden nefret etme lütfen!” diye yalvardı, ellerinin arasındaki şampanya kadehiyle. “Sana bir spa günü ısmarlayacağım. Bu sefer ağda yok, söz.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Muhteşem zamanlama. Zaten ben de kankamla biraz vakit geçirmek istiyordum.”

Bölüm 36

“Buradaki kimseyi tanımadığım için önce bir şeyler içelim,” dedim arabadan inerken.

Natalie, La Grenouille’e giderken bana her şeyi kısaca özetledi. Yılın en romantik gecesinde üst tabakanın arasına karışacaktık. Kendimi bir partiye davetsiz gelmiş gibi hissediyordum ama Natalie bana öyle olmadığını, annesinin benimle tanışmak için can attığını söyledi. Düşündüğüm kadar kötü geçmeyeceğinden emindim.

Sevgililer Günü’nde Natalie’yle planlarım olduğunu söylediğimde Daniel’in pek heyecanlandığı söylenemezdi. Bunu telafi etmek için –onun için, benim için değil– birkaç hafta ve çılgınca seks yapmamız gerekti.

Valentina olduğumdan beri seksi daha çok bir angarya olarak görmeye başladım. İşin yoğunluğu kişisel zamanlarımda gerçek bir zevk hissetmemi engelledi. Seks benim için eskisi kadar zevkli değildi ve nadiren orgazm oluyordum. Daniel sahte inlememle gerçek inlemem arasındaki farkı bile bilmiyordu... James’in aksine.

Eskiden her türlü cinsel eylemden hoşlanırdım ama şimdi olmasa da olurdu. Belki başkalarının haz duymasını sağlamak için bu kadar çok çalışmam gerekmeseydi her şey farklı olabilirdi.

“Düşündüğün kadar kötü olmayacak,” dedi Natalie dikkatimi kendine çekerek.

“Sen yanımdayken endişelenmiyorum,” dedim. Burada üçüncü –ya da bu durumda dördüncü– teker gibi hissetmekten nefret etsem de kendime eğer aynı durumda olsaydım Natalie’nin de bana destek olacağını hatırlattım. Zihnimi meşgul eden düşünceleri bir kenara itip dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim.

İçeri girdiğimizde pahalı takım elbiseler ve tasarımcıların imzasını taşıyan kreasyonlar bir köşeden diğerine süzülüyor, elmaslar ve mücevherler gül ışıklarının altında titriyor, çiçekler aniden soluduğum botoks dolu havayla yumuşak bir kontrast oluşturuyordu. Arka planda caz ve swing müzik karışımı bir parça çalıyordu ve bara doğru ilerlerken kendimi bir Frank Sinatra kliline ışınlanmış gibi hissediyordum. Natalie mekânın bir düğün gibi süslenmiş olacağını, kokteyllerimizi yudumladıktan sonra akşam yemeği için masa düzeni olan başka bir salona yönlendirileceğimizi söylemişti.

Tekila ve Sprite’in ilk yudumundan sonra –o ilk tada bayılıyordum– dramatik bir şekilde iç çektim ve Natalie’ye gülümsedim.

Natalie içkisini tek dikişte bitirdikten sonra barmene bir işaret edip bir tane daha istedi. Başımı yana eğip ona sıırttım.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye şaka yaptım.

“Çoook,” dedi kocaman gözlerle.

Omuzlarının gergin olduğunu görerek, sinirlerinin yatışmasına yardımcı olmak için sohbet etmeye başladım. Daha önce ailemle böyle bir şey yaşamak zorunda kalmadığım için bu durum benim için yeniydi ve arkadaşımın iyi hissetmesi için elimden geleni yapmaya çalışacaktım.

“Pilates canıma okusa da vücudumun sıkılaştıgımı hissediyoy-

rum. Bacaklarım taş gibi. Sanırım bundan sonra sıcak yogayı deneyeceğim. Benimle gelmelisin.”

Natalie bardağından bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı. “Vücudum Hindistan cevizi yağı gibi. Üstü kalın ve katı, içi ipeksi ve ıslak.”

İçkimi yudumlarken gülmeye başladığımda neredeyse boğulacaktım. “Bu lafları nereden buluyorsun?”

Başının yan tarafına vurduğunda bir kez daha güldüm. “Rahatsız olduğumda alaycı konuşmayı tercih ettiğimi biliyorsun. Bunun mantıklı olduğunu bile düşünmüyorum.”

“Kimin umurunda? Komik olduğunu düşünmüştüm,” dedim gülümseyerek. Çantamdaki telefonumun titrediğini hissettiğimde elimi uzatmadan kim olduğunu anladım.

“Danny’cik mi?” diye sordu Natalie.

Ekranıma bakıp başımı salladım. Mesajı okuduktan sonra Natalie’nin arka planda yanan bir mumla birlikte beni bekleyen çiçekleri ve çikolatayı görmesi için telefonu kaldırdım.

“Onu oyalamaya devam mı?”

Suçluluk duygusuyla midemin bulandığını hissettim. Ondan bir an önce ayrılmalıydım. Asla istediği gibi sadık bir kadın olmayacağımı bilsem de henüz onu bırakmayı kendime yediremiyordum.

“Gecenin sonunda evine uğrayıp onu mutlu sona ulaştıracağım,” diyerek telefonumu çantama geri koydum.

“Onunla her istediğinde birlikte olmak zorunda değilsin. Ne de olsa o senin sadece erkek arkadaşın.”

Dudaklarımı büzdüm. Natalie, bana bilmiş bir bakış attıktan sonra okulla ve bu dönemin son dönemimiz olmasıyla ilgili konulara daldı.

Normale döndüğünü düşündüğüm anda omuzları geri çekildi ve bakışları arkamdaki bir şeye sabitlendi.

Sırtımda bir ürperti hissettim ama bunun bir uyarı mı yoksa daha önce sadece bir kez giyebildiğim en sevdiğim sırtı açık elbisemi giydiğim için mi olduğunu anlayamadım. İçerek, gülerek ve gerçekten arzuladığım ama asla sahip olamayacağım tek adama dokunarak geçirdiğim, aynı elbiseyi giydiğim o günü düşününce kalbim sıkışıyordu.

Natalie bardağı dudaklarına götürerek sessizce, “Ebeveynler göründü. Normal davran,” dedi.

Tekilanın kanımdaki varlığını hissederek kıkırdadım. “Seni kaçık, normal davranması gereken sensin.”

Natalie bardağını bar tezgâhının üzerine bıraktığında ben de aynısını yaptım. Nefes verdiğinde, yüzündeki ifadeyi düzeltmesini istedim çünkü kabız gibi görünüyordu.

“Anne, baba, sizi oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım Aubrey Abrams’la tanıştırmak istiyorum.”

Yutkunarak nefes aldım ve etrafımızda küçük bir daire oluştururlarken yüzümü onlara döndüm. Kendimi görücü usulü bir randevudaymışım gibi hissettiğim için sinirlerim biraz gergindi .

Gözlerim önce annesininkilere kilitlendi ama burnuma limon ve bergamot kokusu –çok tanıdık bir kokuydu– dolduğunda donup kaldım.

Olamazdı...

Bakışlarının ağırlığını ve şaşkınlığını üzerimde hissedebiliyordum; içimdeki endişe, göğsümü parçalayacakmış gibi büyüyordu. Kendimi toparlamaya çalıştım ve annesini selamlamak için elimi uzattım. Gözlerimi kırptırıp ona odak-

landım ve hissettiğim kadar solgun görünmediğimi umdum. İfademi nötr tutmaya, gülümsemeye çalıştım ve iç dünyamda yaşadığım endişeyi yansıtmamak için dua ettim. Annesinin bakışları sevgi doluydu; Natalie'ye o kadar benziyordu ki hayretler içinde kaldım.

“Senin hakkında çok güzel şeyler duydum Aubrey,” dedi ince bir sesle. “Ben Katherine, bu da kocam...”

Ama ben kocasının adını o söylemeden önce biliyordum.

Tadının neye benzediğini, çıplakken nasıl görüldüğünü, aletinin uzunluğunu ve onu nasıl okşadığını, göğsündeki dövmele ve her birinin ardındaki anlamı biliyordum. Boşalmak üzereyken ellerinin, ıslaklığımı yalarken dilinin nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Onu, hiçbir arkadaşın en yakın arkadaşının babasını tanı-maması gereken şekillerde tanıyordum.

Gözlerim onunkilere kaydığında kalbim tekleyen bir ritimle yavaşladı. Hiçbir şey belli etmiyordu, bu da göğsümdeki gerginliğin az da olsa hafiflemesine neden oldu. Oyunu iyi oynadığımı sanıyordum ama o benden daha iyiydi. Yüzünde, birbirimizi önceden tanıdığımızı belli edecek tek bir ifade bile yoktu.

“James Riviera,” dedi elini uzatıp ilk hamleyi yaparak. Kısa bir an tereddüt ettikten sonra elini sıkmak için uzandım. Avuç içim onun büyük avuç içine kaydığmda aramızda bir kıvılcım hissettim; tanıştığımız ilk günden beri var olan o kıvılcım.

“Sonunda Aubrey isminin arkasındaki kişiyi görmek güzel,” dedi gözlerime bakarak.

Kahretsın!

Bir keresinde gerçek ismimi öğrenmek istemiş, bense söylemeyi reddetmişim. Artık biliyordu. Salonun diğer ucundan

gelen gürültülü bir kahkaha beni ürkütmeden önce bir an ona baktım.

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedim otomatik olarak el sıkışına karşılık vererek. “Natalie bana sizin hakkınızda çok şey anlattı.”

Şu anda nasıl davranmam gerektiğini bile bilmediğimden, temel şeyleri yapmayı tercih ediyordum.

James kıkırdadığında vücudumdaki tüm sinir uçlarının ateşlendiğini hissettim. İçten dışa alev alıyor gibiydim.

“Eminim iyi şeyler söylememiştir,” diye şaka yapsa da ciddi olduğunu biliyordum.

Katherine kocasının göğsünü okşayarak, “Ah, iyi şeyler söylediğinden son derece eminim,” dedi tatlı bir sesle. “Aubrey, üzerindeki elbise gerçekten çok güzel.”

Bakışlarımı alçalttım; bir dipsiz bir kuyuya düşmek ve asla bulunmamak istiyordum. Bu, James’le tanıştığım da giydiğim ve onun çok sevdiği elbiseydi. Beş yüz dolar değerindeki konyak şişesini aldığı gün, kucağında oturup aletini hissederken göğüslerimin uçlarını emdiği gün üzerimde olan elbise.

Tanrım, eğer gerçekten varsan, lütfen canımı şu anda al.

Güçlkle, “Teşekkür ederim,” diyebildim. James’e kısa bir bakış attığımda onun beni izlediğini gördüm. Yanaklarım kırmıştı, çünkü onun da aynı şeyleri hatırladığını biliyordum.

“Demek kızım ile birlikte Fordham’a gidiyorsun?” diye sordu gözlerini üzerimden ayırmayarak. Daha önce sormadığı bu soruyu ukala bir tavırla soruyor, bunu çok iyi gizliyordu. James kehribar rengi içkisini yudumlarken dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. “Hangi bölümde okuyorsun?”

Bir zamanlar ona vermeyi reddettiğim bir başka bilgi de buydu. Bardağıma uzanıp büyük bir yudum aldım.

“Evet,” dedim ilk sorusunu yanıtlayarak. “Birinci sınıftan beri oda arkadaşınız. O zamandan beri çok iyi anlaşıyoruz.” Natalie’ye bakıp burnumu kıvırdığımda Nat gülümsedi. “Gelişim sosyolojisi okuyorum.”

“Ah, ilginç bir bölüm,” dedi Katherine. “Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

Tereddüt ettim, kâr amacı gütmeyen sığınma eviyle ilgili planlarımı paylaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. “Kararsızım.”

James, pes etmeye niyeti olmadığını belli edercesine, “Bir fikrin olmalı,” dedi.

“Henüz bir karar vermedi baba,” dedi Natalie, sesindeki hayal kırıklığı çok açıktı.

Bakışlarımı ona çevirip sorun olmadığını işaret ettim. “Hukuk fakültesini düşünüyorum. Kadınlar ve çocuklar için bir sığınma evi kurmayı düşünüyorum.” Duraksadım. “Bildiğiniz gibi avukatlar yalnızca para hırsızı yalancılardır. Aslında bunu yapabileceğimden pek de emin değilim.”

Katherine dehşetle yüzünü buruştursa da Natalie’yle James güldü.

Annesine bakarak, “Kusura bakmayın. Bazen mizah anlayışım yersiz oluyor. Natalie bana babasının avukat olduğunu söyledi.” Annesi biraz rahatlamış, elini boynuna götürmüştü. “Sığınma evi hayalim konusunda ciddiym ama.”

“Takdire şayan bir davranış,” dedi James. İçimden bir ses bunu öylesine söylemediğini, bu konuda doğruyu söylediğini söylüyordu. Doğru da olsa bu iltifatını üzerime alınmama çalıştım ve kendime bunun sadece bir oyun olduğunu hatırlattım.

“Teşekkür ederim.” Bakışlarımı Katherine’e çevirdim. James’le göz teması kurmak çok zordu. Sanki herkes birbirimize olan bakışlarımızı fark ederek aramızda neler olduğunu anlayacakmış gibi hissediyordum. Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Natalie’yle aranızdaki benzerlik hayret verici,” dedim annesine.

Katherine gururla kızına bakarak gülümsedi. “Doğduğu günden beri.”

“Birlikteyken herkes kardeş olduğumuzu düşünüyor,” dedi Natalie neşeyle. “Siz de öyle sayılabilirsiniz, orası ayrı.”

“Ne tür bir vakıf kurmayı düşünüyorsun?” James tüm sırlarımı açığa çıkarma çabasında acımasızca hareket ediyor, bunun için onu öldürmek istiyordum.

Ben daha cevap vermeyi düşünemedim Katherine araya girerek, “Müsaadenizle. Yemeğe oturmadan önce lavaboya gitmem gerekiyor. Aubrey, seninle tanışabildiğime çok sevindim. Umarım bundan sonra daha sık görüşürüz,” dedi.

Sahte bir gülümsemeyle karşılık vermiş, midem suçluluk duygusuyla düğümlenmişti. Onu bir daha asla görmek istemiyor, asla görüşmek zorunda kalmamayı umuyordum. Düşünebildiğim tek şey; kocasının aletini iki kez ağzıma alışım, onun diliyle orgazm oluşum ve arkadaşını becermemi izlerken yaptığı yönlendirmelerdi.

Vücudumun her zerresine utanç duygusu yayılırken midemin bulandığını hissediyordum. Bu çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Ciğerlerimin sıkıştığını hissediyordum. Çıkıp temiz hava almam gerekiyordu ama henüz bulunduğum ortamdan ayrılamazdım.

“Seninle geleyim anne.”

Gözlerim irileşmiş, panik tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı. Dikkatimi, bana yalvarırcasına bakan Natalie'ye çevirdim. Onu reddedemiyordum, çünkü artık sonsuza kadar peşimi bırakmayacak skandal bir sırrı saklıyordum.

“Babam bu tür sıkıcı konulara bayılır, yani birbiriniz için mükemmel sohbet arkadaşları olabilirsiniz. Hemen döneceğim.”

Natalie omzuma dokunduktan sonra annesiyle yanımızdan ayrıldı. James, köşeyi dönene kadar onları izledikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

Onunla göz teması kurmadan arkamı döndüm. Bara yaslanıp bir içki daha sipariş ettim, bu seferki dubleydi. James'in yüzü, benimse' sırtım kalabalığa dönüktü. Dokunmadan bile kokusunu alabileceğim, onu hissedebileceğim kadar yakınımdaydı, bu da içimde onunla en son birlikte olduğumdan beri hissetmediğim bir şeyi uyandırdı.

Bölüm 37

“Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum,” dedi James, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Tüylerim diken diken olmuştu ve vücudumun onun sesine tepki vermesinden nefret ediyordum.

Barmene teşekkür ettikten sonra içkimden büyük bir yudum aldım.

“Planımız buydu,” dedim. “Kader ne kadar da acımasız. Beni durmadan beceriyor ama asla tatmin etmiyor.”

“Kader bu gece benden yana.”

“Öyle denebilir.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Bunu neden yaptın?” diye sordu gırtlaktan gelen acılı bir sesle. Kahretsin, kalbim! Neyi kastettiğini biliyordum. Sesi kızgın olduğunu haykırırken, sorusu kanımın kaynamasına neden oldu.

Vücudumu ona doğru çevirdim ve çenemi meydan okurcasına havaya kaldırdım. “Bunu gerçekten soruyor musun?”

“Seni bulmaya çalıştım.”

İnanılır gibi değildi. “Bulamadığına sevindim.”

Gözlerimin içine bakıp, “Neden?” diye sordu.

Boğazıma yükselen duygular nefesimi kesiyordu. Yalvarırcasına bakışları beni öldürüyor olsa da sağlam duruyordum. Yapmam gerekeni yapmıştım ve bundan dolayı pişmanlık duymuyordum.

“Nedenini çok iyi biliyorsun James. Natalie’nin aramızda olanları asla öğrenmeyeceğine dair söz ver. O benim en iyi arkadaşım ve hayatımda olan birkaç kişiden biri. Onu *kaybetmeyeceğim*.” Cevap vermedi. “James, lütfen. Söz ver.”

Burun delikleri genişledi. “O da mı *orada* çalışıyor?”

Midem bulandı; bu konuda gerçeğin ortaya çıkmasına asla izin veremeyeceğimi anladım. James’in öz kızının bir fahişe olduğunu öğrenmesindense, Natalie’nin James’le aramda geçenlerden haberdar olmasını tercih ederdim.

“Hayır,” dedim güçlükle. “Natalie ne iş yaptığımı bilmiyor, asla da bilmeyecek.”

James başım salladı; gözle görülür şekilde rahatlamıştı. İçkisini bitirdikten sonra ikimize birer konyak sipariş etti. İçkileri arka arkaya içtiği için onu suçlayamazdım. Ben de acıma bir an önce son verilmesi gerektiğini düşünüyordum.

“Teklifimin hâlâ geçerli olduğunu bilmeni istiyorum.”

Alay ederek güldüğümde dudaklarımdan sıcak bir nefes süzüldü. “Vay be! Böyle bir zamanda, karınla, kızınla aynı ortamdayken bile bunu söyleyecek kadar pisliksin.”

Onu gücendirmişim gibi bakıyordu. “Neden? Gerçeği öğrenmeden önce de bir pislik değil miydim? Evli olduğumu biliyordun. Hiçbir şey değişmedi.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

“Bu teklifin sonsuza dek ortadan kalktığını bil. Bunu Natalie’ye yapamam. Lafı açılmışken, soy isimleriniz neden farklı? O senin biyolojik kızın değil mi?”

Farklı soyadları ve evimizde aile fotoğrafları olmadığından, James’in Natalie’nin babası olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Geriye dönüp baktığımda, bu kılık değiştirmiş bir nimetti.

Bakışlarını kalabalığa çevirdi. Sesini alçaltarak, “Ne kadar kabul etmese de o benim kızım. Üniversiteye gitmeden önce bana kızarak annesinin soyadını aldı. Bunu yaptığında gerçekten çok üzuldüm.”

“Şaşırmadım. Natalie bazen çok asi olabiliyor.”

Sırıttı, gözlerinde son derece gerçek, gururlu bir ebeveynde görülebilecek parlak bakışlar vardı. “Bir de bana sor. Onu incitecek bir şey yapmam ama teklifimi değerlendirsene bile bizden asla haberi olmayacak. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Yalnızca ikimizin arasında.”

Nefesim ağırlaşmıştı, dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Eğer lanet olası *işim* olmasaydı karar vermek çok kolay olurdu. Başka şartlar altında olsaydık bu teklifi gözümü kırpmadan kabul ederdim. Para vermese de onunla birlikte olmayı seçerdim. Ama bu geceden önce sahip olabileceğim her türlü cazibe artık sonsuza dek yok olmak zorunda kalacaktı.

“Yapamam James.” Cevabım yumuşaktı ve kabul etmek istemediğim nedenlerden dolayı kalbimin sızlamasına neden oldu. “Natalie’nin babası olduğuna inanamıyorum. Şartlar farklı olsaydı, sunduğun olağanüstü tekliflere bile gerek kalmazdı. Natalie’ye bunu yapamam, olmaz.”

Vahşi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Şansım varken seni becermeliydim. O zaman asla çekip gidemezdin.”

“James...” dedim çaresiz bir fısıltıyla, sözlerinin iliklerime kadar işlediğini hissederek. İkimiz de bunun fazlasıyla bağımlılık yapıcı olacağını biliyorduk.

Natalie’nin bize doğru geldiğini gördüğümde Tanrı’ya bir kez olsun yanımda olduğu için şükrederek sessiz bir dua gönderdim.

James arzuyla bana bakmaya devam ederek, “Natalie, ben de arkadaşına vakfını kurmaya hazır olduğunda ona bağışta bulunabileceğimi söylüyordum,” dedi.

Tüm bedenime bir ürperti yayıldı. Ah, James bu oyunda çok iyiydi. Gerçekten çok iyi.

Natalie’nin mavi gözleri irileşmiş, yüzüne küçük bir gülümseme yerleşmişti. “Çok cömertsin.” Bakışlarını bana çevirdi. “Harika değil mi Aub? Belki de sıkıcı hukuk fakültesine gitmek zorunda kalmazsın.”

Konyağımdan büyük bir yudum aldım. “Gerçekten çok cömertçe. Bana söylediğinde ben de en az senin kadar şaşırdım.”

Telefonum titrediğinde onu çıkarmak için içkimi tezgâha bıraktım.

Nat, “O mu?” diye sorarken, James’in mesajı okuyabilmek için üzerime doğru eğildiğini hissedebiliyordum.

“Kim?” diye sordu James, fazla sert bir şekilde.

“Daniel. Aubrey’in ezik doktor sevgilisi.” Natalie gözlerini devirdiğinde içkinin etkisiyle babasına karşı biraz daha rahat olduğunu görebiliyordum.

Başımı salladım. “Evet, beni görmek istiyor.”

“Gitmelisin.”

Bakışlarımı Natalie’ye çevirdim; bu gece gelmem için bana yalvarmışken bunu önermesine şaşırmıştım. Ona yanında olacağıma dair söz vermiştim ve karanlık sırrım benden bir metre ötede dursa bile bu konuda kararlıydım. Ama benim için ne kadar büyük bir iyilik yaptığının farkında olmadan kişisel cehennemimden bir çıkış yolu önerdiyse kabul etmekten başka bir seçeneğim yoktu.

“Emin misin?” diye sordum.

Başını salladığında yüzüme minnettar bir gülümseme yayıldı.

“Seni geçireyim,” dedi James. “Natalie, sen anneni bul, ben de Aubrey’ye bir araç çağırayım.”

Uzanıp bana sarıldı. Kulağıma fısıldayarak, “Geldiğin için teşekkür ederim. Şimdi git ve Danny’ye hayatının gecesini yaşat,” dedi.

Rahatsız hissetmeme rağmen kıkırdayarak ona bir kez daha sarıldım. “Çok kötüsün ama yine de seni seviyorum.”

Natalie uzaklaştığında James’e dönüp ona ters bir bakış attım. “Taksiye binmek için yardımına ihtiyacım yok. Bu kadar kurnaz olmak zorunda değilsin.”

“Başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunun farkındayım,” diye cevap verirken üzerimde gezinen bakışları kızarmama neden oldu.

Gözlerimi ona dikerek içkimin kalanını yudumladığıktan sonra buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanarak kristal bardağı tezgâha bıraktım. Bana bakma şeklinden hoşlanmıyordum, çünkü ürpermeme neden oluyor, güzel ve seksi hissettiriyordu; en son birlikte olduğumuzdan beri böyle hissetmemiştim.

Sertçe yutkunarak, “Bu gece *yeniden* tanışmamızın benim için bir zevk olduğunu söyleyemem James,” dedim.

“Ben söyleyebilirim.”

“Çünkü ben harikayım,” dedim alaycı bir tavırla.

İçimden oflayıp puflayarak ona arkamı döndüm. Duygularımın üzerinde hiçbir etkisi olmaması gerekirken beni kolayca etkileyebiliyordu. Vestiyerden montumú alıp dışarı çıktığımda kirli havayı içime çektim. İçerideki havasız çiçek kokusundan çok daha iyiydi, James’e dokunma mesafesinden bahsetmeme gerek bile yoktu.

Tanrım, bu gece geniş göğsündeki sanat eserini ortaya çıkarmak için kısmen düğmelerini açık bıraktığı soluk pembe gömleğinin içinde ne kadar da kusursuz görünüyordu. Asıl beni benden alan şey, üzerinde düpedüz günahkâr görünen lacivert pantolonuydu. David Beckham'inkine rakip olabilecek bir poposu vardı ki bu azımsanacak bir şey değildi, çünkü James en az on yaş daha büyüktü ve David'in poposu gerçekten muhteşemdi.

Taksi çağırmak için elimi kaldıramadan bir kol etrafımı sardı ve beni binaların arasındaki küçük bir aralığa çekti. Sırtım tuğlalara çarptı ve James'in dudakları dudaklarımdaydı; dillerimiz hararetli bir öpüşmeye karışmış, birbirlerinin etrafında dolaşıyordu. Aramızdaki gerginlik hissedilebilir derecedeydi ve bana doğru eğilme şeklinden bunu anlayabiliyordum. Elleri vücuduma taparcasına dokunurken iç çekişlerim yumuşak bir melodiye dönüştü.

"James..." diye fısıldadım öpüşmemize ara vererek. "Bunu yapamayız. Lütfen..." Kalbim deli gibi atıyordu ve dehşete düşmüş durumdaydım. "Kimsenin görmesini istemiyorum."

"Beni tekrar görmeyi kabul edersen seni şimdilik bırakırım," dedi nefesi bana çarparken, alnını alnıma bastırarak. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Başımı salladım. "Hayır. Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Ellerini ceketimin içine sokup beni kendine çekti. Elleri sırtımın alt kısmından kayarak kalçama ulaştı ve nazik ama sert bir şekilde sıktı. Dudaklarımdan bir mırıltı dökülüyor, parmaklarımı omuzlarına bastırıyordum. Ereksiyonu bedenime değdiğinde daha fazlasını hissetmek isteyerek nefes nefese kaldım. Dudakları boynuma değdiğinde sakalının ince kılları tenimi

gıdıkladı. Bir kadının bedeninde nasıl yol alacağını bilen bir adam hakkında söylenecek çok şey vardı.

“Kabul et.” Sesi gırtlaktan gelmiş, tenime çarpmıştı. “Artık seni bulduğuma göre, hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Sanctuary Cove’a gitmemize gerek yok. Sadece biz olabiliriz.”

Kaşlarımı çattım. Karısıyla kızı içeride onu beklerken böyle şeyleri nasıl teklif edebildiğini merak ediyordum. Natalie’ye bunu yapmayacağını biliyor olmalıydı. Kendisinin de kızını incitmek istemeyeceğini düşünüyordum, çünkü yapması gereken tam olarak buydu.

Sahip olduğum tüm güçle James’i ittim. “Gitmem gerekiyor,” dedim beni yakalamaması için koşmaya başlamadan önce.

Kaldırımda bekleyen bir taksi ve açık kapının yanında duran bir çiftin durduğunu görsem de hızla etraflarından dolaşıp taksiye atladım.

“Kusura bakmayın! Aile içi acil bir durum!” dedikten sonra kapıyı çarparak kapattım.

Otuz dakika sonra evime dönmüştüm; eski favori elbisem buruşuk bir karmaşaya dönüşmüş halde bir kenarda dururken, titreyen ellerimde büyük bir kadeh şarap tutuyordum. Planım önümü göremeyene kadar içtikten sonra tökezleyerek yatağıma yatmaktı, bu yüzden üzerimde sadece beyaz bir atlet ve siyah bir erkek iç çamaşırı vardı. Suçluluk duygusu, utanç, mahcubiyet, hepsi beni hasta edecek kadar güçlü bir şekilde üzerime geliyordu.

James’in favori elbisesinin renk tonlarına baktım. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Küçük pencereye doğru yürürken, çatlaklardan sızan soğuk havayı hissedebiliyordum. Bunun nasıl olabileceğini merak

ederek bakışlarımı kalabalık şehre yönelttim. New York'un her yerinde eskort işletmeleri olsa da Sanctuary Cove kadar seçkin olanı çok azdı, bu yüzden hem James hem de Natalie'nin oraya gitmesine şaşırmamıştım. Demek ki Madam Christine onu benimle eşleştirirken kim olduğunu biliyordu. Natalie'yi yanlışlıkla babasıyla eşleştirmediğinden emin olmak zorunda kalması tuhaf olmalıydı.

James'in kim olduğunu bilseydim, onu asla müşteri olarak kabul etmezdim. İşleri daha da karmaşık ve dağınık hale getirmeden, birlikte vakit geçirip aramızdaki bağı güçlendirmeden tüm bunlara bir son verirdim.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, göğsümdeki boşluk duygularımı boğuyordu. Her şeyi unutmam gerekiyordu. Her kelimeyi, her dokunuşu, her bakışı, her gülümsemeyi... Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım. Ama onunla tanıştığım andan beri düşünebildiğim tek şey o olmuşken unutmak hiç de kolay değildi.

Bir kadeh daha şarap doldurduktan sonra mantarını kapatıp şişeyi yerine koyarken kapının çaldığını duydum.

"Natalie, yine anahtarını mı unuttun?" diye seslendim kadehimi kaldırarak. "Sana çıkmadan önce kontrol etmeni söylemiştim." Kapıyı açtığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Merhaba Aubrey."

Bölüm 38

Beklemedi. Kapıyı itip içeri girdi ve arkasından kapatarak zincirle kilitledi.

“Burada olamazsın,” dedim. Ona gerçekten korkuyla baktım. “Beni nasıl buldun?” diye sorduğum anda pişman oldum; elbette araları bozuk olsa bile kızının nerede yaşadığını biliyordu.

Mutfağımdaki tezgâha çarpana kadar geriye doğru adım attım ve kadehimi tezgâha bıraktım.

“Seninle işim bitmedi,” dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

“Burada ne işin var? Etkinlikte olman gerekmiyor mu? Oradan nasıl ayrıldın?”

Bana doğru bir adım attı ama hemen geri çekildim.

“Bir müşteriden acil bir telefon aldım. Her zaman olan bir şey,” dedi yalanıyla gurur duyduğunu belli ederek. “Karım işimle ilgili her konuyu anlayışla karşılar.”

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. “Benim peşimden koşmak için hayır işinden mi kaçtın? James, gitmen gerekiyor. Natalie her an içeri girebilir.”

İçten içe panikledim. Eğer içeri girerse, bunu açıklamanın hiçbir yolu olmayacaktı.

James bana doğru ilerlerken sırtım duvara çarpana kadar geri çekildim. Şehir ışıkları pencereden süzülüp James’in yüz

hatlarını aydınlatıyordu. Kararlılık dolu gözlerini, benimkine yaklaşan becerikli dudaklarını inceledim ve nasıl oluyordu da bu adam, kırılmış saçları ve sakallarıyla beni mahvediyordu; ona duyduğum arzuyla içimi sızlatıyordu.

James aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesimi tuttum.

“Gelmeyecek. Gecenin sonuna kadar annesinin yanından ayrılmayacağını biliyorum.” Rolex’ine kısa bir bakış attıktan sonra, “Birkaç saatimiz var. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum Aubrey. Beni neden engellediğini söyle,” dedi.

Sertçe yutkundum. Gerçek ismimi onun ağzından duymak hoşuma gitti.

Başımı sallayarak, “Aptal değilsin James. Nedenini gayet iyi biliyorsun,” dedim.

Elini yanağıma götürdü ve parmaklarını çenemden aşağıya, boynuma ve atletimin askısına kadar indirdi. Askının birini omzumdan aşağı kaydırırken göğüs uçlarımın sertleştiğini gördüğünü biliyordum. Göğsümü kabaca avuçluyor, bunu yaparken ucunu okşuyordu. Sesli nefeslerinin yakıcı sıcaklığı vücudumda gezinirken sırtım kamburlaşıyordu.

“Malum nedenlerden dolayı bir müşteriyle yaklaşmam yasak ve sen de istemediğim bir karmaşasın.” Duraksadım. “Hâlâ istemiyorum.”

“Yalancı,” dedi James. Dokunuşları karşısında nasıl titrediğimi hissettiğinden emindim; bedenim sözlerime ihanet ediyordu. “Ben tam olarak ihtiyaç duyduğun bir karmaşayım tatlım,” diye devam etti, elleri yavaşça belimden aşağı kayıp kalçalarımı kavrarken.

Dokunuşu baştan çıkarıcıydı ve içimde devam etmemi gerektiren bir açlık yaratıyordu.

“Bu, ikimizin de ihtiyaç duyduğu bir karmaşa.”

Dokunuşlarına bir son vermek için ellerimi göğsüne koy-sam da ona karşı savunmasız olduğum için bu çaba boşaydı. James hiç zorlanmadan beni kaldırdı.

Bacaklarım otomatik olarak beline dolanmış, ona doğru eğilmiştim. Bir eli sırtımı sıyırıp boynumu kavradı. Onun gücü karşısında iç çektiğimi görebiliyordu. Diğer eli kalçamın altın-daydı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu. Beni sabitlemek için sırtımı duvara bastırmıştı ve göğsüyle bedenime baskı yapıyordu. Parmakları boynumda daha derinlere inerken her yerime yayılan arzu, kalçalarımın biraz daha gerilmesine neden oldu. Kontrolü ele geçirmesinde beni etkileyen bir şey vardı.

Derin bir nefes aldım. “Bunu yapamam James. Natalie’ye bunu yapamam. Onu seviyor, onu kaybetmek istemiyorum. Onun arkadaşlığı, seninle aramızdaki şey her neyse ondan daha önemli.”

Kalbim hızla çarparken onun da aynı hisleri paylaşp paylaşmadığını merak ettim. Elimi yüzüne götürüp çenesini kavradım ve sakalını okşayarak onu kendime yaklaştırdım. Başparmağım alt dudağının üzerinde gezinirken ısırma için ağzını açtı. Dudakları çok yakındı ve eğilip dudaklarına yapışma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

“Neden zorluyorsun?” diye fısıldadım.

“Keşke gerçek bir açıklamam olsaydı ama yok. Tanıştığımız günden beri sende beni büyüleyen bir şey var. Seni düşünmeden edemiyorum. Neden sürekli seni istediğimi sanıyorsun? Beni engellediğinde deliye döndüm.”

Başımı şiddetle salladım. Benimle aynı hisleri paylaştığına

inanmayı reddettim. “Çünkü sevişmedik. Sebebi bu. Senin gözünde ben bir meydan okumayım ve bu kovalamaca seni heyecanlandırıyor. Ama zamanla bunu aşacak, beni unutacaksın.”

Yüzü sertleşti.

“Hayır. Alakası yok Aubrey. Beni yanlış anlama. Senin içinde olmak için ölüyorum ama beni büyüleyen *sensin*. Aklından geçenleri söyleme şeklin, yaptığın espriler, toplum içindeki duruşun. Bana meydan okumana bayılıyorum. Güzel bir kalbin, kirli bir zihnin var. Sunduğun şeyleri seviyorum.”

Enseme baskı uyguladığında bedenim adeta eridi. Dudaklarımdan nefes nefese bir iç çekiş süzüldü. “Sana karşı dürüst olan bir adam mı istiyorsun Aubrey? İsteddiğin şey bu mu? Karım ona böyle dokunmamdan nefret ediyor ama sen dokunuşuma karşılık veriyorsun. Vücudunun parmak uçlarımda ısıldadığını hissedebiliyorum, bu da senden ne gibi tepkiler alabileceğimi merak etmeme neden oluyor. Bu yüzden, yatak odasında ve dışında yaptıklarımdan hoşlanan bir kadını arzuladığım için beni affet.”

Mesele buydu. Kendimizi kaptırıp birbirimize bağlanabilirdik, bu da bizi yıkıcı duygularla karşı karşıya getirirdi. Durum bundan ibaret değilmiş gibi davranmaya çalışsam da sözleri içimde derin bir yankı uyandırmıştı. O, kalbimi hedef alan okun ucundaki alevdi. Onunla birlikte diri diri yanmak istiyordum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından dudaklarını kulağımın altına bastırarak beni öpücüklere boğdu. Elim boynunu okşuyor, yutkunurken boğazının fazlasıyla günahkârca hissettiren hareketlerini hissedebiliyordum. Parmaklarım saçlarına dolanmış, onu kendime doğru çekmeye başlamıştım.

“Gitmelisin...” Sesim boğuk çıkmıştı. “Natalie’ye bu şekilde ihanet etmeyeceğim.”

“Senden ona ihanet etmeni istemiyorum. Senden sadece kısa bir süreliğine de olsa benim olmanı istiyorum,” diyerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir kadının kalbini kırmak için söylenebilecek en ağır sözlerle örnekti bunlar.

Beni o kadar şiddetli bir şekilde öptü ki dili benimkini karşılık vermeye neredeyse ikna etmiş, teslim olmama neden olmuştu.

“Aramızdaki şeyi gerçekten reddedecek misin? Sana bir şey söyleyeyim. Ben korkak bir adam değilim. Sana yumuşak davranmıyorum ve romantik olduğum da söylenemez ama göğsümdeki bu his normal değil. Sana duyduğum bu özlem de öyle. Düşünebildiğim tek şey sensin. İstedğim, ihtiyaç duyduğum şey sensin. Sana, oksijene ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duyuyorum. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamadım ve içgüdülerim bana bunun peşinden gitmem gerektiğini söylüyor. Bundan... *senden* vazgeçmeyeceğim.”

Gözlerimi kırpıştırarak aramızda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor, onu tamamen uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum.

“Seninle yaşadığım şeyi tüm müşterilerimle yaşıyorum James. Ben sadece oyunu nasıl oynamam gerektiğini biliyorum, hepsi bu. Sana ve senin gibilere bir illüzyon yaşatmak, sizin için nihai fanteziyi yaratmak için para alıyorum.”

“Sana inanmıyorum,” dedi dudaklarıma karşı, kararlılığını görmezden gelerek. “Yalan söylüyorsun.”

“Beni Reece’le gördün. Her şey bir gösteri, müşterilerimizin

görmesini istediğimiz bir şey. Ben sadece rol yapma konusunda çok başarılıyım.”

“Bedeninin neye ihtiyaç duyduğunu ona söylemek zorunda kaldığını gördüm. Bunu benimleyken yapmak zorunda kalmıyorsun. Gerçekten Reece’le de benimle ettiğin gibi sohbet edebileceğini söyleyebilir misin? Benimle yaptığın gibi onunla da aklından geçenleri tüm gerçekliğiyle konuşup tüm bunlara gülebilir misin?” Başımı salladığında dudakları dudaklarıma değdi. “Onu öptüğünde bir şey hissettin mi? Sana dokunduğunda, benim dokunuşumda hissettiklerini hissettin mi? Beni düşündüğün kadar onu da düşünüyor musun? Onunla birlikte olduğunda, boşalmana Reece mi sebep oldu yoksa *ben* mi?” Dudaklarıma ruhumu yakan bir öpücük kondurdu. “Bana yaklaştığın gibi ona da yaklaştın mı? Evet, bana yaklaşma çabanı gördüm tatlım. Söylemene gerek bile yok, gözlerinde görebiliyorum. O gece de gördüm.”

Sertçe yutkunarak gerçeği görmezden geldim ve beni bir kitap gibi okuyabilmesinden nefret ettim. Haklıydı ve bunu çok iyi biliyordu.

“Kabul et,” diye ısrar etti.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Aubrey.”

“James.”

“Ne kadar para istiyorsun?” diye sordu. “Sana bunu bir kez söyledim, tekrar söyleyeceğim. Ne kadar istediğini söyle.”

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek onun fiyat aralığının dışında kalacak bir rakam düşündüm; yemi yutmayacağından emindim. Her şey daha karmaşık ve acı verici bir hâl almadan önce bu işin peşini bırakmasını istiyordum.

“Bir yıl için sekiz milyon.”

“Anlaştık.”

“Ne?” diye çığlık attım. “Hayır... Hayır! Kabul etmemen gerekiyordu!”

“Elini sol cebime sok,” dedi James gözlerimin içine bakarak.

“Hayır! Kabul etmemen gerekiyordu James! Sadece git! Lütfen!”

“Elini sol cebime sok,” diye tekrarladı. Temkinli bir şekilde, söylediğini yaparak cebinden ince bir kâğıt şerit çıkardım.

Boş bir çek.

Aylardır ilk kez, seks karşılığı para alma düşüncesi midemi bulandırdı. Karşımda başka biri olsaydı bu teklifi bir saniye bile düşünmeye gerek duymadan kabul ederdim ama bu teklif James’ten gelince aynı şeyi hissetmiyordum.

Oral seks için yirmi dolar alan birinden farksız olmadığım ortaya çıkmıştı.

Gözlerim buğulanmış, duygularım patlamaya hazır hale gelmişti. Tam da bu yüzden birkaç ay önce James’le bir daha görüşmeme kararı almıştım. Onu da parayı da istiyordum ama ona sahip olmak istememin asıl nedeni asla para olmamıştı.

Kendimi bitkin ve kırılmış hissederek elimi göğsüne koydum ve ayaklarımın üzerinde durana kadar onu geri ittim. Yaşanan her şey doruk noktasına ulaşmıştı.

Sorgulayan gözlerine bakıp dişlerimi sıkarak, “Bu bir testi ve sen başarısız oldun. Sen de bacaklarının arasında koca bir penis taşıyan erkeklerden birisin. Tek istediğin seks ve biri tarafından reddedildiğinde –benim gibi– bu bir meydan okumaya dönüşüyor. Ben sadece tatmin olacağın ve sonra hayatına hiç girmemişim gibi arkanda bırakıp yoluna devam

edebileceğin geçici bir hevesim. Sorun şu ki benim bu oyunda kaybedecek çok şeyim var ve hiçbirini asla riske atmak istemiyorum.”

“Gerçekten o kadar parayı reddedecek misin?” diye sordu James sesini yükselterek. O da benim gibi darmadağın ve kafası karışmış görünüyordu. “Aptallık edip bu teklifi reddetme. Çok rahat bir hayat sürebilir, aldığın parayla hayalini kurduğun sığınma evini açabilirsin.”

Ağzımı kapalı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım.

Kollarını açarak, “Daha fazlasını mı istiyorsun? Sorun bu mu?” diye sordu, meydan okuyan bir ifadeyle. “Ben bir milyar derim tatlım. Yerine getiremeyeceğim hiçbir isteğin olamaz.”

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım da James iki adımda yanıma gelip beni kendine doğru çekti.

Aşağı bakarak, “Beş milyon şimdi, beş milyon süre dolduğunda,” dedi.

Olduğum yerde çakılıp kalmış, nefes almakta güçlük çekiyordum. Para da en az karşımda duran adam kadar cezbediciydi. Neden o lanet olası kafede tanışmamıştık ki? Neden bekâr ve Natalie’yle hiçbir alakası olmayan biri değildi?

Her şeye rağmen onu reddetmekte tereddüt ediyordum, çünkü bahsettiğimiz para bir rahibenin bile geri çeviremeyeceği kadar çoktu. Kararsızlığımı görerek etrafımdan dolaştı ve mutfağa doğru yürüyüp tezgâhtan aldığı bir kalemle geri döndü. Hesap kısmını doldurmaya başladığında şaşkınlıktan ağzım açık kalsa da onu durdurmadım. İş bittiğinde kalemi bırakıp tekrar bana döndüğünde bir alışveriş listesinden başka bir şey yazmamış gibi etkilenmemiş görünüyordu.

Yanlış olduğunu bilmeme rağmen ne yapacağımı bildiğim için midem bulandı.

“İşte orada Aubrey. Al şu lanet parayı. Bu parayı istediğini biliyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Böylesi daha iyi. Daha az karışıklık.”

İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. James kızgındı ama ben daha da kızgındım, çünkü haklı olması beni hasta ediyordu. Gözlerim önce çeke sonra James’e kaydı.

“James...” Sesim çatladı ve bu onun ihtiyaç duyduğu tek onaydı.

Bana doğru yürüdüğünde vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. “Hangi oda senin? Seni Natalie’nin yatağında becermek istemem.”

Bölüm 39

“Soyun,” dedi James, kapalı ve kilitli yatak odamın kapısının önünde durarak. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, gömleğinin ince kumaşı şişkin pazılarını sarmıştı.

Göğsüm milyonlarca duyguyla inip kalkıyordu. İkimiz de çıplak olmaktan çekinmediğimizi biliyor olmamıza rağmen içimden bir ses bunun sonucunun iyi olmayacağını söylüyordu. Yine de ateşe balıklama atladım. Beni rahatsız eden şey, şeytanın ta kendisiyle gönüllü bir anlaşma yapmış olmamdı. Para için en iyi arkadaşşıma ihanet ediyordum.

Daha doğrusu, para için en iyi arkadaşşımın babasıyla birlikte oluyordum.

Tişörtümün eteklerine uzanarak başımdan çekip yere bıraktıktan sonra külotumu aşağı itip içinden çıktım. Dolgun göğüslerime bakarken James’in gözleri ihtiyaçla parlıyor, göğüslerimin uçları bakışlarına tepki olarak büzülüyordu.

“Saçlarını aç,” dediğinde lastik bandı çekip yere attım. “Şimdi beni soy,” diye emretti alçak sesle.

İki adım atarken kalbim küt küt atıyor, James ise kollarını iki yanına indirmiş dimdik duruyordu. Yanaklarım kızarmış, Aklımdan geçen bin bir çeşit düşünceyle yanaklarımın kızardığını hissederken, zihnimi meşgul eden düşüncelerin bir anda kaybolmasını diledim. Parmak eklemleri nazikçe belimin eği-

minde geziniyordu. Midem sıkışırken James nefesinin altında mırıldanıyordu. Kemerine ulaşmadan önce gömleğini pantolonundan çıkarıp düğmelerini açtım. Görmezden gelemediğim ama dokunmak istediğim bariz bir çıkıntı vardı. Aletini ilk gördüğüm anı ve ne kadar büyük olduğunu düşündüm.

Bu gece farklı şekillerde canımı yakacaktı.

Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarı aşağı çekerken James göğsümün ucuna dokunmak için elini uzattı. Nefesim kesiliyor, zevkten uçtuğumu hissediyordum. Hissettiğim zevkle yüzüm utanç içinde kızarıyordu. Tanrım, ben gerçek bir fahişeydim! Ona doğru eğilip alnımı omzuna dayayarak birkaç derin nefes aldım.

“Hoşuna gidiyor...” dediğinde başımı salladım. Gerçekten çok hoşuma gidiyordu.

Aynı dokunuşu iki göğüs ucuma da yaparken içimden hafif bir ıslaklığın süzüldüğünü hissedebiliyordum. Titreyen parmaklarımla fermuarını indirdikten sonra uzanıp pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardım ve boynuna nazik öpücükler kondurmaya başladım.

“Beni istiyorsun, değil mi?” diye sordu hırçın bir sesle. “Seni becermemi istiyorsun.”

James pantolonunu indirip ayakkabılarını çıkarırken ben de gömleğini omuzlarından ittim.

“Bana bak,” dediğinde sertçe yutkundum. Ona bakmaya çekinsem de baktım. Göz göze geldiğimizde bir anlığına bakışlarında kayboldum. “Zihnini sustur ve sadece dokunuşlarıma odaklan.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadım endişeyle.

Kahretsin! Bunu nasıl yapacağımı gerçekten de bilmiyor-

dum. Çok fazla düşündüğümü biliyordum ve şu anda Natalie'yle arkadaşlığımı mahvedeceğinden emin olduğumu bilerek kabul ettiğim ve istediğim şey yüzünden zihnimi susturamıyordum.

James elini bacaklarımın arasına sokup bir parmağını içime kaydırды. Çok ıslak olduğum için parmağı kolayca içime girdi. Boğazımın derinliklerinde bir titreşim hissettim. Beni birkaç kez okşadığında dudaklarım aralandı.

Ağzını zar zor hareket ettirerek, "Benim hakkımda bilmen gereken şeylerden biri de karımın nefret ettiği başka bir şey olan yalamayı çok sevdiğimdir. Yatağa uzan ve dizlerini kendine çek." Çenem titremeye başlamış, olduğum yerde kalakalmıştım. "Kemerlerin nerede Aubrey?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı. Şifonyerime doğru bir adım atıp birkaç kemer çıkarmak için içeri uzandım ama James'in ilgisini çeken başka bir şey vardı: Çekmeceme uzanarak, hiç kullanmadığım bir bornoza ait ipek bir kuşak çıkardı. Yumuşak kumaşa dokunarak yatağı işaret etti. Sırtüstü yattığımda, James kalçalarımın arasına tırmanıp başımın üstüne uzandı ve bileklerimi ferforje yatak başlığına sabitlemeden önce birbirine bağladı. Dizlerinin üzerine oturarak bacaklarımı aşağı doğru çekti, böylece hareket kabiliyetimi kısıtlamıştı, sonra vakit kaybetmeden dudaklarıma yönelip beni vahşice öptü. İpek kuşak bileklerime sürtünüyor, zihnimi susturuyordu. Ona doğru inliyor, dilimi onunkinin etrafında döndürüyor, sormadan dudaklarıma yapışmasına bayılıyordum. Bacağımı kaldırıp sırtına koydum ve daha fazlasını hissetmek için onu kendime çektim. Kalçamı kavrayıp sıkarken dudaklarımdan ayrıldı ve dili ıslaklığıma yapışana kadar vücudumda aşağı doğru hareket etti.

“Ah... Tanrım...” diye inledim. “James...”

Avuç içleri sertleşen göğüs uçlarımdayken dili içime giriyor, dişleri klitorisimin üzerinde gezinirken göğüs uçlarımı çimdikliyordu. Vücudum yaşadığım zevkten kavislenirken topuklarımı yatağa gömmeye çalıştım. Parmaklarım ipek kuşağın etrafında sıkılaştı. Vücudum adeta yanıyordu, damarlarımdaki kanın kaynayacak seviyeye geldiğini hissediyordum. Gözlerimi kapatıp komodinimde duran çeke odaklandım ve yükselen orgazmımı etkili bir şekilde söndürdüm. Bunu bir iş olarak görmeliydim, başka bir şey olarak değil.

Ancak karşımdaki adamdan gerçekten hoşlandığımı ve artık yalamayı sevdiğini bildiğim için bu o kadar da kolay değildi. James bir kadının yalanmaktan ne kadar hoşlandığını çok iyi biliyordu, çünkü her şeyi doğru şekilde yapıyordu. Islaklık kalçalarıma doğru sızarken bacaklarımı başının etrafında kenetledim. Tırmanmaya devam eden orgazmı bastırmak için dudaklarımı ısırarak zihnimde koyunları saymaya başladım.

“Ağzıma boşal,” dedi boğuk bir sesle. “Bunu bir kez daha tatmak istiyorum.”

“Hayır,” diye cevap verdiğimde bu onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Ona direnmek gittikçe zorlaşıyor, dudaklarımdan küçük inilti kaçıyordu. Kendimi serbest bırakmak istesem de yapamıyordum. James geri çekilirken göğsüm hızla yükselip alçalıyor, hızlı nefesler alıp veriyordum. Göz göze geldiğimizde ne yaptığımı anladığını biliyordum. Ağzı ıslaklığımla kaplıydı ve hatta sakallarına bile bulaşmıştı. Bakışlarım sertleşen aletine düştüğünde yutkundum.

“Yüzüstü dön,” dedi sert bir sesle.

Beni, söylediklerini yapabileceğim kadar gevşek bir şekilde bağlamıştı. Yatakta ıslak bir nokta vardı. Bacaklarımın arkasına oturdu ve yatağa hapsolmuş durumdaydım. Elleri kalçalarımın üzerinde daireler çiziyor, onları ısıtıyordu.

“Çok güzel bir kışın var. Onu bin bir renge boyamak için sabırsızlanıyorum.”

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, bir vınlama sesi duyuldu ve kalçama kemerle bir darbe indirdi. Yüksek sesle nefes aldım ve ne yaptığımı soramadan arka arkaya üç darbe daha indirdi. Birkaç kez elle şaplak yemiştım ama kemer beni hazırlıklı olmadığı bir zevk seviyesine taşımıştı. Gözlerimi kapatıp sadece yaptığına ve bu yaptığımdan ne kadar zevk aldığıma odaklandım. Sırtım kamburlaşıyor, kalçalarım geri çekiliyordu. Elini bacaklarımın arasına daldırdıktan sonra iki parmağını içime kaydırđı. Karıncalanan tenime karşı ne kadar iyi hissettirdiğini yüksek sesle inleyerek belli ettim. Zevk tüm vücuduma yayılırken kalçalarım parmaklarının üzerinde hareket ediyordu. Zihnim kararmaya başladı.

“James...” diye fısıldadım. “Birileri sesimizi duyacak.” New York’taki çoğu daire gibi benim dairemin duvarları da kâğıt inceliğindeydi.

“Bırak duysunlar. Seni duymak istiyorum.”

Panikleyerek, “Etkinlik ne zaman bitiyor?” diye sordum.

“Merak etme. Saati kontrol ettim. Natalie gelmeden çıkmış olacağım.”

Nefes verdiğimde serbest eliyle beni bir kez daha tokatlar-ken, diğer elinin parmakları hâlâ içimdeydi ve aldığım zevki yoğunlaştırıyordu. İçimde kükreyen yoğun hazzın etkisiyle pazılarını ısırarak inledim. Zihnimdaki bir şey beni bir battaniye

gibi örterken, kemer art arda tenime çarpıyor ve düşüncelerimi tamamen ortadan kaldırıyordu.

Boğazım şehvetli bir iniltiyle titrerken bedenim yatağa doğru adeta eriyordu. Gevşemiş durumdaydım ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyordum. Göğüs uçlarım altımdaki battaniyeye sürtündükçe hassaslaşıyordu. Tüm bedenim tepeden tırnağa daha önce hiç yaşamadığım bir şeyle sarsılıyordu ama bunu durmaksızın yaşamak istiyordum. Daha derin bir şeyin kıyısında idim ve daha fazlasını istiyordum. Uzun bir inilti çıkarıyor, kendimden geçmiş gibi hissediyordum.

“Görmek istediğim şey bu,” dedi, tatmin olmuşa benzeyen ve fazlasıyla hoşuma giden bir sesle. “Sesime ve ellerime odaklan.”

James parmaklarını içimden çıkardı ve elini açarak sırtımdan yukarı doğru kaydırды. Dudaklarını sırtımın küçük kısmına bastırarak tüm bedenime yukarı doğru öpücükler konduruyor, sıcak aleti kalçalarımın kıvrımı boyunca sürükleniyordu. Bacaklarımın arası onun için zonkluyordu. Saçlarımı bir omzuma atıp boynumu ortaya çıkardıktan sonra ellerini göğsümün altından geçirip göğüslerimi avuçluyor, onlara masaj yapıyordu. Dişleri kürek kemiğime batıyordu; vücudum başka hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla adeta yanıyor gibiydi.

“Mmm... Bu harika hissettiriyor,” diye inledim ona dönme-ye çalışarak. “James, lütfen...”

“Bana ne istediğini söyle,” dedi nefesi kulağıma çarparken. “Söyle.” Göğüs uçlarımı sıkarken ipek kemeri çekiştiriyordum. Kemer bileklerime batıyor, bedenim arzuyla yanıp tutuşuyordu.

“İçimde olmana ihtiyacım var...” diye yalvardım. Kendimi sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

“Tekrar söyle,” dedi göğüs uçlarımı daha da sert sıkarak. Kalçalarım pervasız bir arzuyla geri çekildi.

“Beni vahşice becermeni istiyorum James. Daha iyi mi?”

Göz açıp kapayıncaya kadar kalçalarım havaya kalktı. Sonuna kadar içime girmeden önce kalçama sert birkaç şaplak attığımda zevkle bağırp gözlerimi kapattım.

“Kahretsin!” dedi James gergin bir sesle, içimden geçenleri tek bir kelimeyle özetleyerek. Parmaklarını tenime o kadar sertçe bastırıyordu ki iz bırakacaklarından emindim.

“Ahhh...” Diğer müşterilerimden daha büyüktü ve içime girerken esnetmesi canımı acıtıyordu. Bacaklarımın iç kısmı titriyor, şoktan sarsılıyordu. James ona alışmam için bana bir şans vermiyor, bunun yerine beni sertçe beceriyordu.

İnlemelerime, “Alışacaksın,” diye karşılık verdi.

Çoktan orgazm olmuş, ona doğru sallanıyordum. Kendimde değildim ama kim olursam olayım, tekrar böyle hissetmek istiyordum, çünkü arzulandığımı, seksi olduğumu ve bir kez olsun el üstünde tutulduğumu hissediyordum.

“İyi hissedeceğini biliyordum. Elime geçen ilk fırsatta seni becermeliydim.”

Orgazmımın daha da yükselmesine neden olan sert vuruşlarla içime girmeye devam ediyordu. Elini etrafımdan dolaştırarak klitorisimi bulduğunda vücudum tepeden tırnağa titredi. Tek istediğim kendimden geçmekti. Hassas sinir yumağını okşamıyor, aksine o kadar sert bir şekilde çimdikliyordu ki içimde bir şok etkisi yaratıyordu. Kalçalarım kıvrılıyor, bacaklarım onu daha derinime itebilmek için biraz daha açılıyordu.

“Daha fazla! Daha sert! James, beni daha sert becer!” diye yalvarıyordum, o da istediğimi yapıyordu.

“Dışarı çıkmıyorum,” dedi. Dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi sesindeki gerginliği duyabiliyordum. “İçine boşalacağım.”

“Yapmasan iyi edersin,” diye karşılık verdiğimde kıkırdadı. İkimiz de Sanctuary Cove kuralları gereği doğum kontrol hapi kullandığımızı biliyorduk.

James sırtımın bazı kısımlarını ısırmaya başladığında bu his bacaklarımın arasındaki baskıyla birleşince, damarlarımın her birinin içinde zevk patlamaları meydana gelirken kendimi daha fazla tutamadım. Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm yaşadım. Vücudumun tepeden tırnağa karıncalandığını hissediyordum. Ellerimi sabitleyen ipek kuşağı çekiştirerek kurtulmaya çalıştım ama James beni olduğum yerde tutuyor, durumu daha ateşli bir hale getiriyordu.

“Ah... Ah...” diye alçak sesle inledim. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim James.” Nefesim kesilmiş, bulutların üzerinde süzülüyor gibiydim.

“Aletimin üzerine boşal. İşte bu, ver bana güzel ıslaklığını,” dediğinde ses tonu daha da hızlanmama neden oldu. “Kahretsin! Boşaldığını hissedebiliyorum!” diye inledi klitorisimi okşamaya başlarken; bu his çok fazlaydı.

Sakinleşmeye başladığımda James beni çekip ters çevirdi ve üzerime doğru eğilerek bir kez daha içime girdi. Onun için uysallaşan bedenimi öpüyordu. Bacağımı kaldırıp topuklarımı kalçalarına doladım.

“İşte bu, hepsini al,” dedi içime girdikten sonra göğsümü ısırmadan önce.

Sırtım kamburlaşıyor, nefesim kesiliyordu. “James, kahretsin!” Dişlerimi sıkıyordum.

Ama durmaya niyeti yoktu ve bu benim için hiç sorun de-

ğildi. Elleri bedenimin her bir noktasındaydı ve bana dokunmadığı yerlere, sanki dünyadaki son günüymüş gibi öpücükler konduruyordu. Konsantre olamıyordum ve James'in amacının da bu olduğundan emindim. James kendimi ona teslim etmemi ve yaşadığımız zevke odaklanmamı istiyordu ve zaten bulutların üzerine çıkarken başka bir şey düşünmek imkânsızdı.

"James, ellerimi çöz. Seni hissetmem gerek," dedim ama beni çözmedi. Uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve beni vahşice becerirken bir yandan da tutkulu bir şekilde öpmeye devam etti. Basıncın tekrar yükseldiğini hissedebiliyordum ve tüm vücudum yoğun bir coşkuyla ıslanmıştı. Çökmekte olan bir şeyin eşiğindeydim. Neler olduğunu bilmiyordum ama içimdeki nirvanadan dolayı cennette gibiydim.

Dudaklarıma karşı, "Teslim ol," dediğinde ne demek istediğini anladım.

Birkaç yavaş ve derin vuruşun ardından aynı anda boşaldık. Aleti hassas yumuşaklığımın içinde seğiriyor, kalçalarını klitorisime doğru yuvarlayarak topuklarımla kalçalarını daha sert sıkıştırmama neden oluyordu. Sıvısının sıcaklığının, içimden sızıp kalçalarımı kapladığını hissedebiliyordum.

Kalçaları sabit bir ritim tutmak için yavaşlarken beni usulca öpüyordu. "Lanet olsun, yıllardır bu kadar sert boşalmamıştım."

"Vay canına! Bir kadına, şehirdeki en muhteşem aleti sunduktan sonra neler söylemen gerektiğini gayet iyi biliyorsun," diyerek kıkırdadım.

Bölüm 40

“Bana yine aynı sırtıyla bakıyorsun. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sil.” Bu cümleyle sırtışı genişlerken gülümsemeden edemedim. “Ciddiyim, o yüz ifadesinden kurtul ve beni çöz. Parmaklarımı hissedemiyorum.”

James eğilip kuşağı çözerken hâlâ içimde ve sertti. “Kollarını hareket ettirme. Kasılabilirler,” diye uyardı.

Dikkatle bir kolunu kaldırarak omzuma masaj yaptı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, yaptığına ve iyileştiğimden emin olmaya fazlasıyla odaklanmış görünüyordu. Ona bunun yaşadığım en iyi deneyim olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum. Gerçekten öyleydi. Onunla seks yapmanın iyi hissettireceğini tahmin ediyordum ama ellili yaşlarında bir adam olduğu için *bu kadar* iyi hissettireceğini düşünmemiştim. Derin bir uykuya hazır gibiydim. İlgisini diğer koluma yöneltti.

“Viagra kullanıyor musun?” diye sordum.

Duraksadı, kırgın görünüyordu. “Bunu sormana ne sebep oldu?”

“Nasıl hâlâ sert olabilirsin?”

“Şu anda o kadar da sert değilim,” diye cevap verdi James.

Kaşlarım havaya kalktı. “Evet öylesin. Sert bir aleti hemen anlarım.”

“Senin yanımdayken böyleyim işte.”

O kadar şiddetli güldüm ki aletin etrafında kenetlenmiş bir haldeyken karnımı tutmak zorunda kaldım.

“Yani beni gördüğün an aletin kazık gibi mi oluyor? Yani, çat, hemen hazırsın, öyle mi? James, bu çok saçma. Bunu bir daha söyleme. Bu, seni görür görmez göğüs uçlarımın sertleştiğini söylemem gibi bir şey.”

Birkaç saniye beni izledikten sonra bakışlarını göğüslerime indirdi. Bakışlarını takip ettim. Her yerimde dış izleri vardı. Başparmağı nazikçe üzerlerinde gezinirken kaşları derin bir açı oluşturuyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Kollarımda paramparça oldun,” dedi sessizce, beni incelemeye devam ederek.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Onun kollarında gerçekten paramparça olmuş, çok yoğun hislerden geçmiştim.

Daha önce böyle bir şey yaşamadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim. Az önce yaşanan şey sıradan bir seks değildi. Ve bu, her zaman özlemini duyduğum ama bilmediğim bir seks türüydü; tehlikeli, özgürleştirici ve kolayca bağımlılık yapan bir tür. Birlikte yanıyor, canlanırken birbirimizin bedenlerine karşılık veriyorduk. O anda dışarıdaki tüm sesler unutulmuştu. Her dokunuşu, her öpücüğü, her darbeyi ve her itiş hissettik. Kabul etmek istesek de istemesek de ilişkimiz mühürlenmişti.

“Doğru. Daha önce böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum. Sanki bir kadının bedenine değer veriyormuşsun gibi yaklaşıyorsun. Bu... en hafif tabirle karşı konulmazdı.”

Bana baktı. “Evet değer veriyorum. Kadınları ve onlarla ilgili

her şeyi seviyorum. Elimde olsaydı, her günümü böyle sonlandırırdım.”

Ben de.

“Bana istendiğimi hissettirdin... arzulandığımı.”

James kaşlarını çattı. “Genelde böyle hissetmez misin?”

Omuz silktim, hislerimi itiraf ettiğim için göğsüm az da olsa hafiflemiş gibiydi. “Ben bir fahişeyim. Arzu bunun tam olarak neresinde? Evet, güzel bir yüze ve formda tuttuğum bir fiziğe sahip olduğumun farkındayım ama bana dokunma şeklin, aletini sokacak bir delikten daha fazlasını arzuladığını hissettirdi. Seks benim için anlamsız bir şey, hep de öyleydi. Bu benim için sorun değil ama bu gece farklıydı ve bana farklı hissettirdi.” Utandığımı hissederek duraksadım. “Muhtemelen saçmalıyorumdur. Bana çenemi kapatmamı söylemekten çekinme.”

Kaşlarını çattı. “Seks asla anlamsız olmamalı.”

“Ama benim için her zaman öyleydi.”

Cevabım üzerine birkaç saniye düşündü. “Seks, başka bir insanla bağlantı kurduğun anlardan oluşur. O anlar onların zayıflıklarını ve güvensizliklerini gördüğün, onlara her şeyi unutturmak istediğin ama yanlarında olduğunu hatırlattığın anlardan ibarettir. İç içe geçtiğinde ve karşındakinin zihnini anladığında, derin bir bağ kurulmuş olur. Yakınlık böyle gelişir.”

James içimden çıksa da eğilerek üzerime doğru uzandı. Ona gülümserken sırtımdan yanaklarımın ağrıdığını hissettim. İri bir adam olsa da üzerimdeki ağırlığı bir güven battaniyesi gibi tüm endişelerimin üzerini örtüyordu.

Kollarımı omuzlarına dolayarak bu adamda içimdeki duyguları yatıştıran, kafamdaki düşünceleri ve korkuları alan şeyin

ne olduğunu bilmeyi diledim. James, yeryüzündeki en iyi anksiyete ilacıydı.

“Sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydin,” dedim.

“Anlamlı bir *penis uçuşu* yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

İkimiz de gülmemeye çalışarak sırtttık. “Benim için farklıydı. Bu çok mu aptalca?”

“Hayır, değil. Hissettiklerin asla aptalca olmamalı Aubrey. Seninle bu gece yaşadığım şey,” –başını çevirdi ve bir an durakladı– “karımın yapmama izin vermediği bir şeydi. Ona şaplak atmama ya da onu bağlamama izin vermiyor. Onu asla ısıramaz, seni becerdiğim gibi sertçe beceremem. Bunlar istediğim ve ihtiyaç duyduğum ama asla elde edemediğim şeylerin sadece bir kısmı. Benim de bazı ihtiyaçlarım var. Günün ağırlığını üzerimden atabilmeliyim ve bunu yapamadığımda yaptığım tek şey her şeyi içimde biriktirmek oluyor. Bu baskı da içimde bir saatli bombaya dönüşüyor. Bu yüzden biraz olsun kontrolü ele almama izin verecek, bu isteklerime karşı Katherine’in yaptığı gibi bana sapkın demeyecek kadınlar arıyorum.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Sana sapkın mı dedi?”

Başımı salladığında kalbimi bir üzüntü kapladı. Şimdi kaş çatma sırası bendeydi.

Birine kişisel tercihlerinden dolayı lakap takmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Ne olursa olsun yanında olması gereken tek kişinin onu dışlayan kişi olması beni rahatsız ediyordu. İnsanların kapalı kapılar ardında ne yaptıkları kimseyi ilgilendirmezdi, bu yüzden asla kendilerini kötü hissetmelerine neden olacak bir şey yapmazdım. Benim haz aldığım şeylerden bir başkası hoşlanmayabilirdi ve bu benim için hiç sorun olmazdı. Bizleri ilginç kılan da buydu.

“Bu gece gördüklerimden sonra, seni başka türlü hayal edemiyorum. Öylece yatıp teslim olan bir tip değilsin ama bunun için bir sapkın olduğunu düşünmüyorum.”

“İhtiyacın olan buysa, her zaman yapabilirim,” diye cevap verdi hemen.

Bu sözler neden ruhuma işlemişti? Nedenini biliyordum. Bakışlarım dudaklarına kaymış, kalbim onun için yumuşacık olmuştu. Ona ihtiyacı olan şeyi vermiştim, o da bunun karşılığında istediğim her şeyi yapmaya hazırdı.

“Buna uzlaşma deniyor ama bu kelime pek çok insanın sözlüğünde yer almıyor. Onunla yaptığım tek şey bu –uzlaşmak– ve bu gerçekten beni mahvediyor.”

“Arkadaşını becerirken beni izledin ama yine de asla sapkın biri olduğunu düşünmüyorum James.” Yumuşakça kıkırdadım. “Aslında biraz ateşli olduğunu düşünmüştüm.”

Gözleri kararmış, derinliklerinde bir arzu kıvılcımı belirmişti. Çenesi kasıldı. “O gecenin ne kadar kontrol gerektirdiği hakkında bir fikrin var mı? Kontrolü kaybetmemek sadece zevki artırır ama o gece çok zorlandım.”

Dudaklarını yaladığında içimden onu öpmek geldi. İstiyordum ama yapıp yapmamak arasında kalmıştım. Aramızdaki anlaşmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bana ne yapacağımı söylemesini mi bekleyecektim? Yoksa kendim de inisiyatif almalı mıydım?

“Aklından ne geçiyor?” diye sordu.

Ona gerçeği söylemek istediğimi fark edip,

“Seni öpmek istiyorum ama öpmeli miyim öpmemeli miyim bilmiyorum. Anlaşmamızın ne anlama geldiğini, neler içerdiğini, ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini gerçekten bil-

miyorum. Şu anda kendimi kaybolmuş hissediyorum,” dedim yutkunarak.

“Aubrey?”

“Hm?”

“Bunun beni kalpsiz bir pislik yaptığını biliyorum ama karımla bir anlaşmamız var. Bu, herhangi bir konuda gerçekten anlaşmaya vardığımız tek konuydu. Evliliğin yürümesi için ihtiyaçlarımı başka kadınlarla gidermemi söyledi. Tek şartı bunu gizli tutmam ve eve taşımamamdı. Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğinde çok üzüldüm çünkü bana göre bu, onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmış olmamı umursamadığını gösteriyor. Bu yüzden rastgele kadınlarla yatıyorum. Ama seninle ve aramızdaki anlaşmayla, kendine asla engel olmanı istemiyorum. O yüzden beni gerçekten istediğin an ve istediğin gibi öpebilirsin.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu haber beni şaşırtmıştı. “Bir dakika. Karın başka kadınlarla birlikte olmanı sorun etmiyor mu?”

Alay edercesine güldü. “Hayır, bundan nefret ediyor.”

“O da başka erkeklerle birlikte oluyor mu?”

“Hiç sormadım ama sanmıyorum.”

“O zaman evliliğinizi sürdürme nedeniniz nedir?” diye sordum. Cevap vermediğinde, “Seksi seviyorum, senin de sevdiğini hissediyorum ama eşinle bu konuda anlaşamadığında işler nasıl yürüyor? Onun yerinde olsaydım kesinlikle Lorena Bobbitt gibi davranırdım, yine de ilgi duymadığım şeylerden bu kadar hoşlanan biriyle evlenebileceğimi düşünmüyorum. İki insanın aynı şeylerden hoşlanmadığında bağ kurması zordur, bilirsin,” diye devam ettim.

Ofladı. “Evet, biliyor ve bundan nefret ediyorum. O yüzden

bir şey istediğinde bana söyle. Bana dokunmak, beni öpmek ya da beni becermek istediğinde durma, yap.”

“Senin yaşında biri için güzel bir kışın var.”

Kaşlarını kaldırıp sırttı. Cep telefonum çaldığında James uzaklaşarak telefonuma uzanmamı sağladı. Ayağa kalkıp yerden pantolonunu alırken onu izledim. Cep telefonumu elime aldığım anda ekranda Natalie’nin mesajını görünce yatak başlığına yaslanıp çarşafı göğsüme kadar çektim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken James yüzüme bakıyordu. Natalie’ye cevap yazarken midemin bulandığını hissettim.

Sessizce, “Natalie mesaj atmış. Eve dönüyormuş,” dedim.

James gömleğini giyerken endişelenmemiş gibi kaygısız görünse de ben yakalanacağımızdan korkuyordum. Gözlerinin etrafındaki çizgileri incelerken derin düşüncelere dalmış olduğunu gördüm. Birkaç düğme ilikledikten sonra eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Dövmeli göğsü açıktaydı ve bu haliyle çok iyi görüldüğünü inkâr edemezdim.

“Merak etme. Natalie benimle hiç karşılaşmayacak ve buraya geldiğimi asla öğrenmeyecek.”

Asla dememeye neredeyse yeminli biriydim.

James geri çekilmeden önce yakasına yapışıp onu hep yapmak istediğim gibi öptüm. Dizlerimin üzerine yükselip gömleğini sıkıca kavrayarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. James’in kolları otomatik olarak sırtıma dolanmış, bir eliyle kalçalarımı kavramıştı. Beni tutuş şekli nabzımın hızlanmasına neden oldu. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyordum. Çeki yırtıp atmam gerektiğini biliyor olsam da James’te henüz bırakmaya hazır olmadığım bir şey vardı. Birlikte olduğumuz

her an göğsümde bir kıpırtı yaratıyordu ve bunu asla kaybetmek istemiyordum.

Dudaklarından ayrılırken, “Neden ben? Sanctuary’de herhangi bir kızla birlikte olabilecekken bu kişinin ben olmam konusunda neden bu kadar ısrarcısın?” diye sordum.

Saçlarımı omzumdan itip çenemi yukarı kaldırdı. Gözlerimin içine bakarken, aramızdaki bu şeyi doyasıya yaşamak istediği için deli olup olmadığını merak ettim.

“Çok düzgün bir karakterin var. Küstahsın. Zekisin. Çok güzelsin. Güçlüsün ve kendine bir hayat kurmak için her türlü işi yapmaya hazırsın. Utanmıyor, birinin senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun. Ayrıca aklının çalışma şeklini seviyorum.” İpeksi sesi dudaklarından dökülen her kelimeye sıkı sıkıya tutunmamı sağladı. “Tüm bunlara rağmen sana doğru çekildim. Katherine senin tam tersin. İş arkadaşlarımla ilişkiye girmem. Birlikte olduğum diğer kızlar da söylediğim her şeyi kabul ediyorlar. Çok sıkıcı.”

Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı dudaklarına kaydırırsam da başka tarafa bakmama izin vermeyerek, “Hayır. Sadece bana bak,” dedi.

Dediğini yaptım. Beni bir kez daha öptüğünde zihnimde bir şeyler yatışmış, rahatlamamı sağlamıştı.

“Bana eşlik etmeni istediğim bir akşam yemeği var. İşbirliği yapan iki şirket adına düzenlenen bir kokteyl.”

“Bir iş etkinliği mi?”

Başını salladı. “Eğer acı çekeceksem, yanımda olmanı isterim.”

Kaşlarımı çattım. “İnsanlar karın olmadığını anlayacak. Endişelenmiyor musun?”

“Asla. Orada bulunacak kişilerin yarısı eşlerine sadık değil, ayrıca karım etkinliklere katılmıyor.”

Az da olsa rahatlamıştım. Bu konuda neden endişelendiğimi bilmiyordum, geçmişte Christine’den gelen bu tür işleri kabul etmekte sorun yaşamamıştım. Bu da diğerlerinden farklı olmamalıydı ama öyle hissettiriyordu.

“Seni aradığımda, orada olmanı bekliyorum. Mazeret kabul etmiyorum.”

Yutkundum. Gerginliği omuzlarımda hissedebiliyordum.

“Seni otuz saniyecik becerebilen o erkek arkadaşından kurtul. Bu konu tartışmaya açık bir konu değil. Anlaşıldı mı?”

“Peki. Erkek arkadaş yok.”

“Christine’e de ara verdiğini söylemelisin. Sadece benim olmanı istiyorum.”

Damarlarımda sanki sadece huzursuzluk dolaşıyordu. Bakışlarımı alçalttım. Bütün bir yıl boyunca işimi bırakmayacaktım.

“James, şunu anlamalısın ki ben kontrol edilmekten ya da ne yapıp yapamayacağım konusunda başkalarından emir almaktan hoşlanmıyorum. Bir yetişkin olarak kendi seçimlerimi yapabilirim. Bana ne yapacağımı söyleyebileceğin tek zaman, aletinin içimde olduğu ve bana adımı unutturduğu zamandır. Anlaştık mı?”

James’in bakışları karardı, titremesini göğsümde hissedebiliyordum.

“Göreceğiz Aubrey.”

Bölüm 41

“Yaz ne zaman gelecek?” diye sordu Natalie, dramatik bir şekilde. “Bu kar yağışı yüzünden kendimi öldürebilirim artık.”

Kış aylarının her yıl bir öncekinden daha uzun ve daha soğuk geçtiğine yemin edebilirdim ama yine de bunaltıcı yaz sıcaklarındansa kış soğukunu tercih ederdim.

Evimizin küçük penceresinden gri gökyüzüne baktım. Üç saattir aralıksız kar yağıyordu ve ben oturup kar yağışını izliyor, huzur buluyordum. Zihnimi temizlediğini hissediyordum.

“Kar yağışına bayılıyorum.”

Bana bir yastık fırlattı. “Bahamalar’a gidelim.”

“Ne zaman? Okulumuz var.”

“Hafta sonu gidip dönebiliriz. Cuma günü dersten sonra yola çıkar, pazar günü geç saatlerde döneriz. Sadece sen ve ben. Meyve kokteylleri içebilir, hiçbir şey yapmadan sahilde oturabiliriz. Oradaki conch’lar bir başka. Bayılıyorum, özellikle kızartılmışsa.”

“Conch⁴ları sevdiğini biliyoruz,” diye alay ettim.

Bu fikir ne kadar hoşuma gitse de şu anda yapabileceğim bir şey değildi. Geçen hafta sonu James’le yaptığım anlaşmadan sonra olmazdı. O geceden beri James’i görmemiş, konuşma-

4 Conch: Kelime olarak hem büyük ve spiral şeklinde bir deniz kabuğunu hem de Bahamalar’da doğmuş veya uzun süre yaşamış kişiler için kullanılan argo bir terimi ifade eder. – ç.n.

miştım ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Onunla bir daha görüşmediğime memnun olsam da aklımdan çıkmıyordu ve şu anda ne yaptığını, nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dikkatini telefonuna vermiş olan Natalie'ye baktım; sırtüstü yatıp bacaklarını kanepenin kolçağından sarkıtmıştı, UGG botları sallanıyordu. Son günlerde onunla aynı odada baş başa olmak çok zordu. Yüzüne bakmakta, onunla konuşmakta, kendimi suçlu hissetmeden yanında durmakta zorlanıyordum. Göğsümdeki baskının giderek arttığını ve aramıza görünmez bir duvar ördüğümü fark ediyor, ondan uzaklaşmaya çalıştığımı hissedebiliyordum. Bu hafta sayısız kez James'e bu işin yürümeyeceğini söylemeyi düşünmüş olsam da içten içe bunu yapmayacağımı biliyordum. Ona sahiptim –bu sefer gerçekten– ve onu bırakmaya hiç hazır değildim.

Zihnimi meşgul eden düşüncelerimden yorulmuş bir halde iç çektim. Kar yağışı artmış, sersemlememe neden olmuştu. Derslerime girmek, utancımından bir an olsun uzaklaşmamı sağlayan tek şeydi. Kendimi ev ödevlerine verdim. Yaklaşan kar fırtınası nedeniyle derslerin iptal edildiği haberini alana kadar okul benim için daha çok bir can simidi görevi görüyordu. Şimdi kendimi yine kapana kısılmış, paranoyak hissediyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

James gittikten yaklaşık bir saat sonra Natalie eve dönmüştü. Konuşmak için beni uyandırmaya çalışsa da uyuyor numarası yapmıştı. Yaptığım şeyden sonra yüzüne bakamazdım, babasının menisinin içimden sızdığını hissederken olmazdı. Günlendir iş ve okulla delicesine meşgulmüşüm gibi davranıyor, aynı zamanda ondan kaçtığımı belli ettiğimi düşünerek paranoyaklaşıyordum.

Bu zihin yorgunluğunun paraya degeceğinden emin değildim.

Kimi kandırıyordum ki? Haysiyetim ve akıl sağlığım kesinlikle şu an için beş milyon dolar değerindeydi.

“Ne dersin? Uçağa atlayıp sörf yapmak ister misin? Birinci sınıfta uçup şaraplarımızla sarhoş olur, sonra kığımızı pembe kumlara gömüp güneşin tadını çıkarırız.”

“Bilemiyorum... Çoktan kabul ettiğim bir sürü işim var. Belki daha müsait bir zamanda yaz için bir şeyler planlayabiliriz.”

Natalie inledi. “Sırf kendime yeni bir kanka bulmak için Bumble’a kaydolacağım, çünkü sen çok sıkıcısın.”

Abarttığını bildiğim için gülümsedim. Çalan cep telefonunu açtığında annesini selamladığını duydum. Telefonun diğer ucundaki sesi duyduğumda yüzüm düşmüş, midem sıkışmaya başlamıştı.

Hızlıca odama girdim. Daniel’la bir öğle yemeği randevusuna hazırlanmam gerekiyordu ama ondan önce, yaklaşan kar fırtınasında ihtiyaç duyabileceği şeylerle ilgili bir eksiği olup olmadığını kontrol etmek için büyükanneme uğrayacaktım. Ona fırtına geçene kadar yanında kalacağımı söylediğimde, kendisine dadılık yapmayı bırakmamı ve kedilerinin zaten yanında olduğunu söyledi.

Kıyafetlerimi değiştirirken Natalie’nin annesiyle konuşmaya devam ettiğini fark ettim. Kulak misafiri olmak istemediğim için kapıyı kapattım ama sesi hâlâ duyuluyordu. Ses tonundaki aciliyeti duyabiliyordum.

“Hayır anne, eminim babamın böyle davranmasının makul bir açıklaması vardır. Regl dönemin geliyor olabilir, çünkü birkaç gün önce babamın ne kadar harika olduğundan bah-

sediyordun.” Bir an duraksayıp büyük ihtimalle annesinin şikâyetlerini dinledi. “Neden şaşırdığını anlamıyorum. Bu tür şeyleri sürekli yaşıyorsunuz. Diğer zamanlarda olduğu gibi bu sorun da birkaç gün içinde hallolacaktır.” Derin bir nefes aldı. “Evet, biliyorum ama bugünlere kolay gelmediniz. Danışmanlık nasıl gidiyor? Hâlâ gidiyor musunuz?” Yine duraksadı. “Ah, iyi. Belki bir tatile ihtiyacın vardır...”

Daha fazla duymak istemediğim için bir şarkı listesi açıp üstümü değiştirmeye karar verdim. İşim bittiğinde ve karda yürümeye hazır bir şekilde giyindiğimden emin olduğumda oturma odasına girdim.

Natalie beni gördüğünde, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Bu gece kırk beş santim kar yağacakmış. Büyükanнемin bir eksiği olmadığından emin olmalıyım, sonra Daniel’a gideceğim. Bütün hafta görüşebilmek için başımın etini yedi.”

“Şu anda kırk beş santime de kar yağışına da okeyim.” Gözleri parlıyordu; başımı sallayıp güldüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Natalie telefonunun karanlık ekranına bakarken dudaklarını ısırıyordu. “Evet, yani bütün ebeveynler tartışır. Ama onların ilişkisi çok inişli çıkışlı ve bunun nedeni zıt kutuplarda olmaları.”

“Zıt kutupların birbirlerini çektiği söylenir,” dediğimde başını salladı; yüzündeki hüznü gülümseme gözlerine ulaşmamıştı. Bunu neden söylediğimden bile emin değildim. Muhtemelen Natalie’nin endişesini azaltmak, belki de daha çok kendimi rahatlatmak istemiştim.

* * *

“Büyükanne, bu defa seni çok da iyi görmedim. Solgunsun,” dedim yüzünü inceleyerek. “Neredeyse şeffaf görünüyorsun.”

“Tatlım, hava soğuduğunda evden çıkmıyorum,” diyerek beni ikna etmeye çalışsa da bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. Belki de bu huzursuzluk, içimi kemiren suçluluk duygusuydu. “Tabii ki hayalet gibi görüneceğim.”

“Pekâlâ, ben arabayı boşaltırken sen de yemeğini ye.”

Tren ve otobüsle büyükanneimin yanına gittikten sonra büyükanneimin arabasını alarak onda olmayacağından emin olduğum eksiklerini tamamlamak için alışverişe çıktım. Büyükanneim her zaman fırtınaların kötü olmayacağını varsayardı ama onun riske girmesini istemiyordum, özellikle de bu yaşta. Neyse ki fırtınadan önce yanına ulaşmıştım. Büyük şeyler sayılmasa da elektriklerin kesilmesi ihtimaline karşı şöminesi için önceden kesilmiş odun, su, biraz ekmek ve birkaç demirbaş aldım. Garaj yoluyla arabasının etrafını küremesi için bir şirket bile ayarladım.

Her şeyi yerleştirdikten sonra, “Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi gidiyor. Bir kuş gibi özgür olup dünyaya meydan okuyabilmeme sadece birkaç ay kaldı.”

Kedisini şefkatle okşuyordu; konuşurken sesi yumuşaktı. “Çok emek verdiğin o diplomayı aldığını göreceğim günü iple çekiyorum.” Çenesinin titrediğini fark ettiğimde gülümsemem kayboldu.

Hayatımda ne zaman bir dönüm noktası olsa, ailemin yanımda olmasını dileyerek duygusallaşıyordu. Parmaklarım, sadece işe gittiğimde çıkardığım annemin kolyesinin üzerinde gezindi.

“Sonrasında ne yapmak istediğine karar verdin mi?”

“Hayatında ne yapmak istediğini bilen var mı?” dediğimde gülümseyerek karşılık verdi. “Senin yanına taşınmayı düşünüyorum büyükanne, ne dersin?”

Bu şimdilik tabii ki bir şakaydı. Şu anda sahip olduğum parayla yanına taşınmama gerek olmasa da ihtiyaç halinde düşünmeden yanma taşınırdım.

“Doğru işi bulana kadar buraya gelebileceğini biliyorsun. Seni mutlu etmeyen bir şeyi sırf yapmış olmak için yapmanı istemiyorum. Hayat çok kısa ama bir o kadar da uzun. Sevdiğin işi yapmalısın. Burası her zaman evin olacak ve kapım sana her zaman açık.”

Derin bir iç çekerek ona aklımdan geçenleri anlattım. “Ne yapacağımı bilmiyorum büyükanne. Büyük bir seçim yapmak zorundaymışım gibi hissediyor ama hangi kapıyı seçmem gerektiğini bilmiyorum. Kalbimin sesini mi dinleyeyim, yoksa aklımı kullanıp daha akıllıca olanı mı tercih edeyim? Bana iyi bir kariyer sağlayacak, sözde gurur duyabileceğim, bana para kazandıracak yolu mu seçeyim? Tek bir şansım varmış gibi hissediyorum ve bunu berbat etmek istemiyorum.”

Büyükanneime kadınlar ve çocuklar için açmak istediğim sığınma evi fikrimi anlattım. Bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ve yıllar boyunca gönüllü olarak çalıştığımız zamanlardan ve bunun farkında olmadan bana nasıl ilham verdiğinden bahsetti. Büyükannem öksürmeye başladığında masanın üzerine uzanıp ağzını kapatmak için bir mendil aldı. Öksürük şiddetli, sanki ciğerlerinin derinliklerinden geliyor gibiydi. Çıkarıldığı sesler beni endişelendiriyordu. Ona bir bardak su getirmek için mutfağa koştum.

“İyi misin?” diye sordum öksürüğü azalınca. Suyu yavaşça yudumlarken endişeyle yüzüne baktım.

Boğazını işaret etti. “Bebeklerim çok kötü tüy döküyor. Sanırım boğazıma tüy kaçtı. Arada bir oluyor, sanki ciğerlerimden sanki patlayacakmış gibi sesler çıkıyor. Su için teşekkür ederim.”

Yüzümü ekşittim, söyledikleri inandırıcı değildi.

“Kedi tüyü bu kadar uzun süreli öksürmeye neden olmaz.”

Bana ters ters bakarak, “Doktor mu oldun?” diye sordu.

Dudaklarımı büyükanne sabitledim. “Hayır.”

“Veteriner misin?”

Cevap vermedim.

“O zaman sus. Boğazım kaşındı. Hepsi bu.”

Dudağımın kenarını ısırdım. “Senin için endişeleniyorum büyükanne.”

“Benim için endişelenmek senin işin değil. Şimdi dinle,” dedi kucağındaki kediyi biraz agresif bir şekilde okşayarak.

“Ünvanlar senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Başımı yana eğdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Örneğini bir CEO, bir doktor ya da bir şirket yöneticisi olduğunu söylemek senin için önemli mi?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Bu seni mutlu eder miydi?”

“Sanmıyorum.”

“Peki, ünvanın zengin olmanı garanti ediyorsa?”

“Dünya parayla döndüğünden, evet.”

“Ama para, seni mutsuz etme potansiyeli olan, her gün kalıp gitmekten nefret edeceğin bir iş için mutluluğunu ve geleceğini feda etmeye değer mi?”

Ona karşı çıktım. “Ya bana para kazandıran ünvanımı sevmeyi öğrenirsem, belki de bu yapmak istediğim değil, yapmam gereken şeydir?”

“Ya sevmeyi öğrenemezsen? Ya yıllarını bunun yerine bir sığınma evi açmış olmayı dileyerek geçirirsen?”

Sorularını düşündüğümde sandığımdan daha büyük bir karsızlık içinde olduğumu fark ettim. Mutsuz olmak istemiyordum –kimse istemezdi– ama güvende olmaya ihtiyacım vardı.

Kanepede kıpırdanıyor, büyükannemin inatçı bakışları altında huzursuzlanıyordum. Paraya ne zaman bu kadar âşık olduğumu merak ettim. Ya gözüm kör olmuştu ya da dibi gördüğüm için sahip olabildiğim her şeye sahip olmak istiyordum. Maddi güvence her zaman nihai hedefim olmuştu, şimdi ona sahip olduğuma göre, durmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. James’le yaptığım anlaşma, benim ve büyükannemin maddi sıkıntılarının ortadan kalkmasını sağlayacaktı. Hem de sonsuza kadar. Bu, istesem de vazgeçemeyeceğim bir şeydi.

“Dürüst olmak gerekirse, bu zor bir soru. Ünvanı umursamıyorum ama unvanla birlikte para da geliyor. Bu yüzden herkes yapabileceği en iyi işi yapmak için okumuyor mu? Endişe duymadan rahat bir hayat yaşamak, seyahat etmek, sıkıcı banliyölerde bir ev satın almak ve bir gün iki buçuk çocuk sahibi olmak için?”

“Aubrey,” dedi biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. “Sonunda verdiğin karardan mutlu değilsen, bunların herhangi biri sana nasıl mutluluk getirecek? Yapman gereken bu olduğu için mi? Kim demiş? Sana asla bir şeyi yapmamayı söylemeyecek, senin yerine bir seçim yapmayacağım ama umarım oturup

ne istediğini gerçekten düşünür, kendin için doğru kararı verirsin. Tanrı şahit ki yıllar boyunca çok fazla şeye sahip olmadık ama sevdiğim bir işim vardı ve çok az şeye sahip olmana rağmen her zaman gülümsüyordun. İnsanlar mutlu olmak için paraya ihtiyaç duyduklarını düşünürler ama unuttukları şey, mutluluğumuzu kendimizin yarattığıdır. İster on doların olsun ister yüz, o mutluluk senin içinde doğar.”

Çok bunalmış hissederek gergin bir nefes verdim. “Kâr amacı gütmeyen bir sığınma evi açsam yanlış mı olur? Kalbim bunun doğru olduğunu söylüyor.”

“Şu anda kendi patronunsun. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Sabır ve kendine güven, seni mutlu edecek, olmak istediğin yerde olmanı sağlayacak şeylerdir; bunun sonunda kendinle gurur duyacaksın. İyi şeylere odaklanırsan, iyi şeyler seni bulur. Şu anda ya da gençken öyle görünmeyebilir ama hayatın kendine has bir işleyişi vardır. Göreceksin.”

Eğilip büyükanneme kocaman sarıldım. Üzerindeki giysi katmanlarına rağmen üşüyordu. Onu örtmek için arkamdaki battaniyeye uzandım, sonra başımı omzuna koyup ona sarıldım. Büyükannemin yanında otururken göğsümdeki gerginliğin az da olsa hafiflediğini hissettim; şu ana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğimi düşündüm.

Başımın yan tarafını şefkatle okşadı. Parmakları buz gibi olsa da ona biraz daha yaklaştım.

“Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun?” Kucağındaki tüy yumağını sevmesini izleyerek, “Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun?” sordum.

“Bilgelik, yaşla gelen bir şey canım. Bir gün sen de anlatacaksın.”

Bölüm 42

“Bu gece kalacak mısın? Bir kez olsun yanımda kalmanı çok isterim,” dedi Daniel, parmaklarını tembelce kolumda gezdirirken.

Bir kez olsun. Yüzümün halini göremediği için içten içe şükrettim. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çektikten sonra sırtıma biraz daha yaklaştı. Kalmamı çok kez istemişti ama hiç kalmamıştım. Kendimi kötü hissetsem de mahremiyetime düşkündüm. Bir gün kalmaya karar verirsem de bu kapa-
na kısılacağım bir kar fırtınası sırasında olmayacaktı.

“Belki bir dahaki sefere, biraz daha hazırlıklı geldiğimde kalırım,” diye yalan söyledim.

“Bu da ne?”

Başımı kaldırıp koluma baktım.

Kahretsin! James’ten kalma bir çürük.

James’in bıraktığı ısırik izleri yüzünden tüm hafta Daniel’dan bilerek uzak durmuş, ona dadılık işim olduğunu söylemişim. İyileşmeleri gerekiyordu. Diş izleri göğüslerimi ve sırtımı kaplamış, küçük morluklara dönüşmüştü. Onları her gördüğümde istemsizce gülümsüyordum. İzlerin ve renk bozulmalarının çoğu geçmiş olsa da kolumdaki diğerlerine göre daha dirençli görünüyordu.

Dişleriyle ne yaptığını, ısırırken içime girdiğinde zevki nasıl yoğunlaştırdığını her düşündüğümde bedenim ısınıyordu.

Kalçalarımı birbirine bastırarak, tırmanan arzuyu geri ittim. Tanrım, benim neyim vardı böyle? Erkek arkadaşım la seks yaptığımda bile boşalamıyorken, burada James'i düşünürken ıslanıyordum.

"Kapıya çarpmış olmalıyım."

"Ya da bakıcılık yaptığın çocuklardan biri seni ısırması olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarak kaşlarımı çatıp izi daha yakından inceledim. Tanrım! Kolumda bariz diş izleri vardı.

Omuz silkip umursamaz davranmaya karar verdim. "Eğer öyle olduysa hiç şaşırmam. Çocukların küçük canavarlar olduğunu söylemiştim."

"Belki de aileler çocuklarında psikolojik bir sorun olup olmadığını anlamak için test yaptırmalı."

Daniel'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Onlar sadece çocuk. Ben böyle düşünmezdim."

"Bazı çocuklar kendilerini ifade edemediklerinde yaşadıkları hayal kırıklıklarını ısırarak gösterirler, bu da ilerleyen süreçlerde daha fazla davranış sorununa yol açabilir."

"Davranış sorunları yok." Bazı saçma nedenlerden dolayı sahte çocuklar konusunda kendimi savunmaya geçtim. "Dürüst olmak gerekirse, kaç çocuk iki yaşında kendini ifade edebilir ki? Onlar sıradan küçük canavarlar. Ebeveynleri olsaydım endişelenmezdim. Belki yedi yaşında olsalardı endişelenirdim ama daha iki yaşındalar. Hadi ama! Etrafta dolaşıp insanları parçalayacak değiller ya."

Gücenmiş gibi bakışları sertleşti. "Ben bir doktorum Aubrey. Böyle şeyleri sürekli görürüm. Değerlendirilmeleri gerekir. Aileyle konuşmalısın."

Ben bir doktorem. Ah! Tanrım, al canımı!

Daniel’la ilk tanıştığımızda böyle olmadığına yemin edebilirdim ama son zamanlarda rahatladıkça daha kapalı, kendini daha yüce gördüğü bir tarafını gösterdiğini hissediyordum. İnsanların sanki benim gibi sıradan insanlardan daha yüksek bir standarda tabi tutulmaları gerekiyormuş gibi, mesleklerini duyurarak ortalıkta dolaşmalarına katlanamıyordum. Evet, doktorluk özveri gerektiren bir meslekti ve herkesin yapabileceği bir şey olmayabilirdi ama her şeyi bilen biri gibi davranmak zorunda da değildi.

Sevimsiz bir gülümsemeyle onu sırtüstü yatırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Senin için aileyle konuşacağım ama artık bu konuda konuşmak istemiyorum.”

O ısıruk izi için James’e içimden lanet okudum. Bu çok saçma olsa da Daniel’la birlikteyken yalanlarla dolu bir hayat yaşadığımdan, bu da olağan bir şeydi. Ne yazık ki.

Daniel başımın arkasını tutup dudaklarımı kendisine doğru çevirdi. “Teşekkür ederim,” deyip beni öperken saçlarım etrafımıza döküldü. “Bazen içimdeki doktoru durduramıyorum.”

Sesindeki samimiyet boynumdaki gerginliği azaltıyor, ağızımdaki ekşi tadı ortadan kaldırıyordu. Dürüst olduğunu anlayabiliyor, gerilmeme neden olan vicdan azabım sebebiyle kendi suçluluk duygumu yansıtip yansıtmadığımı merak ediyordum. Muhtemelen üzerine düşülmemesi gereken şeylerde hata buluyordum.

Doğrulup kalçalarına kenetlendiğimde çarşaf sırtımdan aşağı kaydı. Ellerini tutup göğüslerimin üzerine koydum; onu hissetmek istiyordum. Göğüslerimi şefkatle sıkarken avuçlarına doğru eğildim.

Bakışlarını alçaltırken dudağını ısıyor, elleri kalçalarımı kavramak için hareket ediyordu. “Seni tanımasam, seksi sevdiğini söyledim. Hatta bağımlısı olduğunu.”

Kalçalarımı yavaşça hareket ettirerek kendimi sertleşen uzunluğunun üzerinde birkaç kez sürükledim, böylece ıslak ve hazır olduğumu hissetti.

Valentina sesimi takınarak, “Teşhisiniz bu mu doktor bey?” diye sordum.

“Üzerime oturmana bayılıyorum,” diye inlediğinde bilerek kalçalarımı geri çekip ereksiyonunun ucunu tuttum ve şişmiş yumuşaklığımı uzunluğunun üzerine ittim. Çenesi kasılmış, burun delikleri açılmıştı. Bunu sevdiğini görebiliyordum. “Arkanı dönüp bu şekilde aletimin üzerine oturmanı istiyorum.”

Bu düşünceyle boğazımdan bir iç çekiş kaçtı.

“Bu gece kal.”

Başımı yana eğerek, “Daniel...” diyebildim yumuşak bir sesle.

Oturup göğsünü göğsüme bastırdı. Kollarını omuzlarıma dolayarak, “Benimle kalırsan istediğin her şeyi yapacağım. Kollarımda seninle uyanmak istiyorum Aubrey. Bu gece kal, lütfen.”

“Ya üç gün boyunca kar altında kalırsak ve gitmemi istemene rağmen gidemezsem?”

“Aynı fikirde değilim. Senden bir süredir benimle kalmanı istiyorum. Başka?”

“Çıplak uyumayı seviyorum.”

“Şikâyetim yok. Başka?”

“Horluyorum.”

“Yalan söylediğini biliyorum. Başka?”

“Uyurken tekmeler savuruyorum.”

“Ben de seni tekmelerim. Başka?”

Başım geriye düştü ve gülmeye başladım. Daniel dudaklarını boynuma bastırdı ve omzuma doğru şefkatli öpücükler kondurdu. Kahkahalarım bir uğultuya dönüştü.

“Bu bir evet mi?” diye sordu derinden gelen bir sesle.

Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, “Pişman olacaksın,” dedim.

“Nedense bundan şüpheliyim,” dedi hızla aramıza uzanıp bir hareketle içime girmeden önce.

Bu sefer zevkin doruklarına ulaştım.

* * *

“Aub? Hangi cehennemdeydin?” diye sordu Natalie, iki gün sonra eve girdiğimde.

Anahtarlarımı masaya fırlattım. Çantamı yere bıraktıktan sonra paltomu çıkarırken ona mahcup bir bakış attım.

“Özür dilerim. Cep telefonumun şarjı bitti ve Daniel’da dandik bir Samsung var. Şarj aletim yoktu ve bu çılgın havada şarj aleti almak için dışarı çıkamazdım.”

Çenesi düşmüş, gözleri irileşmişti. “Neredeyse senin aptal kışın için kayıp ilanı verecektim. Beni neden Daniel’in telefonundan aramadın?”

Ona alaycı bir bakış attım. “Aradım. Açmadın.”

“Hayır, aramadın.”

“Aradım,” diye cevap verdim. “Kalmaya karar verdiğim gece aradım.”

Natalie cep telefonuna uzanıp kontrol etti. Başını sallayarak,

“Delirmişsin. Senden gelen cevapsız arama falan yok burada,” diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım. O geceyi ve ne kadar sarhoş olduğumuzu düşününce, yüzümde utanç dolu bir gülümseme belirdi.

“O zaman kimi aradığımı merak ediyorum, çünkü biri benden sarhoşken bir mesaj aldı ve görünüşe göre o kişi sen değilsin.”

Başını sallayıp sıırttı. “Sana özel bir teslimat geldi. Bir paket.”

“Öyle mi?”

“Odana bıraktım.”

Odama girdiğimizde saten bir kurdeleyle süslenmiş büyük, beyaz bir kutuyla karşılaştım. Şaşkınlık içinde kimden geldiğini düşündüm.

Kutunun kapağını kaldırıp yatağın üzerine koydum ve siyah kâğıt mendilin üzerinde bir kart olduğunu gördüm.

“Çok baştan çıkarıcı,” dedi Natalie heyecanlı bir sesle. Kartı çıkardım ve Natalie omzumun üzerinden bakarken okumaya başladım.

Cumartesi günü saat 8’de bir limuzin seni alacak. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Gece benimle kalmaya hazır ol. Cumartesi görüşürüz tatlım.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Midem sıkıştı ve aniden bulanmaya başladı.

James.

Tanrı’ya şükürler olsun ki imzalamamıştı.

“Kimden gelmiş?” diye sordu Natalie heyecanla.

“Ah, Daniel’dan. Evinde kalmam için ısrar etmesine şaşmamalı. Bana sürpriz yapmak istemiş olmalı,” diye yalan söyledim. “İşıyla ilgili bir akşam yemeği etkinliğinden bahsetti.” Yalan sayılmazdı.

Kartı yatağın üzerine koydum ve kurdeleyi hareket ettirerek başka bir kutu çıkardım. İçinde, pencereden odaya süzülen güneş ışığının altında parlayan bir çift çok yüksek topuklara sahip, pembe altın topuklu ayakkabı vardı. Şık ve seksi görünüyorlardı.

“Kırmızı tabanlı. Güzel, zevk sahibi olduğu belli. İçinde başka ne var?”

Daha ağır olan başka bir kutu daha vardı ve içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Kutuyu açtığımda yapay elmaslarla kaplı bir straplez elbiseyle karşılaştım.

“Vay canına!”

Elbiseyi alıp vücuduma doğru tutarken bakışlarımı alçalttım. Göründüğünden çok daha ağırdı ve göğüslerimin içine sığıp sığmayacağından emin değildim. En az ayakkabılar kadar muhteşem görünüyordu ve denemek için sabırsızlanıyordum.

“Pekâlâ. Danny’cik ne kadar para kazanıyor? Çünkü bu özel tasarımı bir Badgley Mischka elbisesi.”

“Bunu tek bakışta anlayabiliyor musun?”

“Ah, evet.” Natalie’nin gözleri başka bir şeye takıldı. “Hey, bir kutu daha var.”

“Aç,” dedim elbiseyi tutmaya devam ederek.

Natalie dediğimi yaptığında, kutunun içindeki ışıltılı mücevherleri görünce nefesimiz kesildi. İnce bir yüzükle birlikte elbiseyi muhteşem bir şekilde tamamlayacak zarif, damla şeklinde küpeler vardı. Natalie eğilerek kutunun içine baktı ve karıştırmaya devam ettikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Kahretsin!

James’i bir daha gördüğümde bazı sınırlar belirlemem gerekecekti; kızıyla paylaştığım eve isimsiz olsa da hediye gönder-

memesi gibi. Midemin bulandığını hissediyordum. Bu hediye-
nin bahsettiği etkinlik için olduğunu bilsem de böyle şeyleri
tekrarlayıp tekrarlamayacağını düşünüp endişelenerek yaşaya-
mazdım.

“Al. Buna ihtiyacın olacak,” dedi Natalie elini uzatarak oda-
ma döndüğünde. Elinde en sevdiği bej rengi Chanel çantasını
tutuyordu. eBay’den fahiş bir fiyata aldığı bir parçaydı bu.

“Ah, Nat! Olmaz!”

Çantayı bana doğru itti. “Olur. Al şunu. Bir çantaya ihtiyacın
var ve bu da kıyafetini tamamlayacak. Güven bana.”

Çantayı tereddütle alıp ona teşekkür ettim. İçimi kemiren
suçluluk duygusuyla göğsümde bir gerginlik oluştu. Yaşadığım
panik atağı fark etmemesi için küçük, dikkat çekmeyen nefesler
almaya çalışıyordum. Şakağıma yakın tarafta bir zonklama
hissediyor, kafatasımın her an çatlamasından korkuyordum.

Natalie onaylarcasına dilini şaklattı.

“Danny’yi mutlu etmek için ne yapıyorsun bilmiyorum ama
her ne yapıyorsan yapmaya devam et. Bu elbise sana çok ya-
kışacak. Ah! Doğal görünen bir makyaj yapalım. Saçının açık
olmasından mı yoksa toplu olmasından mı hoşlanıyor?” Cevap
vermeyince eğilip bana bakarak, “Sorun ne?” diye sordu.

Silkinerek hediyelere baktım. “Bir sorun yok, sadece şaşırdım,
hepsi bu. Açık kalsın. Saçlarımın açık olmasını seviyor,”
dedim sessizce.

“Harika. İri dalgalar yaparız. Seni gördüğünde ellerini üzeri-
nden çekemeyecek.”

Natalie ciyakladı. Çok heyecanlanmıştı. Daha iyi bir ruh ha-
linde olsaydım onunla dalga geçerdim ama maalesef değildim.

“Senin için çok heyecanlıyım! Bahse girerim oraya varır

varmaz limuzinde senin işini halledecek.” Gözlerini devirerek kendini yelpazeledi. “Çok ateşli.”

Natalie bana dirsek attığında ona çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yüzüne bakmaya utanıyordum. Keşke aslında babası hakkında konuştuğunu bilseydi.

Bölüm 43

Aşağı inmeden önce hapın etkisini göstermesi gerekiyordu.

Ellerim titriyor, lanet olası kelebekler midemde taklalar atıyordu ve kaç kez yardımına ihtiyacım olmadığını söylediysem de Natalie bu konuda ısrarcıydı.

Hakkını vermeliydim ki büyüleyici görünüyordum. Neredeyse bir melek gibiydim.

Ayrılmadan önce bir tek atmalıyım ama James'in daha sonra birkaç kadeh içmek isteyeceğinden emin olduğum için bu isteğimi erteledim. Tanrım, şu anda sinirlerim çok yıpranmış durumdaydı. Bugüne kadar birçok evli erkekle yattım, yani teknik olarak ilk defa yaptığım bir şey değildi. Bu kadar gerilmemeliydim. Her zamankinden daha kötü bir durumdaydım. Bunu yapmamam gerektiğini bilsem de James'le buluşup geceyi onunla geçirmek için bara doğru ilerledim.

Ben iğrenç bir dosttum.

Yine de bir planım vardı. İlk olarak, ona haddini bildirecektim. Sonrasında seks isteyeceğini biliyordum ve bu benim için normalde sorun olmasa da orgazm olmama izin vermiyecektim. Tabii ki bunu ona söylemeyecektim. Eğer ondan bu şekilde etkilenmemiş olsaydım boşalmak bir sorun teşkil etmezdi. Ama etkilenmişim ve bu gerçek, işleri her geçen gün biraz daha karmaşıktırılıyordu. Seks, içimde bir coşku hissi

yaratıyordu. Peşinden koşmak istediğim, bağımlılık yapan bir arzu. Bu denkleme duygular eklendiğinde tam bir felaket oluyordu ve bu da isteyeceğim en son şeydi.

Derin bir nefes alıp gösterişli bara girdikten sonra etrafıma baktım. Burada çoğunlukla çiftler vardı ama birkaç bekâr müşteri de görebiliyordum. İnsanlar alçak sesle sohbet ediyordu ve bakışlarımı James'e çevirmeden önce bile ona doğru bir çekim hissediyordum.

Göz göze geldiğimizde dudaklarım aralandı. Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Tüm yakışıklılığıyla dirseğinin üzerinde bara yaslanmış halini görünce kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Tanrı benden nefret ediyordu. "Hadi bu gece bu kadının tüm prensiplerini alt üst edelim" dediğinden emindim, çünkü James'in bakışları bana tüm planlarımı unutturmuştu. İçimdeki fahişe ortaya çıktı ve bir anlığına yaramazlık yapmasına izin verdim.

James'i daha önce de takım elbiseyle görmüştüm ancak bu sefer gömlek ve kravat da dâhil olmak üzere tamamen siyahlar içindeydi. Bakışlarım güçlü vücudunun üzerinde gezinirken, anlık bir açlığın beni içten içe tükettiğini hissedebiliyordum. Ona bir ağaç gibi tırmanmak, pençelerimi vücuduna geçirmek istiyordum. Bakışları içimde onunla saatlerce kaybolma isteği uyandırıyor. Geriye doğru taradığı kır saçları, ona havalı bir görünüm katıyordu; beni hareketsiz bir nesneye indirgeyen asıl şey bakışlarıydı. Odaklanabildiğim tek şey yakıcı mavi gözleri ve bana bakarken sakalını okşayış şekliydi, sanki beni herkesin önünde yutmak istiyor gibiydi.

James Riviera seksin tanımıydı.

Yanına gelmem için iki parmağıyla işaret ettiğinde dizlerimin üzerinde sürünürcesine ona doğru gitmek istedim.

Birinin iğrenç kahkahasıyla kendime geldim ve ona doğru yürümeye başlarken kendime şu anda Valentina olduğumu, bana böyle hitap edeceğini hatırlatıp durdum.

“Tatlım,” diye fısıldadı kulağıma doğru, kolu sırtıma dolarken. Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. “Üzerindeki elbiseyle beni öldürüyorsun. Tam da hayal ettiğim gibi görünüyorsun.” İki parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken gözlerimi kapattım. “Bacakların ve ayakkabıların kalçalarımın etrafına çok yakışacak. Bu gece seni pencereye karşı ve belki duvara karşı ya da aynanın önünde o ayakkabılar ayağındayken becereceğim.”

“Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlasa da bakışlarımdaki tedirginliği fark ettiğinde duraksadı.

“Ama James, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bir daha evime sakın bir şey gönderme. Hani şu kızınla yaşadığım eve. Bunu yaptığın için tam bir pislüksin.”

Bardağına –muhtemelen başka bir pahalı konyak– uzandım ve bardağı tek yudumda bitirdim. Elini kaldırıp barmene iki parmağını salladıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Ne kadar da kibardı.

“Hediyeyi açarken Natalie’nin yanımda durduğunu biliyor musun? Evet, tam yanımda. Yalnız bu da değil, hazırlanmama yardım etmek için çok ısrar etti ve etti de sağ olsun. Düşünebildiğim tek şey, lanet babasını görmek için hazırlanıyor olmama yardım ettiği için ne kadar boktan bir arkadaş olduğumdu. Ona başka ne söyleyebilirdim ki? Hediyelerin bir müşteriden geldiğini mi? O zaman açıklamak zorunda kalacağım–”

James sert bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırırken başımın arkasını tutuyor, kalçalarımı sıkıca kavriyordu. Sormadan sadece istediğini alıyordu. Dilini ağzımın içine itiyor, beni en doğru şekilde okşuyor, her zamanki gibi ona olan öfkemi bir anlığına unutturmayı başarıyordu.

Dilindeki alkolün tadını alabiliyor, öpücüğüne aynı şiddetle karşılık veriyordum. “Biliyor mu?” diye sordu geri çekilirken.

Gözlerimi hızla kırptırdım ve takma kirpiklerimin arasından yukarı baktım. “Tabii ki hayır. Öğrenirse ölürüm.”

James içkisini bana doğru uzattıktan sonra kendi içkisini alıp yudumlarken beni izledi. “Önemli olan tek şey bu. Unut gitsin.” Sinirden burun deliklerimin genişlediğini gördüğünün farkındaydım. “Bir daha yapmayacağım,” diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. “Emin misin?”

“Evet. Oyun oynamak için çok yaşıyım ve iletişimsizlik bana göre değil. Konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım. Barışma seksi çok daha ateşli oluyor.”

Yüzümü buruşturdum ve sırtıtmamaya çalışarak başımı salladım. Keşke kalbim onun için bu kadar hızlı atmasa.

“Bunu tahmin etmeliydim.”

“Çok düşünmedim. Düşünmeliydim ama gözümün önündeki tek şey sendin.” Beni tepeden tırnağa süzüyordu ve Tanrım, bana bakışlarını seviyordum. “Gerçekten muhteşem görünüyorsun.”

“Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun. Aklıma gelen ilk şey sana bir ağaç gibi tırmanmaktı,” dedim sanki hava durumundan bahsediyormuşum gibi rahatça. İçkimden bir yudum aldım.

James güldü. Ona böyle şeyler söylememden hoşlandığını

biliyordum. “Kendime özen gösterdiğimde ben de fena değişimdir,” diye şaka yaptı. Dudaklarını yalayarak, “Etkinlikten önce bir araya gelip birkaç şeyi gözden geçiririz diye düşündüm,” dedi.

“İyi fikir. Benim de bir isteğim var.” James elini uzatarak beni önden gitmem için cesaretlendirdi. “Bana sadece Valentina de. Lütfen Aubrey deme.”

James kaşlarını çatı. “Genel olarak mı yoksa sadece bu gecelik mi?”

“Genelde de tercih ederim ama özellikle dışarıda bir yerdeysen lütfen gerçek ismimi kullanma.”

Kaşlarını indirdi. Gücenmiş gibi görünse de bundan bir anlam çıkarmamaya çalıştım.

Durumu kişiselleştirmenin bir anlamı yoktu.

“Başka?” diye sordu gergin bir şekilde.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Şu anda aklıma gelen bir şey yok. Sadece hediye ve isim meselesi.”

“Erkek arkadaşından ayrıldın mı?” diye sordu, son derece net bir ses tonuyla.

“Evet,” diye yalan söyledim.

Başını sallayıp elime uzandı. Parmaklarımızı birbirine kenetledikten sonra beni nazikçe kendine çektiğinde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

“Kimse seni sorgulamayacak. Her şey ilk tanıştığımız günkü gibi olacak.”

Sessizce başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum.

“Ne kadar çok insanın eşlerini etkinliklere getirmediğini bilsen şaşarsın, buna kadınlar da dâhil. Onların da erkeklerden aşağı kalır yanları yok.”

Biraz huzursuzlanarak geri çekildim. İnsanların birbirlerini bu kadar kolay aldatması üzücüydü.

“Bugünlerde sadık biri var mı?”

“Düzenli bir ilişkide olmak gökkuşağı ve kelebeklerden çok daha fazlasıdır. İnsanların beklediğinden daha fazla çaba gerektirir. İşin özü, iletişim ve uzlaşmadır ama kimse çok geç olana kadar bunu fark etmez.”

Vay canına! Haklıydı.

“Ne kadar üzücü. Tanrı’ya şükürler olsun ki evlenmeyi düşünmüyorum.”

Kaşlarını çatarak, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Ah, evet. Sadece işime ve gördüklerime dayanarak sonsuza kadar bekâr kalmayı tercih ederim.”

“İlişkinin her alanında seni anlayan o kişiyi bulana kadar. O zaman buna degeceğini anlayacaksın.”

“Başka?” diye sordum devam etmesini istediğim için. Birlikte olduğum onca erkekten sonra ikisi bir arada bir adam bulabileceğimden ve yaptığım şeyi onaylayan birine rastlayabileceğimden şüpheliydim. Bu boş bir hayal gibi geliyordu ve odaklanmak istediğim bir şey değildi, çünkü beni depresyona sokabilirdi. Evlenmeyi planladığımdan değildi ama eşime geçmişim hakkında asla yalan söylemek istemezdim. Benim şansıma, müşterilerimden biri müstakbel kocamın kardeşi ya da babası olabilirdi.

Barmen bir içki daha isteyip istemediğimizi sorduğunda James istemediğimizi belirtti. Bardan ayrılarak asansöre yöneldik.

“Seni asla susturmak istemem ama lütfen bu sefer insanların içinde aletimin büyüklüğü hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalış, eğer yapabilirsen.”

Yüzüm kızardı, dudaklarımı birkaç saniyeliğine dişlerimin arasında gezdirdikten sonra, “Bunu hak etti,” diyerek kendimi savundum.

“Val!” diye uyardı.

“Ama hak etti!”

James sadece bakmakla yetindi. Gözlerindeki kahkahayı görebiliyordum ama ciddi kalmaya devam ettiğinden, isteğini kabul ettim.

“Söz vermiyorum ama susmaya çalışacağım.” Asansörün kapıları kapandığında kendimi tutamadım. “Yine de yanılmamışım. Aletinle ve yataktaki performansla tam bir vahşi hayvan gibisin.” Bu sefer dayanamayıp güldü.

* * *

Üç saat boyunca iş arkadaşlarıyla havadan sudan konuştuk ve James yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Üst katta yer alan, muhteşem şehir manzarasına sahip özel bir salondaydık. Tavandan zemine uzanan pencerelerden görünen olağanüstü gökdelen manzarası her zaman deneyimlemek istediğim bir şeydi. James konuşurken kendimi pencereden dışarı bakarken buldum. Arada beni hafifçe dürttüğünde ona bakarak gülümse dim. Açık büfede sergilenen ordövrler mükemmel bir görüntü oluşturuyordu. James sürekli yiyecek bir şeyler getirmeyi teklif etse de iş sırasında nadiren acıkıyordum. Sanırım beni geren şey buydu ve şimdi biraz daha rahatlamış olsam da midem berbat durumdaydı.

James beni hafifçe dürttü. Kolunu sırtıma dolamış, elini kalçama dayamıştı; sanki kimsenin beni çalmasını istemiyor

gibiydi. Sahiplenici tavrı çok çekiciydi ve şakağıma şefkatli öpücükler kondurduğunda daha da çekici bir hâl alıyordu. Diğer müşterilerimin nadiren yaptığı bir şey olarak beni sohbetlere bile dâhil ediyordu. Müşterilerimden birkaçı görülmemin yeterli olduğunu, duyulmamın gereksiz olduğunu söylemişti. Konuşmalar çok sıkıcıydı. Siyasetten ve kimin ortaklığa aday olduğundan, kimin hangi davayı kapattığından ve bir şirketin ne kadar para kazandığından, kimin zimmetine para geçirmekten ve dolandırıcılıktan tutuklandığından bahsediyorlardı. Bu ortamda o kadar çok yalakalık vardı ki bunun ne olduğunu fark edip etmediklerini merak ediyordum... Kariyer basamakları. Çok sıkıcı olsa da beş milyon doları düşününce, kendimi bahsettikleriyle ilgileniyormuşum gibi göstermekten çekinmiyordum.

Ne de olsa para tüm kapıları açardı.

En azından kimsenin beni aşağılamıyor olması da bir artıydı. Bu her zaman endişelendiğim bir şeydi ve gerçekleştiğinde rahatsız olmama neden olsa da sanırım içki ve haplar bunun için vardı. İşin komik yanı, erkeklerin genellikle bir şey söylemiyor olmalarıydı. Sadece müşteriye gıptayla bakıyorlardı. En kötüsü de kadınların bakışlarıydı.

Tıpkı şu anda gözlerini James'ten alamayan bu kadın gibi. Kıskanmıyordum. Kendime güveniyordum ve kendimden emindim ama yine de bu durum sinirlerimi bozuyordu, çünkü yanında olmama rağmen James de açıkça onunla bakışıyordu.

"Bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi James bana bakarak. Yüzümü kendine çevirdi ve göğüs göğüse geldik; ellerini belimden aşağıya doğru gezdiriyordu. "Bu akşamı katlanılabilir hale getirdin. Bu tür etkinliklerden nefret ediyor-

rum ama iş için katılmak zorundayım, anlıyor musun? Şu anda bulunduğum yere gelmemin nedeni sergilediğim duruş. Kimse sahip olduğum şeyi elimden alamayacak ya da beni geçmeye çalışamayacak.”

Ellerim göğsünde düz duruyor, ona hoş bir şekilde gülümsüyordum. “O kadar da kötü değildi James, ne dersin? Eğer o iğrenç sarı elbiseli kadına bir kez daha bakarsan, bu gece ağzımdayken aletini ısırırım,” dedim sevimli bir ses tonuyla. Göğsünü okşadım ve ona attığım delici bakışlarımın arasında gözlerimi kırıştırdım. “Anladın mı beni?”

Gözleri eğlenceyle kıpırdanıyor, bıyık altından güldüğünü görebiliyordum. Gülümsüyor olabilirdi ama ben şaka yapmıyordum. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, çünkü genelde böyle davranmazdım ama bu geceki yakışıklılığıyla kendimi ona yapıştırmak, herkese onun *benim* olduğunu söylemek istiyordum.

Mesele de buydu. O benim değildi, bu yüzden neden bir uyarıda bulunduğumu bile bilmiyordum. Kendime kızarak hiçbir şey söylememiş olmayı dilesem de kadının James’e bakışından nefret ediyordum.

James çenemi tutarak beni kendine çekti. Dudakları dudaklarımına değmeden hemen önce nefesim kesilmiş, ona doğru eğilmiştim. Beni yavaş ve tutkulu bir şekilde öperek bana tek istediğinin *ben* olduğumu göstermiş, üstelik bunu halka açık bir ortamda yapmıştı.

“Valentina?” dedi dudaklarıma karşı.

“Hm?”

“Sus.”

Başımı sallayıp kıkırdadım. “Şunu bil ki eğer bu gece o ka-

dınla birlikte olmak istiyorsan söylemen yeterli. Mutfakta becermek isteyeceğim ateşli bir garson gördüm.”

James eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve beni bir kez daha öpmeden önce sertçe çekiştirdi. Dilini ateşli bir şekilde dilimin etrafında gezdirirken derin bir nefes almış, dil darbelerinin arasında kaybolmuştum. Bacaklarımın arasında bir zonklama oluşurken kalp atışlarım hızlanıyordu. Beni öpme şeklini hem çok seviyor hem de nefret ediyordum. Aptalca düşüncelerimi nasıl susturacağını ve bana nasıl ulaşabileceğini çok iyi biliyordu.

“O pislği mi istiyorsun?” diye sordu umursamazca omuz silerek.

En az benim kadar kendinden emin olması beni tahrik ediyordu. Güçlü ve sakın görünen bir tipti ve bunu sevdiğimi fark ettim.

“Onu odamıza çağır. Ona bir erkeğin senin gibi bir kadını nasıl becermesi gerektiğini göstereyim. Gecenin sonunda onun adını sayıklamayacağından eminim. İkiniz de bana *baba* diyacaksınız.”

Bölüm 44

Gülmekten karnıma ağrı girdi. Sırıışı vücuduma bir mutluluk dalgası gönderiyordu. Aramızdaki bu şakalaşmalardan çok zevk alıyordum. Ateşli, heyecanlı ve eğlenceliydi. Bizim için çok doğal olan bu iletişim şekli bağımlılık yapıcıydı.

“Bize içecek bir şeyler alayım. Salonda bir tur attıktan sonra çıkarız,” dedi. “O elbiseyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.”

“Nasıl istersen *baba*,” dedim Valentina sesimle.

James’in gözleri irileşti. “Gözlerindeki o bakışı görüyorum. Bana kimsenin önünde *baba* deme, sakın.”

Sırıışım yanaklarımın ağrımasına neden oldu. “Oyunbozanlık yapma. Önce aletin hakkında konuşmamı yasakladın, şimdi de bu mu? Ne yapacağım ben?”

“Böldüğüm için üzgünüm James,” dedi yanıımızdaki adam. “Biraz konuşabilir miyiz? Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.” James bakışlarını bana çevirdiğinde ona içkilerimizi alacağımı ve birazdan döneceğimi söyledim.

Barmeni beklerken boş bir tabureye oturdum ve cep telefonumu çıkarıp hızlıca mesajlarımı kontrol ettim. Gelen mesajların hepsi Daniel’dandı. Bu gece beni görmek istemişti ama bu gece dadılık yapacağımı, iki gün sonra döneceğimi söylemiştim. Morali bozulmuş, aileler hakkında kötü yorumlar bile

yapmıştı ama tüm bunları görmezden geldim. Kendime, kötü hissettirse de bunun bir iş olduğunu hatırlattım. İki günlüğüne gitmeyecek olsam da kendime gelmek için bir güne ihtiyacım olacağını biliyordum.

Sarı elbiseli kadın, salonun diğer ucunda duran James'e bakarak, "Böyle bir adamı elde etmek için ne yaptın?" diye sordu. Onu delicesine istediğini hissedebiliyordum.

Daniel'a herhangi bir mesaj atmadan cep telefonumu çantama koydum ve kadına sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"İki ayaklı bir et yığını, değil mi?" dedim alaycı bir sesle. "Peki, o kalçalarının arasındaki şey?" Abartılı bir nefes vererek hayatımda hiç bu kadar büyük bir şey görmemişim gibi yüzümü buruşturdum. "Eşcinsel olması çok acı."

Yüzü düştü ve bundan zevk aldım.

"Yalan söylüyorsun!"

Başımı salladım. "Ağzı vakum etkisi yaratıyor ve fil gibi bir hortumu var. Onu canlı canlı gördüm ve bir iki kez, izin verdiği kadarıyla deneyimledim. Hayran olunacak güzellikte. Bahse girerim senden daha iyi sakso çekiyordur."

Kadının yüzü ekşi bir şey emmiş gibi buruştu. Alaycı bir nefes vererek ayağa kalktı ve James bana doğru yürürken yanımdan uzaklaştı.

Kadın, yanından geçerken James'e bakarak kaşlarını çatı. James, kadının az önce boşalttığı tabureye oturmadan önce ceke-tinin düğmelerini açtı. Bir elini dizime koyarak taburemi ona dönecek şekilde çevirdi, böylece üst üste attığım bacaklarım onunkilerin arasında kaldı.

"Ona ne söyledin? Köpeğini yeni kaybetmiş gibi görünüyor."

Ona ciddi bir bakış atarak başımı salladım. “Kalbi kırıldı. Ona eşcinsel olduğunu ve takma alet takmamdan hoşlandığını söyledim.”

James kahkaha attığında ona gülümseyerek karşılık verdim. Kızgın olmadığını biliyordum, çünkü kendine fazlasıyla güveniyor ve gerçeği biliyordu. James’le yaptığım özel anlaşmanın bir artısı da kendim olabilmemdi. Benim kaba düşüncelerimden James gibi rahatsız olmayacak bir erkeğin daha hayatıma girmeyeceğini biliyordum. Bu da ona tapmamın bir başka nedeniydi.

Kadehlerimizi tokuşturmak için kadehini kaldırırken gözleri parlıyordu. “Bu gece o kıçın sadece bana ait.”

* * *

Geniş süitimize adım atar atmaz giysilerimiz bir tutku izi halinde yere serilmişti.

James iki dakika içinde içimdeydi. Vuruşları çoğu erkeğin içimde ulaşamayacağı tüm doğru noktalara ulaşıyordu. Bu adama tamamen teslim olmamak için kendimle savaşıyordum. Çok iyi hissettiriyordu ve her zamanki gibi orgazm olmamak için büyük bir mücadele içerisindeydim. Zevkin yüzeye yaklaştığını her hissettiğimde gözlerimi kapatıp burnumdan düzenli şekilde nefes alıyordum.

“Yemin ederim ergen bir çocuktan daha fazla testosterona sahipsin,” dedim nefes nefese.

“Şikâyetçi misin?” diye sordu saçlarımı eline dolayıp başımı geriye doğru çekerek.

Ağzı boynumdaydı; bu şekilde emmeye devam ederse, ke-

sinlikle bir morluk bırakacaktı. Arkamdan becerirken beni cama doğru itiyordu. Ellerim soğuk cama dayalıydı ve verdiğim nefeslerle birlikte camda küçük daireler oluşuyordu. Soğuk hava göğüs uçlarımın sertleşmesine neden olmuş, o içime girip hareketsiz dururken boğazımdan yumuşak bir inilti kaçmıştı. Kahretsin, bacaklarımın arasındaki zonklamadan zevk alıyordum. Bu, içine düştüğüm acı verici ama bir o kadar da vazgeçilmez bir zevkti; bir ihtiyaçtı.

“Henüz boşalmamış olmana şaşırdım,” dedim.

James sanki kendinden geçmiş gibi kulağımın dibinde inliyordu. “Sen boşaldıktan sonra boşalacağım tatlım. Senden önce asla.”

Valentina, sıra sende.

“Neden daha önce söylemedin? Ben de seni bekliyordum,” dedim role bürünüp ona doğru yaklaştırmaya başlayarak. Porno yıldızları gibi yapmacıklığa kaçmadan ama yine de kulağa gerçek gibi gelecek kadar inandırıcı davrandım ki bunu James’le yapmak hiç zor değildi. Boşalmaya çok yaklaşmış olsam da kendimi tuttum. Aralanmış dudaklarımdan inlemeler dökülürken adını söyledim ve vazgeçemediğim sertliğinin üstüne boşalacağımı söyledim. Beni daha sert becermesini söylediğimde dediğimi yaptı; bu da beni gerçekten boşalmanın sınırına getirdi. Saçlarımı daha sıkı tutarak hareketlerini derinleştirdi ama boşaldığını hissetmedim. Sadece yavaşlayarak durma noktasına geldi ve saçlarımı bırakarak içimden çıktı.

“Boşalmadın,” dedi.

Sertleşen ses tonuyla bir an donup kalsam da hızlıca toparlandım. Kötü bir numara yapmış olamazdım. Bu imkânsızdı.

“Boşaldım.”

Beni yüzüne doğru çevirdi. Gözlerim onun muhteşem çıplak bedeninin üzerinde gezindikten sonra gözleriyle buluştu. Öfkeli görünmüyordu ama mutlu da sayılmazdı. Varlığından taşan güç ve cinsellik, içimde, onun her bir noktasına dokunma, onu baştan sona hissetme arzusu uyandırdı.

“Bir daha denemek ister misin?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum,” dedim nefes alışverişim onunkiyle aynı ritme girerken.

“Boşaldığında bunu hissedebiliyorum ama şimdi hiçbir şey hissetmedim.”

Dudaklarım aralandı. Ses tonu ürpermeme neden oldu.

Bunu anlayabilmesine öfkelenmiştim ama daha çok, kusursuz bir performans sergileyemediğim için kendime kızmıştım. “James, bu çok saçma.”

Bana karşılık verdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. “Birbirimize yalan söylemeye mi başladık? Çünkü bir yıllık sözleşme, kızgınlık beslemek için uzun bir süre. Bu, seksin tadını kaçırır ve bildiğin gibi cinsellik benim hayatımda çok önemli bir faktör, bu yüzden seninle yakınlık kurmak için istediğin her şeyi ödemeye hazırım.”

Biraz hakarete uğramış, biraz da incinmiş halde yutkundum. Dudaklarımı birbirine bastırarak, “James, boşaldım diyorum,” diye tekrarladım.

Bakışları ciddileşti. “Sen boşalmazsan ben de boşalamam tatlım ve senin boşalmadığından eminim. Beni kaya gibi sertleştiren şey senin tatmin oluşun. Benden ne istiyorsun? Söyle, yapayım.”

Sözleri karşısında göğsümün daraldığını hissettim. Bana kendimi iyi hissettirmek istiyordu ve buna engel olmaya çalışı-

şıyordum. Bakışları kalbimi delip geçerken ellerimi kalçalarıma dayayıp bakışlarımı kaçırdım. Ona boşalmak istemediğimi söyleyemiyordum, çünkü bu kulağa fazlasıyla tuhaf geliyordu ama boşalırsam bunun beni ona daha da yaklaştıracaklarını biliyor, bunu engellemek istiyordum. Daha fazla yaklaşmayı göze alamazdım, çünkü o zaman James'e biraz daha âşık olacaktım. İhtiyaçlarımı önemseydiği açıktı ve bu alışık olduğum bir şey değildi. Bu önemsenme benim için yeni bir şeydi ve içimden bir ses kaçınılmaz kalp kırıklığını önlemek için aramıza bir duvar örmem gerektiğini söylüyordu.

Anladığım kadarıyla, herkes için ilişkide mutlaka olması gereken iki şey vardı: samimiyet ve güven. Samimiyet bir kapının alt kilidiydi. Üzerine oynamalar yapılabilir, bazen güçlü bir iletişim izi yoksa başkalarının girmesi için açılabilirdi. Güven ise ilişkiyi sağlam ve kapalı tutan, her iki tarafı da birbirine kitleyen, samimiyetin büyümesini sağlayan sürgüydü. Anahtar ondayken kapana kısılmaya niyetim yoktu ve bir yıl sonra o kapıyı son kez açıp vedalaşırken, üzerimdeki giysilerimden başka bir şeyim olmayacaktı. Ondan anahtarı atmasını istemiyordum ama işleri gereksiz yere zora sokmaya da niyetim yoktu; kendimi ona teslim edersem yaşanacakları öngörebiliyordum. Ona neden sadece istediği seksi verip daha fazlasını veremeyeceğimi anlamıyordum.

Yutkunarak sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Senden başka bir şey istemiyorum James. Zaten her şey mükemmel."

"İşim gereği yalancılarla çalıştığımı unuttun mu? Yalanın kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyorum. Anlamadığım şey, bu konuda neden yalan söyleme gereği duyduğun. Neyi yanlış yapıyorum?"

Cevap vermek yerine, hâlâ sert olan ereksiyonunu tuttum ve okşamak için yaklaştım. Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu ağzıma aldım.

Oral seks. Erkeklerin zayıf noktası.

James'ten boğuk bir inilti yükseldi. Ensemdeki saçları eline dolayıp kalçasını yavaşça yüzüme doğru hareket ettiriyordu. Dudaklarımı ereksiyonun etrafına kenetleyip ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime çektim. Ereksiyonundan kendi tadımı alıyor olmam garip bir şekilde erotikti.

"Ağzında olmayı sevdiğimi biliyorsun ama bunu konuşmamızdan kaçmak için yaptığını biliyorum," dedi öne doğru eğilip diğer kolunu cama dayarken.

Dilimi ereksiyonunun etrafında hareket ettirip dudaklarımı geri çektim ve onu bir kez daha tamamen ağzıma almadan önce birkaç saniyeliğine ucunda oyalandım.

"Aubrey! Siktir!" Ses tonu boğuk ve gırtlaktan çıkıyordu ve bu sesi çıkarmasına sebep olmaktan hoşlanıyordum.

Aniden geri çekildiğinde ağzımı elimin tersiyle silip ne olduğunu merak ederek dizlerimin üzerine oturdum. "Ayağa kalk!"

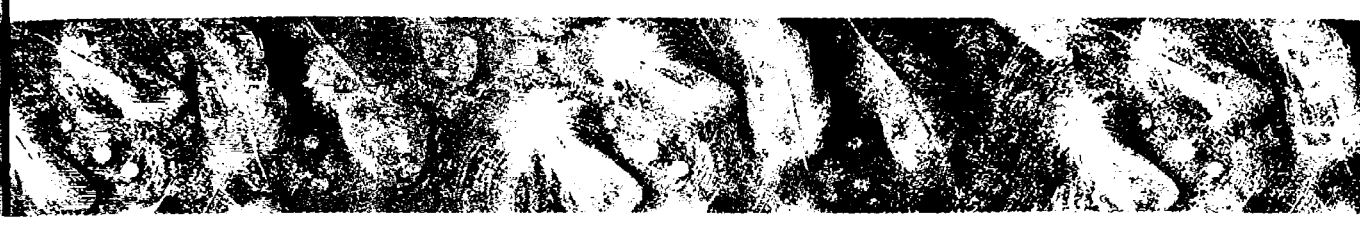
James döndü ve bir sandalye almak için odada ilerledi. Sandalyeyi alıp boy aynasının tam önüne yerleştirdi. Oturup bacaklarını açtı; testisleri ağır ve dolu görünüyordu. Arkasına yaslanıp bana baktı. Dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor, deriyi sıyrıyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Elini uzattığında göğsümde oluşan o muhteşem hisle elini tuttum. Bacaklarının arasında durmam için bana rehberlik ederken ve beni aynaya bakacak şekilde çevirirken bakışlarında nefesimi kesen bir şey

vardı. Avuç içlerini kalçalarımaya yerleştiriyor, beni okşuyor, sırtımı öpmek için öne eğiliyordu. Sakalları ateş gibi tenimi gıdıkıyor, dokunuşlarını biraz daha hassaslaştırıyor.

“Vücuduna bayılıyorum,” dedi öpücükler arasında, alçak ve çiğ bir sesle. Aynadaki yansımasından onu izliyordum. “Her saniye seni düşündüğümü biliyorsun. Orgazm olmak üzereyken gözlerinin kapanmasını, boşalırken çıkardığın o küçük mırıltıyı, vücudunun gevşemesini ve o ana teslim olmanı seviyorum. Orgazm olduğunda neden benim de orgazm olduğumu göstereyim,” dedi belimi ısırarak. “Bacaklarını aç.”

Bölüm 45

Kalçalarım rehberlik eden James, ereksiyonunu kavrayıp yavaşça içime girdi.

Sırtımı göğsüne doğru çekerken nefesimi tuttuğum sırada sonuna kadar içime girdi. İkimiz de sıcaklığın ve sürtünmenin hissiyle inliyorduk. Dizlerimi kaldırıp kendi dizlerinin dışına yerleştirdi ve beni bu pozisyonda tamamen açık ve savunmasız bir hale getirdi. Kalçalarım titremeye, tüm vücudum ürpermeye başladığında yumuşak bir iç çektim. Bu hissi az da olsa hafifletmek için bacaklarımı tuttuğumda ellerimi kavrayıp arkasına çekti ve bacaklarımızı ayak parmaklarımın yere ulaşamayacağı kadar açtı. O rüya gibi bulanıklık tüm vücudumu sarhoş etmişti ve başımdan ayaklarıma kadar karıncalanıyor, bir uçuruma düşüyordum.

“Orada dursunlar,” deyişindeki ton, bana tembel bir pazar sabahını hatırlattı.

Kahretsin, bu çok fazlaydı, özellikle de aynadaki yansımamızı görürken. Gözlerimi yumdum ve başımı omzuna yasladım. James ellerini vücudumda gezdirirken sandalyeye ve içime iyice yerleşmişti. Bir elini belime dolamış, diğeriyle boğazımı kavramıştı. Parmaklarıyla boynuma baskı uygulanıyor, içime bir sıcaklığın dolmasına neden oluyordu; bedenim açıklayamadığım bir güven ve rahatlama hissi tarafından ele

geçirildi. Vücudum gevşemiş, kendimi ona tamamen teslim etmiştim. Birkaç saniye bencilce davranarak kendimi ona bırakmaya karar verdim.

“James...” Adı dudaklarımdan bir yalvarış gibi döküldü.

“İki insanın bir araya gelmesi hakkında söylenecek bir şey var,” dedi, sesi boynuma çarparken. “Gün kötü, hatta berbat geçmiş olabilir. Fakat seni anlayan, sadece gülümseyerek bile iyi hissetmeni sağlayan, neyi sevdiğini bilen ve seninle aynı şeylerden hoşlanan biriyle birlikteyken, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Çünkü onun içinde kaybolduğunda, her şey kendiliğinden yolunu bulur. Seks benim için nefes almak gibi bir şey ve bence senin için de öyle olabilir.”

Gözlerimi açtığımda aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. Dikkatle izliyor, benden bir cevap bekliyordu. Sessiz bir onaylamayla başımı salladım.

James yavaşça içimde hareket etmeye başladığında, benim tepki olarak karıncalanmaya başladı. Bu açıdan çok daha farklı, çok daha derin hissettiriyordu. Boynumdaki tutuşu sıkılaştıkça, belimdeki parmakları klitorisimi bulup ağır hareketlerle daireler çizmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi yavaşça beni tüketen coşkuya teslim ettim.

“İzin ver sana karımın yapamadığı şeyi senin yaptığını göstereyim. Senden başka hiçbir kadının yapamayacağı şeyi. Sana beni neden delirttiğini göstereyim. Neden senin içinde olmak istediğimi. Neden seni istediğimi. Sana neden bu kadar ihtiyacım olduğunu. Gözlerini aç ve bizi izle.”

Ağırlaşmış göz kapaklarımı kaldırarak aynada bedenlerimizin kusursuz bir uyum içinde birlikte hareket edişini izledim. James içimde hareket ederken çenem gevşedi. Bu açıdan aleti-

nin kalınlığı korkutucu ve acı verecek kadar büyük görünüyordu. Yine de benim için mükemmeldi.

“Sadece genç ve senin için yeni biri olduğum için içimde olmak istiyorsun James. Hepsi bu,” dedim sözlerini küçümsemeye çalışarak. Bizi şehvetle izlerken kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordum. “Sanırım beni şimdi, kim olduğumu bildiğin için daha çok istiyorsun.”

İçime sert bir şekilde girdikten sonra durakladı. Kalçalarımı uzaklaştırmaya çalışırken beni aşağı itti. Tüm vücudum karıncalandı ve yüksek sesle, soluk soluğa bir nefes aldım.

“Seni kim olduğunu öğrenmeden önce de çok istedim, bunu biliyorsun, bu yüzden varsayımlarda bulunup aramızda olmayan aptalca şeyler yaratma tatlım,” dedi kendinden emin bir sesle. “Buna izin vermeyeceğim.”

Tüm bunlar çok fazlaydı, çok ateşli, çok erotikti. Kalçalarım tekrar titremeye başladı ve kalp atışlarım hissettiğim arzu sebebiyle delicesine hızlandığında kalçalarımı onun üzerinde hareket ettirmeye, aşağı doğru sürtmeye başladım. Kollarına ve merhametine teslimdim ve bu durum çok hoşuma gidiyordu. Tanrım, beni dizlerimin üzerinde durmaya zorlamasını ve sertçe becermesini istiyordum. Kalçalarımı tokatlamasını, saçlarımı çekmesini ve beni yürüyemeyecek hale gelene kadar becermesini arzuluyordum. Bana dokunuşu ve beni becerme şekli arasında, orgazma, zevkin doruklarına ulaşmaya çok yakın olduğumu hissettim.

“James, lütfen...” dedim yalvararak. Yine de durması için yalvardığımı bilmiyordu.

“Bana neden yalan söylediğini söyle.”

Dişlerimin arasından nefes verip çenemi sıktım. “Lütfen.”

“Söyle.”

Pes ederek ona gerçeği söyledim, çünkü gerçek tam orada, havada asılı duruyordu ve James Riviera bana kendimi böyle hissettirirken onunla savaşmak mantıksızdı.

“Christine birkaç nedenden ötürü Sanctuary Cove’da zevk almamızı istemiyor. Fahiş miktarda para aldığımız için müşteriler boşalana kadar orgazm olmamıza izin verilmiyor. Bu bizimle alakalı değil, müşterilerin ihtiyaçlarını karşılamakla alakalı. Bağlanmaktan kaçınmaya yardımcı oluyor. Bu kuralı seviyorum –zaten genelde boşalmamak o kadar da zorlayıcı olmuyor– ve zihinsel alanımı kontrol altında tutmama yardımcı oluyor. Ama seninleyken her seferinde büyük bir savaş veriyorum.”

“Bil bakalım ne oldu?” dedi gözlerim aynadaki sert bakışlarıyla buluşurken. “Sanctuary Cove’da değiliz ve bu anlaşma ikimizin arasında. Bana teslim olmaman için hiçbir sebep yok.”

Kalbim buna dayanamıyordu. Ben başımı sallarken, James sanki tek sahibi kendisiymiş gibi içime girip çıkmaya devam ediyordu.

“Bu şekilde devam etmesi en doğrusu, duygusal olarak benim için de önemli ve sanırım nedenini anlıyorsun. Sana bağlanmamaya çalışıyorum ve seni sıradan bir müşteri olarak görmek işleri kolaylaştırıyor.” Nefesimi tutarak durakladım. “Orgazm olmak istemiyorum.”

James eğilip boynuma öpücükler kondurdu. Benimle birlikte olma şekli, yaptığım şeyin seksten daha fazlası olduğunu ve benden *gerçekten* romantik anlamda hoşlandığını düşünmemi sağlıyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Aramızda yaşanan şey gerçekten sadece seksti ama benimleyken, dokunu-

şunda ruhumu ateşleyen ve görmezden gelinmesi zor olan gizli bir şey vardı.

“Tatlım, sanırım bu iki noktayı da geride bıraktığımızı söyleyebiliriz. Boşalacaksın ve her ne kadar kabul etmek istemersen de aylar önce müşterin olarak reddetmeye başladığın anda bana bağlandın.”

Haklı olmasından nefret ediyordum. “Kendimi kaybetmek istemiyorum.”

James yüzümü ona dönmem için başımı çevirdi. Dudaklarımız birbirine çok yakındı; aramızdaki çekim inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü. “O zaman kendini bana teslim et, gerisini ben halledeyim. Sana ihtiyacım var, çünkü ben seninle çoktan kayboldum. Mahvoldum Aubrey. Ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü zamanımız dolduğunda çekip gitmeni izlemeyeceğimden eminim. Bunu yapmayacağım. Geleceğimizin ne göstereceğini bilmiyorum ama seni o geleceğin içinde görmek istediğimi biliyorum.”

James dudaklarımı dudaklarıyla yakaladığında birbirimizi kaybettik. Söylediği şey tam da korktuğum şeydi, çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Kalbim patlamak üzereydi. İçimde kalınlaşıyordu ve bana ellerimi oldukları yerde bırakmamı söylemesine rağmen, bana verdiği tutkuyla onu öpebilmek için başının arkasına uzandım. James beni tamamen dolduruyor, temas etmemesi gereken her yerime temas ediyordu.

“Bırak kendini...” diye fısıldadı dudaklarıma ama ben başımı salladım.

James itişlerini sabit bir ritimde tutarken içimde kükreyen bir his yaratıyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki zevkten auzım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

“Bırak,” diye tekrarladı bir kez daha, sesi alçak ve kontrollüydü. “Uç benimle.”

Ağır nefesler alarak başımı salladım; onunla savaşma çabamda kararlıyım.

Parmaklarıyla hassas klitorisimin etrafında daireler çizmeyi bırakıp klitorisimi iki parmağının arasına aldı ve yıldızları görebileceğim kadar sert bir şekilde çimdikledi... Ve orgazm olmamı sağladı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Kendimi teslim edip vücudumun bu adamdan zevk almasına izin verdim. James vuruşlarının şiddetini artırarak benimle aynı anda boşaldı.

Bedenlerimizin uyum içinde hareket edişi çok güzeldi. O içimde ve ikimiz de doruğa ulaşırken boğazımdaki iniltileri bastırabilmem imkânsızdı. Tenlerimiz günahkâr bir şekilde birbirine değiyor, dudaklarımız tutkuyla boyanıyor, seks ise aramızda başından beri savaştığım bir bağ oluşturuyordu.

Hiçbir şey umurumda değildi. Şu anda onunla anı yaşıyordum.

“James,” diye fısıldadım dudaklarına karşı. Ne istediğimi ya da ne söylediğimi bilmiyordum. Kalbimi ve attığı taklaları hissedip hissetmediğini merak ediyordum. “Neydi o?”

“Bize bak,” dediğinde bakışlarımı aynaya çevirdim.

Göğsüm kızarmış, göğüslerim dolgun, uçları ise pespembe görünüyordu. James hâlâ kalındı ve derinliklerimdeydi. Menisi sandalyenin üzerine sızıyordu. O kadar fazla ve şehvetliydi ki aynadaki yansımamıza bakmayı bırakamıyordum. İçimdeki penisini tüm ıslaklığım ile sığıtışında inledi. James boynumdaki tutuşunu gevşettiğinde ona doğru eridim. Doymuş durumdaydım ve bu inanılmaz duyguyu kelimelere dökemeyeceğimden emindim.

Becerikli parmakları nazikçe klitorisimin üzerinde gezi- niyordu. Beni okşamak için kendi sıvısını kullandığında kalp atışlarım hızlanmaya başlamış, nefes nefese kalmıştım. Bulut- ların üzerinde süzülüyor, uçabiliyormuş gibi hissediyordum ve asla hareket etmek istemiyordum.

“Bunu hoşlanmana bayılıyorum,” dedi rahatlamış bir sesle. “Bana karşı açık olmanı, sana dokunmama izin vermeni sevi- yorum.”

“Beş milyon karşılığında istediğini yapabilirsin” gibi kurnaz- ca bir şey söylemek istesem de yapmadım. Gerçek şuydu ki işin içinde para olmasaydı da bana böyle dokunmasına izin verir- dim.

“Bütün gece böyle kalabilirim,” dedim sessizce.

“Benimleyken kendinle mücadele etme Aubrey.” Bakışlarım onunkilere kaydı. Kahretsin! Bu sözlerden neden etkilendiğimi bilmiyordum ama yine etkilenmiştim. “Seni zevkin dorukla- rında görmek hoşuma gidiyor. Seni mutlu görmek iyi hisset- memi sağlıyor.”

“Sanki kalkıp senin için bir şeyler yapmalıymışım gibi hisse- diyorum. Seninle ilgilenmem gerekiyormuş gibi.”

“Olduğun yerde kal. İstediğim şey tam da buydu,” dedi James. “Tekrar boşalmak ister misin?”

Dişlerimi alt dudağıma geçirip başımı salladım. “Boşalmaya yine çok yakınım ama seni bekleyebilirim, böylece aynı anda bitirebiliriz.”

“Hayır, seni aynadan izlemek istiyorum. Ellerini kullanma ve kalçalarını oynatmamaya çalış. İçine girmeyeceğim. Sadece aletimin hâlâ nasıl sertleştiğine ve klitorisine oynarken par- maklarımın nasıl yavaş hareket ettiğine odaklan. Yavaş bir or-

gazmın tüm meselesi kontroldür. Eğer hareketsiz kalıp seninle bu şekilde ilgilenmeme izin verirsen, söz veriyorum eşsiz bir şey yaşayacaksın.”

Dudaklarımı yalayarak sözlerini ve ne kadar endişeli olduğumu düşündüm. Daha önce hiçbir erkek benimle oynamamıştı ama bu kolaylıkla alışabileceğim bir şeydi.

“James?”

“Evet tatlım?”

Boştaki elini göğüs ucuma götürerek onunla nasıl oynamasını istediğimi gösterdim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onu öperken kendimi engellemeye çalışmadım; onunla adeta sevişiyormuş gibi öpüşüyordum. Hareketlerimdeki değişimi hissediyor, arzuma karşılık vererek beni şaşırtıyordu. Onu çılgınca ve özgürce öperek ona her şeyimi verdim; artık onunla savaşıma şansım olmadığını biliyordum.

“Seni şu anda çok fena becermek istiyorum,” dedim titrek bir sesle. “Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun.”

“Yavaş ve istikrarlı. Seni bu şekilde aletimin üzerinde rahatlatacağım.” Göğüs ucumu çimdikleyip hafifçe çekiştirdiğinde sırtım acıdan eğildi. “Aletimin etrafında sıkılaştığını hissetmek ve aynadaki yansımadan vücudunun gevşediği anları izlemek için sabırsızlanıyorum. Çok ateşli. İstersen sabaha kadar böyle kalabilirim.”

“Sen ne istersen ben de onu istiyorum,” dedim otomatik olarak –ki bu doğruydı. “Gerçekten. Eğer bütün gece benimle oynamak istiyorsan, ben kimim ki bunu reddedeyim?”

Dudaklarıma yerleşen tembel gülümsemeye karşılık verdi. Hareketlerini değiştirip parmaklarını daire şeklinde hareket ettiriyor, hafifçe çimdikledikten sonra tekrar dairesel hareketlere

geri dönüyordu. Ben nefes nefese kalıp onu tekrar öpmeye çalışana kadar bunu birkaç kez daha yaptı ama bana izin vermedi. Dudakları da en az parmakları kadar becerikliydi; beni tam anlamıyla öpmese de öpüyor gibiydi. Dillerimiz birbirimizin etrafında erotik bir şekilde hareket ederken biraz daha ıslandığımı hissediyordum.

“Tanrım, James, bunu nasıl yapıyorsun? Çok yaklaştım,” dediğimde, James kendini biraz daha derine ve doğru bir noktaya iterek boşalmamı sağladı. “Aahh...”

“Kıpırdama,” dedikten sonra aynaya bakmak için bakışlarını kaldırdı. Burnum boynunda dolanırken, gözlerimi kapatıp kendimi orgazmımın yoğunluğuna bıraktım.

James haklıydı. Savaşmayı bırakıp tüm gücü ona devretmek özgürleştiriciydi. İçime nasıl girdiğine ve pişmanlık duymadan bedenimi nasıl ele geçirdiğine şaşıırıyordum.

Üzerinde hareket etmeye devam edip orgazmımın tüm seviyelerinin tadını çıkarırken boğazımdan kesik kesik nefesler çıkıyordu. Kollarımı onunkilerin altına sokup pazılarına yapıştım ve zevk bedenimi şiddetle sararken bacaklarım baldırlarına kenetlendi. James’in bana hissettirebildikleri karşısında ağlamak üzereydim.

Bölüm 46

James bütün gece aynanın karşısında vücudumun kontrolünü eline aldı, sürekli olarak beni tatmin ederek boşaldığı konusunda ısrarcı davrandı ve ben de uykuya dalmadan önce, sabah uyandığımda ilk olarak onunla ilgileneceğime karar verdim. Hiçbir şeyin bu kadar ateşli olabileceğini hayal bile edemezdim ama dün gece sarhoş edici ve her zaman sahip olmak istediğim bir şeydi... Gerçi dün gece olanları sadece önümüzdeki bir yıl boyunca yaşayabilirdim, sonra...

Gözlerimi kırıştıtarak zihnimi meşgul eden bu düşüncüyü uzaklaştırmaya çalıştım, şimdiden bunu düşünmek istemiyordum.

Çoğu erkek gibi James de sabahları erekte olmuş bir halde güne başlıyordu. Ne yapacağımı biliyor olsam da üzerine çıkmadan önce, o uyurken çıplak vücudunu izlemek için kendime izin verdim.

Yatağa kaçta girdiğimizi bilmiyordum –geç olduğu kesindi– ama derin bir uykuya dalmamız uzun sürmedi. Uzuvarımız birbirine dolanmış bir şekilde saatlerce hareketsiz yattığımızdan emindim.

Güneş ışığının James'in erkeksi bedeninin üzerinden süzülüşünü izlerken, karısıyla kapalı kapılar ardında neler yaşadığını merak ettim, çünkü dün gece beni becerme şekli, hisset-

meye aç ve biriyle ilgilenmeye ihtiyaç duyan bir adam gibiydi. Bu normal değildi ve kendimi kötü hissetmekten kendimi alamadım. Neden seks için para ödediğini şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Hiçbir evlilik, samimiyetten yoksun olmamalıydı. James'in duyduğu özlem, daha derin bir şeylere duyduğu arzu, damarlarımda yankılanıyordu. Ona istediğini vermek istiyordum. Neredeyse onu mutlu etmek için can atıyordum. Bu isteğim dokunuşundan mı, bana bakışından mı yoksa her şeyimi iğrenmeden kabul edişinden mi kaynaklanıyordu? Ya da benimle şakalaştığı ve aramızdaki ilişki doğal hissettirdiği için mi onu mutlu etmek istiyordum?

Yoksa sadece bana ödeme yaptığı için miydi?

Bu sorunun cevabını anlayabilmeyi dileyerek iç çektim.

“Kalkıp beni becerecek misin yoksa bütün gün düşüncelelerinde kaybolmayı mı tercih edersin?” diye sordu James, hâlâ sersem bir sesle. Bunu beklemediğim için kıkırdamaya başladım.

“Uyanık olduğumu biliyor muydun?”

Uykulu gözleriyle bana bakıp sırtıttı. Ona baktığımda kalbimin dolduğunu hissediyordum.

“Evet tatlım.”

Bu lakap karşısında yüzümdeki gülümseme biraz azaldı. Bana böyle seslenmesi hoşuma gitse de diğer kızlara da böyle seslenip seslenmediğini merak ediyordum.

“Sorun ne?” diye sordu.

Bakışlarımı aşağı indirerek omuz silktim. “Hiç,” dedim dizlerimin üzerine kalkıp üzerine otururken.

James bana yardımcı olurken bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Ellerini kalçalarımın koyarken aletine uza-

nıp üzerine kaydım. İkimiz de birleşmenin sıcaklığıyla inledik ve bu güçlü hissin birkaç saniye damarlarımıza yayılmasına izin verdik.

“Bana bak,” dediğinde gözlerim ona kaydı. “Ne olduğunu söyle bana.”

Yutkunup dudaklarımı yaladım. “Bütün kızlara tatlım diye hitap edip etmediğini merak ettim, sonra bunu merak etmem bile aptalca olduğunu fark ettim. Bu beni ilgilendiren bir şey değil.”

İçime girip kalçalarımı aşağı doğru ittirdi. “Sadece sana.”

“Yalancı,” dedim nefes nefese.

“Katherine’e tatlım bile demiyorum. Aslında ona hiçbir şey demiyorum. Sen uzun yıllardır sevgi sözcükleri kullanmak istediğim ilk kadınsın. İçimden geldi sanırım.”

Yanaklarım alev alev yanıyor, aptalca bir baş dönmesi hissediyordum. Gülümsedim. James oturdu, böylece göğüslerimiz birbirine değdi, sonra kontrolü ele aldı. İkimizin de neye ihtiyacı olduğunu ve neyi sevdiğini tam olarak bilmesine bayılıyordum. İkimizin de nefessiz inlemeler ve iç çekişlerle doruğa ulaşması uzun sürmedi.

Yatağa uzandığımda sersemlemiş bir şekilde tavana doğru gülümsüyordum. “Uyanmanın en güzel şekli,” dedim. Kollarında geçirdiğim birkaç dakikalık mutluluğun ardından aklıma bir şey geldi. Sesim kısılmış, kalp atışlarım yavaşlamıştı. Merak edip etmemem gerektiği konusunda tereddüt etsem de, “Karı neden eve gelmediğini sorduğunda ona ne diyeceksin?” diye sordum.

James bir an sessiz kaldıktan sonra, “Hiçbir şey. Çünkü sormayacak,” diye cevap verdiğinde bu ilgimi çekti.

Ona bakmak için yan tarafıma döndüm. Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek göğsüme yaklaştırdım. “Gerçekten mi? Kocamın bütün gece hangi cehennemde olduğunu bilmek isterdim.”

“Beni sorgulamıyor. Ben de onu sorgulamıyorum. İnan bana bu yeni bir şey değil.”

“Ama neden? Bir insan neden böyle bir evliliği sürdürmek ister, gerçekten anlamıyorum.”

James derin bir iç çekip düşüncelerinde kaybolmuş bir halde tavana baktı. Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. “Bizim geldiğimiz yerde boşanmak bir seçenek değildir. Ellili yaşlarımda olduğumu unutma. O zamanlar her şey daha da farklıydı. Bir kere evlendiysen, evli kalırsın. İşler böyle yürür.”

“Ne yani? Boşanırsan yirmi beş kırbaç falan mı yiyeceksin? Anlamıyorum.”

James, karısıyla kendisinin geçmişine girerek Katherine’in ailesinin Kennedy’lerin bir adım gerisinde olduğunu bildiğini, ancak hiç kimsenin onun kim olduğunu ya da ailesinin kim olduğunu bilmediğini anlattı.

“Sorun şu ki yaşadığımız tek gecelik ilişki hamilelikle sonuçlandı. Yirmi yıl önce, onunki gibi varlıklı bir aileden geliyorsan, hamileliği örtbas etmenin tek yolu âşık olduğunu iddia ederek evlenmektir. Natalie, evli olmamızın tek nedeniydi ve hâlâ onun için birlikte yaşıyoruz. Ben onun ailesini küçük düşüren alt sınıf bir aileden geldim. Aileme sessiz kalmaları için oldukça yüklü bir meblağ ödediler. Evlilik ikimizin de istediği bir şey değildi. Evet, ikimiz de birbirimizden hoşlanıyorduk ama bu birkaç ateşli geceden başka bir şey değildi, hepsi bu. İnan bana, yıllarca danışmanlık alarak ilişkimizi yürütmeye çalıştık ama

bu imkânsızdı. Görünüşe göre ayıkken birbirimizden o kadar da etkilenmiyormuşuz.”

“Demek bu yüzden Sanctuary Cove’da üyeliğin var,” dedim anlayışla.

James başıyla onayladı. “Bende bir sorun olduğunu düşünüyor. Çocukluğumdan kalma köklü bir sorunum varmış gibi davranıyor, çünkü ona göre ben çok baskınım. O, yatakta bana göre daha nazik...”

Boğazımın derinliklerinden bir kahkaha kaçtığında ağzımı kapattım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Sen nazik olmaktan çok uzaksın. Bunu seninle tanıştığım anda anladım.”

Bana bakmak için eğildiğinde gözleri parlıyordu. “Sakin bana bunun seni rahatsız ettiğini ve benimle sadece param için birlikte olduğunu söyleme.”

“Hayır. Yani, bu noktada para benim için sadece bir artı.” James bana bakarken gözlerimin derinliklerinde kaybolmuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sesimi alçaltarak çenesini avuçladım ve ona gerçeği söyledim. “Hayır, bu beni rahatsız etmiyor James. Aslında bana yaklaşma şeklini seviyorum. Sertlikten hoşlandığımdan değil ama bana dokunuşunda aklımdaki her şeyi unutturan bir şey var. Sanki ellerin vücudumu daha önce hiç kimsenin keşfetmediği şekilde keşfediyor. Seksin ikimiz için de rahatlatıcı olduğunu farkındayım; sanki bu aramızda bir anlayışmış, aramızda bir bağ varmış ve her şey yolunu buluyormuş gibi. Böyle bir şeyi senden önce hiç yaşamamıştım, bu yüzden artık her zaman aradığım bir şey olacak. Bundan sonra nazik bir sevgiliden hoşlanacağımı sanmıyorum. Ek olarak,

hem sert hem de şefkatli sevişebileceğini düşünüyorum ki bu gerçekten inanılmaz olurdu.”

James eğilip dudaklarıma duygusal bir öpücük kondurdu; ihtiyaç ve kabullenme dolu bir öpücüktü bu. Elleri vücudumun ulaşabildiği her santiminde gezinirken öpücüğü kesip arkasına yaslanması için ona doğru yaklaştım.

“Hoşlandığım şekilde ona yaklaştığım ilk ve tek seferde, saldırıya uğramış gibi hissettiğini, bunun tecavüz gibi görüldüğünü ve seks yapmak için bir kadına vurmanın iğrenç bir şey olduğunu söyledi. Ona bir daha asla o şekilde dokunmadım. Ben asla bir kadına vurmam. Karımın onaylamadığı bazı zevklere sahibim ve bunlar için beni suçlu hissettirmeye çalışmasından nefret ediyorum. Daha sert bir sekse ihtiyacım var ama o benim ihtiyaçlarımı karşılamıyor, ben de bunu başka kişilerde arıyorum.”

Bence James’in baskın olması çok seksiydi ama bunu ona söylememeye karar verdim. Zamanı değildi.

“Ama sen onun ihtiyaçlarını yerine getiriyorsun.”

“Evet,” dedi alçak bir ses ve kalbimi parçalayan bomboş bir ifadeyle. “Onunla seks yapmanın ve bundan nefret etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Karımla bağ kurmak istesem de asla kuramayacağım.”

Kendimi berbat hissediyordum. Kötü seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Sesinden ne kadar mutsuz olduğunu anlayabiliyordum ve elimden geldiğince mutlu olmasını sağlamak istiyordum.

Söylediğim birkaç kelime tereddütle ağızdan çıktı. Israrcı biri olduğumu ya da bu durumdan rahatsız olduğumu düşünmesini istemiyordum ama belki bir hatırlatmaya ihtiyaç duyuyordu.

“Yirmi birinci yüzyıldayız James. Boşanmanızın kimsenin umurunda olacağını düşünmüyorum. Bu sıradan bir şey.”

James başını salladı. “Artık boşanma oranları yüksek, çünkü Y kuşağı tartıştığında bunu konuşarak halledemiyor. On saniye sonra bir boşanma avukatı bulmak için Google’da araştırma yapmaya başlıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, boşanma davası açmak için hiçbir zaman elle tutulur bir nedenim olmadı, çünkü bunu benim için zihnen ve bedenen yapacak bir kişi bulamadım. Anlaşmamızın bir parçası da belli bir süre evli kalmamızdı. O sürenin ardından da evli kalmaya devam ettik. Boşanma çok yıpratıcı ve pahalı bir şey.”

‘Ona katlanmak daha ucuz’ diye eklemek istesem de yapmadım. “Çünkü o kişiyle karşılaşma şansın olmadı.”

“Aslında ikimizin de hemfikir olduğu tek şey Natalie’ye güzel bir aile olmaktı, bu yüzden bunu bir mantık evliliğine dönüştürdük ve onun için ayrılmamaya karar verdik. Katherine de elinden geleni yaptı; artık sadece yağ ve su gibiyiz. İkimiz de ne istersen onu yapıyoruz ve herkes mutlu mesut hayatına devam ediyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ama sen mutlu değilsin.”

“Mutlu olmaktan çok uzağım, bunu o da biliyor.” Duraksadı. “Ben seninle mutluyum.”

“Artık gençleşmeyeceksin James. Kalan yıllarını hayatının aşkını arayarak geçirmek istemez miydin? Yalnız olmanın şimdiki hayatından daha iyi olduğunu düşünüyorum. Üzgünüm. Bunun beni ilgilendirmedini ve bu konuda hiçbir yorumda bulunmamam gerektiğini biliyorum. Bu benim asla kabul edemeyeceğim bir şey, bu yüzden başkalarının buna nasıl tahammül edebildiğini anlayamıyorum.”

“İnan bana bunu çok kez düşündüm. İstediğim tek şey, birinin beni istediğim gibi sevmesiydi. Sadece bir parçamı değil, tamamımı. Duygusal ve zihinsel olarak birine bağlanıp onunla eğlenmek istiyorum, hepsi bu. Hayat çok kısa. Eğer o kişiyi aramaya kalkarsam, bulamam.”

Ona hak verdiğim yanları olsa da böyle bir evlilik benim yapabileceğim bir şey değildi. Hiçbir yönüyle bana uymayan biriyle birlikte olmaktansa yalnız yaşamayı tercih ederdim. Bu asla yaşamayı tercih edeceğim türden bir hayat değildi ve bunu yaşamak zorunda kalan insanlara üzülüyordum.

“Natalie’yle aranızda ne yaşandığını sorabilir miyim? Eğer bu konuda konuşmak istemezsen anlarım. Sadece merak ediyorum.”

James uzun bir süre sessiz kaldı. Arkadaşımın mahremiyetine izinsiz giriyormuşum gibi hissediyor olsam da James’le olan ilişkimin doğası gereği biraz daha bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

“Birkaç yıl önce Natalie’ye sonrasında çok pişman olduğum boktan şeyler söyledim. Üniversite ve geleceği hakkında tartışıyorduk. Konuşmamız hararetlendi ve Katherine de pek yardımcı olmuyordu. Ona nankör biri olduğunu söyledim ve...” James sanki söyleyecekleri canını hâlâ yakıyormuş gibi bir an duraksadı. “Hamile olduğunu öğrendiğimde annesinin kürtaj yaptırmasını istediğimi söyledim.” Gözlerini kapattı, yüzünün her detayından pişmanlık okunuyordu. Kızına böyle zalimce sözler söylediğini duyduğumda ağzım açık kaldı. “Aslında öyle demek istememiştim ve o sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Tabii ki Katherine kürtaj yaptırma isteğimi doğruladı. O günkü yüz ifadesini asla unutmayacağım. Sanki Katherine

bu gerçeği Natalie'ye söylememden gurur duyuyormuş gibiydi." İç çekti. "O zamandan beri ilişkimiz oldukça gergin."

"Gerçekten bebeği aldırmasını mı istedin?"

Başını salladı. "Katherine'e kürtaj yaptırmasını, böylece evlenmek zorunda kalmayacağımızı söyledim ama o reddetti. Beni dinlemediği için şükrediyorum. O an geldiğinde ve kızımı ilk kez kucağıma aldığımda tüm dünyam değişti. O günden beri Natalie benim her şeyim oldu ve yaptığım her şey onun içindi. Natalie'yi istemediğimden değil, sadece çok az tanıdığım bir kadından çocuk sahibi olmaya ve istemediğim bir evliliğe zorlanmaya hazır değildim. Henüz otuz yaşındaydım ve hayatım bir anda alt üst olmuştu. Şimdi Natalie bana sanki onu hiç istememişim gibi davranıyor ve küçümseyen gözlerle bakıyor ama bu doğru değil." Uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı. "Ben sadece onun iyiliğini istiyorum ve ona sahip olması gerektiğini düşündüğüm hayatı vermeye çalışıyorum. O gün büyük bir hata yaptım. Katherine'le öncesinde tartışmıştım ve bunun etkisindeydim. Her şeye rağmen Natalie'nin ilerleyen yaşlarında mutlu olacağını biliyorum ya da en azından öyle olmasını umuyorum."

Kaşlarımın arasındaki kırıksıklıklar James'in sesindeki kederin etkisiyle derinleşmişti. Ona söylemek istediğim çok şey vardı.

"Onun yerinde sen olsaydın kendini berbat hissederdin, değil mi?" diye sordu, sesi uzaklardan geliyordu.

Kendimi Natalie'nin yerine koymaya çalışırken, dişlerim alt dudağıma batıyordu.

"Kesinlikle. Gerçi Natalie'yle ben zıt kutuplarız. Nasıl hâlâ kızgın kalabildiğini anlayabiliyorum. Annemle babam ben kü-

çükken bir trafik kazasında hayatlarını kaybettiler. Beni büyü-kannem büyüttü. Bu sözleri duyan ben olsaydım, onları asla unutmayacağımı tabii ki biliyorum ama bir daha asla görme şansımın olmadığı sevdiğim birini özlemenin ne demek olduğunu da çok iyi biliyorum. Bu yüzden olaylara biraz farklı yaklaşmayı tercih ediyorum. Herkes o anın sıcaklığıyla pişmanlık duyacağı sözler söyler. Eğer hatalarımızdan ders çıkarabilirsek, affedebilir ve daha iyi bir insana dönüşebiliriz. Kimseye çok uzun süre kızgın kalmamaya özen gösteriyorum. Bunun yaptığı tek şey kalbi katılaştırmak ve benim için hayat böyle bir yer değil.”

“Natalie bana karşı ciddi bir kin besliyor ki bu da annesinden boşanamamamın başka bir nedeni. Katherine işlerin daha kötüye gitmesini istemiyor ve boşanırsak tam da bunun olacağını düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim. Kızımın aramdaki gerginlik her gün içimi kemirdiğinden, bir gün düzeleceğini umarak bu iç karartıcı evliliğe katlanıyorum. Eğer annesinden boşanırsam, Natalie’nin hissettiklerinin asla değişmeyeceğini düşünüyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bence bu, Natalie için bardağı taşıran son damla olur.”

“Natalie’nin artık bir çocuk olmadığını biliyorsun. O yetişkin bir kadın ve eminim onunla konuşursan, gerçeği söylersen, hiçbir şey düşündüğün kadar kötü olmayacaktır.”

Yüzüme bakabilmek için yan döndü. Beni kendine çekti ve hafifçe üzerime uzanarak konuşmaya devam etti. “Bu asla almak istemediğim bir risk. Kızımı, onu kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok seviyorum. Onu kaybedemem...”

O kadar aptal olmadığını bildiğimden, ona ters bir bakış attım. “James. Boşanma hakkında onunla konuşabilirsin. Ama

şunu söyleyeyim ki eğer bizi öğrenirse, bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamazsın. Bunun yanı sıra annesini aldattığın...” Kısa kestim. “Açık bir ilişki yaşıyor olmanıza rağmen onu aldatıyorsun ama karın tepkisiz kalıyor.”

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürüyor, beni rahatsız eden bir şekilde uzaklara bakıyordu. Bu, yeni tanıştığım bir yönüydü.

“Natalie asla bizi öğrenmeyecek,” dedi sessizce.

Bu düşünceyle midem düğümlenmiş, suçluluk duygum on kat artarak geri dönmüştü. Öğrenmemesi için dua ediyordum, çünkü babasıyla yatağa girmemem gerektiğini bilmeme rağmen, sonuçlarını bile bile bunu yapıyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

“Umarım...”

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 47

Cep telefonumu çıkarıp ekranına baktığımda “Engellenen Numara” yazısını gördüm. Genelde tanımadığım numaralara cevap vermiyordum ama bir haftadır bu numara tarafından arandığım için karşı taraftaki her kimse onu durdurmaya karar verdim.

“New York Sperm Bankası, siz numune verin, biz donduralım. Ben Valentine, bugün boşalmanızı nasıl sağlayabilirim?”

“Val.” Ses, saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderdi. “Benim, James.”

Gülümsedim. “Ah, sen olduğunu anladım,” dedim rahatlamış hissederek. Merdivenlerden yukarı yürüyüp okul binasının kapısını açtım.

“Nasıl anladın?”

“Kimse cep telefonumu arayıp Val demiyor. Ayrıca, sesini çok seviyorum. Odanın öbür ucunda olsa bile sesini duyar, sen olduğunu anlarım. Bu numarayı nereden buldun?”

“Geçen hafta, sen otelde uyurken aldım.”

Gülümsedim. “Sinsice. Yine de sevindim. Bana nasıl ulaşacağını merak edip duruyordum. Şu anda derse girmek üzereyim. Beni bir buçuk saat sonra arayabilir misin? Dersten sonra küçük bir aram var, o zaman konuşabiliriz.”

“Kahve içmeye ne dersin? Seni görmeye ihtiyacım var.”

Bir an tereddüt ettim. Natalie de bu taraflarda olacaktı ve bu riski göze almak istemiyordum ama her şeye rağmen onu görmek de istiyordum.

“Kulağa hoş geliyor. Ama burada değil. Belki...”

“Sana mesaj atarım. Merak etme, bizi kimse görmeyecek.”

Omuzlarım gevşedi. Konferans salonunun ağır kapısını çekerek açarken, “Harika. Görüşmek üzere,” dedim.

“Görüşürüz tatlım.”

Kendi kendime gülümsedim. James’i görmek için sabırsızlanıyordum. Göğsümdeki hafiflik dersin büyük bir bölümünde varlığını göstermeye devam etti, ta ki Daniel’dan benimle bir kafede buluşmak istediğini söyleyen bir mesaj alana kadar.

Suçluluk duygusu tüm bedenimi ele geçirmişti. Profesörümün ne hakkında konuştuğuna bile odaklanamıyor, sadece mesajlara bakıyordum. James’i göreceğim için bu kadar gerilmemeliydim. Daniel’ı göreceğim için heyecanlanmalıydim. Yani, heyecanlanıyordum ama aynı şey değildi. Hatta yakınından bile geçmiyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak cep telefonuma baktım ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Daniel’a Natalie’yle planlarım olduğunu ama onu daha sonra, akşam yemeğinde görmek istediğimi söylemeye karar verdim. Onu görmeyeli günler olmuştu ve sabırsızlandığımı söyleyebilirdim. Geç bir akşam yemeğinde anlaştık, böylece öncesinde ödevlerimi yapabiliirdim.

Telefonumu bir kenara itip ders bitene kadar bir daha elime almamaya karar verdim. Mutlu olduğum için rahatsızdım. Kalbim çelişkilere teslim olmuş, herkesi memnun edebilmek için değer verdiğim insanlara yalan söylemeyi öğrenmeye başlamıştım. Bugün iki erkekle görüşecektim. İkisinden de gerçekten hoşlanıyordum,

birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen ikisini de görmek beni mutlu ediyordu. Biri beni çıldırtıyor, kalbimi adeta ateşe veriyordu. Diğeriyse beni dengeliyor, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Neler olduğunu ya da bunun nasıl gerçekleştiğini açıklayamasam da bildiğim tek şey kendimi tamamen kaybetmemek için bir an önce duygularımı kontrol altına almam gerektiği idi.

İçimde yalnız başıma dibi göreceğime dair bir his vardı.

* * *

James bakışlarını vücudumda gezdirdikten sonra, “Bu, her zaman merak ettiğim Aubrey tarafın mı?” diye sordu. Ona doğru yaklaştığımda alnıma bir öpücük kondurdu.

“Bu, öğrenci Aubrey,” diyerek gülümsedim.

Altımda yırtık bir kot pantolon, ayaklarımda Toms marka ayakkabılarım, üzerimde bol, omzu açık bir kazak, kollarımdaysa bir yığın kitap vardı. Hava ısınmaya başladığı için bugün mont giyme zahmetine girmedim. Şehrin yaklaşık on dakika yukarısındaki kafeye baktım. “Sadece otuz dakikam var, sonra geri dönmek zorundayım.”

“Asla yeterli değil ama tadını çıkarmaya çalışacağım. Çok tatlı görünüyorsun. Tadına bakmak istiyorum.”

Yüzümün kızardığını hissederek alt dudağımı ısırdım. Kahvelerimizi aldıktan sonra James bizi köşedeki küçük bir oturma bölümüne yönlendirdi. Kitaplarımı masanın diğer tarafına koyduktan sonra yanına oturdum. Bacağımı bacağının üzerine attım; böylece ayağım bacaklarının arasında sallanıyor, ona yaklaşılabiliyordum. James bir kolunu koltuğun arkasına attı.

Uzanıp yanağını avuçladım ve yüzünü kendime çevirdim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ona içimde bir yerlerde *doğru* olduğunu hissettiren bir öpücük verdim. James'in eli bacağımanın iç kısmına kaydı ve beni şefkatle sıktı, bu da nabzımın yükselmesine neden oldu.

"Bu ne içindi?" diye sordu öpücüğü keserek.

Başımı sallayıp omuz silktim. "Hiç. Sebebi yok. Sadece merhaba demek istedim."

Gözlerinden bir gölge geçti. "Hey," dedi alçak bir sesle; bu ses onu tekrar öpmek istememe neden oldu. Ben de öptüm.

"Bu hafta derslerin nasıl geçiyor?"

"Yorucu," deyip kahvemden bir yudum aldım. "Doğrusunu söylemek gerekirse, üniversiteyi bitirmeyi dört gözle bekliyorum. Burada yüksek lisans yapmak ya da hukuk fakültesine girmek istiyordum. Sanırım yeni bir şeye başlamadan önce beynimin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hayalini kurduğun sığınma evine ne oldu?"

James'e baktım. "Unutmamışsın."

Gücenmiş gibi geri çekilerek, "Tabii ki unutmadım. Bu fikre bayılmıştım," dedi.

Bir anda canlanarak, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Bunu söyleyen ilk kişi senmişsin gibi hissediyorum. Kimse bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi."

James kaşlarını çattı. "Kim mesela?"

Bakışlarımı kaçırarak içeceklerimize baktım. "Birkaç arkadaş. Büyükanne de söyledim ama o zaten her zaman benim tarafımda." Kendi kendime gülümsedim. "Ne olursa olsun beni destekliyor."

"Harika bir fikir olduğunu düşünmeyen insanlar yüzünden bu hayalinden vazgeçmeyi mi düşündün?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. “Hayır, kesinlikle vazgeçme niyetim yoktu. Ama arkanda bu konuda senin kadar heyecanlı insanlar olmayınca işin tüm heyecanı kaçıyor.”

James anlayışla başını salladı. “O gece bağış yapacağımı söylediğimde ciddiydim. Evet, o aralar ne olursa olsun sana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama söylediklerimde son derece ciddiyim. Hazır olduğunda haber vermen yeterli.”

“James, bağışını kabul edemem.”

“Neden?”

“Çünkü bu, işimle kişisel zevklerimi karıştırmak olur ve asla iyi sonuçlar doğurmaz.”

Gözleri parladı. “Bazen de en iyi karışım budur.”

Gergince güldüm. “Dedi hiç kimse.”

Kalçamı bir kez daha sıktı. “Biraz düşün. Şirketim yılda iki hayır kurumu belirliyor ve bunlardan birinin seninki olmasını çok isterim.”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak uzaklaştırmaya çalıştım. “Bugün beni neden görmek istedin?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. Henüz böyle bir konuşma yapmaya hazır değildim. Çünkü beni gerçekten destekleyip desteklemediğinden ya da süremiz dolduktan sonra bizi bir arada tutmanın bir yolunu arayıp aramadığından emin değildim.

James derin bir iç çekip önüne baktı. “İş konusunda son derece stresli bir hafta oldu. Avukatlığı seviyorum, her zaman yeni ve heyecan verici şeylerle karşılaşıyorum ama bazı günler canımı sıkıyor, anlıyor musun? Özellikle insanlar her küçük şey için yönlendirilmeye ihtiyaç duyduklarında. Hukuk fakültesin-

den yeni mezun olmuş, her şeye hakkı olduğunu düşünen avukatlarımız var, bazıları tecrübeli olsa da hiçbir şeyden haberleri yok. Onları çocuk gibi eğitecek değilim ama keşke kafalarını kullanıp soru sormadan önce düşünmeyi deneseler. Şirketimi bir üst seviyeye taşıyacak kadar önemli bir davaya hazırlanmaya çalışıyorum ve günün her saatinde rahatsız edilmek istemiyorum.”

Göğsüne hafifçe vurup yatıştırıcı bir şekilde okşadım. “Bunu kişisel algılamamaya çalış. Bir zamanlar sen de tecrübesiz bir avukattın ve eminim bunu itiraf etmekten nefret etsen de muhtemelen onlar gibi davrandın.” Bana bakıp sıırttı. “Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?” diye sordum.

“Bu akşam benimle yemek yer misin?”

Eğilerek ona bir öpücük verdim. “Maalesef. Üzgünüm. Natalie’yle planlarım var,” diye yalan söyledim.

“Peki ya bu hafta sonu?”

Yüzü düştüğü için kendimi kötü hissettim ama Daniel’la olan randevumu iptal edemezdim.

“Uzaklaşmak istediğimde gittiğim bir yer var. Gel ve hafta sonu benimle kal. Cumadan pazara kadar. Sadece sen ve ben, istediğin her şeyi yapabilir, istediğin yere gidebiliriz.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Yani bütün hafta sonu kendimi çıplak ve ateşli bir şekilde senin merhametine emanet etmemi istemiyorsun, öyle mi? Tanrım! James, gerçekten alındım.”

Kıkırdadı. “Şey, eminim bir noktada seni sırtüstü yatıracağım... Gerçekten sadece yanımda olmanı istiyorum.” Biraz durakladıktan sonra, “Sen benim hayatımdaki ışıksın Aubrey. Seninleyken her şeyi daha farklı, daha net görüyorum. İstediklerimi, değiştirmem gerekenleri. Seninleyken kendimi stresli

hissetmiyorum. Rahatlıyorum. Nefes aldığımı hissediyorum,” son derece yumuşak bir ses tonuyla.

Gülümsem de göğsümde bir sıkışma hissediyor, ne olduğunu anlayamıyordum.

“Hatta hafta sonu Aspen’e gidelim,” diye öneride bulundu.

“Ne?” diye sorarken gergince gülümsedim. “Bu da nereden çıktı?”

James omuz silkti. “Orada da bir yerim var. Gündüz kayak yapmaya gider, gece ateşin karşısında otururuz.”

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. “Neden aklıma eski bir Harlequin romanının kapağı geldi?”

İkimiz de gülmeye başladığımızda beni hafifçe dürttü.

“Ne diyorsun? Lütfen benimle gel.” Yalvarmıyordu ama sesindeki yakarışı duyabiliyordum. Ona teslim olmak istiyordum. Onunla olmak çok zahmetsizdi ve dikkatli olmam gerektiğini unutuyordum.

Tüm hafta sonu James’le yalnız kalmanın cazibesi ağır basıyordu. Gitmek istesem de değer verdiğim insanlara yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama vücudum onunla birlikte olmak için can attığında, bunun için her şeye degeceğinden emin oldum.

“Daha önce hiç kayak yapmadım,” dedim sessizce. “Başlangıç parkurunu kullanmamız gerekebilir.”

“Nasıl istersen, yeter ki bütün hafta sonu seninle yalnız kalabileyim.”

James’e bakarak başımı salladım. Gözlerimiz buluştuğunda eridiğimi hissettim. Bunu fark ettiğini biliyordum, çünkü aynı duygunun onun gözlerine de yansıdığını görebiliyordum.

Kalbim tehlikedeydi. Onunki gibi. Bunu aylar önce tanıştı-

ğımızda fark ederek aramıza mesafe koymaya çalışmıştım ama küçük bir kafede yarım saat geçirmek kadar basit bir şey bunu kesinleştirmişti.

Mahvoldum.

* * *

“Bu hafta sonu planlarım var ne demek? Bütün hafta sonu mu? Bir daha ne zaman görüşeceğiz?” diye sordu Daniel, sesindeki kızgınlık açıkça belli oluyordu. Onu suçlayamazdım, bu yüzden tartışmaya girmemeye karar verdim. Ne de olsa ona yalan söylüyordum ve bu yüzden kendimi berbat hissediyordum.

“Çalışmak zorundayım,” dedim özür dileyerek. “Aile Nantucket’a gitmek istiyor ve bana ihtiyaçları var. Pazartesi dersten sonra gelip kalmama ne dersin? Ertesi gün okula senin yanından giderim.”

Daniel, kırmızı şarabını masaya koydu ama parmakları hâlâ kadehindeydi. Bakışlarını da kadehine dikmişti. Küçük, sevimli bir Thai restoranında yemeğimizi yemiştik ve gecemiz şu ana kadar sorunsuz geçmişti. Yaşadığı hayal kırıklığı, yüzünden okunuyordu. İsteyeceğim son şey bu geceyi mahvetmektir, bu yüzden aramızı düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Pazartesi geç saate kadar çalışmam gerekiyor, o yüzden evde olmayacağım.”

Omuz silkip başka bir çözüm bulmaya çalıştım. “O zaman sabah kafede buluşalım. Anahtarı bana verirsen, akşam yemeği sen eve gelene kadar hazır olur.”

Gözlerini gözlerime diktiğinde dudaklarında umutlu bir gülümseme belirdi. “Yemek yapabiliyor musun?”

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Suyu zar zor kaynatabiliyorum. Ben de sipariş verip övgüleri toplamayı düşünüyorum.” Daniel’in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştğinde göğsümdeki gerginliğin hafiflediğini hissettim. “Senin için güzel bir ortam hazırlayacaktım... Belki güzel bir şeyler giyer, uzun ve zor bir iş gününün ardından sana masaj yapabilirim. Ne dersin?”

Daniel küçük masanın üzerinden elime uzandı. Parmaklarımı dudaklarına götürüp eklemlerimin üst kısmına hafif bir öpücük kondururken bakışlarını alçalttı. “Çaba diye işte buna derim. Seni tekrar görmek için saatleri sayıyor olacağım.”

Bölüm 48

Cuma sabahı, “Natalie, mahvoldum!” diye bağırdım.

Sınıftan çıktığımızda hazır olabilmek için erkenden uyan-
dım ama şimdi perişan haldeydim ve doğru düzgün düşün-
miyordum bile. Bu hafta sonu için çok gergindim. İçgüdülerim
hâlâ James’le gitmenin iyi bir fikir olmadığını haykırıyor olsa
da kalbim bir ayağımı diğerinin önüne koymamı ve çenemi ka-
patıp yoluma bakmamı söylüyordu. Onunla birlikte olmak için
sabırsızlanıyordum ama vücudumun her santimini kaplayan
suçluluk duygusuyla işlevlerimi yerine getirmekte zorlanıyor-
dum.

“Al benden de o kadar. Sorun ne?” diye sordu Natalie, elinde
kahvesiyle odama girerken. Her yere saçılmış kıyafetleri görün-
ce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hafta sonu şehir dışında bir işim var, bu yüzden Daniel’a
Nantucket’ta dadılık yapacağımı söyledim. Pek hoşuna gittiği
söylenemez, zaten bu aklımı yeterince meşgul ediyorken bir de
çantama ne koyacağımı bilemiyorum.”

Bana ters ters baktı. “Ee? Sorun ne? Bir hafta sonu için en az
yirmi bin dolar alıyor olmalısın. Seksle telafi edersin.”

“Planım bu tabii ki. Sadece, kendimi berbat hissediyorum.”

Natalie’ye söylediğim yalanlara dikkat etmem gerekiyordu
ve bu durum sinirlerimi fazlasıyla yıpratıyordu. Daniel’la kar-

şılaşması durumunda yakalanmamak için ikisine de aynı bilgileri verdiğimden emin olmalıydım.

“Neden?” diye sordu. “Ben de olsam parayı alır, yalanımı da gönül rahatlığıyla söylerdim. Son zamanlarda çok çalışıyorsun.”

Bu doğrudu. Bu hafta Christine, Daniel’la yemek yediğim gece hariç, her gece bir iş teklifinde bulunmuştu. Hepsini kabul ettim ama onunla son konuştuğumda bu hafta sonu müsait olamayacağımı bildirdim. Neyse ki hepsi kısa süreli işlerdi ama yine de fazlasıyla meşguldüm.

“Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var, gerçekten.” Cep telefonum çaldı. “Telefonumu verir misin?” dedim çantanın üzerine eğilip fermuarını çekiştirirken.

Natalie eline aldığı telefonun ekranına baktı. Bana uzatarak, “Gizli Numara mı? Kim bu?” diye sordu.

Yüzüm bembeyaz olmuş, parmaklarım titremeye başlamıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an kusacakmışım gibi hissediyordum.

“Cevap verecek misin yoksa büyükannen para karşılığında yamyam fetişi olan adamlarla yattığını öğrenmiş gibi bakmaya devam mı edeceksin?”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım; aklıma bir yalan gelene kadar öylece kalakaldım. Nezaketen gülümseyip telefonu hızlıca sessize aldım.

“Ah, hiç kimse. Sürekli arayan bir pazarlamacı. İspanyolca mesaj bıraktıklarından dolayı yanlış numarayı aradıklarını biliyorum.”

Telefonu cebime koyup ellerimi kalçalarımın altına yerleştirdim ve Natalie’nin bakışlarından kaçınarak iç çektim.

“Neden bugün dersi asıp eşyalarını topladıktan sonra biraz

rahatlamak için spa'ya gitmiyorsun? Bu halin beni bile strese sokuyor.”

Kollarımı indirdim. “Yapamam. Derse girmem gerekiyor. Profesörlerden biri finallerde çıkacak konuların üzerinden geçiyor, not almam gerek. Hafta sonu boyunca aynı müşteriyle olacağım için gerginim.”

“Hapın var mı? Vermemi ister misin? Bir tane alsan iyi olabilir.”

Gözlerim parladı. “Var! Bu harika bir fikir. İki tane kalmış olmalı. Yakında Christine'den daha fazla almam gerekecek.”

Masamın çekmecesine gidip şişeyi çıkardım ve bir hapi ikiye böldüm. Kahvemden bir yudum alıp yutarak geri kalanını çantama koydum.

“Tamam. Sanırım her şeyi hallettim. Bir şeyi unuttuğumu hissetmekten kendimi alamıyorum. Okula gitmem gerek.” Ona baktım. “Döndüğümde burada olacak mısınız?”

“Hayır, bu gece arka arkaya üç işim var ve tüm hafta sonu doluyum.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Altından kalkabilecek misin?” diye sordum.

Bana sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde başımı salladım. Natalie bana doğru yürüdü ve ona kocaman sarıldım.

“Döndüğümde görüşürüz,” dedim sadece.

Gözleri gerginlikle parladı. Arkasını dönerek odamdan çıkmadan önce, “Benim yapmayacağım bir şey yapma,” dedi.

* * *

James'e şaşkınlıkla bakarak, “Bizim için bir özel uçak mı kiraladın?” diye sordum koltuklarımıza otururken.

“Tüm hafta sonu seninle baş başa kalmak istiyorum. Böylece birinci sınıfta üzerimize soluyan insanlar da elenmiş oldu.”

Yanaklarım kızardı. “Bana zaten sahipsin. Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Daha önce uçağa binmediğini biliyorum. İlk seferinin unutulmaz olmasını istedim.”

Bu tarz düşünceli davranışları karşısında kalbim eriyordu. Özel uçak kiralamak çok pahalıya mal olmuş olmalıydı ama o bunu sorun etmemişti. Gözünü bile kırpmamıştı.

“New York’tan hiç ayrılmadım,” dedim. “Sık sık özel uçak kiralar mısın?”

“Sadece gerektiğinde ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, bunu Sanctuary’deki diğer kızlar için yapmıyorum.” Kaşlarım düşmüş, gözlerim kısılmıştı. Aklımdan geçen şey tam olarak buydu. “Sahiplenici ve kıskanç biri olduğunu biliyorum...”

Nefesim kesildi. Uzanıp elimle ağzını kapattım. Sakalları avucumu gıdıklıyordu. James sırtarak bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Gözlerimi kocaman açtım ve şakacı bir ifadeyle, “Dilinizi ısırın Bay Riviera. Ben onlardan biri değilim,” dedim.

“Tam bir yalancısın,” diye alay etti elimi aşağı çekerek. “Yani Sanctuary Cove’dan başka bir kızı, mesela gelecek hafta özel bir uçakla Hawaii’ye götürsem sorun çıkarmayacağını söylüyorsun, öyle mi?”

Tamam. Ona karşı biraz sahipleniciydim ve şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. James’in başka bir eskortla birlikte olduğu düşüncesi beni çok öfkeliendiriyordu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum, bu da öfkemin tırmanmasına neden oluyordu. Soğukkanlı ve çekingen davranmam gere-

kiyordu. Öyle kız olmak istemiyordum, her ne kadar öyle ol-
sam bile.

Arkama yaslanıp kot pantolonumdaki var olmayan tüyleri
fırçaladım ve ondan kaçınarak önümdeki fildişi rengi koltukla-
ra baktım. Sesim alçak, küçümseyici ve her ne kadar maskele-
meye çalışsam da alaycı bir tondaydı.

“Hey, boş zamanlarında ne yaptığın beni ilgilendirmez. Eğer
seninle benden daha güzel bir şekilde ilgilenecek başka bir kız
bulduysan, ne mutlu sana. Bu gerçeği kabul et bebeğim.”

James bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, “Buraya gel,” dedi.

Dudaklarımı büzüp parmaklarımı birleştirerek, “Hayır,” de-
dim.

“Aubrey...”

“Hayır.”

“Hemen. Buraya. Gel. Şimdi.”

Cevap vermediğimde James oturduğu yerden kalkıp önüm-
de diz çöktü. Dizlerimi birbirinden ayırdı ve yaklaşabildiği
kadar yaklaştı. Koltuğumda rahatça arkama yaslanıp ne yapa-
cağını merakla bekledim. Sinirlenmişim ve bunun ona olan
hislerimden kaynaklandığını biliyordum. Sınırlar bulanıklaş-
mıştı ve onları keskinleştirmek imkânsızdı. Başka kızlarla bir-
likte olmasını umursamamalıydım ama ne yazık ki bu düşünce
kalbime olmamasını dilediğim bir şey yapıyordu.

James bileklerimden tutup beni kendine doğru çektiğin-
de yüzüne sadece birkaç santim mesafede oturuyordum. Bu
şekilde neredeyse aynı boydaydık.

“Sana takılıyorum, o kadar. Sanırım bu noktada senin ben-
deki anlamın belli ama benim sendeki anlamımı görmek güzel.
Kendimi iyi hissettiriyor.”

Sertçe yutkundum, dudaklarımı yaladım. Ona karşı ne hissettiğimi hiç söylemediğimi fark ettim; bunun nedeni, malum sebeplerden dolayı bu konuyu ayrı tutmaya ve kendimi fazla kaptırmamaya çalışmamdı. Her insanın değerli olduğunu duymaya ihtiyacı vardı ve şu anda hissettiklerimi açıklamamın doğru olduğundan emindim.

Belki de yanıliyordum.

“Eğer birine ihtiyaç...”

“Tek ihtiyacım olan sensin,” diye mırıldanarak başımın arkasını kavradı.

Beni öperken sözleri içime işliyor, onları en derinimde hissediyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi bu. “Senden başka kimseye ihtiyacım yok. Kimseyi istemiyorum.”

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki savunmasızca boyun eğdim.

“Senden hoşlanıyorum James, hem de düşündüğümünden hatta olması gerekenden daha fazla ve bu beni içten içe öldürüyor. Eğer başka kadınlarla birlikte olmak istersen, bunun için sana bir şey diyemem; sonuçta aramızdaki şeyin basit bir anlaşma olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu, ondan daha iyi olduğumu göstermek için kadının gözlerini oyup sana bir tabakta sunmak istemeyeceğim anlamına gelmez.”

Hırıltılı bir kıkırdama duyuldu. “İkimiz de bunun basit bir anlaşmadan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz tatlım. Söylesene, ortada para, arkadaşın –daha doğrusu kızım– olmasaydı ve rastgele bir salı gecesi Sanctuary Cove’a uğramadan seninle bir barda tanışsaydım, hâlâ benimle burada olur muydun?”

Tereddüt etmeden başımı salladım, bakışlarım zayıftı.

“Olacağımı çok iyi biliyorsun.”

Bakışları yumuşamış, bana göstermemesi gereken bir şefkatle bakıyordu. Gerçek şuydu ki burada onunla birlikte olur, yine de ondan daha fazlasını isterdim. James'e karşı kabul etmek istemediğim derin duygularım vardı ve sonunun iyi olmayacağından emindim. Kaburgalarım işlemiş duygularım günden güne güçleniyor, tüm kemiklerimi sararak onu sonsuza dek hapsediyordu.

“Kim olduğunu öğrenmeden önce daha fazlasını istiyordum; bu isteğim giderek büyüyor. Sıkışıp kalmamızdan ve bundan fazlasının olamayacak olmasından nefret ediyorum, çünkü senden çok hoşlanıyorum James. Tanrı şahidim olsun ki senden çok hoşlanıyorum ve sana yalan söylemeye, senden hoşlanmadığımı söylemeye dayanamıyorum.” Duraksadım. “Artık hislerimi saklamayacağım. Birlikteyken bu imkânsız. Ve sana *Öldüren Cazibe* gibi davranmayacağıma da söz veriyorum.”

James dudaklarını yaladı ve beni derin, vahşi bir tutkuyla öptü. Bu adama âşık olduğumu biliyordum.

Kollarım omuzlarına dolanmış, parmaklarımı kır saçlarının arasından geçirmiştim; tüm benliğimi ona ve duygu dolu öpüşmemize vererek benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine ve hissetmesine izin verdim.

Öpüşmeye ara veren James, ayağa kalkıp beni kollarına aldı. Birkaç adım atıp beni uçağın arka tarafındaki yatağa yatırdı. Bacaklarımın arasına yerleşirken gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları kalbimi delip geçti, çünkü benim ona karşı hissettiklerimi onun da bana karşı hissettiğini biliyordum.

“Hiç kimse benim için senin yaptığını yapmadı,” dedi. “Everen bizi bir araya getirdiği için acımasız olsa da kendimi kötü hissetmiyorum, çünkü seninleyken hissettiğim şey başından

beri aradığım tek şeydi. Seninle tanışana kadar, aradığım şeyin bu his bilmiyordum.”

Güçlkle nefes alıp birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Bu adama çok ihtiyacım vardı. “James?”

“Hmm?”

Çenem titriyordu. “Benimle sevişir misin?”

“Tatlım, ben seninle başından beri sevişiyorum.”

Bölüm 49

James'e biraz daha sokulup boynunu koklarken gülümsedim. Kucağında çıplak ve bir battaniyeye sarılmış halde oturuyordum. Birkaç saattir kar yağışını izliyorduk ve karşımızda karla kaplı, nefes kesici bir dağ manzarası vardı. Daha önce hiç bu kadar güzel ve huzur verici bir şey görmemiştim.

Erkenden uyandık ve tek kelime etmeden birbirimize sarılarak uzandık. Sabahları üzerine çıkıp onu yavaşça becermekten hoşlanıyordum ve geceleri kontrolü ona devretmeye bayılıyordum. Seksi en az benim kadar sevdiği düşünülürse, bu rutin ikimizin de hoşuna gidiyordu. Eskort olmadan önce yaptığım gibi zevk almaya başladığımı hissediyordum, sadece her zamankinden daha iyiydi ve bunun için James'e teşekkür etmeliydim.

"Gülümsediğini hissedebiliyorum," dedi pürüzlü bir sesle. Geri çekilip sırtarak ona baktım.

"Gerçekten çok mutluyum," dedim. "Kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama bütün gün burada seninle oturup kar yağışını izleyebilirim. Kahve ya da sıcak çikolata içebilir, belki daha sonra kar yağarken ateşin önünde konyak içebiliriz. Çok huzurlu hissediyorum; senin kollarında olmak her şeyi güzelleştiriyor."

Beni öptü. "Hissettiklerini saklamama olayını sevdim. Devam et."

Güldüm. “Hayır, başını şişirmeyeceğim. Bugün ne yapıyoruz?” James çıplak omzuma baktı ve battaniyeyi üzerimi örtecek şekilde düzeltti. Pelüş yastıklarla dolu, gördüğüm en rahat mutfak köşesinde oturuyorduk. Ortam sıcak, minderlerse o kadar rahat ve genişti ki sanki kanepede oturuyormuş gibiydik.

“İstersen burada kalabilir ya da bizim için kiraladığım acemi pistini kullanabiliriz.”

“Sadece bizim için mi?” diye sordum şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak. James başıyla onayladığında içimi bir heyecan kapladı. “Kayak hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden çok eğleneceğiz! Ne zaman gidiyoruz?”

Sırıttığında kalbim eridi. “Ne zaman istersen.”

“Gerçekten mi? Bütün günü orada geçirebilir miyiz?”

“Kesinlikle.”

O kadar mest olmuşum ki James’e kocaman bir öpücük vermek için eğildim. Tanrım, her öpücüğüme karşılık vermesine, ihtiyacımı anında karşılamasına bayılıyordum. Dönüp üzerine oturmak için hareket ettiğimde beni durdurdu.

“Senin için bir şey yaptığımda karşılığında seks yapmak zorunda değiliz,” dedi kaşlarını çatarak. “Seni mutlu görmek bana iyi geliyor. Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum.” Konuşma şekli, sesinin acı çekiyormuş gibi çıkması, yaptığım şeyin onu incittiği anlamına geliyordu ve bundan hoşlanmadım.

Yine de kalın aletini alıp ıslaklığımla aynı hizaya getirdim ve ucuyla oynamaya başladım. Kalçalarımı aşağı doğru iterken burnun deliklerinin genişlediğini gördüm. Bakışlarımız kilitleniyor, dudaklarımız aralanıyor, ikimiz de mutluluk içinde iç çekiyorduk. Kalçalarımı yavaşça hareket ettirirken içimde kalınlaştığını hissediyordum. Birbirimizden başka bir yere bakamıyorduk.

Ellerim omzuna ve göğsüne kaydı. “Seks yapmayı seviyorum ama sadece seninle seks yapmak istiyorum James. Sürekli bunu düşünüyorum, birlikte olduğumuzda bana neler hissettirdiğini, başımı nasıl döndürdüğünü,” dedim inleyip içimdeki arzunun yükseldiğini hissederek. “Bazen senden ya da bedenlerimizin birlikte hareket edişinden başka bir şeye konsantre olamıyorum.” Eğildim ve dudaklarına karşı konuşmaya devam ettim. “Nemlenmiş çarşaf, teninin tenime değmesi, meninin içimden sızması...” James homurdandı; bu sese bayılıyordum. “Bunun seni ne kadar mutlu ettiğini biliyorum ve sana bu mutluluğu sürekli yaşatmak istiyorum. Sen mutlu olduğunda ben de iyi hissediyorum. Buna birlikte çalışmak deniyor.” Eğilip alt dudağını dişlerimin arasına aldım. “Ve dürüst olmak gerekirse, beni becerme şekline bayılıyorum. Kemerini daha sonra tekrar kullanmanı umuyordum.”

“Hayatım boyunca neredeydin?” dedi dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan ve beni mutfak masasının üzerinde nefessiz bırakmadan önce.

* * *

“On iki santim topuklu ayakkabılarla dengede dururken, kayaklarla durmakta nasıl bu kadar zorlanabiliyorsun?”

Kahkahalara boğuldum ve kendimi sabitlemek için kolunu tutmak zorunda kaldım. “Yetenek. Benim yeteneklerim var bebeğim,” dedim ayağa kalkarak. “Her an kayıp düşecekmişim gibi hissediyorum.”

“Hiç spor yaptın mı? Bale falan?”

“Hayır. Büyükanneimin maddi durumu el vermedi. Ne top

atabilir ne de yakalayabilirim. Tutabildiğim topar, bacaklarının arasındaki büyük topar. Sahip olduğum tek ritim duygusu tekiladan sonra ortaya çıkıyor ve sonra aniden Beyoncé'nin yedek dansçısına dönüşüyorum. En iyi dansçılarıyla bile twerk yapabilirim, o kadar.”

“Twerk de ne demek?”

Kahkahama engel olamadım.

“Ne?” diye sordu, şaşkınlığı yüzüne kazınmışken.

Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyordu. “Böyle sorular sorma. Yaşın belli oluyor James.”

James sadece başını sallayıp sıırttı. “Tamam. Elimi tut, yavaşça gidelim.”

Yokuşta bana yardımcı oluyor, talimatlar veriyordu ve tüm bunları yaparken son derece sabırlı görünüyordu. Öğleden sonra kayak meselesini büyük ölçüde öğrenmişim, sadece midem yatak odası dışında hiç hareket görmemiş kaslarımı kullanmaktan ağrımaya başlamıştı. Yanaklarım pütür pütür olmuştu ama serin, buz gibi hava nefes kesiciydi ve dışarıda kalıp bu güzelliğin tadını çıkarmak istiyordum. Bu deneyimi gelecekte bir kez daha yaşamayı umuyordum. Kar yağışını seviyordum ama dağlarda ve ağaçlarda beni büyüleyen farklı bir şey vardı. Bana ilham veriyorlardı, sanki göğsüme bir huzur yerleşiyor gibiydi. Her şey yoluna girecekti, çünkü odak noktamı bulmuştum.

James'in yokuşu beklediğimden daha başarılı bir şekilde çıktığını görünce çok şaşırdım. Zirvede oturup onun bir profesyonel gibi karın üzerinde süzölüşünü izledim. Bana göre tam bir profesyonel gibi görünüyordu. Kusursuz görünüyordu ve gözlerimi ondan alamıyordum. Birkaç turdan sonra gelip yanıma oturdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu biraz nefes nefese. Gözlüklerini çıkardı; gözlerinin etrafında gözlük izi oluşmuştu.

“Dünyanın ne kadar nefes kesici olduğunu ve bir gün hepsini görmeyi umduğumu.”

“Peki, seni durduran ne?” diye sordu bana yaklaşarak.

Omuz silkip ona baktım. “Bilmiyorum. Okulum? Hayatım? İş hayatı? Sorumluluklarım? İnsanları istediklerini yapmaktan alıkoyan nedir?”

“Yanlış anlama ama Sanctuary Cove’da kazandığın para ve anlaşmamız sayesinde bunu yapabilirsin. Dünyayı gezebilirsin.”

Alınmadığımı göstermek için ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. “O parayı sığınma evini kurmak ve büyükan-neme bir ev almak için kullanacağım. Ama bunu sorguya çekilmeden halletmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.”

James beni izliyordu. “Bu sığınma evi gerçekten yapmak istediğin bir şey mi?”

Başımı salladım. “Evet. Bu konuda içimde oluşan isteği görmezden gelemem. Sanki bu bir çağrı gibi. New York’ta çok fazla evsiz var ve bir zamanlar neredeyse evsiz kaldığımı düşünürsek, o korkuyu yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğiz, kışın nasıl ısınacağız? Beş kişiye bile yardımcı olabilirsem, buna değecek.”

“Peki, sığınma evini açmadan önce biraz seyahat etsen nasıl olur? Böylece her iki dünyanın güzelliklerinden de faydalanabilirsin.”

Karlara bakıyordum. Öncesinde seyahat etmeyi çok isterdim ama nedense bunu düşününce bile kendimi suçlu hissediyordum. Dönüp James’e baktım.

“Bunun aptalca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Dü-

rüst ol. Bana doğruyu söyle. Sence eğitimime devam etmeli miyim?”

Ellerini saçlarının arasından geçirip başını salladı. “Ben her zaman eğitimden yana olacağım ama bir sığınma evi kurmak kesinlikle aptalca bir fikir değil. Hem de hiç. Eğer hayalin buy-
sa, ben kim oluyorum da sana hayır diyeceğim? Bence bu harika bir fikir. Bir vakıf kurmak için bazı engelleri aşman gerekir. Sana verdiğim para bağış olarak yazılabilir, böylece bir tür gelirin olduğunu gösterebilirsin. Ailem, Katherine’inki kadar önemli olmasa da düzenli bağış yapar ve hayır kurumlarını destekler. Ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmadım ama ailem her zaman daha az şanslı olanlara destek oldu, bu yüzden geleneklerini sürdürerek yılda iki kez bağış yapıyorum. Onlar çoktan öldüğü için bunu devam ettirmek zorunda değilim ama hoşuma gidiyor. İyilik her zaman iyiliği çeker.”

“Çok çalışmam gerekecek,” dedim sessizce, bu konuda kararlı olduğumu fark ederek. Bakışlarım dağların tepelerinde geziniyordu.

“İstediğin şey için çalışmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Mücadele senin için yeni bir şey değil.”

Aynı anda hem gülüyor hem ofluyordum. “Değil, orası kesin.”

* * *

Kayaktan sonra dağ manzaralı bir jakuzide oturduk, sonra dışarı çıktık. Nefis bir akşam yemeği yerken karanlık bir kabinde yan yana oturup vakfıma bir isim bulmaya çalıştık. Kulübeye geri döndüğümüzde, James gözümü bağlamak için kra-

vatlarından birini kullandı. Ona hayatının en iyi oral seksini yaşattıktan sonra kemeriyle beni tokatladı. Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek kadar harika oral seks yapmanın beni etkileyen bir yanı vardı. James'i avucumun içine almıştım, ta ki ona beni bir erkek gibi becermesini söyleyene ve acıyla coşku karışımı anları yaşayana kadar.

"Bir kadeh daha alır mısın?" diye sordu James ayağa kalkarak.

Kanepenin etrafında yürürken boş bardağıma bakıyordum. "Benden faydalanmak için beni sarhoş etmene gerek yok, bunu biliyorsun."

Kanepeye doğru eğilip bana kocaman bir öpücük verdi. Elim başının arkasına kaydı ve onu kendime doğru çektim. Dudakları boynumdan aşağı doğru inerken göğüslerimin uçları sertleşti. Burnumdan nefes alıp onu içime çektim.

"Doyumsuzsun," dedim kıkırdayarak.

Geri çekilerek sırttı. "Ben mi? Peki sana ne demeli?"

"Seks, doğru yapıldığında bağımlılık yapar." Tembelce gülmüsedim. "Bunu inkâr edemem."

James ikimize bir bardak daha doldururken, ben kalkıp battaniyeleri ve yastıkları ateşin önüne serdim. Hâlâ çıplaktık ama ikimiz de bu konuda utangaç olmadığımız için titrek ateşin önüne uzandım ve ellerimi başımın altına koyup alevleri izlemeye başladım. Sıcaklık olağanüstüydü ve ısındığımı hissediyordum. James yanıma geldiğinde bakışlarımı vücuduna çevirdim. Dövmeleri ateşten gelen ışıkla adeta canlanmıştı ve gözlerimi ondan alamamıştım. Karamsar renkler sanki konuşuyor gibiydi ve buna bayılıyordum. Sanat, takdir edilecek bir şeydi.

James kristal bardaklarımızı yanıma bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı açtı. Bacaklarım yana düşerken James'in ağzı saniyeler içinde içimdeydi. Sırtım kamburlaşıyor, inliyordum; ellerim saçlarının arasındaydı.

"Bebeğim, içime girmene ihtiyacım var," dedim dişlerimi sıkarak. "Çok yakınım ve aynı anda boşalmamızı istiyorum."

James üzerime tırmanıp içime girerek beni doldurdu. Şimdiye kadar büyüklüğüne alışmış olmam gerektiğini hissediyor olsam da değildim. Biraz hassas ve dardım ama yine de tamamını içime alabiliyordum. İnlemelerimiz ve iç çekişlerimiz günahkâr bir melodi oluştururken, elleri kalbimde bir iz bırakıyordu. Zevkin doruğuna ulaşmamız çok uzun sürmemişti, James içime boşalmıştı.

Beni öptükten sonra çekildi ve bana sarılarak yana doğru yuvarlandı. İçimden sızan sıcaklık kalçalarımın yapışsa da James saçlarımla oynarken temizlenmekle uğraşmak istemiyordum. Göğsüne daireler çizerken onda bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Olmaması gerektiği halde vücudunun gergin olduğunu hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp çenemi göğsüne dayadığımda, James'in tavana baktığını ve kaşlarını çatmış olduğunu gördüm.

"Ne düşünüyorsun bebeğim?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sonunda karımdan ayrılmak için bir nedenim olduğunu..."

Bölüm 50

Sonunda karımdan ayrılmak için bir nedenim olduğumu...

Söylediği cümleyi aklımdan çıkaramıyordum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatarak kollarımı kavuşturdum ve başımı kütüphanede oturduğum bölmenin masasına bıraktım. Çok yorgundum. Bu kadar büyük bir yalanın yarattığı stres beni çok yormuştu. Zar zor yemek yiyebiliyordum ve geceleri uyumakta güçlük çekiyordum, çünkü aklım bir saniye bile durmuyordu. Göğsüm sıkışıyor, panik atağın başlangıcındaymışım gibi hissediyordum; acıyı ovalayarak uzaklaştırmaya, derin nefesler almaya çalışıyordum.

Bana ne olduğumu hatırlatıyordu: Ben bir fahişeden başka bir şey değildim. Eve geldiğimde Nat ya uyuyor ya da çalışıyordu. Gün doğmadan evden çıkıyor, ders çalışmak için bir kafeye gidiyordum; bana mesaj attığında anında cevap vermiyordum.

James'i aklımdan çıkaramıyordum. Sanki gizlice dövme yaptırmış, Natalie'den saklamaya çalışıyordum; beni gördüğü an gerçeği yüzümden okuyacağını biliyordum. İçimdeki endişeyi bastırmak için yapabildiğim en iyi plan, kendimi Sanctuary Cove'daki müşterilerle meşgul etmek ve Natalie'yle karşılaşmak için her gece işe gitmekti. Bu gece istediğim son şey bu olsa da tuhaf bir şekilde yardımcı oluyordu.

Hayat berbattı. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Onu özlüyordum. Ona sahip olamıyordum. Telefonumun saatine bakarak kitaplarımı toplamak için ayağa kalktım. Bugün derisi asıp uyumayı çok istesem de bundan pişmanlık duyacağımı biliyordum. Telefonum çaldığında dışarı çıkıp okul binalarına doğru ilerliyordum. “Gizli Numara” yazısını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve anında cevap verdim.

“Ben de tam seni düşünüyordum,” dedim gülümseyerek.

“Seni özledim,” dedi James. Pürüzlü sabah sesini çok seviyordum.

Hafifçe kıkırdadım. “Nasıl yani? Daha birkaç gün önce görüştük.”

“Yetmedi. Seni her gün görmek zorundayım.”

Sanki tam karşımda duruyormuş gibi başımı salladım. “İnanılmazsın.”

“Seni bir daha ne zaman görebilirim?”

Dudağımın kenarını ısırdım. “Kuralları koyan ben değilim, sensin.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Aubrey.”

Dudaklarından dökülen tek bir kelime olduğum yerde çakılı kalmama yetmişti. Söylediğim çok saçmaydı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

“Deniyorum James,” dedim dürüstçe, titrek bir sesle. “Sadece suçluluk duygusunun beni her zamankinden fazla yorduğu bir hafta geçiriyorum. Uyuyamıyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Her şeyden vebadan kaçır gibi kaçıyor, sürekli meşgul olmaya çalışıyorum. Natalie’ye her şeyi anlatmak istiyorum ama içten içe bunun kafamda kurduğum gibi gitmeyeceğini biliyorum. Ve seni çok özlüyorum.”

Gözlerim doldu. Motor gibi konuşuyor, çöküşün eşiğinde olduğumu hissediyordum. Benim neyim vardı böyle?

“Tatlım, böyle hissettiğini duymak beni öldürüyor. Bir planın var mı?”

Yutkunarak başımı salladım ve yürümeye devam ettim. “Bilmiyorum... Dürüst olmak gerekirse dersten sonra biraz uymaya çalışacaktım.”

“Güzel bir masaj yaptırman için sana bir saat içinde bir adres ve saat atacağım. Oraya git. Biraz gevşemene yardımcı olur.”

Telefonu kulağıma bastırdım. Daha önce hiç masaj yaptırmamıştım. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Yapmak *istiyorum*.”

“Çok tatlısın,” dedim usulca.

Telefondan kapısının çalındığını duydum. “Gir,” dedi telefonu kendinden uzaklaştırarak. “Evet, dava dosyası burada,” dedi karşıdaki. “Gitmem gerek. Sonra görüşürüz.”

“Peki,” diye fısıldadım. “Görüşürüz.”

O masaja gidemedim. Öğleden sonraki derslerimin geri kalanına yetişemedim. Büyükanne hastaneye kaldırıldığını bildirmek için 718’li bir numara aradığında her şeyi bıraktım. Derste olduğumdan numarayı sessize aldım ve daha sonra telesekretere bırakılan mesajı dinlemek için dışarı çıktım. Hem de anında.

“Büyükanne, gürültülü makineler ve yüzünde bir oksijen maskesiyle yatarken bile tek endişen kedilerin mi?”

Bu kadar sevmeseydim ona bağırabilirdim. Bu durumda tek endişesi bir an önce sağlığına kavuşmak olmalıydı. Beni arayıp bodrum katındaki komşusunun yüksek bir ses duyması ve

onu kontrol etmesi üzerine hastaneye getirildiğini söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Bronşit hafife alınacak bir şey değildi ama onun yaşında bu durum beni daha da endişelendiriyordu. Cildi grimsiydi ve gözlerinin altında bir zamanlar parlayan ama artık tüm rengini kaybetmiş olan halkalar vardı.

“Aubrey! Kedilerimin sahip oldukları tek şey benim! Eve dönmezsem delirirler.”

“Onlar yalnızca kedi. Sadece bir sonraki yemeklerinin ne zaman geleceğini düşünürler,” dedim.

Son derece üzgün görüldüğü için gerçekten nefret ettiğim ama yine de yapacağım bir öneride bulundum, çünkü o büyükanmemdi.

“Küçük tüy yumaklarını toplayıp evime götürmemi ister misin? Kabul edersen arabayı ödünç almam gerekecek. Şehir içinde bir yere park ederim ama en azından ben yanlarında olurum.”

Bakışları yumuşadı. “Bunu benim için gerçekten yapar mısın?”

“Senin için her şeyi yaparım. Tabii ki.”

“Natalie sorun etmez mi?”

“Hayır, sanmam. Hastaneden ne zaman çıkabileceğini söylediler mi?”

“Onlara iyi olduğumu ve burada kalmama gerek olmadığını söyledim ama hastanelerin nasıl olduğunu biliyorsun. Sırf sigortayı yükseltmek için her türlü tahlili yaptırmak istiyorlar.”

Hiç komik değildi. “Büyükanne, bayılmışsın. Tüm testlerinin ve kontrollerinin yapılabilmesi için burada kalman gerekiyor.”

“Tatlım, ayağımda bir çürük var ve röntgen çekmek istiyorlar.” Eliyle morluğun olduğu yeri işaret ederken sinirlendiği

açıktı. “Sadece kedilerimden biri yolumun üzerindeydi ve ona basmak istemediğim için takılıp düştüm. Morluğun sebebi bu. Yürüyemeyecek durumda değilim. Yok yere olayı büyütüyorlar.”

Kabul ettim. Elindeki hafif titremeyi ya da nefes almak için omuzlarını kaldırışını saklamaya çalışırken onunla tartışmayacaktım. Ayağa kalkıp anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdım. Bana kedilerinin ne sıklıkla, ne kadar yediklerini ve hangi oyuncakları sevdiklerini anlattı. Başımınla onaylayıp dinledikten sonra eğilip başına bir öpücük kondurdum. Dinlenmesini istiyordum ve kedileriyle ilgilenmek kadar basit bir şey onu mutlu ediyorsa, bunu onun istediği şekilde yapacaktım.

“Yarın dersten sonra tekrar geleceğim.” İkimiz de yarın çıkmayacağını biliyorduk, en azından enfeksiyon geçene kadar hastanede kalacaktı. Sadece zaten hasta olduğu için başka bir şey kapmasından endişeleniyordum.

“Bir bakıcıya ihtiyacım yok. İyileşeceğim,” derken öksürdü.

“Seni seviyorum büyükanne.”

“Ben de seni seviyorum. Aubrey?”

Ona bakmak için arkamı döndüm. Göz göze geldik. Bakışlarında midemin düğümlenmesine neden olan bir şey vardı.

“Teşekkür ederim.”

Bir süre kapıda öylece bekledim. Ona veda etmek istemiyordum. Gülümseyerek bir öpücük gönderdikten sonra odadan çıktım. Hastaneden çıkarken cep telefonumu çıkarıp James’ten gelen bir sürü cevapsız aramayla karşılaştım. Randevuya neden gitmediğimi merak ediyordu. Endişelendiğinden emindim, özellikle telefonlarına cevap vermediğim için ama şu anda yapacak çok işim vardı, bu yüzden telefonumu bir kenara bıraktım.

Kedilerin bu kadar sıçtığını kim bilebilirdi? Gözlerim sulanıyor, deli gibi hışırıyor. Her şeyi aldığımdan emin olmak birkaç saatimi almıştı; kedileri kutularına sokmak sonsuza kadar sürdü. İhtiyacım olan son şey araba kullanırken onlardan birinin bana saldırmasıydı ki son zamanlardaki şansına bakılırsa böyle bir talihsizlik yaşamam son derece mümkündü.

Trafikte beklerken, şehirde yaşamama rağmen neden bir arabamın olmadığını bir kez daha hatırladım; bu moronların hepsinin düzgünce araba kullanmayı öğrenmelerini diliyordum, çünkü bu şekilde trafikte olmaları gerçekten sinir bozucuydu. Telefonuma uzanıp Natalie'yi aradım.

İkinci çalışından sonra telefona cevap verdiğinde rahatlayarak iç çektim.

“Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.” Telefonu kapattı. Tekrar aradım.

“Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın. Biiip!” Ve yeniden kapattı.

Böyle davranmak istediye, ben de onu aramak yerine mesaj attım.

Ben: Felicia

Nat: Felicia şu anda müsait değil ama bip sesinden sonra mesaj bırakırsanız geri dönüş sağlayacaktır. Biiip!

Onu tokatlamak istiyordum. Yine de neden böyle davrandığını bildiğim için ona ayak uydurmaya karar verdim.

Ben: Felicia, mesajıma cevap ver. Orada olduğunu biliyorum. Feliciaaa! Vay be, demek böyle olacak. Peki. “Döndüğünde” bana mesaj at.

Nat: Dönüş sağlayabileceğim bir numara bırakmak isterseniz, lütfen bunu bu mesajın sonunda yapın.

Ben: 212-siktir-git

Nat: Üzgünüm. Bıraktığınız numara geçerli değil. Lütfen daha sonra tekrar deneyin. Teşekkürler.

Ben: 212-sik-tirr

Nat: Mesajınız kaydedildi. Teşekkürler.

Bana kızgın olduğu için onu suçlamıyordum. Bütün hafta ondan kaçmıştım. Bunu hak ediyor olmam, hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Birkaç dakika sonra beni aradı.

“Selam,” diye cevap verdim.

“Yeni bir kanka ilanı vereceğim, çünkü bu hafta gerçekten berbatsın.”

Önümdeki taksi sırasına dik dik bakıyordum. “Biliyorum. Özür dilerim. Okulum da işim de çok yoğun.”

“Tabii, tabii, tabii. Ne oldu?”

Ona büyükannemin başına gelenleri kısaca anlattım.

“Hadi ya!” Ses tonu o kadar mahcuptu ki içim parçalandı. “Bunu mesajmda söylemeliydin! Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Hayır, sakın hissetme,” dedim, birkaç metre ilerleyerek; bir sonraki ışığı kaçırdım. “Bir süredir ortalarda görünmediğimi biliyorum. Özür dilerim.”

“Bilerek üstüne geldim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım.”

Hafifçe kıkırdadım. “Arabayı boşaltmak için yolun ortasında durmak zorunda kalacağım. Ben park edecek bir yer bulana kadar eşyalarla birlikte kaldırımda bekleyebilir misin?”

“Hemen iniyorum. Ama bil diye söylüyorum, birilerinin dört kediye ve lanet olası Neşeli Yeşil Dev’den daha uzun kulelerini araklayacağını düşünmüyorum.”

Hüzünle gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Eğer bu kadar çok kedicikle yaşayacaksam ot içip sarhoş olmam gerekecek.”

“Al benden de o kadar,” dedim gülerek.

Bölüm 51

“Selam,” dedim zayıf bir sesle.

“Nerelerdeydin? Neler oluyor? Neden beni görmezden geliyorsun?”

James hem öfkeli hem de endişeliydi ve bunun için mantıklı sebepleri vardı. Dün geceki aramalarından birine cevap vermem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine telefonumu sessize alıp kedilerin ihtiyaçlarıyla ilgilendim, sonra da Natalie'yle büyük bir kadeh şarap içtim.

“Özür dilerim. Büyükannemle ilgili acil bir durum vardı.” Henüz yataktan kalkmak istemediğim için esnerken, yarın hafta sonu olduğu için şükrettim. Zihinsel ve fiziksel olarak o kadar yorgundum ki sadece uyumak istiyordum ama aklımda büyükannem varken ve daha sonra Daniel’la görüşecekken nasıl dinlenebileceğimi bilmiyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tereddüt ettim. James’e olanları anlatmak istiyordum ama bunu yaparsam bir seviye daha atlayacağımızı düşünüyordum ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Yine de ondan destek alma dürtüsü ağır basıyordu. Ona her şeyi anlatmaya ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

“Her şey yolunda. Sadece dün çok meşguldüm.”

“Endişelendim,” dediğinde, yanımda olup bana sarılmasını arzulamaktan kendimi alamadım.

“İyiym,” dedim sessizce. “Seni endişelendirdiğim için üzgünüm.”

“Randevunu yeniden ayarlamamı ister misin?”

“Evet ama uygun zamanı sana bildiririm. Şu anda bunu yapamam. Çok işim var.”

“Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim? Söylemen yeterli.”

Karnıma kıvrılmış olan kediye okşamaya başladım ve gözlerimi kapatarak sıcaklığının tadını çıkardım.

“Hiçbir şey, teşekkür ederim.”

“En azından ne olduğunu anlatabilir misin?”

Yutkundum. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

James bir an sessiz kaldı. Cevabımdan hoşlanmamıştı. “Yatakta mısın? Sesin yeni uyanmışsın gibi geliyor.”

Hafifçe gülümseyerek yan döndüm. “Evet ama kalkmak zorundayım. Birazdan dersim başlayacak. Genelde böyle geç saatlere kadar yatakta kalmam ama şu an kalkamayacak kadar yorgunum.”

Boğazının derinliklerinden bir mırıldanma sesi çıktı. “Senin yanında uyanmak, güne güzel başlamanın en şahane yolu. Sonra görüşebilir miyiz?”

Dudaklarımdaki gülümseme kayıp gitti. “Planlarım var.” En büyük planım da büyükannemin yanında biraz oturduktan sonra eve döndüğümde zil zurna sarhoş olmaktı.

“Peki ya bu hafta sonu? Seni tekrar görmem gerek Aubrey.”

“Aubrey! Bu küçük şirin şey kanepayı tırmalıyor!” Natalie diğer odadan bağırıyordu. “Pençelerini dişlerimle sökmeden önce gelip onu alsan iyi olur!”

Kıkırdadım. “Gitmem gerek. Natalie söyleniyor.”

“Bana bir cevap ver tatlım. Seni görmek istiyorum. Sadece yemek yiyebiliriz. Bence sen de beni görmek istiyorsun. Nerede, ne zaman olursa. Sen ayarla, ben geleceğim. Saat vermen yeterli.”

Önümdeki duvara bakarak söylediklerinin gerçek olmamasını diledim.

“Daha sonra konuşuruz,” dedim usulca ve James cevap vermeden telefonu kapattım. “Az önce bin dolarlık ayakkabılarıma işedi ve bunu yaparken yüzüme baktı. Yemin ederim bunu bilerek yaptı. Üçe kadar sayacağım ve sonra onun derisini yüzeceğim!”

Kıkırdayarak yataktan fırladım.

* * *

“Nat, neredesin?” diye sordum. Hastaneden çıkarken kendimi çok duygusal hissediyordum. Çok zor bir gün geçiriyor olmak zihnimin derinliklerine dalmamı sağladı; düşüncelerimi sustursam iyi olacaktı.

“Nerede olmamı istiyorsun bebeğim?” dedi baştan çıkarıcı bir sesle. “O boru için hazırım.”

Bir kahkaha attım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

“Sende zihinsel bir sıkıntı var. Bunu müşterilerine de söylüyor musun?”

“Ruh halim bunu söylememe uygunsa, evet. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Bunu sadece bacaklarının arasında minik bir peniscik taşıyanlara söylüyorum. Bir dakikalığına kabarmasına izin veriyorum.” Güldü. “Sadece büyük aleti olanlar bunu gerçekten duymayı hak eder.”

Otobüs durağına doğru yürürken başımı salladım.

Onunla hiç sıkılmıyordum. “Sarhoş olmam lazım. Hem de konuşmanın orta yerinde ne konuştuğumuzu bile unutacağım türden.”

“Büyükannenle ilgili bir sorun mu oldu?” diye sordu sempatik bir şekilde. Sesi yumuşamıştı.

Boğazıma kadar yükselen duyguyu yutkunarak geçiştirmeye çalıştım. Onu şu anki haliyle görmemi istememesine rağmen dersten sonra saatlerce yanında kaldım. Ona iyi görünmediğini ve biraz daha yanında kalacağımı söyledikten sonra kedilerinin evimde çekilmiş fotoğraflarını gösterdim; onları görünce rahatlamış gibiydi. Tabii ki Natalie’nin yaptığı yorumları atladım. Yanından ayrılmadan önce, nöbetçi doktor beni kenara çekti ve yapılan testlerin bazı sonuçlarının onları biraz endişelendirdiğini söyledi. İltihap seviyelerinde artış olduğunu fark ettiklerini ve bu yüzden teşhis koymadan önce birkaç ek teste ihtiyaç duyduklarını belirtti. Sonuçları tam olarak anlamak için iki kez kontrol edeceklerini ekledi.

“Muhteşem geçtiği söylenemez. Her geçen gün biraz daha solgun görünüyor. Büyükanneme bir şey olmasından korkuyorum. Akciğerleri doktorları endişelendirmiş; zatürreye yakalanma ihtimali var.”

“Ah, anladım. Zatürre yaşlı insanları sever, özellikle hastanede yatanları. Üzgünüm Ram Jam. Ama büyükannen çetin cevizdir. Üstesinden geleceğine eminim. Sen o küçük poponu eve götür ve biraz dinlenmesini sağla, gerisi bende.”

Otobüs durağında bir grup insanla birlikte beklerken, Natalie’nin son sözlerini düşünüyordum. Hiçbir şey düşünmek istemesem de elimde değildi.

Çenem titriyordu. Ya büyükannem iyileşmezse? Ya durumu daha da kötüleşirse? Esen rüzgâr, saçlarımı yüzümün etrafına savurdu. Yukarı baktığımda, yavaşlayarak durağa yanaşan otobüsün tepesindeki ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. İnsanlar ayağa kalkıp kaldırımın kenarına yaklaştı.

Duygularımı kontrol altına almış, derin düşüncelere dalmamaya karar vermiştim. Olumlu düşünmek zorundaydım. Pozitif düşünceler her zaman pozitif enerjiyi çekerdi. Sahip olduğum tek kişi büyükannemdi ve ona bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum.

Otobüse binip istasyona gittikten sonra trene binip şehre geri döndüm ve evime en yakın caddeye giden metroya bindim. Derin düşüncelere dalmak için yeterince zamanım vardı ve beton zemine ayak basar basmaz, artık bu konuda endişelenmemeye karar verdim; her şey yoluna girecekti.

Öyle olmak zorundaydı.

Bir kız gecesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Natalie'yle eskiden, her şey tepetaklak olmadan –Christine ve James yüzünden hayatımız bir karmaşaya dönmeden– önce cuma geceleri sakın sakın takılırdık. Şimdi de o günlerdeki gibi bir akşam için içimde küçük bir heyecan vardı. Kendimi toparlamaya ve birinin beni fabrika ayarlarımın geri döndürmesine ihtiyacım vardı. En iyi arkadaşımın geçireceğim bir gece, muhteşem bir ilaç olacaktı ve yarın *gerçek* erkek arkadaşımın takılarak bunu tamamlayacaktım. Tabii müsaitsse. Telefonumu çıkarıp Daniel'in numarasına tıkladım.

“Selam bebeğim!” diye heyecanla açtı. Çaldığını bile sanmıyordum.

Gülümsedim. “Selam yakışıklı. Uzun zamandır konuşamadık.”

Güldü. “İş ve okulla meşgul olduğumu düşündüm. Seni rahatsız etmek istemedim ama bir plan yaptığımı söyleyebilirim. Bir süre daha senden haber alamasaydım yanına gelecektim.”

Kendimi kötü hissediyordum. Onunla son konuşmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Önceliklerim altüst olmuştu ve bunların sorumluluğunu üstlenmenin vakti gelmişti. Ayrıca kalbime de çeki düzen vermem gerekiyordu, bu da Daniel’a James’ten daha yakın olmakla başlıyordu.

“Özür dilerim. Benim hatam,” dedim hayal kırıklığıyla. Kendimi gerçekten berbat hissediyordum. “Bu hafta çok yorucuydu, evet. Sanki hissetmiş gibisin. Büyükanнем geçen gün hastaneye kaldırıldı ve okul beni çok yoruyor.” Diğer sıkıntıları söylemedim. “Artık mezun olmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ah, bebeğim. Bunu duyduğuma üzuldüm. Hangi hastanede yatıyor? Belki yardımcı olabilirim?”

Yumuşadım ve sokakta gezinirken Daniel’a büyükanнемin rahatsızlığı hakkında bilgi verdim. “Jamaika Hastanesi’nde. Yarın tekrar ziyaretine gideceğim.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Kendi kendime gülümsedim. Daniel iyi bir adamdı ve sadece bana yardım etmek istiyordu. “Gelmene gerek yok ama bunu teklif ettiğin için teşekkür ederim. Yine de yarın gelip benimle takılmak ister misin diye sormak istedim.”

“Netflix akşamı mı diyorsun yani?” diye sordu heyecanlı bir sesle.

“Tipik bir erkek işte,” diyerek güldüm. “Nasıl istersen. Hastaneden çıktıktan sonra sana mesaj atmama ne dersin? Öğleden sonra gibi?”

“Kulağa harika geliyor. Aradığına sevindim. Seni özlüyordum.”

“Daniel...” dedim. “Bunu telafi edeceğim.”

Evime girerken telefonu kapattık. Onunla konuşurken kendimi daha iyi, neredeyse normal hissettiğim için minnettardım.

“Nat?” diye bağırdım, elinde iki kadehle çoktan bana doğru yürümeye başladığını görmeden birkaç saniye önce. Başımı sallayarak çantamı masanın üzerine bıraktım ve elindeki bardağa uzandım. Gözlerim parladı.

“O ne? Pizza almışsın!”

Kadeh tokuşturabilmek için bardağı kaldırdı ve içkilerimizi tek dikişte içtik.

“İki kişilik beyaz kız sarhoşluğu alalım Alex,” dedi Natalie, yüzünü ekşiterek.

“Bir tane daha,” dedim.

“Çoktan hazır,” dedi Natalie, kenara çekilip bizi bekleyen iki bardağı daha ortaya çıkararak.

Başımı salladım ve diğer içkiyi içerken gülmeye başladım. “Berbat bir arkadaşsın.”

“Ama beni seviyorsun.”

Başımı salladım. Tekila boğazımı yakıyordu. “Ateş püskürtebilirmişim gibi hissediyorum.”

“Bu daha çok kişisel bir sorun gibi görünüyor Ram Jam.”

“Gel benimle. Hemen üstümü değiştirmeliyim.”

Natalie beni odama kadar takip etti. Yatağıma oturup bir sigara yaktığında kaşlarımı çattım.

Genelde sadece elektronik sigarasını kullanırdı.

“Bunu kendin mi sardın?”

“Hayır. Kankamdan aldım,” dedi alevin sigaranın ucunu yakmasını izlerken. Odaklanmış durumdaydı ve onun bu haline kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Rahat bir tayt ve bol bir kazak giydikten sonra yanına oturdum. Natalie birkaç nefes çektikten sonra sigarayı bana uzattı. Derin bir nefes aldığımda boğazımın gıdıklanmaya başladığını hissettim.

“Lanet olsun!” diye mırıldanırken, öksüreceğimi fark ederek dumanı dışarı üfledim. Sigarayı Natalie’ye geri verdim, o da bir nefes çekti. “Esrar çekmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.” Elektronik versiyonu çok daha yumuşaktı.

Ve... öksürmeye başladım, bu da kafamın daha kısa sürede iyi olmasını sağladı. Hayatımın en uzun öksürük krizinden sonra Natalie’yle göz göze geldiğimizde kahkaha attı.

“Ne?” diye sordum. Gözlerimin ağırlaştığını hissediyordum.

“Gözlerin kan çanağına dönmüş. Hadi bir şeyler yiyelim, sonra seni sarhoş edeceğim, sen de bana ilan-ı aşk edeceksin.”

Birkaç saat sonra, pizzayı neredeyse bitirmiştik ve ikimiz de apayrı bir aptallık seviyesindeydik; saçma sapan şeylere kıkırdıyorduk. Bu, tanıştığımız ve arkadaşlığımızın başladığı ilk zamanları hatırlattı bana. O zamanları özlüyordum. İlla kafayı bulup sarhoş olmayı değil, aramızda hiçbir sır olmadan takılmayı. Şu anda kendimi fazlasıyla savunmasız hissediyor, ondan sakladığım kirli sırrı paylaşmak istiyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

“Büyükkannen hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu.

Üzgün bir şekilde başımı salladım. “Sanmıyorum. Bu konuyu düşündüğümde bile hemen duygusallaşıyorum ve şu an ağlamaya hiç niyetim yok.”

“Daniel?”

“Yarın geliyor. Netflix izleyip takılacağız.”

“Söylediğin iyi oldu, evde olmayacağım. Bir işim var, yani

harika bir zamanlama. Sadece kanepeye çarşaf serdiğinden ve çarşafa boşalmadığından emin ol.”

“Senin kadar güzel ve içten birinin nasıl bu kadar kaba konuşabildiğini asla anlayamayacağım.”

“En pis zihinlere sahip olanlar, hiç şüphelenmediklerimizdir.”

Kıkırdadım. “Doğru. Sen akalın tekisin.”

Sanki ona hayatının en büyük iltifatını etmişim gibi yüzü aydınlandı ve ikimiz de kıkırdayarak yere yığıldık.

“Sen gerçekten atlaksın,” dedim.

Sigarayı bir kez daha yaktı. Gözlerini bana dikerek derin bir nefes çekti; gözleri kıpkırmızı olmuştu.

“Bunu yeni mi fark ettin? Para kazanmak için bedenimi satıyorum ve bu hiç umurumda değil. Babamla sorunlarım olduğunu sanırsın ama yok,” dedi dumanların arasından.

James.

Ve işte o an yerle bir oldum. Onu düşünürken göğsümde küçük bir çatırtı hissettim. Kırık bir kalple içki birleştğinde sonu her zaman felaketle biterdi. Her şeyi olduğu gibi ve asla olamayacağı gibi görmeyi sağlıyordu. Çok üzücü bir duyguydu.

“Sana bir soru: Hiç bağlandığını hissettiğin bir müşterin oldu mu? Birlikte yaptıklarınızdan ya da onun sana hissettirdiklerinden hoşlandığın oldu mu?”

Başını sallarken gözlerine bir gölge düştü.

“Evet, bir kere oldu.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Gerçekten mi?” Keşke bunu daha önce söyleseydi. “Ne zaman?”

“İşe ilk başladığım zamanlarda. Düzenli müşterilerimden biri oldu ve bu yapabileceğimiz en kötü şeydi. Sanctuary’deki

çoğu erkekten daha gençti ve çok formdaydı. Vücudu tapılsıydı.”

“Ne oldu?”

“Sonunda Christine’e onunla artık görüşemeyeceğimi söyledim.”

“Olamaz!”

Başını salladı. “Buna mecburdum. Evliydi ama birbirimize âşık olduk. Daha sık görüşmeye başladık ve bu görüşmelerimizi Christine’den bağımsız olarak yapıyorduk. Hissettirdikleriyle, dokunuşlarıyla, sanki gerçekten sevgilisiymişim gibi davranmaya başlamamla savaşmak çok zordu. Bu duygunun bizi tüketmesine izin verdik.” Duraksadı. “Keşke yapmasaydık...” diye ekledi usulca.

Konuşmasını dinlerken sersemlemiş halde oturuyordum.

“Hiç onu düşündüğün oluyor mu?”

“Her zaman Aub. Bazı günler kalbim sızlıyor ve kendime küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakmamı söylemek zorunda kalıyorum. Sokakta yürürken herkesi ona benzetiyorum.”

O adamı özlediği için üzüldüm. “Gerçekten mi? Bunu nasıl bilmem?”

“Bu konu hakkında konuşmuyorum, çünkü bunun hiçbir faydası yok. Ona sahip olamam. O kadar. Kendime Sanctuary Cove’un duvarları içinde kurulan her ilişkinin daha başından bitmeye mahkûm olduğunu söyleyip duruyorum.”

Yutkundum. Haklıydı ve bu konuda haklı olmasından hoşlanmıyordum.

“Ona sahip olma şansın olsaydı, olur muydun?”

Derin bir nefes aldı. “O adam, diğer erkeklerin yanına bile yaklaşamayacağı tek kişi. Eğer şeytani bir yolla bile olsa birlikte

olmamız mümkün olsaydı, onun peşinden mahkeme kapısına kadar gider, yeter ki beni sonsuza dek sevsin diye ruhumu sattardım.”

Kaşlarım kalktı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hem de hiç. Bu, onun daha önce hiç görmediğim bir yönüydü ve kendimi kötü hissettirdi, çünkü anlattığı şeyler çok tanıdıktı. Söyledikleri, hayatımdaki iki erkeği karşılaştırmama ve sadece James’le birlikte olmak için her şeyden nasıl vazgeçebileceğimi düşünmemeye neden oldu.

“Senin için de böyle bir müşteri var, değil mi?”

Cümlesini tamamlamasıyla birlikte midem sıkıştı. “Sayılır.” Pencereden dışarı baktım; bu konu hakkında konuşmak gerilmeme neden oluyordu. “O yanımdayken göğsümde tanımlayamadığım bir his oluyor. Benimle konuşması, bana dokunması...” Yüzüm düşmüş, sesimi alçaltmışım. “Bana bunun sadece bir iş olduğunu unutturuyor.”

Natalie doğrulup doğrudan gözlerimin içine baktı. Mavi gözlerinde bir kararlılık vardı ve her ne söyleyecekse, beni etkilemekte kararlı olduğunu hemen anladım.

“Ondan hemen ayrıl Aubrey. Ciddiyim. Dış görüşüne kapılmak çok kolay. İnan bana, tecrübelerime dayanarak söylüyorum, o çukura düşmek istemezsin.”

Natalie’yi inceledim. Onu gerçekten dinlememi istiyordu. Sorun şuydu ki bunun için artık çok geçti ve ne kadar geç kaldığımı zaten biliyordum.

Natalie karışık içkisinden bir yudum aldıktan sonra sigarasından bir nefes çekti. Sigarayı söndürdükten sonra tekrar bana bakarak, “Olaylar beklenmedik bir hızla gelişti,” dedi.

Bölüm 52

“Telefonun çalıyor!” diye seslendi Daniel, oturma odasından. Elimde bir kâse patlamış mısırla odaya girerken, “Kimmiş?” diye sordum.

“Gizli Numara.”

Panik içinde gözlerinin arasında gidip geldim. Yirmi beş yaşına geldiğimde kalp yetmezliği yaşayacağımdan emindim.

“Telefon pazarlamacılarıdır,” dedi. “Ben olsam açmazdım. Son zamanlarda beni de sık sık arıyorlar.”

Sert bir nefes vererek ona katıldım ve aramayı reddettim, sonra telefonu sessize alıp alıp ekranı görünmeyecek şekilde bıraktım. Dün gecedan beri James’ten gelen birkaç aramayı görmezden geldim. Bu konuda kendimi kötü hissetsem de aramıza biraz mesafe koymak zorundaydım. Hem akıl sağlığım hem de kalbim için bunu yapmalıydım. Bana sonunda karısından ayrılmak için bir nedeni olduğunu söyledikten sonra bir daha eskisi gibi olamadım. Onunla ilgili asla gerçekleşmeyecek hayaller kurmama neden oluyordu. Bu, hastalıklı bir fanteziden başka bir şey değildi.

“*Not Defteri*’ni izlemek ister misin?”

Daniel’a şüpheyile bakarak arkama yaslandım. “Ciddi misin? Neden o filmi izlemek istiyorsun? Ryan Gosling’e gizli bir hayranlık mı besliyorsun yoksa? Üzücü bir son dakika haberi; bir sevgilisi ve bir bebeği var, ayrıca sevgilisi *çok güzel*,” dedim.

Daniel kıkırdayarak bir kolunu omzuma attı. “Bilmiyorum, izlemek isteyeceğini düşündüm. Kadınların hoşlandığı türden bir film değil mi? Her kadın bunu izlemek istemez mi?”

Başımı yana eğdim. “Çok tatlısın ama büyükanneme yaptığım ziyaretten sonra eğlenceli şeylere ihtiyacım oluyor.”

Çenemi tutup bana küçük bir öpücük verdi. Gözleri yumuşadı. “Onu görmek iyi gelmedi mi?”

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırarak başımı salladım. Büyükannemin rengi bir önceki günlere göre çok daha iyiydi ve içim az da olsa rahatlatmış olsa da hâlâ hastanede olduğu için en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyordum. Çıkmak için sabırsızlanıyordu, ben de aynı şeyi hissediyordum. Güvende olduğunu bildiği kedileriyle birlikte evine dönmesini istiyordum.

“Hâlâ test yapmaya devam ediyorlar. Kaç tane yapıyor olabilirler ki?”

“Bir hastane, her detayı gözden geçirmeden hastayı taburcu edemez. Eğer ederse, bu doğrudan bir dava konusu olur.”

Mantıklıydı. “Ciğerlerinde bir şey buldular,” dedim sessizce. “Akciğeri için ekstra testler yapacaklar.”

Daniel çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Hey, bana bak! Bu testlerden bazıları alerji gibi basit bir şey için de olabilir. Hemen endişelenme ve internette saçma sapan aramalar yapma.”

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. “Çok geç. Bazen bronşit vakalarında gerekli olduğunu okudum, büyükannemde de bu var, bu yüzden en kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum.”

“Gördün mü? Sadece her şeyi kontrol ettiklerinden emin olmak istiyorlar. Yaşı göz önüne alındığında, bunları yapmak zorundalar Aubrey.”

“Peki. Haklı olabilirsin,” dedim ona sarılarak.

Daniel parmaklarını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek sırtımı okşadı. Çok iyi hissettiriyordu.

“Beni sakinleştirmeye çalıştığın için teşekkür ederim,” dedim usulca. “Çok endişeliyim. Büyükannem benim her şeyim.”

Başımın üstünü öpmek için eğildi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi.

Sesi kısık ve ciddiye; bu ses tonu, hemen içimde tehlike sinyallerini harekete geçiriyordu. Bu tarz bir ses ve o sözler... daha fazlasını ima ediyor gibiydi. Ya bir ayrılık konuşması ya da ilişkinin bir sonraki aşamasına geçme meselesi gündeme gelecekti. Kalbim küt küt atarken başımı kaldırıp ona baktığımda kapı çaldı.

“Lafını unutma,” dedim parmağımı kaldırıp kapıyı açmak için ayağa kalkarken.

Kapıyı açtığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.. James’in karşımda durduğunu görünce içimdeki her şey aniden alev almış gibiydi. Bizden başka hiçbir şey yokmuşçasına birbirimize baktık. Bakışları yumuşamış, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Her şey yolunda mı Aubrey?” diye seslendi Daniel arkamdan.

James’in bakışları sertleşti.

Daniel’in koltuktan kalkıp bana doğru yürüdüğünü duydum ama şimdi kalçamda sahiplenici bir el hissediyordum.

James’e baktım. Vücudum ona doğru çekiliyor, neler yapabileceğini bilmek kanımı kaynama noktasına getiriyordu. Onu özlediğimi biliyordum ama karşımda görene kadar bu denli özlediğimi fark etmemiştim. O beni inceliyor, bense gergin

bakışlarımla ağzını açmaması için ona yalvarıyordum. Bir şey diyeceğinden değildi ama aklımdan geçen ilk düşünce buydu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Daniel, çünkü hâlâ nutkum tutulmuş bir halde olduğum yerde duruyordum.

“Ah, bu James, Natalie’nin babası,” dedim toparlanarak.

“Memnun oldum efendim,” dedi Daniel elini uzatarak.

James, bakışlarını üzerimden ayırmayarak elini uzattı. Zihninde dönen düşünceleri tahmin edebiliyordum; tüylerimi ürperten, varlığının aşırı farkında olmamı sağlayan düşünceler. Sertçe yutkundum.

“İçeri gelmek ister misiniz? Ama Natalie evde değil ve ne zaman döneceğini de bilmiyorum. Sen biliyor musun Aub?” diye sordu Daniel, bakışlarını bana çevirerek..

Davetkâr bir hareketle kapıyı daha geniş açsam da James içeri girmedi.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi James sertçe.

“Ben de. Evet, Nat evde değil ve aslında bu gece geç saate kadar da dönmeyecek. Onu aradın mı?”

Şükürler olsun ki sesim titrememişti.

James çenesini yana eğdi. “Cevap vermedi,” dedi sorgulayıcı bakışlarını gözlerime dikerek. İçimde beni kastettiğine dair bir his vardı. “Onunla konuşmak istediğim önemli bir şey var ve bunu yüz yüze yapmam gerekiyor.”

Yüreğim ağzıma gelmişti, sanki boğazımda kocaman bir düğüm vardı. “İstersen Natalie eve geldiğinde sana haber verebilirim?”

“Sadece uğradığımı söylemen yeterli. Onu tekrar aramayı deneyeceğim.” James’in bakışları Daniel’a kaydığında nefesimi tuttum. “Tanıştığımıza memnun oldum Daniel.”

James gitmek için arkasını döndüğünde kapıyı kapattım.

Daniel, “Film izlemeye hazır mısın?” diye sorarken yavaşça nefes verdim; hissettiğim kadar garip geçmediği için rahatlamıştım.

Kanepede arkamıza yaslanmış rahatça oturuyorduk. Daniel konuştuğunda filmi başlatmak için kumandanın düğmesine bastım. Midem bir karmaşadan ibaretti; zihnimdeki düşünceler farklı yönler savruluyordu. Odaklanamıyordum. Natalie’yle yaşadığım onca yıl boyunca babası bir kez bile bu eve uğramamıştı. Paniklemişim, çünkü gerçekten beni görmek için geldiğini biliyordum.

Daniel, ayrılmam gereken ama ayrılmadığım erkek arkadaşım.

“Düşündüm de... Bana şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin, aslında öncesinde biraz düşünmeni istiyorum.”

Doğrudum ve temkinli bir şekilde ona baktım.

“Mezun olduktan sonra benim yanıma taşınmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Senden gerçekten hoşlanıyorum Aubrey ve ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımak istiyorum.”

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalkmış, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Şu anda duymaya en son ihtiyacım olan cümleler bunlar olabilirdi. Çenemin titremesine engel olamıyordum, nutkum tutulmuştu. Daniel ise kıkırdayarak bana bakıyordu.

“Yanına taşınmamı mı istiyorsun yani?”

Ürkek ve kararsız gülümsemesi kendimi kötü hissetmeme neden oldu, çünkü bunun benim tepkimden kaynaklandığını biliyordum. Kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum.

“Evet. Yanıma taşınmanı, benimle yaşamayı istiyorum. Seninle aynı evi, aynı yatağı paylaşmak istiyorum. Seni her zaman görmek istiyorum.”

Hafifçe kıkırdadım. “Kusura bakma. Bu hiç beklediğim bir teklif değildi. Ciddi misin? Benimle yaşamak mı istiyorsun? Ben bir tür felaketim ve tuhaf çalışma saatlerim var.”

“İstiyorum. Eğer sen de istersen tabii.”

Dudağımın kenarını ısırduğimde bakışları dudaklarıma kaydı.

“Bunu biraz düşünebilir miyim? Uzun zamandır Natalie’yle yaşıyorum. Önce onun yeni bir ev arkadaşı bulduğundan emin olmalıyım. Kiranın bana düşen kısmını nasıl karşılayacağımı, hayatıma nasıl devam edeceğimi–”

“Bebeğim. Bu yüzden düşünmeni istedim. Pişman olacağın bir karar vermeni istemiyorum,” diye araya girdi.

Utangaç bir gülümsemeyle başımı sallayıp usulca yanına sokuldum. Kolunu omzuma attı. Natalie’yle yaşamayı seviyordum ama Daniel’la yaşamak tam da ihtiyacım olan şeydi ve ilişkimiz için büyük bir adım olabilirdi. Bunu başarabilecek miydim? Daha da önemlisi, bunu gerçekten istiyor muydum?

“Aubrey... Aubrey...” dedi Daniel, beni hafifçe sarsarak.

Uykudan ağırlaşmış gözlerimi açıp birkaç kez kırptırdım.

“Uyuyakalmışım,” dedim sersem bir sesle.

Bana tatlı tatlı gülümsedikten sonra saçlarımı geriye doğru taradı. “Uyuyakaldın. Çok da tatlıydı. Filmin ilk on dakikasından fazlasını izlediğini sanmıyorum.”

Doğrulup yüzümü ovuşturdum. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim.

“Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Üzerinde o kadar

rahat ettim ki uyuyakalmışım.” Ona doğru eğilerek kollarımı beline doladım ve ona biraz daha yaklaştım. “Çok sıcaksın. Hadi uzan,” dedim onu geriye doğru iterek.

“Çok isterdim bebeğim ama işe çağrıldım. Gitmek zorundayım.”

Mutsuz bir şekilde nefesimin altında homurdandığımda kırdadı.

“Gitme. Yanımda kal. Bütün günü birlikte geçirecektik.”

“Biliyorum ve gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama görevim beni bekliyor. Gitmek zorundayım.”

Tutuşumu bırakıp ona masum gözlerle baktım. Bana bakışı, gülümsemesinin mutlulukla dolu olması hoşuma gidiyordu; biraz daha rol yapmaya karar verdim.

Suratımı asarak, “Gerçekten gitmek zorunda mısınız?” diye sordum.

Ayağa kalkıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Zorundayım. İşten çıktığımda seni aramama ne dersin? Saat kaç olur bilmiyorum ama mutlaka ararım.”

“Peki.” Oflayıp ayağa kalkmak için hamle yaptığımda beni durdurdu.

“Sen uyumaya devam et. Çıkarken kapıyı kilitleyeceğim.”

Başımı salladım ve tekrar uzandım. Yorgunluk beni saniyeler içinde ele geçirdi. Daniel cep telefonunu ve cüzdanını aldıktan sonra bana bir öpücük daha verdi. Kapıdan çıkıp gitmeden önce üzerimi battaniyeyle örttü.

Vücudumun derin bir uykuya doğru sürüklendiğini, bedenimin ağırlaşp bilincimin yavaşça kapandığını hissediyordum. Tam uykuya dalmak üzereyken kapı çaldı. İç çekerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bölüm 53

“James?” dedim kafam karışmış bir halde ona bakarak. “Yine neden geldin? Natalie henüz eve dönmedi.”

“Biliyorum,” dedi kendini içeri itip kapıyı kapatırken.

“Buyur, hiç çekinme, lütfen gel.”

İçeriye daldığı için sinirlendiğimi saklamaya çalışmadım. Çünkü çok yorgundum ve sadece uyumak istiyordum.

Arkamı döndüğümde James’in bana baktığını gördüm. Kaşlarını çattım; dağılmış gömleğini ve rüzgârda savrulmuş saçlarını süzdüm. Siyah hatlarla çevrelenmiş, bayıldığım o renkli dövmeleri görünmeye başlamış, hemen dikkatimi çekmişti.

“Daniel kim?”

Gözlerimi gözlerine dikerek geri çekildim. “Erkek arkadaşım.”

James önümde neredeyse taşa dönmüş, kıpırdamadan duruyordu. Tüm öfkesi bakışlarına yansımış, göğsümü hedef almıştı. Sanki en sevdiği oyuncağını elinden almışım gibi davranıyordu ve ona büyümesini söylemek istiyordum.

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi gözlerini kısarak.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıp ellerimi kalçalarımın koydum ve omuzlarımı dikleştirdim. “Asıl *sen* neden bahsediyorsun? Bir dakika... Daniel gidene kadar dışarıda mı bekledin?”

James sorumu duymazdan gelerek bana bakıyordu. Vücudu

yana doğru eğildi. Son derece korkutucu görünüyor olsa da böyle erkeklere alışkındım.

“Bekledin, değil mi?” diye sordum, biraz şaşırarak.

Burun delikleri genişledi. “Ne zaman bir erkek arkadaş edindin Aubrey? Ne zamandır onunla birliktesin?”

Gözlerim onunkilerin arasında gidip geliyordu. “Eğer gerçekten Natalie’yi arıyorsan neden buradasın? Ve Daniel yüzünden beni sorguya çekmenin anlamı ne? Gerçekten anlayamadım, tam olarak sorun ne?”

“Soruma cevap ver!”

“Daniel’la ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez,” dedim.

Bunu söylememeliydim, çünkü bu cümle onu öfkeliendirmişti. Belki de ses tonumun bu kadar kindar olmamasına özen göstermeliydim.

“Onun hakkında her şeyi bilmeye hakkım var.”

Eğer bu uğurda savaşmak istiyorsa, doğru kızı seçmişti. “Bu benim özel hayatım,” dedim.

“Anlaşmayı yaparken sana erkek arkadaşından ayrılmanı ve Sanctuary Cove’da çalışmayı bırakmanı söylemiştim.”

Artık tamamen uyanıktım ve çok öfkeliydim.

“Benim *seninle* bir anlaşmam var. Bu anlaşma tüm hayatımı kontrol eden bir anlaşma değil. Hiçbir anlaşmamızın olmadığı zamandan beri Daniel’la birlikteyim ve sırf sen istedin diye çalışmayı bırakmayacağım. Bu konuda ciddi olduğuna inanmıyorum. Gerçekten hayatımın her saniyesini sana vereceğimi mi düşündün? Özel hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez. Sen evlisin, unuttun mu?” Bakışlarım sol eline kaydı ve alyansını göstermek için elini kaldırdım. Elini geri çekip bana doğru bir adım attı. Hareket etmedim, çünkü ben kimse için geri adım

atacak bir kadın değildim. “Ben bir köpek değilim James. Bana öyle baktın diye boyun eğmem.”

“On milyon dolar karşılığında ne istersem, ne zaman istersem, ne dersem onu yapacaksın. Times Meydanı’nın ortasında dizlerinin üzerine çöküp aletimi yalamanı istersem, yapacaksın. Aynı anda iki adamla sevişmeni istersem, yapacaksın. İş ve erkek arkadaş yok dedim sana. Senden istediğim şeyler bunlardı ve bunu yapamadın ya da bana karşı dürüst olmadın. Ben senden çok şey istemedim. Ama sen bir yandan sevgilinle hayatını sürerken bir yandan da para için bacaklarını ayırmaya devam ediyorsun.”

İçimden öfke fışkırıyordu. “Senin bir karın var! Benim erkek arkadaşım olsa ne fark eder? Onun varlığı, senin istediklerini yapmama engel değil. Sadece *normal* hayatıma geri dönmeye çalışıyorum.”

“Hâlâ Sanctuary Cove’da mısın?”

Gözlerim kocaman açılmış, ağzım açık kalmıştı. Cevap vermedim, o da bakışlarımı taklit etti.

“Evet,” diye itiraf ettim.

James tüm bedenimin ürpermesine sebep olan alaycı bir kahkaha attı. “Sen gerçek bir fahişesin, değil mi?”

Derin bir nefes aldım, duyduklarıma inanamıyordum. Söyleyebileceği onca şey varken, beni acımasızca en can alıcı yerden vurmuştu. Duygularım hızla kabarıyor, gözlerimde biriken yaşları hissediyordum. Bunu fark etti ama özür bile dilemedi. Bana ‘fahişe’ deme şekli; kendimi sokaklarda yaşayan, dişsiz, kirli, birkaç dolarlık uyuşturucu için her şeyi yapabilecek biri gibi hissetmeme sebep oldu –ucuz, aşağılık ve tiksindirici...

Christine için çalışırken istikrarlı ve normal sayılabilecek

dengeli bir yaşam sürdürmek için çok çalışmış, yaptığım işin sıradan bir iş gibi olduğunu kendime kanıtlamaya çalışmıştım. Ne de olsa fahişelik tarihin en eski mesleklerinden biriydi. Ama James birkaç kelimeyle her şeyi yerle bir etmişti.

“Cehenneme kadar yolun var...” dedim neredeyse fısıldayarak; sesim zehir doluydu.

“Evet, tam olarak söylediğim gibisin,” dedi üsteleyerek. “Sana istediğin kadar para veriyorum ve bırakmanı istediğim halde fahişelik yapmaya devam ediyorsun. Sen lanet olası bir fahişesin Aubrey. *Valentina*. Bugün hangi adınla anılmak istiyorsan artık. Sen çoğu fahişeden daha iyi sakso çekme yeteneğine sahipsin. Hepsi bu,” dedi öfkeyle. “Tahmin etmeliydim.” James omuzlarını silkti; sanki az önce denizi ikiye yarmış da umurunda değilmiş gibi.

Gözlerimi kısıtım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. “Bu kadar mıyım? Gerçekten mi? Sana karının hatta *hiç kim-senin* veremediği şeyleri veriyorum. Bu yüzden bana para ödedin, çünkü bu işte ne kadar iyi olduğumu sen de biliyorsun. Bunları *gerçek* erkek arkadaşıma da yaşattığım için kızgınsın.” Durakladım, dudaklarıma sinsi bir gülümseme yerleşti.

Aramızda birkaç santim mesafe kadar James’e doğru adım attım. Valentina ortaya çıkınca düşme tehlikesi geçiren gözyaşlarım geri çekildi ve sesim yumuşadı. James bakışlarını alçaltıp öfkeyle burun deliklerini açtı; ondan yayılan nefretten hoşlanıyordum. “Ah, senin için asıl sorunun ne olduğunu anlıyorum,” dedim. “Cinsel olarak hayal kırıklığına uğradın, değil mi? Karın seninle dün gece boktan bir şekilde sevişti, değil mi? Sen karına zarar vermemek için onu yumuşak, güçsüz bir şekilde becerirken, o öylece yattı mı? Bu yüzden mi burada bana sa-

hipmişsin gibi davranıyorsun, benim seni boşalttığım gibi boşaltmadığı için mi?”

Uzanarak James'in aletini kavradım ve tüm gücümle sıktım. Bunu yaparken neredeyse sııttım. “Vay, vay, vay, şuna bak! Sert bir alet ve yaptığım tek şey sana karşılık vermektir.”

Tutuşumu daha da sıklaştırdığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. James hızlı bir hareketle beni kaldırıp ön kapıya çarptı; dudakları dudaklarımda, dili ağzımın içindeydi. Göğsü kabarıyor, göğsüme baskı uyguluyordu.

“Beni hak etmiyorsun,” diye homurdandım daha fazlasını istediğim ama istemeyi reddettiğim öpücüğü bölerek. “Ben zaten gerçek bir fahişeyim, değil mi? Senin farklı olduğunu sanıyordum ama değilmişsin. Sen de gireceği dar bir delik arayan adı bir adamın tekisin.”

Göğsümün ucunu ısıtırken iki elimi birden kavrayacak şekilde manevra yaptığımda karşı koyamadım. Zevk bedenimi ele geçirirken yüksek sesle nefes almaya başladım. Ayak bileklerim beline dolanıyor, kalçalarım sıkılaşıyordu. Şortum nemlendiği için utanıyordum, çünkü hakkımda söylediklerinde yanılmadığını kanıtlıyordu. Ne kadar süslersem süsleyeyim, ben gerçek bir fahişeydim.

“Bir dahakine konuşmadan önce iyi düşün,” dedi göğüs ucumu dişlerinin arasına alarak. Bunu yaparken gömleğimi ısılatıyor, kalçalarım onun tutuşunda hareket ediyordu. Göğüs uçlarım sertleşmişti, gözlerim kapanmak üzereydi. Canım o kadar yanıyordu ki neredeyse kutsal bir haz hissediyordum.

“James!” diye uyardım.

Diliyle boynumun sütununda sıcak bir iz bıraktığında neredeyse iç çektim. Tüylerim diken diken olmuştu. Kıpırdanıp

ayak bileklerimi kurtardım ve ayakta durabilmem için onu geri ittim; yüzüne bir tokat atarak ikimizi de şok ettim.

Bunu yapmamalıydım. Gözlerimi kırıştırdım; ne yapacağımı bilmiyordum ve James iki elimi de tutarak başımın üzerine kaldırıp beni kapıya sabitledi. Kavrayışı o kadar sıkıydı ki parmaklarımda his kaybı yaşayacağımdan emindim. Vücudunu vücuduma bastırarak hareketlerimi kısıtlıyordu. Dizlerini bükerek kalçalarını döndürdü, böylece ereksiyonu klitorisime doğru itildi. Aralanan dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçmıştı. Avantajı ele geçirip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bunu yapmaya hakkı varmış gibi beni öptü. Öpüşü acımasız ve sertti, her parçasını içten dışa hissetmemi sağlıyordu. James bir canavardı ve beni vahşice öpüyordu. Nefes almama izin vermiyordu. Pantolonunun ön kısmı gerilmişti; sonunda karşılık verene kadar ıslaklığımı okşadı. İnliyor, ona aynı sertlikte öpücüklerle karşılık veriyordum. Kalçalarım ona doğru yükselirken dudağını ısırdım. İkimiz de birbirimizin içine doğru inliyorduk.

Klitorisime sürtünürken konsantre olamıyordum. Sanki üzerimde kıyafetler varken beni beceriyordu ve James tarafından becerilirken tüm normal düşüncelerim silinip gidiyor gibiydi.

Hayır! Para için hayatımın her alanında para için kontrol edilmeyi kabul etmeyecektim. Valentina'yı parayla satın alabilirdi ama Aubrey satılık değildi.

Aramıza elini uzatıp onu en çok arzulayan yerimi okşadı. "Sırılsıklam olmuşsun," dedi sanki bunu bekliyormuş gibi; sonra kemerini çözüp fermuarını indirdi. Pantolonu, bir yığın halinde ayak bileklerine düştü.

Dişlerimi sıkarak, "Hayatımı kimse için değiştirmeyeceğim," dedim.

“Evet, değiştireceksin. Sen benimsin Aubrey, başkasının değil,” dedi şortumu çekiğtirerek. “Tıpkı benim de senin olduğum gibi.”

İç çamaşırı giymediğimi fark ettiğinde kanarya yakalamış kedi gibi sırttı.

“Az önce Daniel’ı becerdim, hani *gerçek* erkek arkadaşım olan. Onu bütün gün becermeyi planlıyordum.”

Bu bir yalandı. Onunla az önce seks yapmamıştım. Sadece kızgındım ve James’i tıpkı beni incittiği gibi incitmek istiyordum.

Gözleri karardığında heyecanlandım. “Sana birini nasıl anlamsızca becereceğini göstereceğim.”

Daireler çizerek klitorisimi okşamaya başladı; iki parmağıyla kabaca içime girerken dizlerimin bağı çözöldü. Yine de canım yanmamıştı, çünkü dokunuşu bana zevk vermekten başka bir işe yaramamıştı. James aletini eline alarak bacaklarımı açtı ve beni okşamaya devam etti. İnlemeye karşı koyuyordum; bacağıma kaldırıp kalçasına yerleştirdikten sonra sert bir itişle içime girdi. Onu tamamen içime alacak kadar esnediğimde bağırdım; keskin, harika bir acı tüm vücudumu ele geçirdi.

Dudakları boynumda, sakalları tenimde geziniyordu ve ben çılgınca inliyordum. İçimden tamamen çıkıp bir kez daha sertçe girdi.

“Bana bunları söyleyip nasıl hâlâ benimle sevişebiliyorsun?”

“Gerçeği söyledikten sonra mı?” dedi James dişlerini sıkarak. “Ama sen busun işe. Sen delicesine âşık olduğum lanet olası bir fahişesin.”

Tüm sıkılığımla onun etrafında kenetlendim. Derin bir şekilde iç çektim. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları durdurama-

dan bir tanesi yanağımdan süzüldü. “Böyle deme...” diye fısıldadım göğsüm yanarken. “Sözünü geri al.”

Bana baktı ve iki parmağıyla gözyaşımı sildi. “Neden geri alayım? Buna dürüstlük deniyor tatlım. Bence sen de denemelisin.”

Çenem titriyordu. “James...”

“Evet tatlım?” diye cevap verdi, biraz daha derinime girerken. Aletinin etrafında kasılıyor, daha fazlasını istiyordum.

“Geri al. Şimdi.”

“Sana fahişe dememe izin veriyorsun ama seni sevdiğimi söylemem sana fazla mı geliyor?”

Bana âşık olduğunu duymak istemiyordum. Bu bir yalandı. Öyle olmak zorundaydı. Benim onun için hissettiklerimi onun da benim için hissetmesi imkânsızdı, çünkü o zaman her şey mahvolurdu.

“Sözünü geri al,” diye tekrarlardım.

“Tam olarak hangisini? Söyle.”

James bir kez daha sonuna kadar içime girip ellerimi bıraktı. Kalçalarımı kavrayıp beni kaldırdı ve hareket edememem için aletine doğru iterken kollarım yanlara düştü. Büyük ve sıcaktı ve beni fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da yerle bir etmişti. Ellerimi göğsüne koydum ve sonra da saçlarına dokunmak için yukarı kaldırdım. Bana doğru eğildi ve dudakları yine dudaklarımın üzerinde gezindi.

“Neden bana karşı dürüst olmadın? Senin için karımdan ayrılacaktım. Sonunda beni anlayan birini bulduğuma inandığım kişi arkamdan başka erkeklerle yatmaya devam ediyor. Hem de ona verdiğim milyonlarca dolardan sonra bile. Bu yaşananlar, paranın her şeyi satın alamayacağının bir kanıtı olsa gerek.”

“Kes şunu,” dedim bir damla gözyaşım daha süzülürken.

“İste, onu terk edeyim,” dedi yalvarırcasına, sonra beni öptü.

James geri çekilmek yerine kalçalarını benimkilere doğru itti. Onun itişine karşılık verdim. O sertken, biz her zaman çaresizdik. Bir araya geldiğimizde hiçbir şeye benzemeyen bir açlık ortaya çıkıyordu. Kalçamı sıkıca kavradığında, kalçalarım içgüdüsel olarak onunkine doğru yuvarlandı ve onun tüm uzunluğunu içime aldığımdan emin oldum. İç çekip inledim ve teslim olduğum için kendimden nefret etsem de bana yaşattığı bu hazzı seviyordum.

“Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sen de biliyorsun. Bu konuda konuşmamız bile anlamsız.”

Natalie'den bahsettiğimi biliyordu. Yürek parçalayıcı olsa da gerçek buydu.

“Halledeceğim. İstemem yeterli. Bu gece onu terk edeceğim ve eğer sonsuza kadar seninle olabileceğimi bilirim her şeyi yoluna koyacağım.”

Başımı şiddetle salladım. Kalbim paramparça oldu, çünkü tüm kalbimle evet demek istesem de bunu yapmamın imkânsız olduğunu biliyordum. Bakışları acı dolu ve hüznüydü; neredeyse onu bu hislerden kurtarmak istedim. Kelimeleri telaffuz edemedim, çünkü asla gerçekleşmeyeceklerini biliyordum. İkimiz de bir çıkmazdaydık. İkimiz de doruğa çok yakındık; birbirimize verebildiğimiz o yoğun hazzın eşiğindeydik... ama bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyorduk.

“James, lütfen...”

“Söyle.”

“Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun!”

“Beni sevdiğini biliyorum, tıpkı benim seni sevdiğim gibi.”

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Beni ikna etmeye kararlıymış gibi tekrar öptüğünde vücudum zevkin doruklarına tırmandı; bu, onun da zevkini ateşlemişti. İkimiz de sert bir şekilde boşalırken tırnaklarım tenine batıyor, inlemelerimiz havayı dolduruyordu. Menisi içime akarken aletini son damlasına kadar sağlamaya devam ettim. Birlikte hiçliğe savrulmuş, bir öncekinden bile daha sarsıcı bir orgazmı baş başa kalmıştık.

Hiç vakit kaybetmedi. İçimden çekilip uzaklaştığında arkasında berrak bir sıvı izi bıraktı. Hızlıca pantolonunu giyip kemerini bağladı. Yorgun bedenim beni taşıyamayacak kadar sersemlemiş halde kapıya doğru yığıldım. Keşke aynı şeyleri duygularım için de söyleyebilseydim. Şortumu çekiştirirken kalçalarım titriyordu.

James'in tezgâha doğru yürüdüğünü ve gömleğinin cebinden bir şey çıkardığını, sonra tezgâhın karşısındaki bir şeye uzandığını gördüm. Kaşlarımı çatarak ne yaptığını görmeye çalıştım ama her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Bana doğru döndü ve üç büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma geldi. Bakışlarımı tezgâha çevirdiğimde kalbim paramparça oldu.

Bir çek.

Beni boğacak kadar yoğun bir öfkeyle yüzüme bakarak, "Bu sana son borcumdu. Küçük anlaşmamızın artık sona erdiğini söyleyebiliriz. İşimiz bitti," dedi.

Dudaklarım aralanmış, gözlerim irileşmişti. Yolundan çekildim ve James hayatımdan çıkıp gitti. Yapabildiğim tek şey kapıya yaslanıp hüngür hüngür ağlamaktı.

Bölüm 54

Mide gribi olduğum için bütün hafta derslere girmedim. Günler uzun, gecelerse daha da uzundu. Dört yıllık okul hayatımda ilk kez bu kadar uzun süre derslere girmemiştim ve bunun için daha kötü bir zamanlama olamazdı. Finaller ve mezuniyet kapıdaydı. Okula gitmem gerekirken halsiz bir şekilde yatağıma uzanmış ağlıyordum.

Gözyaşlarım akmadığı zamanlarda gözümü kırpmadan yatak odamın penceresinden dışarı bakıyordum, tıpkı şu an yaptığım gibi. Daniel birçok kez beni kontrol etmek için yanıma gelmeye çalışmıştı ama ona izin vermemiştim. Yalnız kalmak istiyordum.

James'e olan hislerim düşündüğümde daha derindi. Bana söylediği şeyler yüzünden hâlâ öfkeleniyor olsam da bu ona sırlı-sıklam âşık olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Beni nasıl terk ettiğini, giderken gözlerindeki acıyı ve gerçek aşkı düşünüp duruyordum. Bu kapıdan çıkarken kalbimi de yanında götürmüştü. Ben de aynı şeyleri hissediyordum ama bunu ona söylemedim.

Yorgun bir iç çektim. Bütün bir yıl boyunca ilişkimize devam etseydik, sonunda ne halde olacağımı hayal bile edemiyordum. İçimden bir ses ayrılamayacağımızı söylüyordu. Birlikte daha fazla zaman geçirmek, işleri daha da karmaşık bir hale getirebilirdi ama sanırım zaten öyleydi.

Benim için karısını terk etmek istediğine dair sözlerini bu hafta yüzüncü kez kafamda tekrarlarken, gözlerimi sıkıca kapattım. Gizli anlaşmamızın sona ermesini bir tür lütuf olarak görmem gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda inkâr edilemez bir şekilde yürek parçalayıcıydı. Biz, en başından beri umutsuz bir vakaydık.

Doğrulup masamın üzerinde titreyen telefonuma uzandım. Ekranı baktım ve Madam Christine'in bana yeni bir mesaj attığını gördüm.

Kahretsin.

Bu hafta hasta olduğumu söyleyerek tüm işleri reddetmiştim. İyileştiğimi ve onunla konuşmam gerektiğini belirttiğim bir mesaj gönderdim. Eskortluk hakkında çok düşündüm ve bir daha asla aynı şeyleri hissetmek istemediğime karar verdim.

Artık Sanctuary Cove'da çalışamazdım.

Natalie'ye ve Daniel'a yalan söylemenin vicdan azabıyla, böyle olması en iyisiydi. Öyle olduğunu biliyordum. James'le anlaşmadan önce tonla para kazanmışım, yani bu işi yapmaya devam etmeme gerek yoktu.

Banyoya girmek için yataktan kalktıktan sonra bir bardak su almak için mutfığa girdiğimde Natalie öfkeli bir şekilde içeri daldı. Kapı uçarak açıldı ve duvara çarptı. Kapiya uzanarak arkasından sertçe kapattı.

"Aubrey!" diye bağırdı. Kahretsin, kulaklarım!

"Buradayım," dedim sessizce arkasından.

Göğsünü tutarak oradan oraya sığıyordu; eğer bu kadar berbat halde olmasaydım gülerdim.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra yüzünü buruşturarak, "Berbat görünüyorsun," dedi.

“Ben de seni seviyorum. Ne oldu?”

Natalie dolaba doğru yürüdü. Uzun bir shot bardağı çıkarıp tekila doldurdu. Birkaç damlası tezgâhın üzerine sıçradı.

“Babam tam bir psikopat,” dedi kadehi kafasına dikmeden hemen önce. “Ondan nefret ediyorum.” Yüzümü buruşturarak sertçe yutkundum. Bir kadeh daha doldururken bana da teklif etti ama reddettim.

“Ne oldu?” diye sordum gerginlikle.

“Yanıma uğramasının ne kadar tuhaf olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi geçen hafta neden geldiğini biliyorum.”

Su bardağını göğsüme bastırarak kaşlarımı çattım. Daniel’in ağzımdan kaçırma ihtimaline karşı James’in uğradığını Natalie’ye söylemem gerekmişti.

“Boşanma davası açtığını söylemek istediği için gelmiş.”

Kaşlarım havaya kalkmış, ağzım açık kalmıştı. Boşanma davası mı? Her şeye rağmen bunu yapacağını düşünmemiştim.

“Aynen öyle,” dedi yüz ifademi fark ederek. “Üstelik saçma sapan bir bahaneyle. Annem evlilikleri üzerinde çalıştıklarını ve her şeyin iyiye gittiğini söyledi. Son zamanda çok mutlu olduklarını düşündüğü için perişan oldu. Her evlilikte sorunlar olduğunu biliyorum, onlarınki de öyleydi ama adam annemi gafil avladı. Annem bunu hiç beklemediğini söylüyor; ben de aynı fikirdeyim.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Karısına evrakları göndermiş miydi? Belki de beni görmeye geliyordu, dolayısıyla Natalie’yi de. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim ve hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordum ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Duygu karmaşası diye buna denirdi. Hâlâ evliliklerini kurtarmaya çalıştıklarını bilmiyordum. James bundan hiç bahsetme-

di ve şimdi kendimi daha kötü hissetsem de bir yanımda onun nihayet özgür olacağı fikriyle heyecanlandı. James'in bizim hakkımızda ciddi olduğunu biliyordum ama bu işin nasıl yürüyeceğini düşündüğünü bilmiyordum. Zihnim paranoyak düşüncelere teslim oldu. Belki bu hafta yaptığı aralamalardan birine cevap vermiş olsaydım haberim olurdu ama yapmamıştım ve şu an fazlasıyla şaşkındım.

Karmaşık duygularımı yutup sempatik bir tavır takındım. "Gerçekten üzgünüm Nat."

Başımı sallayıp bir kadeh daha içti. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi arkamdaki bir şeye bakıyordu.

"Anlamıyorum... Babam bunu söylerken çok sakindi ama annem durmadan ağlıyordu. Çoktan doğu yakasında bir yere taşınmış bile. Uzun zamandır işlerin yolunda gitmediğini, sonunda ayrı yaşamalarının daha doğru olduğuna karar verdiğini söyledi." Şaşkın bir ifadeyle bana doğru baktı. Nefesimi tuttum. "Anlamıyorum. Evlilikleri hakkında nasıl bu kadar farklı görüşlere sahip olabilirler? Bu çok mantıksız değil mi?" Tırnakları çılgınca tezgâha çarpıyordu. "Eksik bir şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sebebi neymiş?" Sormazsam kötü görünecektim gibi hissetsem de yalancı bir en iyi arkadaş olarak sorduğum için de pişmandım.

Natalie gözlerini devirdi. "Evliliklerinin yıllardır iyi gitmediğini ve neredeyse hiç iletişim kuramadıklarını söyledi. Bir tür anlaşma yaptıklarını ama bunun onların arasında olduğunu ve bu sebeple yürümediğini söyledi. Anneme sordum ama anlaşmanın ne olduğunu söylemedi. Perişan halde, onu bu kadar üzgün görmek beni öfkeliyor. Annem bir kelebek kadar

hassastır; içinde zerre kötülük yoktur.” Başını iki yana salladı. “Boşanma davası açmasını ve bu kadar çabuk kendine yeni bir düzen kurmasını atlatamıyorum.”

Al benden de o kadar.

“Boşanmaları seni rahatsız ediyor mu?” diye sordum tereddütle.

“Hem evet hem de hayır. Tabii ki üzüldüm, çünkü annemin bu denli mutsuz olduğunu görmeye dayanamıyorum. Hafif bir alkol sorunu var, umarım bu olay onu uçurumun kenarına itmez. Onu görmeye gittiğimde zil zurna sarhoştı ama bir şey demedim, çünkü yirmi küsur yıllık kocası tarafından terk edilmişti, bu yüzden biraz gevşemeyi hak ettiğini düşündüm, anlıyor musun?”

Başımı salladım. Aynı fikirde olmamam imkânsızdı. Evlilik yıllar önce bitmiş olsa bile ben de aynı şekilde hissederdim.

“Sanırım boşanmanın kendisi beni rahatsız etmiyor. Bilemiyorum. Artık çocuk değilim, olaylara farklı açılardan bakabiliyim. Ben de içinde olmak istemediğim bir evliliğe hapsolmak istemezdim. Dürüst olmak gerekirse evlenmeyi hiç düşünmüyorum. Baştan sona berbat bir şey.”

Ona hak verdiğimi belli edercesine sımsıkı sarıldım. Hayatına hiç girmemiş olsaydım da James boşanmaya karar verirmiydi diye merak ettim. Anlattığına göre evlilikleri zaten iyi gitmiyor, pek anlaşıyorlardı ama yine de ayrılmalarından sorumlu olma düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Ama sebebi bendim. Bunu bilmek beni mahvediyordu. James’le ilişkimiz bittiğine göre, bu sırrımızın sonsuza kadar gizli kalmasını umuyordum.

Natalie bakışlarını bana çevirdiğinde nefesimi tuttum. Ko-

nuyu değiştirmeye karar vererek, “Daniel yanma taşınmamı istedi,” dedim.

Ağzı açık kaldı. “Taşınacak mısınız?” diye sordu.

Tereddüt edip omuz silktim. “Bilmiyorum. Yapmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama tamamen bencilce nedenlerden dolayı. Aslında...”

“Ama onu sevmiyorsun, değil mi?” diye tamamladı.

Başımı salladım. Telefonum çaldığında mideme bir yumru yerleşti. Umarım böyle bir zamanda arayan James değildi. “Şuna bakayım.”

Arama sonlanmadan yatak odasına koştum ve gizli numaraya kaşlarımı çatarak baktıktan sonra telefonu açtım.

“Alo?”

“Bayan Abrams?”

“Evet?”

Elimde telefonumla yatağımın kenarına otururken mideme hayatımın en acı verici kramplarından biri girdi. Jamaika Hastanesi’ndeki doktorun hastaneye gelmem gerektiğini söylemesini dinlerken şok içinde önüme bakıyordum. Kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi atıyordu. Büyükanнемin kedi-lerinden biri kolumun arkasına sürtündü. Ona kucağıma alıp kalbime yaklaştırdım.

“Aub?” Natalie odama girdi.

Gözlerim onunkilere kaydığında bana endişe dolu gözlerle baktığını gördüm. “Hastaneden aradılar. Test sonuçlarını gözden geçirmek için hastaneye çağırdılar.”

Kaşlarını çattı. “Seni arayıp bunu isteyebilirler mi?”

Başımı salladım. “Büyükanнем, acil durumlarda aramaları için sağlık belgelerine benim numaramı yazdırdı. Şu anda du-

rumu iyi ama doktoru sonuçlar hakkında benimle görüşmek istiyor.” Akmak üzere olan gözyaşlarımı yutkunarak bastırma-ya çalıştım. Ters giden bir şeyler vardı ve bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Kedi boynuma sokulup mırlıyor, desteğe ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi başını bana sürtüyordu. Gecenin bir yarısı göğsümde uyumak istemesi dışında çok uysal bir kedi-ydi. Ona baktım ve bu küçük canavarı gizlice hastaneye sokmaya karar verdim. Büyükanne- min de üzgün olacağından emindim, belki kedisini görmek ona yardımcı olurdu.

Kediyi gizlice hastaneye sokabileceğim bir çanta satın almak ve hastaneye gitmek yaklaşık iki saatimi aldı ama sonunda büyükanne- min başucunda oturuyordum. Neden geldiğimi biliyordu. Kimseyle konuşmadan önce iyimser olmaya çalışıyordum ama gözlerinin sarı rengini ve solgun tenini gördüğümde bu hiç de kolay değildi.

“Büyükanne, sana bir sürprizim var,” dedim ayaklarımın dibine uzanarak. Çantanın fermuarını açtım. Sesimi alçalttım ki bu aptalcaydı, çünkü odada bizden başka kimse yoktu, “Kedini gizlice içeri soktum,” dedim.

Gülmeye başladığında yüzü aydınlandı. İşte bu an, bu bakış, yakalanma riskine değ- erdi. Onun gülümsediğini ve gözlerinin mutlulukla parladığını görmek benim için her şey demekti.

“Bundan hastanenin haberi var mı?” diye sordu sessizce.

“Kesinlikle hayır.”

Kıkırdadı. Kediyi kaldırdım ve ona vermek için ayağa kalktım. Mavi gözlü beyaz tüy yumağı ona doğru kıvrılıp koluna sokuldu. Otururken ikisinin birbirlerine duydukları sevgiyi görüp gülümsedim.

“Ah, Aubrey. Bu bana yapabileceğin en güzel sürpriz,” dedi titrek bir sesle ama ben bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. “Keşke yanımda kalabilseydi. Geceleri çok yalnızım.”

Kalbim sızladı. “Sana gece kalabileceğimi söylemiştim ama.”

“Hayır,” diyerek, net bir şekilde beni geri çevirdi. “Senin okulun ve işin var. Ben iyiyim. Hemşireler birkaç saatte bir kanımı alıyor, bu yüzden tamamen yalnız kaldığım söylenemez.” Kedisini sevgiyle okşadı. “Mezuniyetin yaklaştı, değil mi?”

Başımı salladım. Konuyu değiştirdiğinin farkındaydım ve buna izin verdim.

“Bir aydan biraz fazla kaldı. Bir an önce taburcu olup bana eşlik etsen iyi olur. Sonrasında seninle birkaç kadeh içmek için sabırsızlanıyorum.”

Kıkırdadı. Yüzünde o kadar geniş bir gülümseme vardı ki kendimi anında iyi hissettim. “Tatlım, mezuniyetini asla kaçırmak istemem. Hedefine ulaşmak için verdiğin emekten dolayı seninle gurur duyuyorum.”

Birkaç saatlik sohbetimizden sonra büyükannem huzurlu bir uykuya daldı. Kedisini dikkatlice çantasına koydum ve üzerine bir ceket örttükten sonra doktoru aramaya koyuldum. Beni ofisine çağırıp karşısına oturttu. Çantayı yere bırakırken kedinin ses çıkarmaması için dua ettim.

Doktor, masasının üzerine eğilip parmaklarını birbirine geçirdi. Hareketlerini yaklaşan bir dehşet duygusuyla izliyordum.

“Büyükkannenizin ne kadar hasta olduğunun farkında mısınız?”

Kaşlarımı çattım. “Bronşit olduğunu biliyorum.”

Bir an beni inceledi. “Bana nadiren doktora gittiğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Sadece kendini gerçekten hasta hissettiğinde gidiyor, aksi takdirde enfeksiyonla kendisi savaşıyor.” Duraksadım. “Çok inatçıdır.”

“Normalde de hasta gibi görünüyor muydu? Ya da yorgun? Nefes darlığı çekiyor muydu mesela? Kilo kaybı yaşadı mı? Ağrısı olduğunu dile getirdi mi?”

Başımı salladım. “Şehirde yaşadığımdan eskisi kadar sık yanında olamıyorum. Fark ettiğim kadarıyla öksürük dışında bir şey yok.” Omuz silktim. “Gerçi kendini iyi hissetmese de bana söylemezdi.”

Doktor uzun bir nefes verdiğinde gerildim; sanki büyük bir şeyi söylemeye hazırlanıyormuş gibiydi. Konuşma tarzında bir gerginlik vardı; temkinliydi. Taramaları ve laboratuvar çalışmalarını, bunları neden detaylı bir şekilde görmek istediğini ayrıntılı olarak anlattıktan sonra sonuçları okudu. İşlenmesi gereken çok fazla bilgi vardı ve James’in yanımda olup bana yardımcı olmasını diledim.

Eve gittiğimde sakın kafayla okumam için raporların kopyalarını uzattı.

Kâğıtları karıştırırken yere bakarak, “Tüm bunlar ne anlama geliyor?” diye sordum. Doktor anında cevap vermeyince başımı kaldırdım ve yüzünün pişmanlıkla yumuşadığını fark ettim.

“Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm Aubrey ama büyükannen akciğer kanseri.”

Bölüm 55

Büyükanneme dördüncü evre akciğer kanseri teşhisi koyulduğunu öğrendikten sonra her fırsatta yanma gittim.

Kemoterapiyi reddetmiş, süreci doğanın kendi akışına bırakmaya karar vermişti. Ağlamış, fikrini değiştirmesi için ona yalvarmıştım. Bu kadar ağır bir tedavi için çok yaşlı olduğunu, eğer şanslıysa fazladan bir yıl daha yaşamak için acı çekmek yerine kalan zamanını benimle ve çok sevdiği kedileriyle geçirmek istediğini söylemişti.

Bu kararı beni mahvetti.

Birkaç kez neredeyse pes edecek olsam da internetten hiçbir şey okumamaya karar verdim. Okuduklarım sadece kafamı karıştıracaktı. Bildiğim tek şey kanserin çoktan tüm vücuduna yayılmış olduğuydu. Bunu bilmek aklımdaki tüm soruları cevaplıyordu. Tedavi olmak istemediği için onu suçlayamazdım. Seksen yaşına merdiven dayamış olsaydım ben de aynı kararı verirdim. Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Gerçek şuydu ki bu kararını kabul etme fikrinden içten içe nefret de ediyordum. Onu ikna etmek, kemoterapi almaya zorlamak istiyordum ama bunu yapamazdım. Yapmamalıydım. Kalbim paramparça olsa da bu onun kararıydı.

Durmadan ağlıyordum. Sadece yedi gün olmuştu ama bu yedi gün hayatımın en berbat günleriydi. Her şeyi içime atıyor,

kimse bakmıyorken ağlıyordum. Natalie'ye söylemedim. Hâlâ ailesinin boşanma davasının yarattığı suçluluk duygusuyla uğraşıyordum ve destek için ona yaslanmayı kendime yediremedim. Bu çok rezil bir davranış olurdu. Göğsümdeki baskı gün geçtikçe artıyor, geceleri yaşadığım kaygı her zamankinden kötü oluyordu. Neredeyse hiç uyumuyordum. Büyükanne ziyaret etmediğim zamanlarda ya okuldaydım ya da kütüphanede ödev yapıyordum.

Ayrıca Sanctuary Cove'dan ayrılmamaya karar verdim; zorunlu dikkat dağınıklığının kısa süreliğine de olsa iyi geleceğini düşündüm. Her gün Christine'den bir iş kabul ettim. Ziyaret saatleri bittiğinde Valentine olarak hayatıma devam ediyordum.

Odamdan çıkarken, "İyi misin?" diye sordu Natalie.

Mutfak tezgâhının önündeki taburede oturmuş ödev yapıyordu. Bakışlarımı kahve fincanındaki yazıya çevirdim ve kendimi gülmeye bile zorlamadım: BÜYÜK TOPLARI SEVDİĞİMİ İNKÂR EDEMEM. Ona kısa bir bakış attıktan sonra, çapraz taktığım çantamı başımın üzerinden geçirdim.

"Evet, iyiyim."

"İyi görünmüyorsun." Kalemimi sertçe tezgâha vurdu. "Dün gece nasıldı?" O irdelemeden ve içimde tuttuklarımı açığa çıkarmadan önce duygusal ruh halimi örtbas etmem gerektiğini fark ettim. Olmasını istediğim son şey buydu. Buzdolabının içine uzanıp en sevdiğim şarap kokteyli olan bir şişe sangria çıkardım ve kapağını açtım. Natalie'ye de bir tane uzattım, o da aldı. Altılı paket hazır, şekerli sangria'ya bayılıyordum.

Arkamı dönüp buzdolabına yaslandım. "Bütün hafta boyunca birbirinden garip müşterilerim oldu. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Dolunaydan kaynaklanıyor olmalı. Aralarından

biri testislerini kızarana kadar tokatlamamı istedi. Başta yapmak istemedim, çünkü onu incitmekten korktum. Erkeklerin o bölgesi hassastır, bilirsin ya. Aletine istemedikleri bir şekilde baktığında bile bebek gibi ağlamaya başlıyorlar. Ama bu adam tüm şaplaklarıma dayandı ve bu şekilde tam dört kez boşaldı. Böyle bir şeyi daha önce görmemiştim.”

Natalie bir yudum içip başını salladı. “Aynısını yaşadım, ben de tokatladım.” Kıkırdadık. “Aslında bu oldukça yaygın bir şey. Testislerine vurmadan önce aletini tuzlu suyla şişiren bir adam vardı.”

Bir erkeğin bunu neden yapmak isteyeceğini merak ederek yüzümü buruşturdum. “Bir diğeri, her tarafımdan ter damlarken bekâretimi nasıl kaybettiğini anlatmamı istemişti. Beni becerirken at kişnemesine benzer sesler çıkarıyordu.”

“Anlattın mı?”

Sırıttım. “Biraz ürkütücü olduğunu hissettiğim için bir hikâye uydurdum ve ona bir öğretmenimin bana nasıl seks yapılacağını öğrettiğini söyledim. Çok hoşuna gitti.”

Natalie şaşkınlıkla başını salladı. “Erkekler gerçekten çok tuhaf yaratıklar. En garip şeylerden hoşlanıyorlar. Bu hafta bir müşterim var, ona taktığım elmas popo tıkacını hâlâ taktığından emin olmak için iki saatte bir aramak zorundayım. Sadece uyurken çıkarıyor.”

Hikâyelerimizi birbirimizle paylaşırken yüzüm tiksintiyle buruştu. “Söyleyecek sözüm yok.”

“Ona bir vibratör almasını ve tıkaç hâlâ içindeyken üzerine oturmasını söyledim. Yapamayacağını çünkü ilk gün yanında yedek kıyafeti olmadan pantolonuna boşaldığını söyledi.”

Neredeyse sangria’mda boğuluyordum.

“Daha önce de söylediğim gibi, seks işçisi olarak maceralarımız hakkında bir kitap yazabiliriz.”

“Adını *Valentina ve Natalie’nin Günlükleri* koyabiliriz,” diye şaka yaptım ve içkimi bitirdim. Şişeyi tezgâha bırakıp titreyen telefonuma uzandım.

Gizli Numara.

İçimde derin bir hüznü vardı. Beni her gün arıyordu ve ben her gün reddediyordum. Büyükanнемle ilgili haberleri öğrendiğimde sırtımı yaslamak istediğim tek kişi James’ti. Ona koşmak, omzunda ağlamak, kollarının beni sardığını hissetmek istiyordum; bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

“İyi misin?”

Yutkundum ve aceleyle başımı sallayıp telefonumu aldım. “Birazdan dönerim. Büyükanнемin hastaneden çıkıp evine yerleşmesine yardım edeceğim. Daha sonra gelip kedileri alacağım. Taburcu olmanın biraz zaman alacağını düşünüyorum. Hava serin olsa bile kedileri arabada bırakmak istemiyorum. Bunu yaparsam beni öldürebilir.”

Büyükanнем tedavi haklarından feragat ettiği için doktoru bir hemşirenin haftada birkaç kez gelip hayati bulguları kontrol etmesini ve reçeteli ilaçlarını aldığından emin olmasını önerdi. Hemşireyle tanışmak için büyükanнемin yanında olmak istiyordum.

Kedilerden birini severken, “Bu küçük pisliği özleyeceğim,” dedi Natalie.

“Evet, mantar enfeksiyonunu özlediğin gibi bu kedileri de özleyeceksin,” dedim ona iki öpücük kondurup yanından ayrılmadan önce.

* * *

Günün bu kadar yorucu ve stresli geçeceğini hiç tahmin etmezdim.

Büyükannemle vakit geçirdiğim için şikâyetçi olmasam da onu hastaneden taburcu etmek zaman aldı. Reçeteleri sigortanın karşılamadığı konusunda direktip benimle tartışan eczacıyla uğraştım, her geçen gün daha da çekilmez hale gelen trafikte boğuştum, onu hemşiresiyle birlikte eve bıraktım, kedileri ve eşyalarını toplayıp Queens'e geri döndüm...

Sinirden aklımı kaçırmak üzereydim ve sert bir içkiye ihtiyacım vardı. Ancak sert içkiler bana James'i ve onun pahalı konyağını hatırlatıyordu. İlk tanıştığımız zamanı ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi bütün gün o yeraltındaki özel odada nasıl vakit geçirdiğimizi, en sevdiği içkiyi yudumlayıp yiyecekleri nasıl didiklediğimizi düşündüm. Bir şişeyi bitirmek isteyecek kadar deli olduğunu hatırladım. Yine de bitirmiştik ve James'in bana çok tatlı bir şekilde dediği gibi, bir fahişe olarak geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.

Büyükannemin evinin önünde park etmiş arabada otururken gözlerimi kapattım. Son kez birlikte olduğumuzda sözlerinden adeta zehir damlıyordu. Bana fahişe demesinin beni neden bu kadar incittiğini düşünüp duruyordum. Bunun tek nedeni beni –gerçek beni– en başından beri kabul etmiş olmasıydı, tıpkı evli olduğunu bildiğimde benim onu kabul ettiğim gibi. Seks için para almamdan rahatsız olmuyordu. Aslında hoşuna bile gidiyordu. Ben olmayan tek şey ismimdi –Valentina– ve ikimiz de bunun farkındaydık. James benim her şeye sa-

hipti. Bu ayrılığın canımı yakmasının nedeni de buydu. Bunları düşünmekten yemek yiyemiyor, uykuya dalamıyordum. Her geçen gün daha derin bir depresyona sürükleniyordum. Bana sormadan bir parçamı almıştı ve çok geç olana kadar bunu fark etmemiştim bile. Kendimi Daniel'a bile o şekilde teslim etmemiştim; asla geri alamayacağım eksik parçamla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

İç çekip telefonumu çıkardığımda Natalie'den gelen bir mesaj gördüm; hesap makinesini ödünç alıp alamayacağını sormuştu. Ona hesap makinesinin masamda bir yerde olduğunu ve onu bulana kadar arayabileceğini yazdım ve Daniel'ın ismine tıkladım.

Daha önce bu akşam görüşüp görüşemeyeceğimi sormuştu, ben de büyükannemle işim bittiğinde uygun bir zamanda haber vereceğimi bildirmiştim. Yaklaşık iki saat içinde bir şişe tekila getirmesi gerektiğini belirttiğim bir mesaj gönderdim. Anında cevap vererek şarap getireceğini söyledi.

Şarap içmek istememiş olsam da seçme şansım yoktu. Sanırım bu gece onunla büyükannem hakkında konuşacaktım ve taşınma konusundan bahsedecektim. Daniel benden bir cevap beklerken bu süreci olabildiğince uzatmaya çalışıyordum. Daniel'ın yanına taşınmak iyi bir şeyin başlangıcı olabilirdi ve James'i sonsuza kadar unutmama yardım edebilirdi.

Arabadan inip tüm kedi çantalarıyla birlikte büyükannemin evine doğru yürüdüm ve kendimi zar zor içeri attım.

Karşımdaki manzara karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Göz göze geldiğimizde gülümsemeye çalıştım. Benim için güçlü kalmaya çalıştığının farkındaydım; benim de onun için güçlü görünmem gerekiyordu. Üzüntümü gizlemek için çö-

meldim ve kedilerin çantalarını açmaya çalıştım. Hepsi özgürce koşturmaya başlamış, bir tanesi doğrudan büyükannemin kucağına atlamıştı. Onlara bakarak gülümsedim.

Aradaki mesafeyi kapatarak başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Umarım bu hanımefendiyi çok yormuyorsundur.”

Her yerde tıbbi ekipmanlar vardı; şeffaf sıvı torbaları, tekerlekli sandalye, ilaç şişeleri. Büyükannem yırtık pırtık bir koltukta otururken hemşire tansiyonunu kontrol ediyordu. Kadın bana gülümsedikten sonra dikkatini işine verdi. Büyükannemin dirseklerinin iç kısmında, narin vücudundan defalarca kan alındığı için siyah ve mavi lekeler vardı ve elinin üstünde yeni bir damar yolu açılmıştı.

Ofladı. “Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Kendimi harika hissediyorum. Gerçekten.”

Gülümsedim. “Tam bir keçisin. İzin ver de hanımefendi işini yapsın. Beni dinleyip bir şeyler yedin mi?”

Suçlulukla bana baktığında ona gülerek karşılık verdim. “İştahım yoktu,” dedi.

“Ben gidene kadar bir şeyler yemek zorundasın. Kedilerin kalan eşyalarını eve taşıdıktan sonra sana çorba yapacağım.”

“Sen bir meleksin,” dedi.

Eşyalarını getirip yerleştirdikten sonra mutfakta yemek yaparken hemşire kendini tanıtmak için içeri girdi.

“Ben Shelly, büyükannenizin palyatif bakım sürecinde dönüşümlü olarak görev alacak hemşirelerden biriyim.” Elimdeki kaynar su dolu tencereyi neredeyse düşürüyordum.

“Palyatif bakım mı?”

Bölüm 56

Bayan Shelly bana şaşkınlıkla bakarak, “Bilmiyor muydunuz?” diye sordu.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. “Bir hemşirenin geleceğini biliyordum. Sadece palyatif bakımdan olacağını bilmiyordum.”

Gülümsemesi nazikti ve tuhaf bir şekilde rahatlamamı sağlamıştı.

“Merkezimizi bizzat büyükanneniz aradı. Durumunu izlemek ve ilaçlarının semptomları hafifletmek için ne kadar işe yaradığını kontrol etmek için hafta dört kez geleceğim. Herhangi bir sorun çıkması durumunda doktoruyla da iletişim halinde olacağım.”

Büyükannemin palyatif bakım merkezini aramış olması beni dehşete düşürdü. Ciddi bir durum olmadıkça ve kesinlikle mecbur kalmadıkça kimse bu kararı veremezdi. Çenem titredi ve duygularımı kontrol altına almaya çalışarak burnumu çektim. Palyatif bakımın bana göre tek artısı, yanında olamadığım zamanlarda birilerinin gözetiminde olacağını bilmenin rahatlığıydı.

“Peki ya geceleri? Biri kalacak mı?” diye sordum, titrek bir sesle.

“Kalabiliriz. Eğer içinizi rahatlatıcaksa bir vardiya daha ekleyebiliriz.”

Başımı salladım. “İyi olur. Haftada dört kez gelmek zorun-

daysanız, kanser düşündüğümde daha kötü durumda olmalı. Sadece bana söylemek istemiyor. Yalnız kalmasını istemiyorum.”

“Evraklarda ufak değişiklikler yapmamız gerekecek...”

“Onu bu konuyla huzursuz etmemenizi istiyorum. Ne gerekiyorsa ben karşılayacağım. Evraklar ve masraflar, her şeyle ben ilgilenebilirim.”

Bayan Shelly takdirle gülümsedi. “Senin gibi bir toruna sahip olduğu için çok şanslı. İşiniz bittiyse size birkaç şey göstermek isterim.”

“Elbette. Bir kâse çorba ister misiniz?”

Bayan Shelly kibarca reddetti. Hazırladığım bir kâse çorbayı büyükanneme götürdüm. “Bana palyatif bakım merkezini aradığını söylemedin.”

Doğrulup masaya yaklaştı. “Endişelenmeni istemedim. Bu sadece bir önlem. Dik kafalı olabilirim ama aptal değilim.” Çorbasından bir yudum alarak, “Çok lezzetli olmuş. Teşekkürler Aubrey,” dedi.

Gülümsedim. “Sadece gece de olsa yanında kalmamı ister misiniz? Kalabilirim.”

“Hayır, kesinlikle olmaz,” dedi kararlılıkla. “Doktorun söyledikleri yüzünden bana dadılık yapmana izin vermeyeceğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim, ayrıca Shelly de yanımda.” Bir kaşık daha içti. “Aslında geç oldu ve bugün çok yoruldun. Neden evine dönmüyorsun?”

Kaşları kalktı. “Beni kovuyor musun?”

“Evet,” dedi büyükannem ama bunu kötü niyetle söylemedi. “Seni seviyorum ama evine gitmeni istiyorum.”

Hafifçe kıkırdadım. Bayan Shelly getirdiklerini kontrol etti ve görevinin ne olduğunu kısaca açıkladıktan sonra büyükannem

nemi saçlarından öpüp yanından ayrıldım. Otobüs durağına doğru yürürken Daniel'a mesaj atıp bir saat sonra benimle evimde buluşmasını söyledim ve Natalie'yi aradım.

"Hey."

Natalie'nin ses tonunu duyunca bir an için kaşlarımı çattım. Sadece üç harfli bir kelime olsa da kulağa tuhaf gelmişti.

"Hey? Eve dönüyorum ve sağlam bir içkiye ihtiyacım var. İşin mi var?"

"Hayır."

Bir an tereddüt ettim. "Ha, tamam. Daniel gelecek ve gelirken şarap getirecek. Düşündüm de hep birlikte takılıp Çin yemeği sipariş edebiliriz?"

"Olur, tabii."

Otobüs yaklaştıkça kaşlarımı biraz daha çattım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum tereddütle. "Meşgul gibisin."

"Her şey yolunda."

Bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi. Sözlerinde her zamanki neşesinden eser yoktu.

"Tamam... Almamı istediğin herhangi bir şey var mı?"

Natalie, "Hayır, geldiğinde görüşürüz," diyerek telefonu kapattı. Telefonu kulağımdan çekip boş ekrana baktım ve sesinin neden bu kadar kötü olduğunu merak ettim. Bu hiç de Natalie'ye uygun davranış değildi.

Otobüse binip yerime otururken midemde bir huzursuzluk oluştu.

Belki kötü geçen bir işi olmuştu ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve ben de böyle uygunsuz bir günde Daniel'ın şarapla geleceğini söylemişim.

Birkaç aktarmadan ve biraz yürüdükten sonra nihayet

kapımın kilidini açtım. Kapıyı iterek loş dairemize adım attım. İçerisi garip bir şekilde sessizdi; ışıkları açtım. Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp ceketimi omuzlarımdan indirdim ve kapının arkasına asmak için döndüğümde Natalie'nin arkamdaki masada oturduğunu gördüm. Göğsümü tutarak sıçradım.

“Tanrım! Natalie!” İçimden korku dolu bir iç çekiş yükseldi. “Ödümü kopardın! Ne yapıyorsun burada?”

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu; sert bakışı gözlerimin içine işlemişti. Kollarımdan aşağı sıcak bir ürperti yayılmış, damarlarım korkuyla dolmuştu. İçimde ağır bir yük gibi büyüyen o his, beni olduğum yere çivilemişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. “Bir şey mi oldu?”

Dik dik bakmaya devam ederek arkasına yaslandı. Kollarını açtı ve parmaklarının arasında küçük beyaz bir kâğıt parçası olduğunu gördüm. Kâğıdı düzelterip ters çevirirken birbirine sürtünen malzemenin sesini duyabiliyordum.

Kâğıdın ön yüzünü gördüğümde nefes almakta güçlük çektim. Etrafımdaki dünya kaybolmuş, gözlerim üzerindeki kızgın karalamalarla dolu soluk, resmi bir dikdörtgen kâğıda odaklanmıştı; tüm sesler kesilmişti. Dudaklarım aralanmış, boğazım kurumuştu.

James'in bana yazdığı ikinci beş milyon dolarlık çek. Bankaya yatırmamıştım. Masamın çekmecesine, birkaç eşyanın altına saklamıştım. Çeki ona geri verecektim ama o günden sonra tahmin hayal bir edemeyeceğim kadar kötü günler yaşadığım için unutmuştum. Hesap makinesini ararken bulmuş olmalıydı.

“Nedir bu?” diye sordu.

Bakışları... her şeyi anladığını belli ediyordu. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlenmişti.

“Natalie...” dedim usulca.

“Ne-dir bu?” diye tekrarladı, kelimeleri heceleyerek.

Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Çeki yüzüme yaklaştırdı. Bakışlarımı çekin üzerinde gezdirdim. James, en alttaki not kısmına “hizmet” yazmıştı.

Lanet olsun!

Bakışlarım Natalie’nin öfke dolu bakışlarıyla buluştu. Konuşmadan önce düşünmem gerekiyordu ama bakışlarından kararını çoktan vermiş olduğunu görebiliyordum.

“Düşündüğün gibi değil.” Şimdiye kadar söylenmiş en aptalca sözdü bu. “Öyle... ama değil.” Sesim, yaşadığım suçluluk duygusuyla titriyordu.

“Sakın beni aptal yerine koymaya çalışma! Beş milyon dolarlık çek, ha? *Hizmet* derken? Ne zamandır babamı beceriyorsun?”

İrkildim.

“Ne zamandır?” diye bağırdı çeki tezgâha çarparak. “Onunla tanıştıktan sonra peşinden mi koştun? Parayı ve lüks hayatı görüp özendin mi?” Gözleri parlıyordu; zihninde tüm parçalar yerli yerine oturmuş gibiydi. Dudakları hafifçe aralandı. “Her şeyin sebebi sensin...” dedi nefesinin altından. “Babamın evden taşınmasının sebebi sensin. Boşanmalarının sebebi sensin.”

Başımı sertçe salladım ve derin bir nefes aldım. “Hayır, öyle değil. Düşündüğün gibi değil, yemin ederim değil.”

“Öyle! Aynen öyle! Bu tam olarak ne zaman oldu?”

Sessizdim, konuşamıyordum.

“Aubrey! Soruma cevap ver, çünkü kendimi tamamen kaybetmeme iki saniye kaldı!”

Bu mesele iki şekilde sonuçlanabilirdi. Gerçekleri ortaya çı-

karmanın tek yolu dürüstlüktü ama her şeyi mahvedecek olan şey de oydu. Karanlık bir sırrı içinde tutmak da onu itiraf etmek de sonumuz olacaktı.

“Yaklaşık sekiz ay önce başladı,” dedim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Nasıl? Onunla daha birkaç ay önce tanıştın!”

Onunla kavga etmeye niyetim olmadığını göstermek için sesimi alçalttım. “O yemeğe kadar babam olduğunu bilmiyordum. Onunla daha önce tanıştım.”

Birkaç kez göz kırptı. “Onunla ne zaman sevişmeye başladın? Babam olduğunu öğrenmeden önce mi, sonra mı?”

Çenem titriyor, gözlerim yaşlarla doluyordu. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırmaya çalıştım. İkiye bölünüyormuşum gibi hissediyordum. Ona gerçeği söylersem arkadaşlığımızın biteceğini biliyordum.

Natalie’nin üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Yangın gibi hızla yayılıyordu; içinden sızan alev gibi bir öfkenin sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu beni korkutuyordu. Durumu hafifletecek bir şeyler söylemek istedim ama aklıma tek bir kelime bile gelmedi.

Başımı hafifçe sallayarak farkındalığımı belli etti; bakışları suçlayıcıydı. “Sonra oldu, değil mi? Onunla sonra yattın!”

Başımı salladım ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eli yüzüme doğru havalandı. Başım yana doğru savrulurken dudaklarımdan acı dolu bir nefes kaçtı. Yüzümü tutmak için uzandım ve bakışlarımı ona doğrulttum. Öfkeden köpürmüştü ama beni öldüren şey bakışlarındaki hayal kırıklığıydı.

“Babam sana seks için para teklif ediyor, sen de kabul ediyorsun, öyle mi? Hem de babam olduğunu bilerek! Evli olduğunu

bile bile! Sen nasıl bir insansın? En iyi arkadaşım olman gerekiyordu Aubrey! Ben her zaman senin yanında oldum, karşılığı bu muydu? Bunu hak edecek ne yaptım? Annemle babam tam yirmi iki yıldır evliler! Sonra birden sen geldin ve nasıl olduysa babam bir ilişki yaşamaya karar verdi, öyle mi? Anneme boşanma davası açmasının sebebinin *sen* olduğunu biliyorum!” Nefretle başını salladı. “Anlamıyorum! Değer verdiğin birine bunu nasıl yapabilirsin? Bana? Onunla yatıp aylarca hiçbir şey olmamış gibi gözlerimin içine nasıl bakabildin?”

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

“Çok üzgünüm...”

“Değilsin! Üzgün olsaydın bacaklarını açmaya devam etmezdin! Sadece yakalandığın için üzgünsün!”

Ona baktım. “Özür dilerim. Aslında ilk...”

Kendimi durdurup dudaklarımı sıktım. Gözleri öfke doluydu.

“İlk neyden beri? Söylediğinden beri mi? Çıkar ağzındaki baklayı!”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bana iki çek yazdı. Bu ikincisi.”

Gözlerine bir gölge düştü. Tiksinti. Nefret. Öfke. “On milyon mu? Sana on milyon mu verdi?”

Başımı salladım.

“Onunla kaç kez yattın?” diye sordu dişlerini sıkarak.

Sertçe yutkundum. “Saymadım.”

“Bildiğini biliyorum. Sen her zaman sayarsın.”

Başımı salladım. Bunu asla söyleyemezdim.

“Annemin bunu öğrenmemesi için dua ediyorum, çünkü

öğrenirse cehennem azabı çeker. Umarım, babam bile diyemeyeceğim o aşağılık adam annemi bu durumdan kurtarmıştır. Hayatımdan ve evimden defolup gitmeni istiyorum. Sen bir arkadaş değilsin. Hiçbir zaman da olmamışsın. Ne kadar para teklif edilirse edilsin sana bunu asla yapmazdım. Hiçbir arkadaş, babasıyla gizlice yatan arkadaşını ayrılık acısında teselli etmez. Sen iğrenç bir pislik, yuva yıkan bir sürtüksün! Senden nefret ediyorum!”

Ses tonu ve söyledikleri beni öfkeliendirmeye başlamıştı. Üzgün olduğunun farkındaydım, haklıydı da ama bana tokat atmaya ve bu derece aşağılamaya hakkı yoktu.

“Onunla yemekte tanışana kadar adımın Aubrey olduğunu bile bilmiyordu. İnan bana, sana söylemek istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim.”

Dehşete düşmüştü. “Bana söylemek istedin ama onun yerine babamla birlikte olmaya devam etmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündün, öyle mi? Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görüyor musun? Kimsin sen?”

James’i sırtından bıçaklamak istemiyordum ama Natalie’nin her şeyin benim suçum olmadığını ve babasının peşinden koşmadığımı bilmesini istiyordum.

“Onunla Sanctuary Cove aracılığıyla tanıştım Natalie.”

Gözlerini kıstı. “Yalan söylüyorsun!” Başını sallayarak alaycı bir kahkaha attı. “Kıcını kurtarmak için yalan söylüyorsun! O çekin diğer yarısı nerede?”

“Bankada,” dedim utanç dolu bir sesle. “Onu unutmuşum,” dedim çeki işaret ederek. “Yatırmaya da niyetim yoktu.”

“Bu durumdan kurtulmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok.”

“Ona sor. Babana sor. Varsayımlarda bulunmaya başlamadan önce onunla konuştun mu yoksa önce bana saldırmaya mı karar verdin? Evet, büyük bir hata yaptığının farkındayım ama sandığın gibi James’in kim olduğunu anladıktan sonra peşinden koşmadım. Christine bizi ondan önce eşleştirdi. Her şey böyle başladı. Baban, anneni benden önce de aldatıyordu.”

“Bu lanet olası şehirde sekiz milyon insan var ve sen babamın peşinden mi koşuyorsun?”

Hiçbir şey söylemedim.

Haklıydı, reddedebilirdim ama hayır dememe rağmen ona karşı koyamadım.

Yine de bunun planlı olmadığını Natalie’ye kanıtlamak zorundaydım.

“Gerçekten düşündüğün gibi değil. Yalan söylemiyorum Natalie. Onunla Sanctuary Cove aracılığıyla tanıştım.”

Gözleri keskinleşti. Ağzını kapatan Natalie yüksek sesle nefes aldıktan sonra bir adım geri çekildi.

“Tanrım! Aradığın kişi babamdı, değil mi? Takıntı haline getirdiğin kişi *benim* babamdı.”

Kalp atışlarım o kadar güçlüydü ki göğüs kafesim ağrıyordu. Tüm parçalar yerine oturduğunda gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Yapabildiğim tek şey bakışlarımı kaçırmaktı.

Bölüm 57

Natalie ellerini havaya kaldırarak, “İnanılır gibi değil!” dedi odada bir daire çizerken. Bana bakıyordu; gözleri irileşmiş, tam bir inançsızlık içinde bana bakıyordu. “Yani bana daha önce bir müşteriye âşık olup olmadığımı sorduğunda babamdan mı bahsediyordun?”

Sesinin çatlamaya başlaması beni daha çok üzdü, çünkü yapmak istediğim en son şey Natalie’yi incitmekti. James’le ilişkimizi sonlandırarak bunun zamanla geçeceğini ve sırrımızın gizli kalacağını umuyordum. Tahmin etmeliydim. Sırlar, yalanlar ve yasak ilişkiler asla sonsuza kadar gizli kalmazdı. Er ya da geç ortaya çıkar, en çok da sevdiklerimizi yakıp yok ederlerdi.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Öyleydi. Kim olduğunu bilmediğim zamanlarda ona karşı böyle hissediyordum.”

Natalie başını sallamaktan ve bana küçümseyerek bakmaktan kendini alamıyordu. Bu manzara yüreğimi paramparça ediyordu. Ona doğru bir adım attım ama o sanki bulaşmasını istemeyeceği bir hastalık taşıyormuşum gibi benden uzaklaştı.

“Bunun üstesinden nasıl gelebileceğimizi bilmiyorum. Annemle babamın ayrılmasının sebebi sensin, çünkü öncesinde hiçbir sorunları yoktu. Her şey aniden kötüleşti. Sana bir daha asla güvenmeyeceğim. O karısını aldatan bir pislik, sen de ar-

kadaş görünümünde bir sürtüksün. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Kapı çalındığında ikimiz de kapıya baktık. Natalie bakışlarını bana çevirdi. Alay edercesine, “Babamı biliyor mu? Ya da gerçek işini?” diye sordu.

Natalie kapı koluna uzanırken gözlerimi kocaman açıp başımı salladım. Kaşlarını çattı ve dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Vücudum buz kesmiş, katıksız korku beni tüketmişti. “Lütfen ona bir şey söyleme. Bırak kendim söyleyeyim.”

Yalvarışımı duymazdan gelerek Daniel’i içeri davet etti. “Selam Danny’cik! Bu gece seni görmek ne güzel!” Biraz alaycı bir üslup kullansa da Daniel bunu fark etmedi. Natalie kapıyı kapattı.

Daniel bana doğru yürürken bakışlarım hâlâ Natalie’nin üzerindeydi. Daniel bana sarılırken sessizce ona yalvarıyordum ama Natalie’nin bakışları midemi bulandırıyordu.

Daniel geri çekildi. Yüzüne bakamıyordum. “Bebeğim... Her şey yolunda mı? Biraz solgun görünüyorsun,” dedi.

Çenem titriyordu. Bana bakarken kaşlarının ortasındaki çukurun derinleştiğini görünce, de doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Sertçe yutkundum. Hava o kadar gergindi ki bunu hissedebildiğine emindim. Bakışları Natalie’yle benim aramda gidip geldi; şaşkınlığı yüzünden okunurken poşetlenmiş şarabı arkamdaki masaya bıraktı. Tanrı’ya şükürler olsun ki çeki görmemişti.

“Ah, selam...” dedim. Konuşabilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu, boğazım kurumuştı.

“Kötü bir zamanda mı geldim? Başka bir geceye erteleyelim mi?” dedi alnıma bir öpücük kondurarak.

“Aslında daha mükemmel bir zamanlama olamazdı,” dedi Natalie. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

“Natalie, lütfen... Lütfen yapma...”

Yanımıza geldi ve bir çemberin içinde kaldık. Daniel, bakışlarını ikimizin arasında gezdirmeye devam etti. Natalie’den taşan nefret öylesine kontrolden çıkmıştı ki neredeyse boğulacak gibi oldum; kalbimin duracağından korkmaya başladım.

“Neler oluyor?” diye sordu Daniel sesini yükselterek.

“Lütfen Natalie...” diye yalvardım dişlerimi sıkarak.

Bana ters ters baktı. “Gerçeği ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?”

“Natalie, *dur*.”

Daniel yavaşça geriye doğru bir adım attı. Kaşlarını indirdi. Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum ve bu beni daha da geriyordu.

“Neyi söyleyeceksin?” dedi yüksek sesle.

Uzun bir sessizlik oldu. Bakışlarımı en iyi arkadaşıma çevirdiğimde gözlerindeki azabı gördüm. Daniel’a söylemek istemiyordu –bu onun tarzı değildi– ama şu anda o kadar incinmişti ki intikam duygusuyla kör olmuştu.

“Aubrey hem günah işliyor hem de melek gibi takılıyor.” Durakladı, daha çok kendi kendine başını salladı. “Hem de uzun süredir.”

Sesi yumuşaktı; dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. Natalie, Daniel’ın getirdiği şarap şişesinin yanına gidip mantarını çıkardı.

“Natalie ne demek istiyor Aub?” diye sordu Daniel.

Nutkum tutulmuştu. Üç kadeh şarap doldurup hepimize bi-

rer tane verirken bana küçümseyici bir bakış attı. Tedirgin olan Daniel bir yudum alırken Natalie de aynısını yaptı. Ben içmedim. İçemedim.

“Dünya tatlısı kız arkadaşının sıra dışı bir işi var. Hiç bahsetti mi?”

Daniel’in kaşlarının arasındaki çukur derinleşti. “Bakıcılık işinden bahsediyorsun, değil mi?”

Natalie kıs kıs güldü. Sesi ürpermeme neden oldu. “Ah, seni aptal! Aubrey’in işi bakıcılık değil. En azından *artık* değil.” Burun delikleri genişledi. “Ona gerçeği söylemek ister misin, yoksa devam edeyim mi?”

“Natalie, kes şunu! Üzgün olduğunun farkındayım ama yapma!”

Kayıtsızca şarabından bir yudum daha aldıktan sonra Daniel’a baktı.

“Gündüzleri üniversite öğrencisi, geceleri yüksek fiyatlı bir fahişe.” Duraksadı. “Ben de öyleyim ama Aubrey on milyon dolar karşılığında babamı beceriyor.”

Nefesim kesilmişti. İncindim. Öfkelendim. Yaptığımın korkunç olduğunun farkındaydım ama en iyi arkadaşımın intikam peşinden koşacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Daniel kuşku dolu bir kahkaha atana kadar ağır bir sessizlik hâkimdi. Şarap kadehini dudaklarıma götürdüm ve tamamını tek dikişte içtim.

Natalie odama girdi ve birkaç saniye sonra müşterilerimden aldığım paraların bulunduğu kutuyla dışarı çıktı. Kutuyu masanın üzerine koyup açtı.

Yutkundum ve panik dolu gözlerle Daniel’a baktım. “Bence gitmelisin. Seni sonra arasam olur mu?” Kadehi masaya bırak-

tım ve onu hareket etmeye zorladım ama Daniel kararlı bir şekilde olduğu yerde durmaya devam etti.

Daniel şarabını yudumladı ve sırtarak, “Tuhaf bir espri anlayışın var,” dedi. Natalie’nin şaka yaptığını düşünüyordu. Algısının hızla değişmek üzere olması çok üzücüydü.

Natalie durakladı ve bakışlarını Daniel’a dikti. “Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?” Natalie bir deste parayı kaldırdı. Ona doğru hamle yaptım ama elimden çekip aldı.

“Natalie, dur!”

Daniel bakışlarını bana çevirdi. Şarap kadehini masaya bırakarak, “Aubrey?” dedi temkinli bir şekilde.

“Natalie, yapma! Dur!”

Natalie kâğıdı çevirip okumaya başladı. Gözleri misillemeye parlıyordu. “Ah, bu üzerinde on yedi numara yazılı on bin dolarlık bir para destesi. İlk on bin dolarını aldığın zamanı hatırlıyorum.” Parayı tezgâha fırlattığında kâğıt paralar bir tüy gibi cansız bir şekilde sürüklendi. Bir tane daha aldı. Bandı kaptığım gibi elimde buruşturdum. “Bu, bin dolar... Muhtemelen sadece bir sakso. Belki de şipşak seks.”

“Sakso mu?” diye sordu Daniel. Sesindeki neşe kaybolmuştu. “Aubrey?”

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Natalie iki tane daha okuduktan sonra bantlardan bir avuç alıp masaya fırlattı. Kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü. Hiç hakkım yokken ona bu kadar kızgın olmaktan nefret etsem de gerçekten kızgındım. Çok öfkeliydim. Bu seviyeye ineceğini düşünmemiştim.

“Eğer yetmediyse...” James’in çekine uzandı ve gülümsedi. “Al. Bana inanmıyorsan oku.”

Daniel kaşlarını çatarak çeki eline aldı. “James Riviera mı? Avukat olan mı? Hizmet derken?” Durakladı. “Beş milyon dolar mı?”

Natalie neredeyse gururla, “Evet, o benim babam,” dedi. Bir kadeh daha doldurdu ve büyük bir yudum aldı. “Aylardır onunla yatıyor ve şimdi annemle babam boşanıyor. Bu arada babam ona toplam on milyon dolar vermiş.”

Daniel tekrar çeke baktı. Gördüklerine inanmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Açıklayabilirim...”

Şaşkınlıkla bana baktı ve sanki çek alev almış gibi elinden bıraktı. Midem düğümlendi, kusacakmışım gibi hissettim.

“Bu doğru mu? Para karşılığında erkeklerle birlikte mi oluyorsun? Bir fahişe misin?”

“Aynen öyle,” dedi Natalie. “Ona bu işi ayarlayan da benim. Aubrey olmadığı zamanlarda adı Valentina ve oral sekste tartışmasız bir numara.”

Ona sert bir bakış attım. Natalie omuz silkerek karşılık verdi.

“Sen bakıcılık yapmıyor musun?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Bana yalan mı söyledin? Bunca zamandır beni kandırıyor muydun?”

Gözlerindeki incinmiş bakış, kendimi gerçek bir pislikmişim gibi hissetmeme neden oldu. Nutkum tutuldu ve içimden bir ses bunu düzeltecek hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Daniel ne söylersem söyleyeyim asla beni anlayamayacaktı.

Natalie, “Eskiden bakıcılık yapıyordu. Artık yapmıyor. Neredeyse bir yıldır. Değil mi Ram Jam?” diyerek benim yerime cevap verdi.

Çenem titriyordu, kalbim üzüntüden paramparça olmuştu.

“Ne zaman? Nasıl?” Başını salladı. “Bir dakika. O çocuklara bakmak zorunda kaldığın ya da hafta sonu için gittiğin tüm o zamanlar, onlar hakkında anlattıkların, hepsi yalan mıydı?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Daniel’in gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı. “Sana soruyorum Aubrey! Hepsi yalan mıydı?”

Ağır bir nefes vererek başımı salladım. “İzin verirsen her şeyi açıklayabilirim. Düşündüğün gibi değil. Seninle tanışmadan önce de bu işi yapıyordum.”

Daniel geri adım attı; gözleri tiksintiyle irileşti. “Sen gerçekten bir fahişe misin?”

Başımı salladım. “Evet...” diye fısıldadım gerçeği itiraf ederek.

Sertçe nefes aldı. “Para karşılığında seks mi yapıyorsun? Benimle birlikte olduğun süre boyunca beni *para için* başka erkeklerle mi aldatıyordun?”

“Çok para için diyelim Danny’cik,” diye ekledi Natalie. Keşke konuşmasaydı. “Şimdiye kadar beş yüz bin dolar civarında biriktirmiş olabilir, hiç şaşırmam. Buna on milyon dolar daha ekle.”

Daniel’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Beş yüz bin dolar mı? Bu kadar parayı kazanabilmek için neler yapıyorsun?”

Natalie alaycı bir kahkaha attı. “Bilmek istemezsin. Biraz müstehcen şeyler.”

“Bu kadar yeter!” diye bağırdım.

Açıklamak için Daniel’a döndüm ama beni durdurmak için elini kaldırdı. Kalbim sıkıştıyordu. Bu tür bir işi kabul etmeyeceğini biliyordum ama yüzündeki iğrenme ifadesini asla beklemiyordum. Kısa bir an için bile olsa bunu açıklayabileceğimi,

onun da anlayabileceğini ummuştum. Bakışı tüylerimi ürper-
tiyordu.

“Sen lanet olası bir fahişesin! İkiniz de...”

“Benim erkek arkadaşım yok.” Natalie memnuniyet dolu bir ifadeyle araya girdi. “Ya da en iyi arkadaşımın babasıyla yatmadım. Bir evliliğin bitmesine de sebep olmadım.”

Şiddet yanlısı biri değildim ama çenesini kapatmazsa ona tokat atabilirdim.

Daniel parmağını bana doğrultarak, “Bu durumu farklı görmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemezsin. Hiçbir şey. Bitti. Sen iğrenç bir sürtüksün. Bir sonraki aşamaya geçebilmek için yanıma taşınmanı istedim. Sana eski nişanlımın en iyi arkadaşım ile ilişkisi olduğunu anlattım ve senin arkamdan yaptıklarına bak. Yanıma taşınısaydın evime adam getirir miydin?” Sesi kesildi ve tiksinti dolu bakışlarını vücudumda gezdirdi. “Vay canına! Test yaptırdın mı? Bahse girerim yürüyen bir cinsel hastalık taşıyıcısıdır.”

“Daniel, lütfen. Hayal ettiğin gibi bir şey değil, güven bana. Sadece anlamsız birkaç seks.”

“Peki ya babası? Ha? Eğer en iyi arkadaşını sırtından bıçaklayabiliyorsan, bana neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.”

Bakışlarımı yere çevirdim.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. Seninle tanıştığım güne lanet olsun. Keşke peşinden koşmasaydım. Diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştüm. Sende farklı bir şey vardı ama farkın böyle bir şey olacağını kim bilebilir ki? Belki de bunca zamandır benimle oynuyordun. Sana hayatında başarılar, seni aşağılık, patolojik yalancı, lanet olası pislik!”

Daniel hızla kapıyı arkasından çarparak çıktı. Öylece kaldım. Natalie garip bir ses çıkardı. Ona baktım ve bundan sonra ne olacağını merak ettim.

Yıkılmışım. Aldığım risklerin farkındaydım ama bu büyüklükte bir etki beklememiştim. Natalie gerçeği asla öğrenmeden James'le işimin biteceğini düşünmüştüm. Yaptıklarım midemi bulandırıyor; hızlı para kazanma isteği ve daha önce hiç sahip olmadıklarına ulaşabilme fikri gözümü kör etmişti. Tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalışırken gözlerimi kırptırdım. Bir saat içinde hem erkek arkadaşımı hem de en iyi arkadaşımı kaybetmişim.

“Umarım mutlusundur,” dedim.

“Ah, daha yeni başlıyorum.”

Bölüm 58

“Ayrıldığıın için üzgünüm,” dedi Madam Christine, masasının arkasından. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Geri dönmeye hazır olana kadar kaydını dondurabiliriz.”

Ne yapmam gerektiği konusunda emin olsam da bir an için tereddüt ettim. Sanctuary Cove için çalışmak hayatımda sorun yaratmaktan başka bir işe yaramamıştı. Açgözlülüğümün neden olduğu sorunlara yol açmıştı.

“Hem evet hem de hayır demek yanlış mı olur?”

Madam Christine hafifçe gülümsedi. “Kolay paradan vazgeçmek zordur. Başka bir işten bu kadar para kazanman mümkün değil. Neden hâlâ buradayım sanıyorsun?”

“Evet,” dedim sessizce. “Gerçekten öyle.”

“Fikrini değiştirirsen tekrar gelebilirsin.”

Yutkunup ona teşekkür ettim. “Geri döneceğimi sanmıyorum ama yine de bu teklifin için teşekkür ederim.”

Çantama uzanıp iş telefonumu aldım ve masanın üzerinden ona doğru kaydardım.

“Teşekkür ederim,” dedim bir kez daha, ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce. Elimi kapı koluna koyduktan sonra Christine’e dönerek, “James’in Natalie’nin babası olduğunu biliyor muydun?” diye sordum; aklımı en çok meşgul eden sorulardan biri de buydu.

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Tabii ki biliyordum. Sen onun ihtiyaç duyduğu her şeye sahiptin, ben de para kazandığım için mutluydum. Seninle tanıştığım anda bunu biliyordum ve sizi eşleştirmek için sabırsızlanıyordum. Onu bir müşteri olarak kaybedeceğimi düşündüm, çünkü sen gelene kadar kimse onu tatmin edemiyordu. Ona müsait olmadığını her söylediğimde neredeyse kendini kaybediyordu.”

Sadece başımı salladım. Bilerek beni bu duruma soktuğu için Christine’e kızamıyordum bile. Kendim de para kazanmak için bu kadar alçaldıktan sonra kimseye kızmaya hakkım yoktu. Ondan bir farkım yoktu.

Kulüpten çıkıp sokağa adım attığımda bakışlarım hemen aynı köşede duran kadını aradı. Orada değildi; rahatlamış olsam da iyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Caddeden yürüyerek en yakın istasyona gidip Queens’e giden bir sonraki trene bindim. Natalie ve Daniel’ı kaybedeli iki hafta olmuştu; sefil hayatımın en uzun on dört günü. İşleri yoluna koymak için Daniel’ı arama zahmetine girmedim. Telefonlarıma cevap vermeyeceğini ve söyleyeceklerimin onun için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyordum.

Natalie’yse farklı bir hikâyeydi.

Onunla defalarca konuşmaya çalıştım. Bana ayıracak vakti yoktu. Onu suçlamıyordum ama bana bir şans vereceğini ummuştum. “Hâlâ burada ne arıyorsun?” diye sorarak çekip gitmekten başka bir şey yapmıyordu.

Natalie evden ayrılmamı istediğini açıkça belirtti. Okul bittiğine ve mezuniyet yaklaştığına göre, yaşayabileceğim farklı bir ev aramaya başlayabilirdim. Aynı anda hem buna hem de eşya-

larımı toplamaya, finallerime ve Natalie'yle aramı düzeltmeye odaklanamazdım. Büyükanнемin sağlık sorunlarının üzerine bir de bu sorunlar çok fazlaydı. Başka bir şeyle daha başa çıkabilecek gücüm yoktu.

Otobüste yerime otururken telefonumun titrediğini hissettim. Büyükanнем yanına gideceğimi bildiğinden, Natalie'nin aradığını düşündüm; mideme bir yumru oturdu. Telefonu çıkarıp ekrana baktım.

"James..." dedim kendi kendime sessizce. Onu çok özlemiştim.

Ekranımda yanıp sönen *Gizli Numara* yazısına bakıyordum. Umutsuzca başparmağımı ekranda kaydırmak istedim ama yapamadım... Ne olursa olsun bunu yapmayacaktım.

Aramayı reddettim ve otobüs durduğunda telefonumu cebime attım. İnip büyükanнемin evine doğru ilerledim ve kendimi güçlkle içeri attım. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmişim ama ne olduğunu anlayamadım. Kediler. Kirlenmiş kedi kumu kokusu aldım ki bu büyükanнемin asla izin vereceği bir şey değildi.

Bayan Shelly köşeyi döndü ve lacivert önlüğüyle bana doğru yürüdü. Yüz ifadesi midemdeki duyguyu yatıştırmamış, aksine şiddetlendirmişti.

"Merhaba," dedim endişe ve korkuyla karışık bir sesle.

"Büyükanнем nasıl?"

Yüzü asıldı. "Dinleniyor. Daha iyi günleri oldu tabii... Ama bugün onlardan biri değil." Duraksadı. Bir şey söylemek istediği belliydi. "Onunla vakit geçirseniz iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Nerede?"

"Odasında."

"Teşekkürler," dedim ve evin arka tarafına doğru ilerledim.

Yavaşça odasının kapısını açtım; içerisi karanlık ve kasvetliydi. Panjurlar hâlâ kapalıydı ve içerideki hava hiç hoşuma gitmedi. Zihnime akın eden düşünceler göğsümün sıkışmasına neden oluyordu; hızlıca o düşüncelerden sıyrıldım.

“Büyükanne?”

Yanına kıvrılan üç kedisiyle birlikte yatağında yatıyordu. Başını sesime doğru çevirdi ve dudaklarında zayıf da olsa bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki savaşı gördüğümde gülümsemesine karşılık vermek hiç de kolay değildi. Çok yorulmuştu. Onu kaybetme korkusu her defasından boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu.

“Aubrey...” dedi usulca.

Yatağının kenarına oturdum. Onu görünce duygularım hızla yükseldi. Bir gecede kötüleşmiş gibiydi. Ağlamak istemiyordum ama onu böyle görmek çok zordu.

Büyükannem soğuk ve kırılğan elleriyle elime uzandı.

“Nasılsın tatlım?”

“Bilirsin işte, hep aynı şeyler.” Dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleşti. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. “Mezuniyet için her şeyi ayarladığımı söylemeye geldim, böylece sen de yanımda olabilirsin. Bir tekerlekli sandalye ayarladım; Bayan Shelly’nin de yanında olabilmesi için ona bir bilet aldım.”

Kahretsin... Sesimin çatlamasından konuşamıyordum bile. Göğsümde oluşan bu huzursuzluktan nefret ediyordum. Yıllardır mezuniyet törenim hakkında konuşuyorduk ve şimdi o günün gelmesinden korkuyordum. Henüz veda etmeye hazır olmadığım bir hikâyenin sonu gibi geliyordu.

“Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok,” diyerek, gülmeme neden oldu. “Kendi başıma yürüyebilirim.”

“Yürüyebileceğini tabii ki biliyorum. Sadece işini kolaylaştırmak istiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Bir de araba servisi ayarladım, yani endişelenmene gerek yok. Tören birkaç hafta içinde olacak.”

Parmaklarıyla elimi okşadı. “Böyle bir kadın olduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Gurur duyulacak biri değildim.

“Gerçekten. Seni seviyorum Aubrey Abrams.”

Hayatımla ilgili tüm gerçekleri bilseydi, büyük bir hayal kırıklığına uğrardı.

“Daha sona kutlama yemeğine çıkabiliriz. İstedğin herhangi bir yere, sen seç,” dedi ve neredeyse dağılmama neden oldu.

Ona sarılmak için öne doğru eğildim ve ağlamaya başladım. Elimde değildi ve gözyaşlarımı durduramıyordum. Yüzümü boynunun kıvrımına gömüp ona sarıldım. Tanıdık kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim.

“Aubrey, tatlım. Lütfen ağlama. Endişelenecek bir şey yok. Bu neşeli bir olay. Yemekten sonra da seninle içki içmeyi planlıyorum.”

Kahretsin... Büyükannem konuşmaya devam ettikçe gözyaşlarım artıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim boğuk bir sesle. “Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim büyükanne.” Ona minnettar olduğumu ve hayatım boyunca da minnettar kalacağımı hissettirmeliydim. “Sadece... seni seviyorum.”

Yanına uzandım ve elini tuttum. Göz kapaklarımdan daha fazla gözyaşı akma tehdidiyle karşı karşıya kalmışken çenem titriyordu.

“Seni büyütme, acısıyla tatlısıyla hayatımın en güzel şeyiy-

di. Ailenin yanında olabilmesi dışında hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Keşke sana daha fazlasını verebilseydim.”

Titrek bir nefes alarak ağlamamaya çalıştım ama elimde değildi.

“Bana her şeyi verdin büyükanne. Bana en önemli şeyi verdin: yol göstericilik ve sevgi. Bana insanlara saygı duymayı, bizden daha az şanslı olanlarla paylaşmayı öğrettin. Bana hiç unutamayacağım iyi özellikler aşıladın.”

“Keşke daha fazlasını yapabilseydim.” Sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum ve bundan nefret ettim.

“Evsiz kadınlar ve çocuklar için hayalini kurduğumuz o sığınma evini açacağım,” dedim. Bunun onu mutlu edeceğini biliyordum. “Sence adı ne olmalı?”

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye sordu. Sesi titriyordu.

Bir an durup ona baktım. “Yapacağım tabii. Yapmamalı mıyım sence?”

“Bence bu harika bir fikir. Eğer kalbinden geçen buysa, bunu yapmalısın. Ben sadece mutlu olmanı ve hayatını sevmeni istiyorum. Eğer başkalarına yardım etmek seni mutlu edecekse, o zaman bunu yap. Bu fikir gerçekten çok hoşuma gitti.”

Yanağına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim büyükanne. Desteğin benim için dünyalara bedel.”

“Tatlım, kedi kakası temizleyen bir şirket kurmak istediğini söyleyen de seni desteklerdim. Senin için böyle bir iş fikri hoşuma gitmezdi ama yine de seni desteklemeyi bir an bile bırakmazdım.”

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyordu. “Adını sen koy,” dedim.

“Beni köşeye sıkıştırıyorsun, değil mi?” Güldü ve bu onun öksürmesine neden oldu. Ağzını bir mendille kapatmak için

yana eğildi. Mendilde biraz kan vardı ve öksürmek için derin nefes alması gerekiyormuş gibiydi.

“Özür dilerim,” dedim öksürüğü dindiğinde.

“Dilini ısır. Gülmek iyi geldi. Bana bir iyilik yap ve komodine uzanıp fiyonklu kutuyu al. Mezuniyetin için sana bir şey aldım.”

Boğazım düğümlendi. “Hayır,” dedim. “Mezuniyetimden sonra verirsin.”

“Beni kalkıp onu almaya mecbur bırakma.”

“Mezuniyet törenimden sonra, içkilerimizi yudumlarken verirsin,” diye tekrarladım, sesim yalvaran bir fısıltıya dönüşürken. Kötü bir alamet gibiydi. Eğer hediyeği şimdi verirse, o gün orada olmayacağını biliyordum. Bunu göze alamazdım. Yapamazdım.

“Aubrey, lütfen, sahneye çıktığında bunu taktığını görmek istiyorum.”

Gözlerimi kapattım; neredeyse yalvarırken sesi çok zayıftı ve bu haldeyken büyükanneme karşı koyacak gücüm olmadığını biliyordum. Doğrulup çekmeceyi açtım ve içine uzandım. İçinde saten fiyonklu beyaz bir kutu vardı. Büyükanneme dönüp dizimi yatağa doğru kaldırdım. Bakışlarımı ona çevirdim. Çok yorgun görünüyordu.

“Bayan Shelly internette arama yapmama yardımcı oldu. Telefonunu kullandı... O şeydeki yazıları nasıl okuyabiliyor bilmiyorum ama buna rastladığımızda, bunun aradığım şey olduğunu biliyordum. Devam et, aç hadi.”

Elim kurdelenin ucuna değdiğinde tereddüt ettim. Büyü-kannem tedirginliğini fark etti ve elini benimkinin üzerine koydu. Bakışlarımı ona çevirdim.

“Lütfen, benim için...”

Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım. Kurdeleyi çekerek

uçlarının yana düşmesine izin verdim. Kutunun üstünü yukarı kaldırdığımda, ortaya pembe altın bir kolye çıktı. Dudaklarım iç çekişimle aralandı. Biri büyük, diğeri küçük, iç içe geçmiş, ince bir zincirin ucunda sallanan iki yüzük...

“Bana bizi hatırlattı. Sen okula başlayana kadar hep yan ya-naydık. Gerçi ben sana göre çok daha küçük olan çemberim. Sen her zaman daha büyük bir kişiliğe sahiptin.”

Akmak için bekleyen gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırı-yordu. “Bu çok güzel... Çok beğendim. Çok teşekkür ederim.”

“Bu rengi annenin kolyesine uyması için seçtim. İkisini bir-likte takabilirsin diye düşündüm.”

Parmaklarım, taktığım zincirin üzerindeydi. “Büyükanne, bana böyle bir hediye almak zorunda değildin.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum. Sadece almak istedim.”

Gülümsedim. Kutuya iliştirilmiş kartı alıp üzerindeki harf-leri okudum. “Ah, gideceğin yerler,” dedim yüksek sesle. Altta daha uzun bir mesaj vardı ve okumayı bitirdiğimde büyükan-nemin gözlerinin dolduğunu gördüm; bu manzara zaten den-gesiz olan duygularımı altüst etmeye yetmişti.

“Hadi tak,” dedi sessizce, ben de isteğini yerine getirdim.

Babamın anneme verdiği at nalı kolye, halkalardan birinin ortasına oturuyordu. Sanki hepimiz yeniden bir aradaydık.

“Nerede olursan ol, nereye gidersen git, hepimiz seninleyiz.”

Haklıydı. Bana da bizi hatırlatıyordu ve benim için kolyeyi daha da özel kılıyordu. “Bunu sonsuza dek saklayacağım.”

Büyükannem gülümsese de gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Derin bir nefes aldı.

“Çok yakıştı. Tam da hayal ettiğim gibi. Boynunda bu kol-yeyle mezun olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bölüm 59

Bütün gece büyükannemin yanında kalmaya karar verdim. Kedi kumlarını temizledim, hem de yapmamam konusunda benimle mücadele etmiş olmasına rağmen. Sonra da ona akşam yemeği hazırladım. Doyduğunu ve daha fazlasını yiyemeyeceğini söyleyene kadar sadece dört ısırık aldı. Bir uyuyup bir uyanıyordu ve uyandığında beni arıyordu. İçimden bir ses yanımdan ayrılmamam için beni uyarıyordu. Bayan Shelly, oksijen tüpünü hazırlamıştı ve kedileri etrafını sararken el ele uykuya daldık.

İçgüdülerimi dinlediğim için çok mutluydum.

Büyükannem uykusunda huzurla öldü...

Gözlerimi açmadan önce büyükannemin artık burada olmadığını hissettim. Yatağıma uzanıp yanılmayı diledim ama kedilerden birinin ağlama sesini duyduğumda en büyük korkum doğrulanmıştı.

Bayan Shelly vedalaşmak için bana istediğim kadar zaman tanıdı; palyatif bakım ekibi büyükannemin naaşı almaya geldiğinde beni kollarına aldı ve akıtacak tek bir damla gözyaşı kalmayana kadar omzunda ağlamama izin verdi. O öldüğünde, sanki benliğimin bir parçası da bu dünyayı terk etti.

Sonra Bayan Shelly bana bir zarf uzattı.

Başımda kepi, üzerimde cüppem ve elimde diplomamla

tek başıma otururken baktığım bir zarf... O günden beri zarfı her yere yanımda götürüyordum ama bir türlü açmaya cesaret edememiştim. İçinde yazanları tahmin edebiliyordum ve henüz onun el yazısını okumaya ya da kelimeleriyle yüzleşmeye hazır değildim. Her şey çok tazeydi. Çok gerçek ve çok yürek parçalayıcıydı.

Bayan Shelly mezuniyetime gelmeyi teklif etti ama ona gelmek zorunda olmadığını söyledim. Büyükannemin evinden ayrılmadan hemen önce çiçeklerle ve iyileştirici sözler içeren içten bir kartla bana sürpriz yapmıştı. Bana telefon numarasını verdi ve ihtiyaç duyduğum her an onu aramamı tembihledi. Bunun inanılmaz tatlı olduğunu düşündüm.

Şimdi diğer mezunlarla ve onların gülümseyen aileleriyle aynı havayı soluyordum. Hiç ağlamadım, çünkü büyükannemin bunu istemeyeceğini biliyordum; kendimi kaybetmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. Büyükannem gittiğinden beri ağlamadan geçirdiğim bir gün bile olmamıştı ve bugün benim için açık ara en zor gündü.

Ayağa kalkarak kepimi ve cüppemi çıkarıp katlayarak çantama koydum. Tren istasyonuna rahatça yürüyebilmek için yüksek topuklu ayakkabılarımı bir çift spor ayakkabıyla değiştirdim. Tam zarfı güvenli bir şekilde saklamak için çantama yerleştirecekken bir titreşim hissettim. Kaşlarımı çatarak telefonumu elime aldım ve ekrana baktım.

Gizli Numara.

Kalbim sıkıştı. Ekranı kaydırarak açtım ve mesajı okudum.

Gizli Numara: Tebrikler, Aubrey. Kendini hazır hissettiğinde, sığınma evi için teklifim hâlâ geçerli.

Gözlerim doldu ve burnumu çektim. Telefonumu çantama

geri koydum ve geri kalan eşyalarımı topladım. Çenem titriyor, göğsüm sıkışıyordu. James durmaksızın arıyordu. Hayatım altüst olmuştu ve onunla konuşarak her şeyi daha da karmaşık hale getirmek istemiyordum. Sığınma evini açmaya hazır olduğuma karar verdiğimde, bunu tek başıma yapacaktım.

Duygularımı bastırarak başımı kaldırdım ve bir an için Natalie'nin bakışlarıyla karşılaştım.

En iyi arkadaşımı aniden karşımda görünce şaşkınlığa uğradım. Son birkaç haftadır yaptığı gibi bana sert bakışlar atmıyor ya da şaşkınlıkla bakıyordu. Gözleri üzerimde dolaştı. Hızla arkamı döndüm. Büyükanneimin ölümü konusunda tamamen yalnız ve karanlıktaydım; Natalie'yi görmek birçok duyguyu gün yüzüne çıkardı.

Bacaklarımın el verdiği hızla, havasız odadan dışarı fırladım; temiz havaya ihtiyacım vardı. Dışarı çıktım ve trene binip Queens'e dönmeden önce biraz yürüdüm. Büyükanneimin evine adımımı atar atmaz, tam da onun planladığı şeyi yaptım ve en sevdiği sambuca'dan iki tek doldurdum. Derin bir nefes aldıktan sonra bardaklardan birini dudaklarıma götürdüm; ellerim titriyordu.

"Şerefe büyükanne..." dedim kendi kendime, sonra onun bardağındakini de içtim. İğrenç siyah meyan kökü tadı, yüzümü buruşturmama neden oldu ve shot bardaklarını masaya bıraktım. Tüylerim ürpermişti.

Çıt çıkmayan mutfığa göz gezdirdim. Lanet olası gözyaşlarım yine akmaya başladı; kalbim bu acıya dayanamıyordu. Yıkıldım ve histerik bir şekilde ağlamaya başladım. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde hıçkırıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüp dudaklarıma ulaşıyordu. İçten

içe ölüyormuşum gibi hissediyordum; asla iyileşemeyecektim. Her şey yolundaymış gibi hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey. Böyle olmaması gerekiyordu. Büyükanнем burada, yanımda olmalıydı. En iyi arkadaşım la kutlama yapıyor olmalıydım. Ama şimdi ikisi de benden çok uzaktaydı ve yapayalnızdım.

Onlara ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi arkasında bıraktığı, etrafımda dolanan kedileriyle birlikte ağlayarak yere yığıldım. Belki de büyükanнем haklıydı: Kedilerinin ona ihtiyacı olduğu kadar onun da kedilerine ihtiyacı vardı, çünkü şu anda kesinlikle öyle hissediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum; yapacağım şey her neyse tüylü arkadaşlarını da dâhil edecektim. Şiddetli alerjim olsa bile bunu isterdi.

Öğleden sonra cep telefonum çaldığında oldukça sarhoş bir haldeydim. Hiç havamda değildim ve *Gizli Numara* yazısıyla karşılaşma ihtimaliyle tamamen dağılılabildim.

Çantama uzanıp telefonumu aldım ve tanımadığım bir numara olduğunu gördüm. O olmadığını görünce rahatlardım.

“Alo?”

“Bayan Abrams?”

Kaşlarımı çattım. “Evet benim, buyurun?”

“Ben Nicholas, cenaze evinden arıyorum. Beklenenden erken olsa da küpünüzün⁵ hazır olduğunu bildirmek için aradım.”

Gözlerimi kapattım. Bugün kesinlikle benim günüm değildi.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

“Anladığım kadarıyla birkaç gün sonra burada küçük bir ayin düzenlenecek. Onunla baş başa kalmak için istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Son ödemeyi görüşmek için biraz erken

5 Ölüye ait kül saklama küpü. – ç.n.

gelmenizi rica ediyorum. İhtiyacınız olan bir şey varsa bizimle iletişime geçmeniz yeterli.”

Kendi kendime başımı salladım ve ona bir saat erken orada olacağımı söyleyip telefonu kapattım. Cenaze töreni düzenlemeyecektim ama büyükannemin ona veda etmek isteyen arkadaşları vardı, bu yüzden küçük bir anma töreni yapmayı tercih ettim.

Derin bir nefes alarak cep telefonumu masanın üzerine koyduğumda, çantamdan sarkan zarfı gördüm. Açmak isteyip istemediğimi düşünerek gözlerimi kırıştırdım. Kedilerden biri bana sürtünüyor, kuyruğu bacağıma dolanıyordu. O bana bakarken ben de yere bakıyordum. Bana cesaretli olmam gerektiğini ve şu lanet olası mektubu açmam gerektiğini söylediğine yemin edebilirdim.

Plastik sandalyeye oturup meyan kökü tadındaki alkolden bir bardak daha doldurduktan sonra parmağımı mührün altında gezdirdim. Mektubu çıkarıp katlarını geri açarken midem, gerilimden karmakarışık bir düğüm yumağına dönmüştü.

Kelimeler bulanıklaşana ve kâğıda düşen gözyaşlarım mürekkebi bulaştırana kadar mektubu defalarca okudum. Sonunda mektubu masaya bırakabildiğimde, başımı ellerimin arasına aldım. Midem bulanıyor, aynı anda hem panik atak geçirecek hem de kusacakmışım gibi hissediyor, nefes alamıyordum. Vasiyeti ve ilk teşhis belgesi de zarfın içindeydi.

Büyükannem benim bildiğimden daha uzun süredir kansermiş. Çok meşgul olduğum ve derdime dert eklemek istemediği için bunu bir sır olarak saklamak istediğini yazmıştı. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Görünüşe göre kanser olduğunu öğrendiğinde vücudunun birçok yerine

sıçramıştı; hayatta kalma olasılığı çok düşük olduğu için de tedaviyi kabul etmemişti. Büyükanнем ona kızgın olmadığını, hastalığını benden gizlediği için onu bir gün affedebileceğimi umduğunu yazmıştı. Beni çok özleyeceğini, benim onun başına gelen en güzel şey olduğumu, ancak tekrar ailemle birlikte olabileceği için mutlu olduğunu ve üçünün beni daima izleyeceğini yazmıştı.

Bir de bebeklerine göz kulak olmamı istiyordu –sanki bu, istemesi gereken bir şeymiş gibi.

Hem üzgündüm hem de o kadar kızgındım ki ayağa kalkıp öfkeyle masadaki her şeyi yere savurdum. Kediler panikle kaçıştı. Çıglık atıyor, içimi boşaltıyordum. Eğer hastalığından daha önce haberim olsaydı, ona yardım etmek için elimden geleni yapardım. Onunla daha fazla zaman geçirirdim. Daha çok sohbet eder, yardım etmek için daha fazla yanında olmaya çalışırdım. En iyi doktorlar tarafından tedavi edildiğinden emin olurdum. Her şeyi yapardım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hasta görüldüğünü, bir sorunu olduğunu biliyordum ama iyi olduğunu söylediği için üzerine gitmek istememiştim.

Durmadan ağlıyor, kedilere sarılıyor, hapsiriyordum; o sırada cep telefonumdan bir ses yükseldi. Dizlerimin üzerine çöküp telefonumu aramaya koyuldum; yere savurduğum her şeyin altına baktım. Biraz sarhoştum ama daha fazla içkiye ihtiyacım vardı. Gecenin geri kalanında daha fazla bir şey hissetmek istemiyordum.

Telefonumu bulduğumda ekranda Natalie'nin adını gördüm ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Sertçe yutkundum ve titrek parmağımle ekranı kaydırarak mesajı açtım.

Nat: Hey.

Hey. Cevap vermemi sağlayacak güce sahip üç harf. Bana bin bir türlü duygu yaşatan üç harf. En iyi arkadaşımı çok özlememe neden olan üç aptal harf.

Ama cevap vermedim. Cevap verirsem ona açılacak, daha çok ağlayacaktım. Söyleyeceklerimi duymak istemeyecekti, çünkü benden nefret ediyordu. Bana ne kadar kızgın olduğunu bildiğimden, eşyalarımı ne zaman alacağımı merak ettiği için yazdığını biliyordum.

Bunun yerine, telefonumu kapatıp yaptığım pisliği temizlemeye başladım. Yaklaşık bir saat içinde her şeyi toparladıktan sonra, büyükannemin yatağına girip ağlayarak uykuya daldım.

Bölüm 60

Anma töreni iki saatten çok daha uzun sürdü. Büyükanнем hakkında duyduğum hikâyeler beni mutlu etse de daha önce hiç hissetmediğim derin bir hüçün hissetmeme neden oldu. Çok fazla arkadaşısı yoktu ama farkında olmadığım kadar çok sevgi vardı. Bu beni az da olsa teselli ediyordu.

Yaklaşık bir saattir odanın önünde tek başıma oturmuş, cenaze evinin en güzel küpüne ve büyükanнемin fotoğrafına bakıyordum. Çantamdan bir peçete çıkarıp gözyaşlarımı sildikten sonra elimde ufaladım. Çenem titriyordu. Gitmeye hazır değildim. O ahşap kapılardan dışarı adım attığım anda büyükanнемi sonsuza kadar geride bırakıyormuşum gibi hissedecektim. Buna hazır değildim. Bu düşünce midemi bulandırdığı için biraz daha kalmaya karar verdim. Gözlerimden yeni bir gözyaşı süzüldü. Tam onları silerken arkamdan kapının açıldığını duydum. Müdürün gitmem gerektiğini söylemek için geldiğinden emindim.

Ama gelen müdür değil, Natalie'ydi. Yanıma oturup elimi tuttuğunda gözlerim yeni yaşlarla doldu. İkimiz de tek kelime etmedik. Sadece benimle oturmuş, sessizce ağlamama izin vermişti.

“Büyükanнемnin mezuniyet törenine gelmemesi tuhaf geldi,” dedi kısık sesle. Ağladığını duyabiliyordum.

“Mezuniyetten çok kısa bir süre önce öldü.”

Natalie elimi sıktı. “Bana söylemeliydin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiçbir şey söylemedim. İçimde yaptığım tüm hatalar ve yüzüstü bıraktığım insanlarla boğuşurken doğru kelimeleri bulmak çok zordu. Yaşanan onca şeyden sonra Natalie’yi arayıp bu acımı paylaşamazdım.

“Ben iyi değilim,” diye devam ettiğinde kalbim sızladı. “Biz iyi değiliz. Arkadaş olmasak da büyükanneni çok seviyordum. İkiniz için de burada olmak istedim.”

Tekrar tekrar başımı salladım. Buna itiraz etmeyecektim.

“Teşekkür ederim.”

Bir peçete çıkarıp ona uzattıktan sonra kendime de yenisini çıkarttım. Gözyaşlarımızı silip bir süre sessizce oturduk, ta ki müdür gelip kapanma vaktinin geldiğini söyleyene kadar. İstersem yarın gelip çiçekleri ve fotoğrafı alabileceğimi söyledi. Saat geç olduğu için bunu kabul ettim ve ona teşekkür ettikten sonra küpü alıp Natalie’yle dışarı çıktım.

Kaldırıma yaklaştığımızda onunla zar zor göz teması kurabiliyordum. Yaşanan bunca şeyden sonra buraya benim için geldiğini bilmek canımı acıtiyordu.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim derin bir nefes almadan önce. Ona baktım. “Yakında eşyalarımı almak için plan yapacağım. Lütfen bana biraz zaman ver. Biliyorum, hiçbir şey istemeye hakkım yok ama yine de bunu istiyorum.”

Natalie alt dudağını ısırp bakışlarını kaçırdı. “Bir kahve içmek ister misin?” diye sordu tereddütle.

“Gerçekten mi?”

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı ve yan yana sessizce yürümeye başladık.

Onu biraz ilerideki küçük bir kafeye götürdüm ve iki cappuccino sipariş ettik. Karşılıklı oturup gelen kahvelerimizi karıştırdık. Konuşmak istediğini biliyordum ama konuşmaya başlamak her zaman en zoruydu.

“Natalie,” diye konuşmaya başladım. “Seni asla incitmek istemedim, bunu bil.”

Derin bir nefes alıp bakışlarını bana çevirdi. “Bu tuhaf bir duygu. Beni incitmek istediğini sanmıyorum ama incittin. Hem de hiç kimsenin incitemeyeceği kadar. Yaşadığım bu hayal kırıklığından kurtulmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Çenem titriyor, dudaklarımı ısıırıyordum. “Biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Bunu yapmak istemedim.”

Bir yudum içtikten sonra fincanını masaya bıraktı. Doğrudan gözlerimin içine baktığında nefesimi tuttum.

“Neden? Bunu neden yaptın?” Sesindeki ıstırap kalbimi parçalıyordu. “Lütfen bana gerçekleri anlat ve dürüst ol.”

Başımı salladım. “Sana asla yalan söylemedim Nat. Sanctuary Cove aracılığıyla eşleştığımızı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Yardım gecesinde tanışana kadar James’in baban olduğunu bilmiyordum.”

“Yani kulüpte âşık olduğun, çok hoşlandığın adam gerçekten babam mıydı?”

Başımı salladım; kaşlarını çattığını gördüğümde öfkesini yatıştıracağını umarak, “İlk başta o olduğunu bilmiyordum, yemin ederim. Bir süredir kulübün üyesiydi,” diye hızla anlatmaya devam ettim.

“Ama onunla iş dışında birlikte oldun. Onunla babam olduğunu öğrendikten sonra da yatmaya devam ettin.”

Başımı sallayıp konuşmaya çalıştım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Dönüm noktası neydi? Bunu yapmana, onunla görüşmeye devam etmene sebep olan şey neydi? Bunun beni ne kadar incitebileceğini hiç düşünmedin mi?” Kızgın değildi. Gerçekten üzgündü ve sadece gerçeği öğrenmek istiyordu. Çenesi titriyordu, bu da gözlerimin daha fazla yaşla dolmasına neden oldu. “Bunu sana asla yaşatmak istemediğimi bilmelisin,” diyebildim.

İrkildim. En kötüsü de onun bana böyle bir şeyi asla yaşatmayacağını biliyor olmamdı.

“Söyle Aub, bana gerçeği söyle. Gerçekleri öğrenmek en çok da benim hakkım.”

Ben de anlattım.

“Bir müşteriyle bağ kurduğumu biliyordun. Kendimi nasıl iyi hissettirdiğini de. Benimle defalarca kez görüşmeye çalıştı.”

Ona Reece’le geçirdiğimiz geceyi, James’in beni nasıl kandırdığını ve bana âşık olduğunu anlattım. Rengi solmuştu ve her an kusacakmış gibi görünüyordu. “Aynı gece Christine’e gittim. İlişkiyi bitirmiş olmam onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor, tıpkı senin de o adamı unutamadığın gibi. Onunla bir daha görüşmeyi düşündüm mü? Kesinlikle hayır. Onu senin yanında gördüğümde yaşadığım şoku hayal edebilirsin. Neden yemekten ayrıldığımı sanıyorsun?”

“Daniel’ı görmeye gidiyordun.”

“Oraya hiç varamadım. Eve gittim ve James beni takip etti.”

Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Gözlerini kocaman açarak, “Ben annemle etkinlikteyken o seninle miydi?” dedi.

Başımı salladım.

“Gerçek olamaz...”

“Ona gitmesini söyledim, geri dönmesi gerektiğini ama beni itti... ve onu özlemiştim.” Süzülen bir damla gözyaşımı hemen sildim. “Kaderin tuhaf bir şekilde işlediğini düşünüyordu.”

“Ama senin bir erkek arkadaşın vardı,” diye hatırlattı.

Kahvemden bir yudum aldım ve yine Daniel’in bunu öğrenmesine üzüldüm. Bunu hak etmemişti.

“Daniel’i sevmiyordum; onu umutlandırmam büyük bir hataydı. Onun sakinleşmeme ve fahişe olduğum gerçeğini kabullenmeme yardımcı olan bir yara bandı olduğunu biliyordum.”

Başını yana eğerek bana hak verdi.

“Her neyse, James acımasızdı ve bana fiyatımı söylememi istedi. Yalan söylemeyeceğim, onun yanında olmak, sohbetlerimiz ve ısrarcı olması hoşuma gidiyordu. Gerçeği öğrenmeden önce, bir süredir bana fiyatımı söylememi istiyordu. Her zaman reddediyordum, çünkü bunun nereye varacağını biliyordum. Sonra o gece evimizde bir kez daha fiyatımı sordu. Eve döneceğinden o kadar endişeliydim ki sonunda pes edip hayır diyeceğini varsayarak o gülünç derecede yüksek rakamı söyledim.”

Sesini alçalttı. “Ama o kabul etti.”

Başımı salladım. “Evet, kabul etti ve hatta artırdı.”

Bakışları masaya düştü. Peçetesiyle oynuyor, köşelerini yuvarlayıp katlıyordu. “Fiyatın neydi?”

Tereddüt ettim. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. Hem öğrenmek istiyor hem de gerçeği duymaktan kaçıyordu. Yavaşça ona gerçeği söyledim. “Sekiz milyon.”

Gözleri parladı. “Sekiz milyon çok para olsa da onun için önemsiz bir rakam.” Öfkelendi. “Parayı aldığın için seni suçlayamam. Böyle bir fırsatı kim reddeder ki?”

“Kabul etmeyeceğinden emindim. Anında anlaşmak istedi,

sonra da bana on milyon vereceğini söyledi. Bir yıl boyunca bunu yapabileceğimi, sonra kendi yolumuza bakabileceğimizi düşündüm. Onu yalnızca kulüpten bir müşteri gibi görürsem işimin kolay olacağını sanmıştım ama düşündüğüm kadar kolay olmadı. Onun farklı olduğunu en başından görmem gerekirdi.” Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Sana söyleyecektim. Kendimi ikinizden de uzak tutmaya çalıştım. Nerede olduğum, ne yaptığım konusunda sürekli yalan söyledığım için kendimi kötü hissediyordum. Sanırım bir noktada James’le ikimiz de olmaması gereken şeylerin içine fazlasıyla çekildiğimizi biliyorduk ama yine de o girdaptan çıkamıyorduk. Biliyor olmamıza rağmen gerçeğe yüzleşmek istemiyorduk, çünkü bunun nereye varacağını biliyorduk. Eğer bir faydası olacaksa, onun da seni incitmekten korktuğunu biliyorum.”

“Onu seviyor musun?”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Gözlerime bak ve doğruyu söyle Aubrey.”

Yaşlarla dolu gözlerimi kaldırdığımda yüzü düştü. Başımı salladım.

Natalie uzun bir süre sessiz kaldı. Ona gerçeği söylediğim için pişman değildim ve garip bir şekilde ikimizin de incineceğimizi bilmeme rağmen yalan söylemeyişiimi takdir ettiğini düşünüyordum.

İçeceklerimizi bitirdik. “Çok üzgünüm. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

“Bir şey söylememe izin ver... Bunu hazmedemiyorum ve gerçekleri bilsem de bu durumu bir gün kabullenip kabullenmeyeceğimi de bilmiyorum. Annemle de babamla da ayrı ayrı konuştum.”

Gözlerim açılmış, kalp atışlarım beklentiyle hızlanmıştı.

“Anneme senden bahsetmedim. Onu daha fazla üzmemek istemedim ama babama tuzak kurmamış olsaydın, annemle babamın işleri düzeltebileceğini biliyorum. O anlaşmayı kabul etmemiş olsaydın, babam boşanma davası açmazdı. Bu yüzden seni suçluyorum, çünkü hayır diyebilir ve çekip gidebilirdin. Annem bana bir anlaşma yaptıklarını, işlerin uzun süredir görüldüğü kadar harika gitmediğini söyledi. Annem yaşadığı ilişkileri biliyordu, babam da gizli tuttuğundan emin oluyordu. O zamanlar hiçbir şeyden haberim yoktu –şimdi gerçeği biliyorum– ama bu, yaşananları doğru kılmıyor.” Dudaklarını yaladı. “Babamın anlattığı hikâye de seninkiyle hemen hemen aynı. Yaptığı şey için ondan gerçekten nefret ediyorum.” Durakladı; gözleri benimkiler gibi yaşlarla dolmuştu. “Senden de biraz nefret ediyorum. Yani, sen benim en iyi arkadaşımydın. Neden senin peşinden gitmek zorundaydı ki? Benden o kadar mı nefret ediyordu?”

Onu düzeltmek için başımı salladım. Konuşmaya çalıştım ama beni yine durdurdu.

“Öyle olmadığını biliyorum ama canım yanıyor, anlıyor musun? Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyordum.”

Utançla başımı eğdim. Natalie ayağa kalkmak için hareket etti; sandalyesinin geri kaydığını duyunca başımı kaldırdım. Siyah elbisesini düzeltirken bana dik dik bakıyordu.

“Boşanma kesinleşti. Söyleyebileceğim tek şey, umarım sen ve babam artık mutlusunuzdur. Bunu kabul edebilir miyim bilmiyorum ama seni özledim; umarım bir gün yeniden arkadaş olmayı deneyebiliriz. Yine de hiçbir şeyin eskisi gibi

olacağını sanmıyorum.” Yutkundu. “Kaybın için çok üzgünüm. Büyükannen iyi bir kadındı ve yaptığıın şeyden mutlu olacağını düşünmüyorum. Şu anda senden az da olsa nefret etsem de bana ihtiyacın olursa yanıdayım.”

Başımı sallayıp bakışlarımı alçalttım. Sözleri o kadar ağırdı ki neredeyse onu tanıyamıyordum bile. Kurduğu her cümlede ciddiye ve tek bir kelimesine bile kızmaya hakkım yoktu.

Bölüm 61

“Sonunda mesajıma cevap vermene sevindim,” dedi James, karşıma oturup bana bir bardak uzatırken.

“İğnelemelerden anlamıyorsun galiba, ha?” dedim, pek de şaka yapıyor sayılmazdım.

Büyük bir yudum aldım; her türlü alkolün vereceği cesarete ihtiyacım vardı. Natalie’yle konuşmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Her ne kadar kalbim paramparça olacak olsa da her şeyi geride bırakmanın vakti gelmiş gibi hissediyordum..

Acımasızca omuz silkerek doğrudan gözlerimin içine baktı. “Ne diyebilirim ki? Ben ne istediğini bilen bir adamım.”

Yukarı Doğu Yakası’ndaki dairesinde etrafa bakındım. İma ettiği şeyi anladım. Ortam ferah ve aydınlıktı; nötr maviler ve yumuşak griler huzurlu bir his veriyordu.

“Burası yeni mi?” diye sordum.

“Hayır. Yıllardır yalnız kalmak istediğimde geldiğim tek evim.” Duraksadı. “Colorado’ya gitmeden önce benimle buluşmanı istediğim yer burasıydı.”

Başımı sallayıp ona baktım; kalp atışlarım hızlanmıştı. Al-yansını takmamıştı ve olgun gözleri rahatlamış görünüyordu. Çok yakışıklıydı. Karşımda öylece otururken bile acı çekiyordum ve bu beni mahvediyordu, çünkü ona sahip olamıyordum. Koyu renk, yıpranmış bir kot pantolon ve dövmeleriyle beni çi-

leden çıkaran bir polo tişört giymişti. James hep sessiz, gizemli bir çekiciliğe sahipti ve bu ona çok yakışıyordu. Önceden nadiren kısa kollu gömlek giyerdi ama şimdi kollarını örtmek istiyordum. Kimsenin onu böyle görmesini istemiyordum. Onun sadece benim olmasını istiyordum.

“İyi görünüyorsun,” dedi.

Ona alaycı bir bakış attım. “Bok gibi görünüyorum James. Natalie’yle ilişkim çok tuhaf ve büyükannem öldü. Yaşayan bir ölü gibiyim ve öyle de görüldüğümün farkındayım. O yüzden rol yapmayı kes. İyi görüldüğüm falan yok.”

Yüzünde suçluluk duygusu belirdi. “Natalie neler olduğunu anlattı.”

Gözlerimi kapatıp söylediğini geçiştirmeye çalıştım. Birkaç gündür ağlamamıştım ve ağlamaya niyetim de yoktu. İçkimin geri kalanını içip bardağı masaya koydum ve çantama uzanıp çekini çıkardım. Çeki masanın üzerinden ona doğru kaydurdum. Bakışları çeke düştüğünde kaşlarını çatı.

“Al şunu,” dedim.

“Hayır, o senin.”

“İstemiyorum, özellikle de bana söylediklerinden sonra. Zaten anlaşmamız sona erdi, yani bu hak edilmiş bir şey değil.”

Gözlerini kıstı. “Umurumda değil. Bu senin. İstemiyorsan yırtıp atabilirsin ama geri almayacağım. Bu yüzden mi buraya gelmeye karar verdin? Çeki geri vermek için mi?” Öfkeliydi ama öfkesini sevgisine tercih ederdim.

“Kısmen.”

“Diğer sebebi ne?” diye sordu içkisini bitirirken.

“Bu oyunu gerçekten oynamak mı istiyor? Sence bunu neden yapıyorsun James? Sen aptal bir adam değilsin.”

Sert bakışlarını bana doğrulttu. “Sen söyle. Senden duymak istiyorum. Sözlerini duymama izin ver.”

Bunu düşünürken bile göğsüm sıkıştıyordu ama ne söylemem gerektiğini biliyordum. Derin bir nefes aldım ve söylemek istediklerimi söyleyebilecek cesareti kendimde bulabilmek için dua ettim.

“İlişkimiz bitti. Artık anlaşma da yok biz de yokuz; günün her saati beni arayamaz, mesaj atamazsın. Bitti artık. Bunu kabullenmek zorunda olduğumuzu ikimiz de biliyoruz. Bugünden sonra lütfen benimle bir daha iletişime geçme.”

“Hayır.”

“Natalie’yle aramı düzeltmek istiyorum ve eğer arkadaşlığımı kurtarabilmem için böyle olması gerekiyorsa, böyle olsun. Yaptığım aptalca hatayı düzeltmeye çalışıyorum.”

Çenesi gerildi. “Sanırım o *hata* ben oluyorum.”

Ah, Tanrım, gözyaşlarımın akmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Mideme ağrı girdi. Bununla başa çıkabileceğimi, güçlü kalabileceğimi sanmıştım.

Dilim alt dudağımın üzerinde kaydı. “Hata olduğunu söylemek istesem de söylemeyeceğim. Sen bir hata değilsin ama yaptığımız şey bir hataydı. Artık eskort değilim, bir erkek arkadaşım da yok. Sadece Tanrı ve Natalie’yle aramı düzeltmeye çalışıyorum. Bunları yapabilmek için de ilk adım senden uzak durmak olmalı.”

Nefes vererek sırtıttı. “Erkek arkadaşın işini öğrendi ve kaldıramadı, değil mi?”

“Natalie sağ olsun, kaldıramadı evet ama konumuz bu değil. Tek yaptığım yalan söylemek ve değer verdiğim insanları incitmekti. Artık bunu yapmayacağım. Ben böyle biri değilim.”

Oyun oynamadığımı görerek duruşunu dikleştirdi. “Söylediklerim yüzünden mi? Öyle demek istemediğimi biliyorsun Aubrey. İnsanlar öfkeyle ağır sözler sarf eder. Benim yaptığım da buydu, özür dilerim. Söylediğim anda pişman oldum ve bir daha asla böyle bir şeyin yaşanmayacağına dair söz verebilirim. Lütfen bana bunu kastetmediğimi bildiğini söyle.”

Sertçe yutkundum. Gerçekten bunu kastettiğini düşünmüyordum ama bu hakaret ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Fark etmez. Nasıl olsa gerçek bu. Olan oldu. Ve biz bittik James.”

Sakalını sıvazlamak için elini kaldırdı. Nefesimi tuttum. James başka tarafa bakarken saçlarını inceledim; ağarmış saçlarının ona çok yakıştığını inkâr edemezdim.

Kahretsin! Oraya girme.

Gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Kulağa garip gelse de saçlarının ağarmış olmasını gerçekten çok seviyordum. Çok yakışıklı görünüyordu.

“İstediğin bu mu? Söyle. Bunu mu istiyorsun?”

Bakışlarına karşılık verdim. Hayır, istediğim bu değildi. Onu bir daha göremeyeceğimi bildiğim için içten içe ölüyormuşum gibi hissediyordum.

“Ne istediğimin bir önemi yok. Olan oldu. Bırak gitsin.” Devamını da söylemek istedim ama sesim kesilmiş gibiydim.

Gözleri parladı. Bardağını masaya çarptığında yerimden sıçradım. “Evet, önemli! Hem de çok!”

Başımı sallayarak sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım. Çenem titriyordu ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

“Ben söyleyeceğimi söyledim,” dedim, çantama uzanarak.

James konyağını bitirip ayağa kalktı. Bardağını alıp arkaya

doğru yaslandı ve bardağı duvara fırlatarak paramparça etti. Kalbim duracak gibi oldu. Kristal parçalar yere düşerken içimde bir şeylerin çatırdadığını hissediyordum. Ağlamaya başladım. James bana koştuğunda kollarımın boynuna dolanmasına engel olamadım. Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Hayatım boktan bir karmaşaya dönüştüğünden beri bana sarılmamıştı ve bu iyi hissettirmişti, hem de çok iyi; sadece James'ten geldiği için iyi... Kollarında ağladım. Bunun bir veda olmasından nefret ediyordum. İstesek de istemesek de bu bir vedaydı.

“Tatlım, yalvarırım bize bunu yapma.” Sesi içimi parçaladı. O da bitmesini istemiyordu ve bunu bilmek canımı çok yakıyordu. “Yapma. Artık her şey değişti. Her şey çok farklı. Yürütebiliriz. Yapabiliriz. Bir yolunu buluruz. Ne olur yapma, yalvarırım yapma.”

Göğsüm duygularla, özlemle, her şeyin farklı olmasını dilemekle adeta alev almıştı. Belki başka bir hayatta olabilirdi ama şu an imkânsızdı. Birbirimizi yanlış zamanda bulmuştuk.

Gözyaşlarımı silip burnumu çekerek James'e gitmem gerektiğini söylemek için geri çekildim ama dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttı.

“Lütfen, seni öpmeme izin ver,” diye yalvardı. Sanki bana çok ihtiyacı varmış gibi davranıyordu.

Başımı salladım.

“İzin ver...”

Daha fazla gözyaşım dökülürken başımı bir kez daha salladım. Onu öpmekten korkuyordum. Bunun nelere yol açabileceğinden korkuyordum. Sahip olamayacağım şeyler hissetmekten korkuyordum. James Riviera'yı istiyordum ama ona asla sahip olamayacaktım.

“Aubrey, lütfen...”

O da en az benim kadar perişandı. Bu vedayı nasıl atlatacağımı bilmiyordum; çünkü bu, hiç istemediğim bir sondu. Hikâyemiz henüz bitmemişti ama kitabımız zorla elimizden alınıp kapatılıyordu.

“James,” dedim zorla da olsa nefes alarak. “Gitmek zorundayım. Bırak gideyim. Lütfen işleri zorlaştırma.”

Sonunda beni serbest bıraksa da kalbimin üzerindeki baskı azalmamıştı. İçim yanıyor, göğsüm milyonlarca parçaya ayrılıyordu; bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyordum. Onu bir daha görmeden yaşama fikri beni mahvediyordu. Büyükannem öldüğünden beri kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu gayet yakından biliyordum ama bu daha önce hiç yaşamadığım türden bir kalp kırıklığıydı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. James yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken başını sallıyordu.

Kapıya doğru ilerlerken attığım her adımda nefesim derinleşti. Elimi kapı koluna koydum ve durakladım; dışarı adım attığımda onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Omzumun üzerinden baktığımda onun çoktan bana doğru yürüdüğünü gördüm. Nefesimi tutarak yukarı baktım. Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerinde de kalbimde hissettiğim acıyı gördüm. James alnıma küçük bir öpücük kondurdu ve bana kapıyı açtı.

Bir adım attım ve tereddüt ettim.

“Eğer şimdi gitmezsen, seni sonsuza dek benim yapacağım. İstedığın şey bu. Benim de istediğim bu ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu son şansın tatlım.”

Kollarımdan aşağı ürperti yayılırken gözlerimde yaşlar bi-

rikiyordu. Beni içeri çekmesini ve bana sahip olmasını istiyordum ama bana bir seçim şansı tanıyordu ve bu sefer paramparça edecek olsa bile doğru kararı vermek zorundaydım.

Kalbimin gerçek isteğine sessizce veda ederek başımı salladım ve dışarı çıktım; sonra aceleyle merdivenlerden inip sokağa çıktım. Omzumun üzerinden son bir kez daha baktım ama James çoktan kapıyı kapatmıştı.

Ve böylece tekrar iki yabancıya dönüşmüştük.

Tren istasyonuna doğru yürürken acele etmedim; gözlerimin rahatlmasına ve gözyaşlarımın kurummasına izin verdim. Hâlâ eşyalarımı toplamadığım evimize gidip Natalie'yi görecektim. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Bu onun sorular sormasına neden olurdu ve bu kez yanlış bir şey yapmamış olsam da yanlış bir şey düşünmesini istemiyordum.

Tanıdık basamakları çıkarken nasıl görüldüğümü kontrol etmek için cep aynamı çıkardım. Yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için hızlıca pudra sürdükten sonra aynayı kapattım. Kapımızın önünde durdum ve derin bir nefes aldıktan sonra üç kez kapıyı çaldım. Teknik olarak hâlâ burada yaşıyordum ama Natalie'den izinsiz içeri girmek istemiyordum.

Natalie kapıyı açtığında nefesim kesildi. Anında gözlerime dolan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Son zamanlarda tek yaptığım şey ağlamakmış gibi geliyordu; durum şimdi de farklı değildi. Gözlerinde bir şey parladı ve ağzını açana kadar neredeyse geldiğime pişman oldum.

“On dört gün kadar geciktin sürtük. Tanrım, birini nasıl delirteceğini gerçekten iyi biliyorsun,” dedi ve kollarını bana dolayarak kocaman sarıldı. Nefesim kesildi ve ben içeri girerken ikimiz de mutluluk gözyaşları dökmeye başladık. “Neredeyse

aptal kışının peşinden koşacaktım,” diye ekledi. Çok mutlu görünüyordu ve bu mutluluğunu görmek, günler sonra iyi hissetmeme sebep oldu.

“Özür dilerim! Beni görmek isteyeceğini, daha doğrusu bunu isteyip istemediğini bile bilmiyorum ama daha fazla dayanamadım. Seni özledim ve dostluğumuzu geri istiyorum,” dedim nefes almadan. “Hayatım üzerine yemin ederim ki bir daha James’le konuşmayacağım ya da onu görmeyeceğim. Sadece sana ihtiyacım var Nat. En iyi dostuma ihtiyacım var.”

Mavi gözleri yumuşadı; gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. “Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Sen de bana ihtiyaç duyduğum zamanı verdin.” İkimiz de kıkırdadık. “Biz sadece arkadaş değiliz Aub. Biz ruh eşiyiz, yani tam anlamıyla kardeşiz; küçük bir çeteyiz, birbirimizin kabilesiyiz, biz bir ekibiz. Ne dersen de. Bir yarımız eksikken nasıl tamam olabiliriz ki? Cevap veriyorum, olamayız. Yani hayatın boyunca benimlesin Ram Jam. Dediğim gibi, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.”

Natalie’nin gerçek bir dost olduğunu hep biliyordum ama o an onun gerçekten nasıl bir insan olduğunu anladım. O kesinlikle benden daha iyi biriydi. Belki de onun varlığını hak etmiyordum ama hayatımda olduğu için minnettardım. Gerçek dost, tüm kusurlarını seni kabul eder ve kimse düştüğünü fark etmeden seni kaldırır. Gerçek dost, yalnızca yaslanacak bir omuz değil, herkesi yaralayan büyük yanlışları bile affedebilecek kadar derin bir yürektir. Büyükannemi kaybetmiş olabilirdim ama en iyi arkadaşımı, yani bir meleği yeniden kazanmıştım.

Son Söz

“Şehrin en çalışkan kadınının şerefine!” dedi Natalie.

Ağzım kulaklarımdaydı. Şampanya kadehlerimizi birbirine çarptıktan sonra yudumladık. Hudson Nehri’ne bakan küçük bir kafede brunch yapıyorduk.

“Nihayet açıldığına inanamıyorum. Senin adına çok heyecanlıyım.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim

“Değil mi? Ben de inanamıyorum.”

O sabah, en iyi arkadaşım yanımdayken, Sanctuary Sığınma Evi’nin açılış kurdelesini kestim.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Natalie.

“Dürüst olmak gerekirse, bu gerçeküstü bir şey. Karşıma çıkan her engelde bu hayalimin gerçekleşmeyeceğini düşündüm. Bir noktada umudumu kaybetmeye başlamıştım.”

Natalie’nin dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve başını salladı. Biliyordu. Tüm süreç boyunca yanımdaydı; karşılaştığım zorluklar yüzünden ne kadar üzgün olduğumu biliyordu. Çalışmalar yaklaşık bir buçuk yıl sürmüştü ama şimdi her şey hazır ve iki gün içinde New York şehrindeki evsiz kadınlar ve çocuklar için kapılar açılacaktı.

“Sen olmasaydın bunu yapamazdım,” dedim. “Teşekkürler Nat.”

“Başka türlü olmasını istemezdim. Bu hayalin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum; büyükannenin de seninle gurur duyacağından eminim.”

“Umarım öyledir.”

Gülümseyerek bakışlarımı bulanık nehre çevirdim. O gün evdeki buluşmamızdan sonra, ertesi gün kendimizi berbat hissedecek kadar ucuz şarap içip ağlayarak uzun uzun konuştuk. Bir kalemde silinemeyecek kadar çok anımız ve aramızda kimseyle kuramayacağımız kadar güçlü bir bağ vardı.

Başta biraz zorlandık. İkimiz de temkinli davranıyor, birbirimizi test ediyorduk ama sonunda doğal hallerimize geri dönmeyi başardık. Arada bir tartışsak da altı ay içinde her şeyi atlattık; o zamandan beri her şey yolunda gidiyordu.

Sanctuary Cove’a bir daha hiç dönmedim ama Natalie hâlâ oradaydı. Bana sürekli işi bırakacağını söylüyordu ama bu karar, genelde çılgınca bir ödeme alana kadar sürüyordu. Sonra da “bir dahakine” diyordu. Ben de buna gülüyor, oradan gerçekten ayrıldığında genital bölgesinin lime lime olacağını söylüyordum.

Birkaç ayda bir, bana işe geri dönüp dönmeyeceğimi soruyordu. Cevabım her zaman hayır oluyordu; hızlı para kazanmak umurumda değildi. Üniversitenin başında Natalie’nin bana söylediği gibi: “Ne kadar çok para, o kadar çok dert.” Bu konuda şaka yapmamıştı. Davulun sesi uzaktan hoş gelirdi.

Seks işçisi olarak çalışmanın tek olumlu yanı, kazandığım paranın büyük bir kısmını sığınma evini kurmak için kullanmış olmamdı ki bunu başta kanıtlamak pek kolay olmadı. Sonunda her şeyi kesinleştiren şey James’in bana verdiği beş milyon dolarlık çek oldu, çünkü onun gerçekten bir hediye olduğunu

kanıtlamıştı. Ama bu konu hakkında onunla hiç konuşmadım. Bunu benim yerime Natalie yaptı. James'in yardımcı olmaktan mutluluk duyduğunu söylemişti.

Ondan hiç bahsetmiyordum. Asla. Natalie de hiç söz etmiyordu. James, hep bir yerlerde var olan ama hakkında hiç konuşulmayan bir konuydu bizim için. Onu sık sık düşünüyor, hâlâ deli gibi özlüyordum ama Natalie'yle olan dostluğum benim için her şeyden daha önemliydi. Bir daha o yola girmeyecektim. Kalbimin bir daha kırılmasına katlanabileceğimden emin değildim.

"Bu akşam Çin yemeği sipariş edip benim evde sarhoş olalım mı?"

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor. Yatağымda temiz çarşaf var mı?"

Güldü. "Onları senin için ütüledim bile."

O evde yaşamaya devam etmedim ama Natalie, odama dokunmadan öylece bırakmakta ısrar ediyordu. Ben de çocuğının üniversiteden eve dönmesini bekleyen bir anne gibi olduğunu söyleyip şakalaşıyordum. Bana hep iyi davranıyordu ve fazlasıyla bağışlayıcıydı; bu yüzden birkaç haftada bir, onu mutlu etmek için evinde kalmayı kabul ediyordum. Tabii öncesinde büyükannemin kedilerinin tüm ihtiyaçlarını giderdiğimden emin olduktan sonra.

Evet, büyükannemin evinde yaşıyordum. Ev sahibi evi satmaya niyetli değildi ama piyasanın üzerinde bir fiyat teklif ettiğimde hemen kabul etti. Yalnız ve keyifsiz hissettiğim günlerde, büyükannemin hâlâ yanımda olduğunu hissediyordum ve buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Haydi oyun oynayalım," dedi Natalie, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Gözlerim parladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Başlamadan önce birer tur daha sipariş etti. Bugün *Sınırsız Şampanya Cumartesi'si'yd*i, yani hiçbir şey imkânsız değildi.

“Sen mi başlarsın, ben mi başlayayım?” diye sordum.

“Sen,” dedi.

Kalabalığı taradım ve bir adamı işaret ettim. Natalie onu dikkatlice inceledikten sonra gülümseyerek bana baktı.

“O, Justin Bieber şarkıları eşliğinde, olayların 1720’de geçtiği bir roman yazmaya çalışan bir beyaz yakalı. Ama bir şekilde konserlerine zaman yolculuğu yapmayı başarmış. Kitabının Nobel Barış Ödülü’nü kazanacağından son derece emin.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Ne diyeceğimi bilmediğimden sadece güldüm.

“Bunları nereden buluyorsun?”

Kıkırdadı. “Hiçbir fikrim yok. Aklıma gelen ilk şey buydu. Tamam, sıra sende.”

Natalie etrafa bakındı ve soluk mavi saçlı, üzerinde “BALİ-NALARI KURTARIN” yazılı tişört olan yaşlı bir kadını işaret etti.

“Bu çok kolay.”

Şampanyamla portakal suyumu bitirip taze olanını aldım.

“Eskiden astronottu ama hiç uzaya çıkamadı, sadece uzay mekiğinde çalıştı. Saçlarını en sevdiği gezegen olan Neptün rengine boyuyor. Çocuklarının isimlerini koyarken bile gezegenlerden esinlenmiş ki bu durumdan kocası hiç hoşlanmıyor. ‘Çocukları ben doğurdum, isimlerini de ben koyarım,’ demiş, kocası da tartışmamak için kabul etmiş.”

“Ne kadar... takıntılı. Ama havalı da. Ona az da olsa hak verdiğimi söylemeliyim.”

İkimiz de güldükten sonra, bu sefer ben bir adam seçtim.

“O benim gelecekte iki kere boşanacağım eski kocam.”

Şaşırmış bir ifadeyle ona bakarak, “İki kere mi?” diye sordum.

Gülümsedi.

“Benden asla vazgeçemeyecek, benimle iki kere evlenecek. Sonra ilk seferde evlendiği manyak olduğumu, asla değişmeyeceğimi anlayacak ve toplam iki kere boşanacak. Boşanmış olmamıza rağmen tek gecelik ilişkiler için arayıp duracak.”

Benim için seçtiği adamı inceledim; yalnız oturuyordu ve oldukça pahalı görünen bir kamerayla fotoğraf çekiyordu. “O bir seri katil ama henüz yakalanmadı. Güvercinlerin fotoğraflarını çekiyormuş gibi yapıyor ama aslında sıradaki kurbanını gözetliyor. İnsanların hayatlarında en az bir katilin yanından geçtiği söylenir ya, işte o bu adam. Bahse girerim bir sonraki kurbanı sensin.”

Natalie uzun bir süre bana dik dik baktı.

“Hadi oradan!”

Kahkaha attım; bu oyunu çok seviyordum.

“Önce sen onu öldürürdün.”

“İşler bir anda kızıştı,” diyerek güldü.

“Peki şu?” dedim, büyük altın halka küpeler takmış, muhteşem parlaklıkta siyah kıvrırcık saçları olan bir kızı işaret ederek.

“En iyi arkadaşının babasını beceriyormuş gibi görünüyor.”

Ona donuk bir bakış attım. “Sen tam bir pisliksin!”

Natalie başını geriye doğru atarak kahkahalara boğuldu.

“Ne? Doğruyu söylüyorum.”

“O konuyu açmak zorundaydın, değil mi?”

Gülümsememeye çalışsa da dudakları kıpırdıyordu. Şakası-

nın kalbimi acıttığının farkında değildi ama ben yine de gülümsedim.

“Dayanamadım,” dedi.

Bir kez daha bakışlarımı zavallı kıza çevirdim. “Eğer babası seninki kadar yakışıklıysa... Onu asla suçlayamam. O adamı yürüyemeyecek hale gelene kadar becerirdim ve bir hafta boyunca uyuyup dinlenmem gerekirdi.”

“Ah! Masum kulaklarım neler duyuyor böyle?” diye bağırdı Natalie, elleriyle kulaklarını kapatarak.

Yaşadıklarımıza birlikte gülebildiğimizi görmek içimi rahatlattı. Bu konunun aramızda sonsuza kadar hassas bir konu olarak kalacağını düşünmüştüm ama şansım yaver gitmişti. Aslında sebebi çok fazla konuşmamamızdı ama eğer bu konuda neşeli olabiliyorsa, uzun vadede her şeyin tamamen yoluna gireceğini biliyordum.

“Bir şey sorabilir miyim?” dediğinde başımı salladım. “Neden hiç babamı sormuyorsun?”

Gülümsemem kaybolmuş, kalbim sıkışmıştı. Taze içkime uzandım. Genelde babasından bahsetmemeyi tercih ederdi, şimdi neden merak ettiğini düşünüp gerildim. Yanlış bir şey söylemek istemiyordum ama yalan söyleme taraftarı da değildim.

Onunla göz teması kurmadan bakışlarımı bardağıma çevirdim.

“Ne faydası olacak ki? Hata yaptım ve dersimi aldım.”

“Onu hiç düşünüyor musun?”

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Gergindim ve ayağımı durmadan yere vuruyordum.

“Bunu neden soruyorsun? Gerçekten seninle kavga etmeye hiç niyetim yok Nat.”

“Sadece merak ediyorum, o kadar. Aslında siz iki yıl kadar önce birlikteydiniz. Bildiklerim ve yaptığımız konuşmalardan sonra, onu neden hiç sormadığını merak ediyorum.”

Duygusallaşmamak için sertçe yutkundum. Sormuyordum çünkü canımı sıkmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

“Evet, düşünüyorum. Onu düşünmemek için elimden geleni yapsam da sık sık düşünüyorum,” diye itiraf ettim alçak sesle. “Ama onun hakkında konuşmak bana iyi gelmiyor, bu yüzden konuşmamayı tercih ediyorum.” Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Annen nasıl?”

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Hiç olmadığı kadar iyi. İşe aldığı bir havuz görevlisiyle takılıyor. Çok tuhaf. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Kaşlarımı kaldırdım. Havuzu varsa şehirde yaşaması imkânsızdı ama annesinin mutlu olduğunu duymak beni garip bir şekilde rahatlatmıştı.

“Şimdi nerede yaşıyor?”

“Suffolk County’de. Havuzu olan küçük bir ev aldı. Adamla tanıştım. Dulmuş ve zararsız biri gibi görünüyor. Hafta sonları birlikte kart oynuyorlar.”

“Ah, harika. Bunu duyduğuma sevindim.”

Dudakları hafifçe seğirdi ve zorla da olsa gülümsedi. Natalie’nin telefonu çaldı ve gelen mesajı okumak için eline aldı. “Evet, annem adına gerçekten ben de çok mutluyum,” dedi parmakları ekranın üzerinde kayarken. İş bittiğinde derin bir nefes aldı ve bana dik dik baktı; neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

“Babamla aramın düzeldiğini biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. James ve Natalie, dostluğumuzu yeniden inşa ettikten kısa süre sonra aralarındaki sorunları halletmişlerdi. Soru sormadan sadece anlattıklarına kulak verdim. Onların nasıl konuştuklarını duydukça, içten içe çok mutlu oldum, hem de James'i delicesine özlememe rağmen.

“Biliyorum. Yaptığım hatanın en azından bir tane olumlu şeye sebep olduğunu bilmek güzel.”

Bir kez daha telefonuna baktı. “Bak, bu konuda ısrar etmek istemiyorum, çünkü zaten fazlasıyla garip ama seni ve babamı böyle perişan görmekten bıktım. Sen kendini işe verdin, o depresyonda ve hayatı bitmiş gibi davranıyor. Üzgün olduğunu ve o sıkıcı Daniel'dan beri kimseyle çıkmadığını biliyorum. Babamı ne kadar özlediğini de biliyorum, tıpkı onun bana senin nasıl olduğunu sorduğu her seferde hissettiğim gibi. O da seni çok özliyor. Ne kadar iğrenç bulsam da belli ki aranızda *gerçek* bir şey vardı.”

“Sana beni mi soruyor?” diye sordum hızlı ve umutsuzca.

Natalie gözlerini devirdi. “Sürekli. Bu yüzden onun hakkını da neden hiç soru sormadığını merak ettim.”

Onu durdurmak için başımı salladım. Kalbim deli gibi atıyordu ve böyle bir konuşmanın tartışmayla sonuçlanmasından korkuyordum. Bu, isteyeceğim en son şey bile değildi. Söyledikleri gerçek olamayacak kadar güzeldi.

“Natalie, sorun yok. Gerçekten. Bunun hakkında neden konuşuyoruz ki? Unut gitsin. Bir daha bizi o duruma sokmaya hiç niyetim yok. Söz veriyorum. Dostluğun benim için her şeyden önemli ve hayatımın sonuna kadar seni kaybetmek istemiyorum.”

Bana sıkıldığını belli eden bir bakış attı. “Bir saniye susar mısın?”

Oturuşumu dikleştirdim; çok gerilmiştim ve bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum.

“Onunla görüşmedim. Konuşmadım. Aramızda hiçbir şey olmadı Natalie. Yemin ederim.”

“Şampanyamı üstüne fırlatacağım.”

Dudaklarımı büzdüm. “Affedersin. Devam et.”

“Dediğim gibi, seni asla zorlamak istemem, çünkü bu çok tuhaf olur ama sizi böyle görmekten gerçekten çok sıkıldım. Onunla ilgili hislerini benden gizlediğini biliyorum, o da sana karşı hissettiklerini belli etmemek için elinden geleni yapıyor. Ama yine de sürekli senin hakkında sorular soruyor. Eğer onunla konuşmak istersen... konuşabilirsin. Benim açımdan bir sorun yok.”

Gözlerimi kırpmadan ona baktım; bunun bir tür şaka ya da test olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi güçlü atıyordu. Kulaklarımda kalp atışlarımla sesi yankılanıyor, içimde bir baskı hissediyordum.

“Bir şey söyle.”

“Dostluğumuzu bir kez daha mahvetmeyeceğim. Sorun değil. Teşekkür ederim ama ben almayayım. Bunu asla yapmayacağım.”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıp öne doğru eğildi. “Az önce babamla yatmana izin verdiğimi söyledim.”

“İstemem,” diye cevap verdim. Onu kaybetmeyi ya da bir kez daha kalbini kırmayı göze alamazdım. Bir insanın iki kez kaldırabileceği bir acı değildi bu.

“Çok düşündüm. Şu anda herkesin keyfi yerinde ve eğer birlikte olmak istiyorsanız neden buna engel olayım ki?”

Diyecek söz bulamadım. Ne cevap vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve odaklanmakta zorlanıyordum.

“Gerçekten her şey ışık hızında gerçekleşiyor. Ya bu daha fazlasına yol açarsa?”

“Eğer merak ettiğin buysa, sana asla anne demeyeceğim,” diye alay ederek içkisinden bir yudum aldı. “Ve kesinlikle seks hayatınız hakkında bir şey duymak istemiyorum. Sınırımı belirlemek zorundayım.”

Şaşkınlık dolu bir kahkaha attığımda o da gülümsedi. İçimi kaplayan mutluluğu dizginlemeye çalıştım. Gözlerimi yakan mutluluk gözyaşlarına rağmen umutlanmıyordum.

“Bunu onayladığından emin misin? Yani, gerçekten emin misin?” diye sordum umut dolu bir sesle. Gerekirse yüz kere soracaktım.

Natalie bardağını masaya bırakıp bana dik dik baktı. “Hayır. Aslında şaka yapıyordum. Aklından geçenleri merak ediyordum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış, kalbim paramparça olmuştu. Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu hissetmiştim zaten. İncinmişim. Birbirimize sürekli takılırdık ama birbirimizin canını yakmamaya da özen gösterirdik.

“Bu çok acımasızcaydı,” dedim dürüstçe. “Ben sana bir deste para uzatıp ‘alamazsın’ desem nasıl hissedersin?”

Dudakları seyirdi ve artık sinirlenmeye başladığımı hissettim. Bu yaptığı gerçekten acımasızcaydı.

“Böyle acımasızca bir şaka yapar mıyım? Gerçekten yapar mıyım Aub? Kabul ediyorum, bazen dengesizleşebiliyorum ama seni bilerek üzmeyle çalışmam. Ciddiydim. Eğer gerçekten birlikte olmak istiyorsanız, birlikte olmanızı ben de istiyorum. Ve bence istiyorsun.” Duraksadı. “İstiyorsun, öyle değil mi?”

Çelişkili duygularla başımı salladım. “Evet, istiyorum. Onu çok özlesem de seninle dostluğumuzun bozulmasından korkuyorum.”

Minnettar bir şekilde gülümsedi. “Birbirimizden hiçbir şey gizlemediğimiz sürece aramız bozulmaz. Söz veriyorum. Onayladığımı söylediğimde ciddiymdim.”

Biraz daha konuştuk; babasıyla görüşmemi gerçekten onayladığından emin olmak için defalarca sordum. Bir iki kadeh daha şampanya içtikten sonra hesabı ödedik.

Eğer biri bana, sığınma evini açtıktan sonra bir cumartesi günümü en yakın arkadaşımınla, babasından ve onu sevgili olarak görebileceğimden bahsederek geçireceğimi söyleseydi, yüzüne karşı kahkaha atardım. James’i en kısa sürede görmek istiyordum ama uzun zaman geçmişti ve onu terk ettiğimden çok bana kızgındı. İç çektim, umutluydum. Kalbim devasa bir duygu karmaşasından ibaretti.

Restorandan çıkıp kaldırıma adım attık ve bir taksi çevirdik. Natalie’nin bir müşteriyle gündüz işi vardı ve hazırlanmak için gitmesi gerekiyordu.

“Bak, bu geceyi iptal etmek zorundayım,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Neden? Daha bir saat önce plan yapmıştık.”

Natalie’yle beraber geçireceğimiz vakitleri dört gözle bekliyordum. Bazen tüm kedilere rağmen geceleri yalnız hissediyordum.

Omuz silkip çantasına uzandı. “Biliyorum ama içimden bir ses birazdan tüm planlarının değişeceğini söylüyor.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Natalie omzumun üzerinden baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözleri beni şaşkınlığa uğratan bir şefkat ve sevgiyle doluydu.

Tam arkamı dönüp baktığı yöne bakacakken, onun varlığını hissettim. Dudaklarım hafifçe aralandı, nefesim kesildi, keli-

meler boğazımda düğümlendi. Elimi karnıma götürüp kendimi tuttum. Nefesim ağırlaştı. Natalie, yumuşak bakışlarını kısa bir an üzerimde gezdirdikten sonra bana nazıkçe gülümsedi.

James yanımıza geldiğinde dünyam durdu. Sadece ona odaklandım, gözlerimi ondan alamadım. Eğilerek kızını başından öptükten sonra bana sarıldı. Birbirlerini selamladılar. Şoktaydım, öylece kalakaldım; bu yaşadığımın gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Sonunda Natalie bir taksi durdurdu. Vedalaştık ama her şey bulanıktı, çünkü o an gördüğüm tek şey James'ti.

James'i uzun zamandır görmemiştim ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Ne yapmam, ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum. Bildiğim tek şey, neredeyse iki yıl sonra bile kalbimin ilk karşılaşmamızdaki gibi hızlı attığıydı.

James bana dönerek gülümsedi. Onu terk ettiğim günkü gibiydi; koyu renk kot pantolon ve kaslarını saran polo tişörtünü giymişti. Dövmeleri açıktaydı, ağarmış saçları ve sakallarıyla çok yakışıklı görünüyordu.

Bu adam gerçekten çok çekiciydi.

Dünyanın en kalabalık şehirlerinden birinde, bir sokak ortasında öylece duruyorduk. Etrafımızdaki insanlar oradan oraya koşuşturuyor, yollarını kestiğimiz için söyleniyorlardı. Kornalar çalıyor, yerin altından geçen trenin titreşimleri hissediliyordu. Ama ben sadece onu görüyordum. Tanıştığım ilk andan beri sevdiğim adamı. James Riviera'yı.

Beni dikkatle süzdü, gözleri tüm yüzümde gezindi.

Bana doğru bir adım atarak, "Selam tatlım," dedi.

Güçlkle yutkundum, gözlerim yumuşadı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Sadece, "Selam," diyebildim.

"Seni çok özledim Aubrey. Sensiz eskisi gibi olamıyorum."

Çenem titriyor, dudaklarım aralanıyordu. Sözlerini zihnimde tekrar tekrar oynatmak zorundaydım, çünkü yaşadıklarım inanılamayacak kadar güzeldi.

“Ben de seni çok özledim. Her şey için çok üzgünüm. İşlerin böyle gitmesini hiç istemedim ama olması gereken buydu. Natalie’yi bir kez daha kaybetmeye ya da ayrıldığımızda hissettiğim o acıyı bir kez daha yaşamaya dayanamazdım. Peki, sen benimle sadece eğlenmek mi istiyorsun yoksa daha fazlasını mı? Çünkü dürüst olmam gerekirse kalbimin bir kez daha paramparça olmaya dayanabileceğini sanmıyorum...”

James beni kendine doğru çekip dudaklarıma yapıştı.

“Kendini bana teslim et Aub.”

Tereddüt bile etmedim.

Dilini dudaklarımın arasma itti ve derin bir öpücükle beni sarhoş etti, kontrolsüzce bir tutkuyla okşadı. İkimiz de aynı anda inledik ve birbirimize sıkıca sarıldık. James beni daha da yakına çekti ve güçlü kollarıyla sırtımı sardı; beni serçe öptü, sanki kaybettiğimiz her şeyi telafi etmeye çalışıyormuş gibiydi. Vücudunu bana bastırduğunda kendimi ona teslim ettim. Bu adamın içinde kaybolmak istiyordum, sanki hiç ayrılmamışız gibi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip bir tutamını avucuna aldı. Göğsüne yapışıp onu aynı yoğunlukla öptüm.

“Tanrım, seni çok özlemişim,” dedi öpüşmeyi keserek. Göğsüne yaslanıyordu ve nefesi benimle aynı tempodaydı.

Mavi gözlerinin arasında gidip geliyordum. Parmaklarım titriyor, dizlerim tutmuyordu ama bunun hiç önemi yoktu, çünkü her şeyden çok sevdiğim adam beni ayakta tutuyordu.

“Seni istemekten hiç vazgeçmedim James. Seni her gün düşündüm, her gün senden bir arama gelmesi umuduyla yaşadım

ama hiç gelmedi.” Çenem titriyordu. “Hiç...” diye tekrarladım çatlayan sesimle.

Olgun gözleri pişmanlıkla yumuşadı. Dudaklarımı bir kez daha öptü ve özlediğim o odunsu, bergamot kokusu ciğerlerime doldu.

“Kaç kere numaranı çevirip sonra vazgeçtiğimi bir bilsen... Her gün senden uzak durmak için kendimle savaştım. Bir gün birbirimizi tekrar bulacağımız umuduyla yaşadım.”

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, “Acı bir kaderin cilvesiyle karşılaştık. Sevgilin olmak işimin bir parçasıydı ama sana âşık olmak... tamamen kontrolüm dışındaydı. Başka şansım yoktu,” diye fısıldadım usulca.

“Bana anlardan ve onların paha biçilemez olduğundan bahsettiğini hatırlıyor musun?” diye sordu, burnunu burnuma sürterek. Başımı salladım. “Ömrümün geriye kalan tüm anlarını seninle yaşamak istiyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra James beni tutkuyla öpmüş, dünyam onun öpüşüyle alev almaya başlamıştı.

“Seni akşam yemeğine çıkarmak istiyorum. Yeraltında, herkes tarafından bilinmeyen küçük bir yer biliyorum. Orada saçma derecede pahalı konyak içip sabaha kadar sohbet edebiliriz.”

Ona gülümseyerek baktım. “Çok isterim. Üstelik bu gece giyebileceğim muhteşem bir elbisem bile var.”

SON